

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

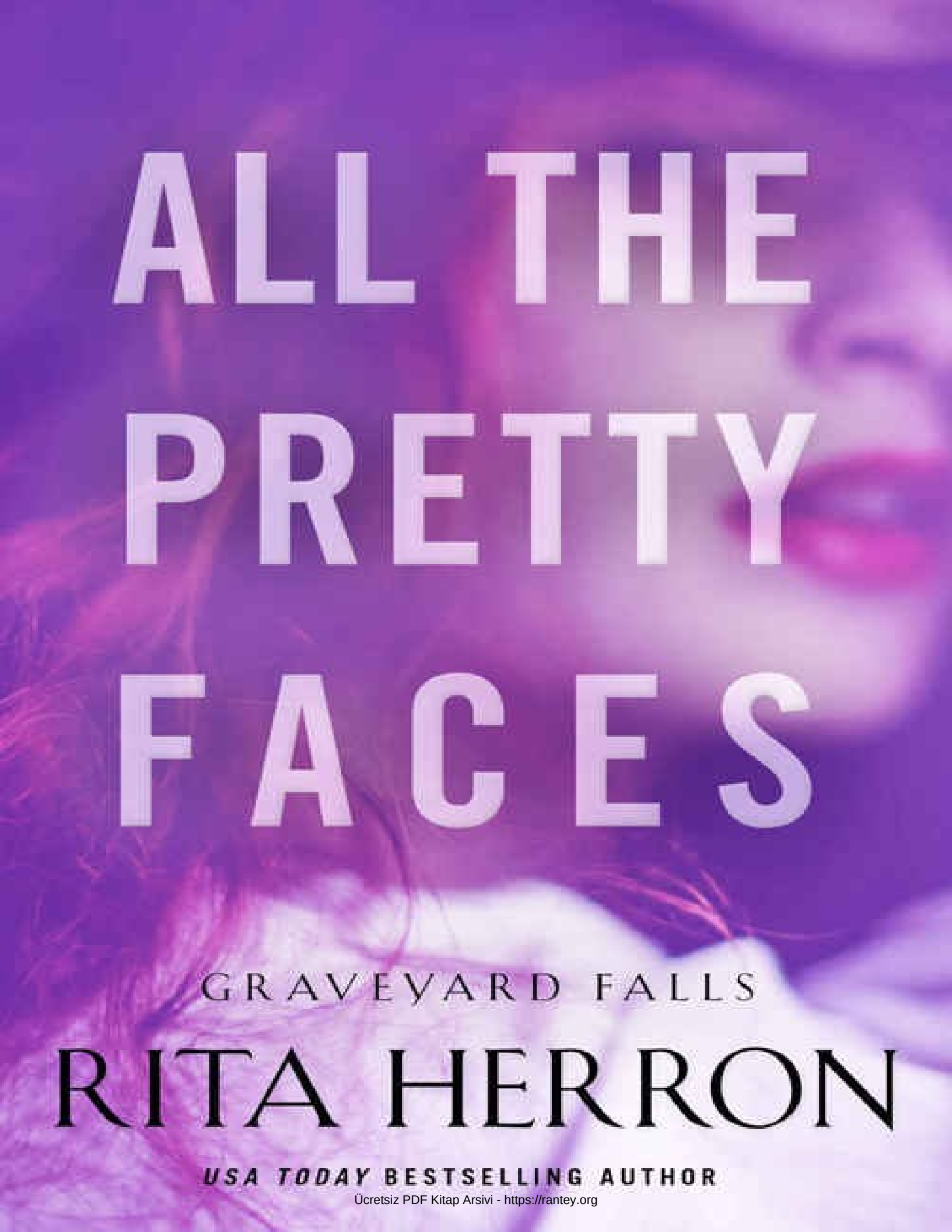
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALL THE PRETTY FACES

GRAVEYARD FALLS

RITA HERRON

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ALL THE PRETTY FACES

GRAVEYARD FALLS

RITA HERRON

Montlake
Romance

ALSO BY RITA HERRON

Romantik Gerilim

Mezarlık Şelalesi

Tüm Güzel Gelinler

Slaughter Creek Serisi

Ölmeye Değer

Nefesini

Anlatmak İçin

Ölmek

Aşk İçin Ölmek

Çağdaş Romantik

Şapele Gitmek

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, organizasyonlar, yerler, olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Metin telif hakkı © 2016 Rita Herron
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik olarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez,
Yayıncının açık yazılı izni olmaksızın mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde.

Montlake Romance tarafından
yayınlanmıştır, Seattle www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake Romance, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781503950696
ISBN-10: 1503950697

Kapak tasarımı Marc J. Cohen

*Jennifer St. Giles'a-arkadaşım, yazar dostum ve olağanüstü olay
örgücüm.*

*Estetik cerrahi sektörü hakkındaki görüşleriniz ve çarpık
düşüncelerimi farklı bir yola yönlendirdiğiniz için teşekkürler!*

K O N T E N T S

BİRİNCİ BÖLÜM
İKİNCİ BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
BEŞİNCİ BÖLÜM
ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM YEDİ BÖLÜM
BÖLÜM DOKUZ SEKİZ
BÖLÜM ON
ON BÖLÜM BİRİNCİ ON
İKİNCİ BÖLÜM
BÖLÜM ON ÜÇ ON
BÖLÜMDÖRT BÖLÜM
ON BEŞ
ON ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM ON YEDİ ON
BÖLÜM BÖLÜM ON
DOKUZ SEKİZ BÖLÜM
YIRMI
BÖLÜM YIRMI BİR BÖLÜM
YIRMI İKİ
BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM
BEŞ YIRMI BÖLÜM YIRMI
BÖLÜM YIRMI ALTIDÖRT
BÖLÜM YIRMI YEDİ

BÖLÜM YIRMI SEKİZ
BÖLÜM BÖLÜM
OTUZYIRMI DOKUZ
BÖLÜM OTUZ BİR BÖLÜM
OTUZ İKİ
BÖLÜM OTUZ ÜÇ TEŞEKKÜR
GÖZ : *ATINTüm Ölü Kızlar*
YAZAR HAKKINDA

BİRİNCİ BÖLÜM

Ölü kız Özel Ajan Dane Hamrick'e baktı, gözleri dehşetle açılmıştı, dudaklarından çıkan yardım çığılığı muhtemelen keskin dağ sırtlarından esen rüzgârda kaybolmuştu.

Onu asıl etkileyen gözyaşlarıydı. Kurumuşlardı ama kanla lekelenerek yanaklarından aşağıya doğru kıpkırmızı bir nehir oluşturmuşlardı.

Dane'in içi sıkıştı. Çok genç, güzel ve savunmasızdı. Koyu renk saçları, koyu renk gözleri vardı. Keskin bir aletle kalbinden bıçaklanmıştı. Göğsünde çapraz bir desen olduğunu duyar duymaz olay yerine koşmuştu.

Bıçak yarası, kız kardeşi Betsy'nin ölümüne neden olan yarayla neredeyse aynıydı.

Genç kadın için duyduğu keder boğazını tıkamıştı ama yine de içinden umut fışkırıyordu. Lanet olası on yıl boyunca, Betsy'nin katilini bulma umuduyla, kız kardeşinin cinayetiyle benzerlik gösteren her vakayı takip etmişti. Yaşları on sekiz ila yirmi bir arasında değişen dört genç kadın, ölüm nedenleri farklı olsa da, kız kardeşi gibi bir sokağa bırakılmıştı. Daha geçen yıl başka bir kurban çaprazlama bir şekilde işaretlenmişti ama bu işaret neşter ya da bıçakla değil, sıcak bir saç maşasıyla yapılmıştı.

Kalbi küt küt atıyordu. Bu dava doğru dava olabilirdi. Yine de kaç kez hayal kırıklığına uğramıştı? Sayılamayacak kadar çok.

Yine de Cal -her an bir bebek beklediği için karısının yerine nöbetçiydi- ona vakadan bahsettiğinde ve

MO'yu tarif eden Dane, Knoxville'den olay yerine manyak gibi araba sürmüştü. Betsy'nin genç kızlığındaki çilli yüzü yol boyunca peşini bırakmamış, onu pes etmemeye teşvik etmişti.

Hayatını çalan adamı bulması için.

Tanrım, geleceği için çok heyecanlıydı. Üniversiteye yeni kaydolmuştu. Sonra kampüsü ziyaret etmek için o yolculuğa çıktı-

Şerif Kimball boğazını temizledi. "Özel Ajan Cal Coulter benzer bir yöntemle çalıştığınızı söyledi."

"Evet," dedi. Cevabına bir sınır eklediğinden emin oldu. Şerifi davaya olan kişisel ilgisine dâhil etmesine gerek yoktu.

Betsy'yi kaybettiğinden beri yaşadığı suçluluk duygusu çenesinin öfkeyle gerilmesine neden oldu.

Büyük ağabeylerin küçük kız kardeşlerini korumaları gerekirdi. On dokuz yaşında öldürülmelerine izin vermemeliydiler.

Bu kızın onu arayan bir ağabeyi var mıydı? Bir annesi, babası ya da kız kardeşi? Olayı kapatmak isteyen bir ailesi?

İşe koyulmak için bir sebep daha. Ayrıntıları değerlendirin. Bıçak yarasını daha yakından incelemek için diz çöktü.

Keskin, derin, doğrudan aorta doğru. Sonra katil bıçağı ters tarafa çevirerek çaprazlama yapmış. Çabucak kan kaybından ölmüş. Yara keskin bir aletle açılmıştı; bir av bıçağı ya da belki bir neşter.

Betsy sıradan bir çakıyla bıçaklanmıştı. Yarası kaba, sivri ve öfkeyle yapılmıştı.

Bir tutku cinayeti.

Bu bıçak yarası planlı görünüyordu, üzerindeki kesikler düzgün ve sistematikti.

Tamam, bu MO'daki bir farktı.

Yine de aynı bilinmeyen özne ya da şüpheli olmadığı anlamına gelmiyordu. Katiller zaman içinde evrim geçirir. Bu kişi Betsy'yi bir öfke nöbetinde öldürmüş, sonra da yakalanmaktan korkarak saklanmış olabilir. Yavaş yavaş tekniğini mükemmelleştirdi.

Betsy'yi öldürdüğünde öldürme arzusunu uyandırmıştı.

"Üzerinde kimlik var mı?" Dane sordu.

Şerif eliyle motelin arkasındaki ormanı işaret etti. "Henüz değil. Üzerinde ne cüzdan, ne çanta, ne de telefon var.

Bölgede henüz kapsamlı bir arama yapılmadı. Adli tabip yolda."

Güzel. Belki kimliğini belirlemek için DNA ya da dış kayıtlarına ulaşabilirdi. Bir isme ihtiyaçları vardı. İrtibata geçilecek bir aile.

İçlerinden biri bildirimini yapmak zorundaydı.

Polisin kapılarına d a y a n d ı ğ ı gece annesinin inkâr çığlığı sanki daha dün olmuş gibi kafasında yankılandı.

Boğazındaki yumruyu yuttu. "Onu kim buldu?" Dane sordu.

"Kapıcı. Çöpü dışarı çıkarıyordu. Resepsiyondaki görevli misafir olarak kayıtlı olmadığını söyledi."

Rüzgâr yaprakları hışırdatıyor, kurumuş kırılğan yaprakları kurbanın vücuduna savuruyordu.

Çöp kokusu havayı kaplamıştı. Bu kadının çöp konteynerinin yanına bırakılmış olması Dane'in boğazına safra kaçmasına neden oldu. "Orospu çocuğu onu bir hiçmiş gibi bir kenara atmış."

"Evet, oldukça soğuk." Şerif Kimball bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Onu çıplak ve açıkta bırakmak ..." Cümlesini yarıda bıraktı, tiksintiyle başını salladı, sonra yeniden odaklanmak istercesine bir nefes aldı. "Bu çalıştığın diğer davaya benziyor mu?"

"Benzerlikler var." Kız kardeşinin fotoğraflarını hatırlayınca Dane'in ensesinde bir ter damlası belirdi.

Betsy bir ara sokağa bırakılmıştı ama Tanrı'ya şükür çıplak değildi.

Bu kadının giysileri çıkarılmıştı. Cesedi bir sokak yerine, bir hendekte yabancı otların ve çalılarının arasında yatıyordu, bir eli yardım dilenir gibi uzanmıştı. Yoksa bu şekilde poz vermesinin bir sebebi mi vardı?

Gözlerinin akı kırık damarlarla şişmiş ve kırılmış bir yumurta gibi sararmış, sarısı dökülmüştü. Daha da rahatsız edici olanı, gözlerinin altında küçük yarıklar açılmış, solgun yüzünde yırtıcı bir kuşun pençelerinin karda bıraktığı izler gibi izler bırakılmıştı.

Betsy'nin gözlerinin altında da benzer bir iz vardı, ancak pençe izleri bunlar kadar ayrıntılı ya da mükemmel çizilmiş değil, öfkeyle yapılmış tırtıklı izlerdi.

Bu oymalar ne anlama geliyordu? Bir çeşit imza mıydı, yoksa piç kurusu sadece daha fazla acı vermek mi istemişti?

On yıl uzun bir süreydi. Katil yaşlanmıştı, belki de daha seçici olmuştu. Daha sadist. Yeteneklerini geliştirmiş, pençe izlerini mükemmelleştirmiş olabilirdi.

Artık zevk için öldürüyor da olabilirdi.

Her iki durumda da, Dane bu kadının katilini bulacak ve onun için adaleti sağlayacaktı.

Betsy için de adaleti sağlayana kadar durmayacaktı.

Graveyard Falls'a geri dönmek bir hataydı.

Josie DuKane'in göğsündeki sıkışma onu pençeledi, bu başka bir panik atağın işaretiydi.

Gözlerini kapadı ve kendini yavaş, derin nefesler almaya zorladı. Dehşetle savaşmak için. Ama Gelin Katili davası onun cinayetle ilk kişisel teması olmuştu. Sonra onun kurbanlarından biri olmuştu.

Ama o hayatta kalmıştı. Diğer kızlar ölmüştü, Billy Linder tarafından jartiyerle boğulmuşlardı çünkü onun mükemmel eş beklentilerini k a r ş ı l a y a m a m ı ş l a r d ı .

Billy'nin onu bağladığı, ona sataştığı, kendisi ve hasta annesi için yemek yapmasını emrettiği, yapamayınca da onu öldürmekle tehdit ettiği görüntüler Josie'nin aklını başından aldı.

Tanrım. Son iki yılın travmasının üstesinden gelmek için çok çalışmıştı. Terapi ve güvende olduğu evde kalmak, ailesiyle çevrili olmak. Rehin tutulduğu için yaşadığı kargaşayı anlatan günlüklere içini dökmüştü.

İlk başlarda yazdıkları neredeyse tutarsızdı, gece boyunca uyumasına izin vermeyen kabuslar hakkında saçmalıyordu. Diğer kurbanların yüzleri hayalet görüntüler gibi ona doğru süzülüyor, kurtarılmak için attıkları çığlıklar kulaklarını deliyordu. *Neden hayatta kaldınız? Neden bizi kurtarmadınız? Bu kadar genç ölmeyi hak etmemiştik.*

Suçluluk duygusu kendini sorgulamasına neden oldu. Yapabileceği bir Şey var mıydı?

Mantiken cevap hayırdı. O sırada davaya dahil olmamıştı. Billy Linder'la annesi ve büyükbabası için dua etmeye gittiği kilisede tanışmıştı. Billy utangaç ve zararsız görünüyordu, hasta annesine bakmaktan söz etmişti.

Billy Josie'yi evine taşıdıdağında kadın zar zor yaşıyordu. Billy'nin koruduğu  l  hayvanlarla dolu bir ev.

Aylar sonra bile, geceleri ışıklar söndüğünde, o  l  hayvanların gözleri ona bakıyor, delici, boş bakışlarıyla onu rahatsız ediyordu. Bazen bu gözler  l  kızların gözleriyle karışıyordu. Deşsete düşmüş gözleri onu onların ölmesine izin vermekle suçluyordu.

O geceler çığlık atarak uyanırdı.

Kız kardeşi Mona ve annesi onu bir terapistte gitmesi için cesaretlendirmişlerdi ve bunun yardımı olmuştu. Sonra günlük tutmaya başladı.

A r a b a s ı n ı n kapı kolunu kavradı, gözyaşları kapalı göz kapaklarının arkasında birikiyordu.

Buradan gitmesi gerekiyordu. Bugün kasabanın yüzüne bakamazdı. Onu görmeye gelmiş olsalar bile.

Telefonu çaldı, onu sarstı ve numaraya baktı.

Mona. Tanrıya şükür. Mona başının dertte olduğunu hissetmiş olmalıydı. Kız kardeşinin insanları anlama yeteneği vardı, bu da onu harika bir terapist yapıyordu. Billy'nin m kemmek eşi bulma konusunda tavsiye almak için Mona'yı aramasının nedeni de buydu.

Mona'nın şefkati ve anlayışı en sonunda Billy'ye yardımcı olmuş ve ardından Mona Josie'nin hayatını kurtarmıştı.

Josie Connect'i yumrukladı ve kız kardeşinin adını fısıldadı. "Josie, iyi misin?"

"Hayır." Kalbi tekledi. Zayıf olmaktan nefret ediyordu.

"Ah, abla," dedi Mona yumuşak bir sesle. " z r dilerim. Bunun senin için zor olacağını biliyordum."

"Geri d nmemeliydim. Sen, annem ve Johnny bu kasabayı terk etmekle akıllılık ettiniz." Josie nedense hikâyesini anlatmanın, kasaba sakinleriyle ve kurbanların aileleriyle konuşmanın rahatlatıcı o l a c a đ ı n ı düşünmüştü.

Bazıları destekleyici olmuştu. Sempatikti. Röportaj yapmayı hemen kabul ettiler.

Diğerleri ise kitaba çok kızmış ve onu kendilerinden faydalanmakla suçlamıştı.

Kimseyi incitmek istememişti.

"Ayrıldığım için pişman değilim," dedi Mona. "Büyükbabamın evi anneme miras kalmış olsa da ikimiz de istemedik. Çok fazla kötü anı vardı."

Josie mırıldanarak onayladı. "İnan bana, burada gereğinden fazla kalmayı planlamıyorum." Hikâyeyi doğru yansıttıklarından emin olmak istiyordu. Bu gerçek bir suç filmiydi, kurgu değil ve hikâyeyi çok fazla süslemelerini istemiyordu. Ya da kurbanların anılarına saygısızlık etmelerini.

"Bence geri dönüp herkesle yüzleşecek kadar cesursun," dedi Mona. "Ne de olsa insanlar sana sempati duymak zorunda. Onların hayatlarını paramparça eden adam tarafından kaçırıldın. Onun adalete teslim edilmesine yardım ettin."

Mona'nın sakin sesi ve güven verici sözleri paniği yatıştırmaya yardımcı oldu.

"Kitabı yazdığın için seninle gurur duyuyorum," diye devam etti Mona. "Şimdi film yapım şirketi bunu b i r filme dönüştürüyor, izleyen herkes kurbanların ve ailelerinin acılarını anlayacak."

Josie yüzündeki teri bir mendille sildi. "Teşekkür ederim. Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

Mona'nın iç çekişinde endişe yankılandı. "Yine de seninle gelmeme izin vermeni isterdim, kardeşim."

Josie'nin içinde yenilenmiş bir güç kabardı. Hayatı boyunca kendini yalnız hissetmişti ama artık bir kız kardeşi vardı. Cinayetler olmasaydı, Mona'nın varlığından asla haberdar olmayacaktı. Annesi bu sırrı iyi saklamıştı.

Kaçırılma olayından sonra, Mona'yla Billy'yle yaşadıkları ortak deneyim üzerine birbirlerine bağlanmışlardı. Başka hiç kimse onun hastalıklı sayıklamalarını dinlemenin, yardım gelene kadar ona eşlik ediyormuş gibi yapmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten anlayamamıştı. Kapıda asılı duran ev yapımı gelinliğin karısını beklediğini görmek.

Hatırladıkça ürperiyordu. "Teklifin için minnettarım ama kendine iyi bakmalı ve dinlenmelisin. Taşındığın bebeğin sana ihtiyacı var."

"Onun da teyzesine ihtiyacı var, o yüzden lütfen dikkatli ol."

Josie'nin ciğerleri yeniden hava almak için sıkıştı. Kitap tanıtımından sonra bazı nefret mektupları almıştı; bazı insanlar cinayetleri sansasyonelleştirdiğini düşünüyordu. Birkaç şikâyet kulağa uğursuz geliyordu, tehdit sınırındaydı.

Cinayetleri ya da kurbanların hayatlarını sansasyonelleştirmiyordu. Onlar için konuşmak istiyordu.

"Bu sadece bir basın toplantısı," dedi Josie. "Ne yanlış gidebilir ki?"

Şerif Kimball motelde oda oda dolaşıp konukları sorgularken Dane de adli tabip Dr. Wheeland ile selamlaştı. Wheeland, Cal'e Gelin Katili davasında yardım etmişti ve her şeyi kitabına göre yapan, ayrıntılı bir doktordu. Dane şimdi onun uzmanlığını kullanabilirdi.

Motelin küçüklüğü ve kasabanın dışındaki konumu sayesinde, en azından yoldan geçen lastikçilerle ya da etrafı karıştıran diğer yerlilerle uğraşmak zorunda kalmıyordu.

Yine de gökyüzü kararmaya başlamıştı ve bu da kasvetli havaya katkıda bulunuyordu. Yağmur başlayıp kanıtları yıkamadan önce hızlıca çalışmaları gerekiyordu.

Adli tabip "Kim olduğunu biliyor muyuz?" diye sordu.

Dane başını salladı. "Henüz kimliği belli değil. Kadına verdiği poz önemli olabilir. Vücudu garip açılarla bükülmüş." Ona başka birini hatırlattığı için ürkütücü görünmesini istemiş olabilir. Geçmişinden nefret ettiği ya da onu inciten birini. "Elindeki kırık kompakt aynaya bak."

"Bundan ne anlıyorsun?" Dr. Wheeland sordu. "Makyaj yapmamış. Ruj ya da göz farı da yok."

Dane, doktorun gözlemleri üzerine düşünerek yerinden kıpırdandı. Wheeland bu bölgede büyümüş ve yoğun cinayet vakalarında çalışmıştı. "Belki de onun gözünde aynalar kibri simgeliyordur. Bu yüzden de içindeki gerçek kızı ortaya çıkarmak için onu kıyafetlerinden ve makyajından arındırdı." Dane neredeyse tatlı olan güçlü bir kokuyu içine çekti. "Cildi bir tür hastane sabunu gibi kokuyor, sanki cesedi atmadan önce onu temizlemiş gibi."

Adli tabip elini kokladı. "Haklısın. Muhtemelen DNA'yı silmek istemiştir."

"Bu mümkün." Dane üzerinde çalıştığı katillerin profillerini düşündü. "Ya da belki bir sebepten dolayı kadının kirli olduğunu düşünmüştür."

"Fahişe olduğunu mu düşündü?"

Bu noktada kurban hakkında hiçbir bilgisi olmadığı için her olasılığı düşünmek zorundaydı ama bu Dane'in aklına yatmamıştı.

Polis onu kız kardeşinin seks hayatı hakkında sorgulama cüretini göstermiş ve kız kardeşinin önüne gelenle yatıp kalkmadığını öğrenmek istemişti. Teorileri onu çileden çıkarmıştı.

"Onu teşhis ettiğimizde öğreneceğiz." Dane onun ellerini inceledi. "Tırnaklarına bak."

Kısa ve düzgünlerdi ama boyalı değillerdi. Katil ojeyi çıkarmış olabilirdi ama bir fahişenin tırnakları muhtemelen daha uzundu, hatta takma bile olabilirdi.

Dr. Wheeland tırnak yataklarının altına bakmak için elini çevirdi. "Eğer karşı koyduysa, tırnaklarının altında epitel olabilir. Size haber veririm."

Adli tabip elini indirdi, sonra yanağındaki pençe izlerini inceledi. "Yüce Tanrım, şuna bak Hamrick."

"Gördüm." Dane vahşet karşısında irkildi. "Kızın yüzünü oymuş."

Kız kardeşinin gözlerinin altında küçük kesik izleri olmasına rağmen bunlar yüzeyseldi. Bunlar daha derindi ve yanağındaki izlere benziyordu.

Aradaki fark cinayetlerin birbiriyle hiç ilgisi olmadığı anlamına gelebilirdi.

Bu düşünce umutsuzluğa kapılmasına neden oldu ama o buna karşı koydu. Henüz pes etmeyecekti. Bu soruşturmasının sadece başlangıcıydı.

Belki, sadece belki, bu sefer bir şeylerin peşindeydi ve sonunda bir bağlantı bulmuştu.

"Daha da hastalanıyor." Dr. Wheeland katilin kurbanın yanağında açtığı derin oyuğu işaret etti. "Bir parça kemik çıkarmış."

"Bu da ne böyle?" Dane, zanlının kemiği ikiye ayırdığı noktaya dikkat etti. Neden bir kemik parçası almıştı?

Piç kurusu onu bir hatıra olarak mı saklamıştı?

Josie, adliye binasının dışında toplanan kalabalığa hitap etmek için kürsünün merdivenlerini tırmanırken bacakları hafifçe sallanıyordu. Basın mensupları ve tanımadığı yabancılarla birlikte yüzden fazla yerel halk oradaydı. Sanki kitabı ve yaklaşan filmi hakkında konuşmasını duymak için sabırsızlanıyorlarmış gibi gruptan fısıltılar ve sesler yükseliyordu.

Mona daha önceki panik atağını atlatmasına yardım etmişti ama kurbanların aile üyelerinin ona baktığını görmek nefes alış verişini yeniden zorlaştırdı.

Thorn Ripper kurbanlarının annelerinden biri olan Sara Levinson hiç de mutlu görünmüyordu. Bir başka kurbanın kardeşi Doyle Yonkers da öyle. Çatık kaşları onaylamadıklarını gösteriyordu.

Belediye başkanı mikrofona dokunarak onu takdim etti. Birkaç yuhalama alkışlara karıştı.

Düşmanlık karşısında sarsılan kadın kürsüyü kavradı, sonra başını kaldırıp kalabalığa baktı. Bu insanlar onun ölüleri onurlandırmak istediğini anlamıyor muydu?

Belediye Başkanı, "Bayan DuKane, sizi ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz," dedi. "Anladığımız kadarıyla siz de Gelin Katili'nin elinde acı çekmişsiniz ve kitabınızı paylaşmak için geri döndüğünüze çok sevindik."

Josie sinirlerine hakim oldu, kontrolü elinde tutmaya kararlıydı. İyileşmek için bu insanların önünde yıkılmayacak kadar çok mücadele etmişti. Bir rol model olmak, korkunun onu hayatını yaşamaktan alıkoymasına izin vermediğini kanıtlamak ve başkalarının da bunu yapabileceğini ummak istiyordu.

Aynı şekilde. Ayrıca yapımcıların gerçeğe sadık kaldıklarından emin olmak için prodüksiyon sürecinin bir parçası olmakta ısrar etmişti. Ailelerin ihtiyacı olan son şey daha fazla acıydı.

"*All the Little Liars* kitabınız anne-oğul seri katiller Charlene ve Billy Linder'ın hikâyesine mi dayanıyor?" diye sordu muhabirlerden biri.

Josie başıyla onayladı. "Evet. Polisin iki yıl önce meydana gelen Gelin Katili cinayetleriyle ilgili soruşturması sırasında Özel Ajan Cal Coulter, bundan otuz yıl önce meydana gelen Thorn Ripper vakasıyla ilgili gerçeği ve vakalar arasındaki bağlantıyı ortaya çıkardı."

"Oğluna öldürmeyi annesi mi öğretti?" diye sordu bir başka muhabir.

Josie bu soru karşısında tereddüt etti. "Eve getirdiği genç kadınlardan kurtulması için onu kesinlikle cesaretlendirdi çünkü beklentilerini karşılamıyorlardı. Ailenin istismar geçmişi önemli bir rol oynadı."

Başka bir muhabir söz aldı. "Gençken üç genci öldürdü ve sonra bunu oğluna mı anlattı?"

"Evet. Charlene Linder, kendisini reddettiği için yerel futbol yıldızı Johnny Pike'a iftira attı. O sırada hamileydi ve daha sonra Billy adında bir oğlu oldu." Josie durakladı, hâlâ annesi Anna'nın o sırada Johnny'ye aşık olduğu ve Johnny'nin bebeğini doğurduğu gerçeğini düşünüyordu.

Her iki davanın da çözülmesi Johnny'nin mahkûmiyetinin iptal edilmesini sağlamıştı ve şimdi annesi ile Johnny nihayet evlenmişlerdi.

Ayrıca annesinin Johnny'ye verdiği bebekle de yeniden bağlantı kurmuşlardı.

yukarı.

Mona terapi sırasında Josie'nin can simidi olmuştu. O ne zaman Mona'ya günlüklerini gösterip kriminolojiyle ilgilendiğini söylediğinde, Mona onu kriminoloji dersleri almaya teşvik etmişti.

Josie'nin eğitmenlerinden biri, gazetecilik dersleriyle birlikte kendi deneyimlerini kullanmasını ve gerçek suç öyküleri yazmasını önermişti. Günlüklerinden yola çıkarak ertesi gün yazmaya başlamış ve bir muhabir olarak haber yazmanın gerçekleşen olayları farklı bir bakış açısıyla görmesine yardımcı olduğunu fark etmiştir.

Linder'in geçmişini ve eylemlerinin ardındaki psikolojiyi anlamak, suçlunun kendisi olmadığını anlamasını sağladı.

Muhabir "Billy Linder Gelin Katili miydi?" diye sordu.

"Evet." Josie'nin sesi kırıldı. Billy'nin adı hâlâ kalbini panikle çarptırarak güce sahipti. Bu muhabirlerin zaten bilmesi gereken ayrıntıları anlatmak zorunda kalmanın verdiği kızgınlık da onu takip etti. Ev ödevlerini yapıp kitabını okumamışlar mıydı?

Yine de medya kanlı olaylardan besleniyordu ve muhtemelen bir tepki almayı umarak onunla oynuyordu. Halk da bu dramdan zevk alıyordu.

Doyle Yonkers bir elinde kitabının bir kopyasını sallıyordu. "Hikayeyi bu şekilde sunuyorsunuz." Kitabı ters çevirdi ve arka kapak yazısını okudu.

"Yirmi yıl önce, Graveyard Falls kasabası, genç ve güzel kızları hedef alan acımasız ve merhametsiz bir katil olan Thorn Ripper tarafından terörize edildi. Bu acımasız katil, kızları kasabanın güzel şelalesinin tepesinden aşağı atıyor, çığlıklarından zevk alıyordu. Yerel şerif, Amerikan lisesi son sınıf öğrencisi Johnny Pike'ı tutukladı ve bu sağlıklı çocuğu hapishanede sefalet dolu bir hayata mahkûm etti. Cinayetler durmuştu ama kasabanın dehşeti henüz bitmemişti.

"İki yıl önce, üç vahşi cinayet daha Graveyard Falls'daki kırılğan huzuru parçaladı. Bu kez kurbanlar vahşice giydirilmiş ürkütücü gelinlikler içinde bulundu. Gelin Katili dehşet saçmayı bırakacağına dair hiçbir işaret göstermiyordu.

"Josie DuKane, Gelin Katili'nin saldırısından cesurca kurtuldu ve bu kitap onun üzücü hikayesini anlatıyor. İçgüdüleri onu hayatta tutmakla kalmadı, aynı zamanda Thorn Ripper ve Gelin Katili'nin arkasındaki gerçeğin ortaya çıkmasına yardımcı oldu, sapkın bir anne-oğul cinayet ekibi şimdi ait oldukları yerde güvenle parmaklıklar ardında.

"Yakında büyük bir sinema filmi olacak, acımasız cinayetlerin bu ilk elden anlatımı mutlaka okunmalı..."

"Bunun sansasyonel olduğunu düşünmüyor musunuz?" Sara Levinson bağırdı.

Josie sertçe yutkundu. "Öyle göründüğu için üzgünüm ama metin pazarlama departmanının sorumluluğundaydı. Amaç insanların hikâyeyi okuması ve gerçeği anlaması."

"şok tabancası mı kullandı?" diye araya girdi muhabirlerden biri.

"Evet," dedi, dikkatleri başka yöne çektiği için minnettar, "Billy onları şok tabancasıyla etkisiz hale getirdi, bağladı ve evinde tuttu."

Hatırladıkları karşısında tiksintiyle savaştı. Tanrım, ne kadar da safmış.

O gün kilisede Billy için üzölmüştü.

Yüzeyin altını görmemişti. Şok tabancasının geldiğini görememişti.

Onun merhametini, kendisi için mükemmel bir eş olacağını işaretleri olarak yanlış yorumlamıştı. Ona göre bu, ona itaat edeceği, onun için yemek pişireceği, annesine bakacağı ve istediği zaman ona hizmet edeceği anlamına geliyordu.

Muhabir ona doğru yaklaştı. "Bayan DuKane, Bay Linder'in bir gelin aradığını yazmışsınız. Neden bir eş bulma konusunda takıntılıydı?"

Billy'nin zihin yapısına girmek daha önce başa çıkmasına yardımcı olmuştu. Şimdi de yardımcı olacaktı. Sadece gerçeklere bağlı kalacaktı. "Annesinin hastalığı öldürmeye başlamasını tetikledi. Annesi ölmenden önce evlenmek istedi çünkü yalnız kalmaktan korkuyordu. Kurbanlarını etkisiz hale getirdikten sonra onları evine götürüyor ve karısı olmaya layık olduklarını kanıtlayan testlerden geçmeye zorluyordu."

"Ne tür testler?" diye sordu bir muhabir.

Kontrolünü sürdürmeye kararlı olan kadın, ellerinin titremesini engellemek için podyumu sıkıttı. "Kitapta bu konuda daha fazla bilgi veriyorum," dedi, sesinin titremediğine şükrederek. "Esasen, testleri yemek pişirme ve temizlik gibi temel işlerden oluşuyordu. Olmak . . . itaatkâr." Bu oyuna gelmiş, ona bakmak istiyormuş gibi davranmış, annesine çay koymayı, onlar için bisküvi ve sos yapmayı teklif etmişti.

Şimdi midesini bulandırmadan bir tencere et suyunu düşünemiyordu bile.

Boğazını temizledi. "Billy'nin annesi Charlene, babası tarafından istismar edilmiş ve o da oğlunu istismar ederek bu döngüyü tekrarlamış. Billy'nin yatmadan önce anlattığı hikâyeler, öldürüp şelalenin dibine bıraktığı gençlerle ilgili masallardan oluşuyordu. Kurbanlardan *küçük yalancılar* olarak bahsediyordu."

Başka bir muhabir elini salladı. "Neden onlara böyle diyordu?"

Bir kameranın flaşı neredeyse gözlerini kör ederken Josie gözlerini kırptırdı. Gökyüzü tehditkâr fırtına yüzünden kararıyor, ağaçlar fırtınanın şiddetiyle sallanıyordu. "Charlene rahatsızdı ve diğer gençlerle uyum sağlayamıyordu. Kurbanları onu dışlayan popüler amigo kızlardı. Günlüklerine göre, onları bakire oldukları konusunda yalan söyleyen iyi kalpli kızlar olarak görüyordu. Görünüşe göre üç kurban Johnny Pike ile yatmak için bir anlaşma yapmışlar ve Pike onlara ilgi gösterip kendisine göstermediği için kıskanmış."

"Öldürdüğü kızlar ona zorbalık etmişler, değil mi?" diye bağırdı başka bir muhabir.

Josie dilini ısırды. Bu hassas bir konuydu. Genç kurbanların kendi ölümlerine sebep olacak bir şey yaptıklarını ima etmek istemiyordu. Aileleri ve sevdikleri kızların aşağılandığını duymak istemiyordu. "Ben orada değildim, bu yüzden ona zorbalık yaptıklarını söylemek benim için zor. Öğretmenlerine göre Charlene sessiz, içine kapanık, kolay arkadaş edinemeyen garip bir kızdı. Belli ki babasının tacizinden etkilenmiş."

Sara Levinson kollarını kavuşturdu. "Yani onun bir kurban olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Josie duraksadı, Sara'nın sertliği karşısında şaşırmıştı.

"O bir istismar kurbanıydı," dedi Josie. "Yine de onun yaptıklarını ya da bu kasabadaki ailelere yaşattığı acıyı savunmuyorum. Ben sadece koşulları açıklıyorum." Sara'ya sempatik bir bakış attı. "Böyle bir travmanın aileleri nasıl etkileyebileceğini tamamen anlıyorum. Bu adil değil ve hiçbir şey olanları değiştiremez ama belki Charlene ve Billy'nin nasıl ve neden böyle bir şiddete başvurduklarını anlarsak, bunu kabul edebilir ve yolumuza devam edebiliriz."

Gölgeler arasında bir erkek muhabir dikkatini çekmek için elini kaldırdı. Tanıdık geliyordu ama kim olduğunu çıkaramadı. "Billy'yi psikiyatri ünitesinde ziyaret ettiniz mi?" diye sordu.

Josie o uzun, soğuk koridorda yürüdüğünü hatırlayınca bir kez daha ürperdi. Bir gardiyan ona, ortasında bir masa bulunan steril görünümlü büyük bir odaya kadar eşlik etmişti. Billy elleri kelepçeli ve prangalı, gözleri boş ve uyuşturucunun etkisiyle cam gibi olmuş bir halde ayaklarını sürüyerek içeri girmişti. Oturduğunda ellerini birbirine doladı ve ısırdığı tırnaklarını karıştırdı.

Sonunda başını kaldırıp ona baktığında, aletlerini getirip getirmediğini sordu.

Tahnitçilik ofisini tekrar açmak istiyordu.

"Bayan DuKane, onu ziyaret ettiniz." Muhabir notlarını gözden geçirdi. "Bakım personeliyle konuştum ve bunu doğruladılar."

Yani onu yemliyordu. "Evet, onunla konuştum. Çok rahatsız bir adam."

Birisi, "Bu, üç yerel kızımızı öldürdüğü gerçeğini haklı çıkarmaz," diye mırıldandı.

"Onlar gibi o da idam edilmeli," diye mırıldandı başka bir kadın. dedi.

Josie tepkisini kontrol etti. Billy onu ne kadar rahatsız etse de kabuslar görse de, ona ölüm cezası verilmesi gerektiğine inanıp inanmadığını bilmiyordu.

Gerçi Mona ve Cal ortaya çıkmasaydı ölmüş olacaktı. Billy'nin testlerini geçememiş ve kaçmaya çalışmıştı. Billy onu yakalamış, bağlamış ve sonra da öldürmesi gerektiğini söylemişti.

Bir yağmur damlası düştü ve podyuma çarptı, şimşek gökyüzünde zikzaklar çiziyordu. Grupta daha fazla fısıltı ve protesto sesleri yankılandı.

Josie konuşmasına izin vermelerini işaret etmek için elini kaldırdı. "Bu hikâyeyi Billy ve annesinin yaptıklarına göz yummak ya da hiçbirinizi üzme için yazmadım. Her iki kişiyi de bu iğrenç suçları işlemeye iten şeyin ne olduğunu anlamak, umarım kurbanların ve ailelerinin iyileşmelerine yardımcı olur. Ayrıca aile içi istismar döngüsü konusunda farkındalık yaratacağını umuyorum." Ve belki de ergen zorbalığı. Her ne kadar genç kurbanların anneleri çocuklarının Charlene'e adaletsiz davrandıkları iddiasına içerlemiş olsalar da.

Bir kadın "Hiçbir şey kızlarımızı geri getirmeyecek," diye ağladı.

"Bırakın da huzur içinde yatsınlar," diye ekledi bir başka mahalleli küçümseyerek. "Sadistçe işledikleri suçları tekrar tekrar yaşatarak ailelerine daha fazla acı çektirmeyin."

Sara öne çıktı. "Kitabınızı her gördüğümde ve ekranda kızımın öldürülüşünü izlediğimi düşündüğümde midem bulanıyor."

Josie gerildi. Sara röportajları sırasında onunla rahatça konuşmuştu.

Görünüşe göre bu kararından pişman olmuştu.

Josie kadın için üzülyordu. Ona bir yabancı gibi davranamaz ya da duygularını görmezden gelemezdi. "Üzgünüm Sara," dedi Josie yumuşak bir sesle. "Kederini ve acını anlıyorum. Bu benim için de kolay değil. Ben de hâlâ Billy Linder tarafından tutulduğuma dair kâbuslar görüyorum. Bu kitap kaybettiklerimizi onurlandırmak için hazırlandı. Umarım siz de bu şekilde görürsünüz."

Arkadaki bir grup insan anlaşmazlıklarını bağırarak dile getirince gerginlik tırmandı. Birisi ona şehri terk etmesi için bağırdı.

Diğerleri ise film çekimlerinin kasabanın yeni yeni canlanmaya başlayan ekonomisini canlandıracağı heyecanıyla destek verdi. Daha şimdiden han yenilenmiş, yerel bir inşaatçı da yapım ekibi ve film yapım sürecine dahil olan diğer kişiler için nehir kenarındaki kulübeleri yenilemişti.

Kameralar parladı, sahneyi kaydetti. Muhabirler kalabalığı taramaya başladı, bireyleri sorgularken notlar alıyorlardı.

Mesafesini korumalıydı. Sara'ya karşı gardını düşürmesi onu savunmasız bırakmıştı.

Josie podyumdan uzaklaştı, nefes almakta zorlanıyordu. Hararetli bakışlar ve bağırışlar ona yönelmiş gibiydi. Öfkesi yükseliyordu.

Etrafındaki hava giderek ısınıyor, bunaltıyordu.

Boğucu. Kaçmak zorundaydı.

"Para umurumuzda değil." Bu ses arkadaki birinden geliyordu. "Güzel ve sakın kasabamızı geri istiyoruz."

Graveyard Falls'un hiç güzel ve sakın bir kasaba olduğundan emin değildi.

Sinirleri gerilmiş bir halde önce grubu, sonra da sokağı tarayarak şerifi aradı. Sorun çıkma ihtimaline karşı nöbet tutması gerekmesine rağmen, daha önce FBI'dan Ajan Dane Hamrick'le buluşacağını bildiren bir mesaj atmıştı. Kitap için federal ajanla görüşmüştü.

Gerçi şu anda ikisi de burada değildi.

Karışık tepkilere bakılırsa, sınırlar kontrolden çıkıyordu.

Rüzgâr yeniden kıpırdandı ve merdivenlerden inerken ensesindeki tüyler diken diken oldu. Kötü bir şeyler olacağına dair huzursuz bir his vardı içinde.

Ya da belki çoktan olmuştu. Dane'in Graveyard Falls'ta olmasının nedeni bu olabilirdi. Filmle ilgilenmeyeceği kesindi.

Telefonu bir mesajla bipleli.

Karşısına çıkan fotoğraf onu dehşete düşürdü. Genç bir kadın yerde yatıyordu. Çıplaktı. Kan göğsünü ıslatıyordu. Yanağı oyulmuştu.

Yüce Tanrım, bu gerçek miydi?

Yerlilerin arasında yürüdü, onların gözlerine görünmeden. Hepsi geçmişe takılıp kalmıştı. Kederlerine, öfkelerine ve acılarına.

Adaletsizliklere ve suçlayacak birine olan ihtiyaçlarına.

Muhabirler kalabalığın arasında koşuşturuyor, notlar alıyor ve sorular soruyor, manşetlerine spot ışığı bulmayı umuyorlardı. Film yapımcıları süslü arabaları ve kamyonlarıyla, kameraları, makyaj sanatçıları ve yetenek avcılarıyla gelmişlerdi.

Aktörler ve aktör özentileri akın akın geliyordu.

Motelde bıraktığı kızın hayali su yüzüne çıktı ve adrenalini yükseldi. Ellerini kaldırdı, sabun kokusu ve kadının teni taze kan kokusuna karıştı.

Ah, ne kadar da güzeldi. Ama

ölmek zorundaydı.

Aceleyle yanından geçerken biri koluna dokundu. Başka bir güzel kız. Başka bir sahte gülümseme.

Heyecandan titredi. Evet, Mezarlık Şelalesi mükemmel bir avlanma yeri.

Ve saklanmak için mükemmel bir yer.

İKİNCİ BÖLÜM

Dane elini alnına sildi, vücudundaki soğuğa rağmen terliyordu. Bu zavallı kadının ailesini ve onları nelerin beklediğini düşünmeden edemiyordu. Hayatının son birkaç dakikasını. Çok korkmuş muydu? Adamın ona eziyet etmeyi bırakması için yalvarmış mıydı?

Bunlar Betsy için sorduğu soruların aynısıydı. Hâlâ kan ter içinde uyanmasına neden olan sorular. Ve sonunda annesini çileden çıkaran sorular. Birkaç ay önce öyle bir depresyona girmişti ki, annesini Loving Arms adında bir akıl sağlığı bakım evine yatırmak zorunda kalmıştı. İnsanlar iyiydi ama yine de onu oraya her bıraktığında kendini suçlu hissediyordu.

Bakımevi Graveyard Falls'a yakındı.

Dr. Wheeland başını kaşdı. "Kasabada bir cinayet daha işlendiğine inanamıyorum. Buradaki insanlar Gelin Cinayetleri kâbusunu daha yeni yeni atlatıyor."

"Biliyorum. Josie DuKane'in kitabından yola çıkarak bir film çektiklerini duydum."

"Lanet olası şey." Dr. Wheeland kurbanın ayaklarını kontrol etti. "Charlene Linder muhtemelen ünlü biri olacağını düşünüyor."

"Belki bu sürüngenin de istediği budur." Dane'in olay yerini dikkatle incelemesi için bir neden daha vardı. Ayrıntılar şüphelinin bulunmasına yardımcı olacaktı.

Bir kez daha kadını inceledi. Uzun saçları muhtemelen daha önce güzel görünüyordu, ancak şimdi kanla kaplanmıştı ve

Yüzünün etrafında karmakarışık bir dağınıklık vardı. Yerdeki yapraklar ve döküntüler tellere gömülmemişti, bu da muhtemelen başka bir yerde öldürüldüğünü gösteriyordu. Ya da yere düştüğünde ölmüştü. Eğer yaşıyor ve savaşıyor olsaydı, saçları toprakla dolmuş olurdu.

"Ölüm nedeni?" diye sordu.

"Vücut ısisına bakılırsa," diye yanıtladı Dr. Wheeland, "dün gece öldüğünü söyleyebilirim."

Yüzündeki keskin izleri incelerken öfke Dane'in kanını ısıttı. Ölümü ve bir insanın diğerine verdiği acıyı ne kadar çok görmüş olsa da, bu zalimlik onu hâlâ rahatsız ediyordu. "Peki ya pençe izleri? Ölüm sonrası mı?"

Adli tabibin dudakları gerildi. "Hayır, kan sıçramalarına bakın. Bunu onu öldürmeden önce yapmış."

Tiksintisine rağmen Dane katilin zihnine girmeye çalıştı. "Yani onun acıyı hissetmesini, onu işaretlediğini bilmesini istedi. Onu yaraladığını."

"Muhtemelen." Wheeland kadının göğsünü daha yakından inceledi. Sanki adam onu tutmak için üzerine diz çökmüş gibi gövdesinde çürükler vardı. "Bu bıçak yarası hızlıydı, tam isabet. Doğrudan aorta saplanmış."

"Ne yaptığını biliyordu," dedi Dane. "Yani tıp alanında çalışabilirdi."

Dr. Wheeland omuz silkti. "Doğru, ama insan vücudu hakkında temel bilgilere sahip olan herkes böyle bir yaranın ölüme yol açacağını bilir."

Kahretsin, tıbbi bakış açısı şüpheli listesini daraltabilirdi. "Cesetten başka ne anlayabiliyorsunuz? Cinsel saldırı mı?"

Dr. Wheeland uyluklarını ve alt ekstremitelerini inceledi. "Morarma ya da görsel tecavüz belirtisi görmüyorum ama otopsi yaptıktan sonra anlayacağım." Tırnaklarına bakmak için ellerini kaldırdı.

Adli tabip, katilin derisini çaprazlamasına kestiği areola çevresindeki küçük bir deri tabakasını geri çekmek için bir alet kullandı. "İmplantları var."

Dane gözlerini kıstı. "O kesikler derin değil, belki bir santimin dörtte biri kadar."

Wheeland, "Bunların ölüm nedeniyle hiçbir ilgisi yok," dedi, sesi tiksintiyle karıştı.

"Yani sadece onunla oynuyor, acı çektiriyordu," diye yorumladı Dane, zihninde hasta bir adamın resmi oluşuyordu. Sadist gözler, vahşi, çılgın bir bakış. "Sence onları bilerek mi ifşa etmek istedi?"

"Olabilir." Dr. Wheeland gözlüklerini çıkardı, gözlerini ovuşturdu ve sonra tekrar taktı. "Kimliğini tespit etmek için bunları kullanabiliriz."

Rüzgâr hızlandı, ağaçları salladı ve yere kırılğan yapraklar yağdırdı. Bir tanesi yanağına düşerek kurumuş kana yapıştı.

Dane onu yerden aldı. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. "Kasabaya akın eden filmcileri düşünürsek, aktrislerden biri ya da ekibin bir parçası olabilir."

"Oradan başlayabilirsiniz," dedi Dr. Wheeland. "Bu arada ben de parmak izlerini ve DNA'sını araştıracağım."

Olay Yeri İnceleme ekibi geldi ve kendilerini tanıttıktan sonra motelin arkasındaki ormanda kanıt aramaya başladı. Dane de cesedin etrafındaki alanı inceledi.

"Güvenlik kamerası var mı?" Dane şerife sordu.

Şerif Kimball omuz silkti. "Hayır, sahibi birkaç tane taktırmak istediğini ama bir türlü fırsat bulamadığını söyledi."

Dane inanamayarak başını salladı. Umarım CSI kadının çantasını, kimliğini ya da cep telefonunu bulurdu.

Telefonu çaldı ve numarayı kontrol etti. Josie DuKane'in adı çıktı.

Ne istiyordu? Başka bir görüşme mi? Soruşturmayı Cal yürütmüş olsa da, onunla Yonkers'daki adamı **i z l e m e s i** hakkında konuşmuştu.

Yonkers'ın kız kardeşi Candy, Karindeşen Thorn'un üç kurbanından biriydi. Adam sadece bir hayvan krematoryumunun sahibi değil, aynı zamanda çok tuhaf biriydi.

Gelin Katili'nin profiline uyuyordu. Billy Linder'ın tahniçilik yetenekleriyle koruduğu o lanet ölü hayvanları topluyordu. Ayrıca travmatik bir çocukluk geçirmiş ve annesinin öldürülmesinden sonra ailesinin dağılmasını izlemişti.

Annesi depresyona girdi ve Yonkers ona bakmaya başladı. Linder ve annesi gibi Yonkers'ın annesi de Gelin Katili'nin saldırısı sırasında hastaydı. Yonkers'ın annesi de ona bir eş bulması için baskı yapmıştı.

Dane'in telefonu yine çaldı. Josie ısrarcıydı.

Kahretsin... Josie içinde uzun zamandır hissetmediği bir şeyi harekete geçirmişti. Şehvet mi? Açlık?

Zamanının olmadığı şeyler.

Kız çok baştan çıkarıcıydı. Rehin tutulmasına ve Gelin Katili'nin elinde neredeyse ölüyor olmasına rağmen cesur davranmış ve bu dehşetle cesur bir yüzle yüzleşmişti.

Bunun için ona saygı duymak zorundaydı. Bu da onu daha da tehlikeli yapıyordu. Çünkü ondan hoşlanıyordu.

Onun gibi bir adamın sahip olmaya hakkı olmayan şeyleri istemesine neden oluyordu.

Onunla ilişkiye girerse, dikkatini kaybedebilirdi.

Bunu yapmasına ve kız kardeşini tekrar hayal kırıklığına uğratmasına imkân yoktu.

Josie ölü kızın resmini incelerken lokantanın tentesi güvenli bir sığınak sağlıyordu. Telefonu kavrarken elleri titriyordu. Muhtemelen yerel şerifi aramalıydı ama Şerif Kimball'ı çok iyi tanı mıyordu ve Dane'le daha önce de uğraşmıştı. Yaptığı işte iyiydi.

Aynı zamanda yakışıklı ve sertti, tümüyle erkek seksapeline sahipti ama bunu düşünmek istemiyordu. İlgi lenmiş olsa bile, kesinlikle bir ilişki için uygun durumda değildi.

Bu mesajın özüne inmesi için ona güvenecekti.

Adam cevap vermeyince, kendisini aramasının acil olduğunu belirten bir mesaj bıraktı.

Fotoğrafı tekrar incelediğinde dehşete kapıldı. Kadın çok genç, çok solgun görünüyordu. Dudaklarında ruj yoktu,

Tırnakları çıplaktı. Çıplaktı, gözleri ölümle irileşmişti. Daha da kötüsü, yüzündeki izler keskin bir şey tarafından kazınmıştı. Bir bıçak ya da neşter?

Billy Linder'ın bıçağı boğazına dayadığı anılar onu titretti. Şöminenin üzerinde duran Johnny'nin fotoğrafını fark edip Cal ve Mona gelene kadar oyalanmak için kullanmasaydı, o jartiyerle onu boğacaktı.

Çok korkmuştu.

Bu kadın da öyle olmalıydı.

Bir panik atağıyla daha savaşıırken, ayrıntıları analiz etmek için kriminoloji eğitimine güvendi.

Zavallı kadın bir elinde kırık bir kompakt ayna tutuyordu.

Diğer elinde ise yine çıplak ve yüzü parçalanmış bir Mitzi bebeği tutuyordu.

Nefesi hızlandı. Barbie'nin taklidi olan Mitzi bebek o çocukken çok popülerdi ve hâlâ da öyleydi. Yaşıtı olan çoğu küçük kız gibi o da bu moda bebeği tüm kıyafetleri ve aksesuarlarıyla birlikte toplamıştı.

Sinirleri gerilerek kalabalığı ve kaldırımı taradı, birilerinin onu izlediğini hissediyordu. Eğer fotoğrafı gönderen kişi bir tepki vermek istiyorsa, ona bu zevki tattırmaya hiç niyeti yoktu.

Elbette onca insanın arasında saklanmak kolay olacaktı. Kasaba meydanı yerel halk, gazeteciler ve çekimlere bir göz atmak için gelen turistlerle doluydu.

Daha fazla ses belediye başkanına sorular yöneltti ve birkaç protestocu ellerinde pankartlar sallayarak ekibin Los Angeles'a geri dönmesi için bağırdı.

Metinle ilgili gerginliği giderek artınca şerifin ofisine gitmeye karar verdi. Eğer bu resim gerçekse, bir kadının hayatı çalınmıştı. Polisin bunu hemen öğrenmesi şarttı.

Sokağı geçip otoparka gitmek için köşeye ulaştı ama kaldırım basın toplantısından çıkan insanlarla tıkanmıştı.

Sokak lambası değişti ve kimsenin onu fark etmemesini umarak kalabalığın arasına karıştı.

Yola adımını attığında biri onu arkasından itti.

Öne doğru tökezledi ve sokağa düştü, dizleri ve elleri kaldırıma çarptı.

Josie'nin kulaklarında lastik gıcırtilarının sesi yankılandı. Sonra dehşet içinde başını kaldırdı.

Bir araba ona doğru hızla geliyordu.

Kendini yukarı itmeye çalışırken dilinden bir dua döküldü.

Hayatı gözlerinin önünden geçti.

Billy Linder'dan sağ kurtulup bu şekilde ölmüş olamazdı.

Lastikler gıcırdadı. İnsanlar bağırdı. Biri ona yardım ettiği sırada araba kükreyerek durdu.

Tombul bir adam araçtan atladı ve ona doğru koştu. "Tanrım, bayan, iyi misiniz?"

Başı döndü, odaklanmaya çalışırken dünya bulanıklaştı. Kaldırımdan bir kadın ona doğru koştu. Ayağa kalkmasına yardım eden adama yaslandı.

"İyi misiniz, Bayan DuKane?"

Doyle Yonkers.

Sesi tanıdığına Josie'nin bacakları titredi. Onu nasıl unutabilirdi ki? Sesi derin ve çakıllıydı. Boncuk gibi koyu renk gözleri kollarını ürpertiordu. Dane'in adamı doğru teşhis edip etmediğine kendisi karar vermek için o hayvan krematoryumunu ziyaret etmişti.

Yonkers Gelin Katili olmayabilirdi ama ondan ürkütücü bir hava yayılıyordu. Tehlikeli olabilirdi.

Arabanın sürücüsü onun önünde durdu. "Çok özür dilerim, az kalsın sana çarpıyordum," dedi, yüzünde boncuk boncuk ter vardı.

"Doktora ihtiyacınız var mı?" diye sordu kadın.

Josie düşmenin şokuyla kendini silkeledi. Elleri ve dizleri sıyrılmıştı ama başını çarpmamıştı. "Hayır, ben iyiyim."

Yonkers ve kadın onu kaldırıma doğru götürdüler.

"Dokuz-bir-bir'i aramamı ister misiniz?" diye sordu kadın.

Josie başını salladı ve Yonkers'tan uzaklaştı. Adamın dokunuşu tüylerini diken diken etmişti.

Diğer arabalar yavaşladı, sürücüler ne olduğunu görebilsin diye camlarını indirdiler. Kornalar çalmaya başladı, trafik hızlandı.

Göz önünde olmaktan hoşlanmıyordu. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı, giysilerini düzeltti ve çenesini kaldırdı.

Yaşlı bir çift ona doğru koştu, adam cep telefonunu taşıyordu. "Bu sizin mi hanımefendi?"

"Evet, teşekkür ederim." Josie titreyen bir elle telefonu aldı.

Ona neredeyse vuracak olan adam öksürdü. "Özür dilerim, bir an yere baktım. Birdenbire ortaya çıktınız."

Çünkü biri onu sokağa itmişti.

Adamın sesine suçluluk ve dehşet karışmıştı. Josie adamın kolunu sıktı. "Özür dilerim efendim. Ayağım kaydı ve düştüm, ama iyiyim."

Birisi onu tanıdığını haykırdı. Başka bir ses de kasabayı terk etmesi için bağırdı. Josie kim olduğunu görmek için başını kaldırdı - belki de onu sokağa iten kişi?

Yaşlı çift yakınlarda geziniyordu. "Sizi bir yere bırakabilir miyiz?"

Josie başını salladı. "Hayır, arabam park yerinde. Bana bir şey olmaz. Sorun çıkardığım için özür dilerim."

Başka biri onu tanımadan önce kaçmak için sabırsızlanırken, herkesin endişesini elinin tersiyle itti ve arabasına doğru koşmaya başladı. Arkasından daha fazla korna çalındı ve trafik yeniden başladı.

Tam otoparka ulaştığında, arkasındaki kaldırımda ayak sesleri duyuldu. Korku onu sardı. Arkasını döndüğünde onu kimin takip ettiğini gördü; Cocoa's Café'ye doğru giden iki genç.

Rahat bir nefes aldı, arabasının kilidini açtı ve kalbi hızla çarparak içeri yığıldı.

Rüzgâr dağdan uğulduyor, dallar ve yapraklar Dane'in üzerine yağıyordu; bu da Graveyard Falls'ta bir kışın daha zar zor geçtiğini ve Mart ayının çalkantılı rüzgârları ile fırtınalarının yaklaşmakta olduğunu hatırlatıyordu.

Dane derenin kenarında volta atıyor, bir gözü suç müfettişlerinde, ayrıntılara dikkat etmelerini umuyordu.

Josie'yi aramak için cep telefonuna uzandı, ancak Şerif Kimball ona doğru yürüdü ve Dane geri çekildi. Kimball Gelin Katili davasına yardım etmişti ama adamda Dane'i rahatsız eden bir şeyler vardı. Çok sessiz ve mesafeliydi, sanki kendi sırları varmış gibiydi.

Öğle güneşi ağaçların arasından süzülüyordu. Yine de fırtına bulutları gökyüzünde uğursuz bir griye bürünmüştü. Yağmur vurup kanıtları yok etmeden önce olay yerinde hızlıca çalışmaları gerekiyordu.

"Dün gece motelde altı misafir varmış," dedi Şerif Kimball kesin bir ifadeyle. "Kimse bir şey görmemiş."

Buna şaşırmamıştı. Bu motel köhne ve alışılmışın dışındaydı. "Şüpheli görünen biri var mı?"

Şerif not defterine baktı. "Pek sayılmaz. Görünüşe göre yerel kilisede bir bahçe kulübü var. O altı misafirden beşi katılmak için gelmiş orta yaşlı kadınlarmış."

"Peki ya altıncısı?"

Kimball otoparktaki minibüse üstünkörü bir bakış attı. "İki çocuklu bir çift seyahat ediyor. Bebeklerinin bir önceki akşam bütün gece ayakta olduğunu ve saat dokuzda uyuduklarını söylediler."

Dane çeşitli senaryolar üzerinde düşündü. "Müdürden boş odaları açmasını isteyebiliriz. Katil odalardan birine girip kadını orada bıçaklamış, sonra da cesedi atmak için ortalığın sakinleşmesini beklemiş olabilir."

Kimball başıyla onayladı. "İlgileniyorum."

Şerif aceleyle motelin girişine yöneldi ve Dane de ilçenin baş cinayet masası müfettişi Teğmen Ward'la görüşmeye gitti.

Dane, Ajan Coulter'ın öncülük ettiği görev gücünde çalışırken tanışmışlardı. Daha önceki davalarda birlikte çalışmış olan Cal, görevi alır almaz Dane'i işe almıştı. Dane deneyimli bir dedektifin ekipte olmasından memnundu.

"Bir şey bulabildiniz mi?" Dane sordu.

"Hayır. Burada bir boğuşma izi yok. Otlar ezilmemiş, giysi kumaşı ya da silah yok."

Katil kurbanın giysilerini atmış mıydı yoksa saklamış mıydı? "Ekibiniz çöp bidonlarını ve ormanı kıyafetler için araştırın. Peki ya ayak izleri?"

Teğmen Ward'ın ağız çatıldı. "Çalıların arasında kısmi bir iz var ama bu izler yeterli değil."

Dane ormanı, otoparkı ve motelin dışını inceledi. Bulunduğu noktadan bakıldığında, müdür kimsenin cesedi arka taraftaki çöp konteynırına sürüklediğini görmemiş olmalıydı.

Şerif Kimball, ışıltıme cihazı takan ve bastonla yürüyen gri saçlı bir adam olan müdürle birlikte ona doğru yürüdü.

Dane ışıkları kapalı iki odayı işaret etti. "Önce şu sondaki ikisini kontrol edelim."

Birlikte kiralanmış olan odaların önünden geçtiler. Müdür yanlarından geçerken dört numaralı odayı işaret etti. "Bunun tesisat sorunları var. Oraya kimseyi yerleştiremem."

İki uç birime ulaştılar, sonra yaşlı adam kapıları açarken beklediler.

Dane yöneticiye arkasından el salladı. "Dışarıda kalın."

Şerif Kimball el fenerini ilk odanın içine tuttu ve Dane köşedeki odayı arayacağını işaret etti.

Dane içeriye bakarken temizlik malzemelerinin kokusu burnuna geldi. İçeriye bir ışık tuttu ama oda boş görünüyordu. İçeride birinin olduğuna dair sesleri dinlemek için durakladı. Rüzgâr ısıklıyor, olay yeri teknisyenlerinin sesleri yankılanıyordu ama oda sessizdi.

Dane, birinin dolapta ya da banyoda saklanma ihtimaline karşı silahını hazır tuttu.

Kapıdaki düğmeyi çevirdi ve odaya yayılan parlak ışık kirli duvarları aydınlattı. Halı modası geçmiş paslı bir kahverengiydi, yatak örtüsü 1980'lerden kalma gibi görünen turuncu ve yeşil bir çiçektir.

Dolabı ve banyoyu kontrol etti ama ikisi de boştu. Havayı dolduran güçlü çam-sol ve çamaşır suyu kokusu zemini ve duvarları daha yakından incelemesine neden oldu. Kurbanın ellerindeki kokunun aynısı olup olmadığını anlamak için kokladı ama sabun daha tatlı kokuyordu.

Kapıya doğru ilerledi ve olay yeri teknisyenlerinden birini içeri çağırdı. "Bak bakalım burada kan lekesi bulabilecek misin?"

Genç adam başıyla onayladı ve işe koyuldu. Dane yatak örtüsünü incelemek için daha yakına eğildi. Lekeler koyulaşmış solmuş kumaş,

Gerçi kana benzemiyorlardı. Elbette yatak örtüleri bir motel odasının en kirli bölümüydü ve lekelerin nereden geldiğini söylemek mümkün değildi.

Yatak örtülerini işaret etti ve araştırmacıya onları poşetleyip laboratuvara göndermesini söyledi.

Teknisyen, "Şimdilik kan yok," dedi. "Kadının bu odada öldürüldüğünü gösteren özel bir şey gördünüz mü?"

Bu adamın yakası yeşil olmalı. "Hayır. Ama temizleyici suçu örtbas etmek için kullanılmış olabilir. İyice inceleyin."

Dane izin isteyip dışarı çıktı. Şerif Kimball diğer boş odadan çıkıyordu. "Bu temiz."

Dane kafasını içeri uzattı ama odanın içindeki kimyasal koku güçlü değildi. Telefonu çaldı. Yine Josie. Kahretsin, meşguldü.

"Ajan Hamrick."

"Sizi görmem gerek."

Dane dondu kaldı. Kadının sesindeki korkudan hoşlanmamıştı. "Sorun ne Josie?"

Son birkaç dakikayı kafasında yeniden canlandırırken Josie'nin midesi çalkalandı.

"Konuş benimle, lanet olsun," diye tersledi Dane.

Başını eline yasladı ve kaçırıldıktan sonra terapistin ona öğrettiği derin nefes alma egzersizlerini yaptı.

O gecenin dehşeti yine de geri döndü. Billy ona annesi için yemek yapmasını emretmişti ve o da yapmıştı. Annesi onaylamamıştı ve Billy onu öldürmesi gerektiğinde ısrar etmişti.

Sonra Johnny Pike'ın fotoğrafı gözüne çarpmış ve onu oyalamak için kullanmıştı. Billy, Johnny'nin babası olduğunu iddia etti. O zamanlar Johnny'nin kızı olduğuna inanıyordu, bu yüzden bu ilişkiyi bir bağlantı kurmak için kullandı.

Billy'ye annesi öldüğünde yalnız kalmayacağını çünkü kardeş olduklarını söylemişti.

Planı geri tepmişti. Mona'ya sırtını dönmüş ve *onu* karısı yapmaya karar vermişti.

Gözyaşları tehdit ediyordu. Cal zamanında gelmemiş olsaydı, ikisi de ölmüş olabilirdi.

"Josie, konuş benimle. Yaralandın mı?"

Dane'in endişeli sesi onu anılarından uzaklaştırdı ve içinde hassas bir noktaya dokundu. Daha önce hiç bir erkek onunla ilgilenmemişti, sadece annesi ve Mona.

Şimdi Johnny ve Cal vardı ama onlar da ailesindendi.

"Biraz sarsıldım. Birkaç dakika önce kıl payı kurtuldum ve sokağa düştüm. Sadece ellerimi ve dizlerimi sıyırdım. Ben iyiyim."

"Sesin iyi gelmiyor."

Elini telefona sımsıkı sardı. Tüm kabadayılığına rağmen sesi titriyordu. "Öylece düşmedim, Dane. Biri beni itti."

"Ne?" Dane'in sesi bir kademe yükseldi. "Kimin yaptığını gördün mü?" "Hayır, bir grup basın toplantısını aynı anda terk ettik. ve karşıya geçmek için caddede toplandılar." Tereddüt etti, kendinden şüphe duymaya başladı. "Belki de biri bana çarptı. Yaya geçidi kalabalıktı."

Aralarında gergin bir kalp atışı geçti. Sonra Dane'in alçak ve yatıştırıcı sesi duyuldu. "Ama bunun bir kaza olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Şakağına masaj yaptı, şerif yerine Dane'i aradığı için memnundu. En azından Dane onu hayal görmediğini kabul edecek kadar iyi tanıyordu. "Hayır, öyle düşünmüyorum. Ama kimin yaptığını görmedim. Her neyse, şerifin ofisine gidiyordum. Aslında arama sebepim de buydu." Fotoğrafın görüntüsü gözlerinin önünden geçti. "Tuhaf bir mesaj aldım, Dane. Bir fotoğraf. Gerçek mi bilmiyorum ama kesinlikle gerçek gibi görünüyor."

"Ne tür bir fotoğraf?"

"Ölü bir kadının fotoğrafı," dedi Josie ürpererek. "Çıplak ve göğsünden bıçaklanmış."

Dane'in keskin nefes alış veriş hat üzerinde yankılandı. "Onu tanıyor musun?"

"Hayır ve umarım gerçek değildir." Dua etmek için gözlerini kapattı, bir saniye sonra açtı ve devam etti. "Gerçek olmasa bile, bana kimin mesaj attığını bilmek istiyorum. Eğer bu resim birinin iğrenç bir şakasıysa ya da beni korkutmayı amaçlıyorsa, buna bir son vermek istiyorum. Sana iletiyorum."

Gönder tuşuna bastı, mesajın iletilmesini beklerken nabızı hızla atıyordu.

"Kahretsin, Josie."

Adamın karanlık ses tonuyla midesinde bir korku yumağı oluştu.

"Ne?"

"Bu gerçek," dedi acımasızca. "Şu anda kurbanla birlikte olay yerindeyim."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Josie başını tekrar elinin içine eğdi ve göğsünde kabaran paniği kontrol etmeye çalıştı.

Bu bir tür çarpık oyun ya da şaka değildi. Birisi ona ölü bir kadının resmini mesaj atmıştı. Bir *cinayet* kurbanının.

Dane boğazını temizledi. "Bunu kimin gönderdiği hakkında bir fikrin var mı?" Keşke olsaydı. "Hayır. Mesaj bilinmeyen bir numaradan."

"Şimdi neredesin?"

Josie kapı kilidini tekrar kontrol etti. İyiydi. Güvendeydi. "Kasabadaki otoparkta, arabamın içindeyim."

Bir kalp atışı geçti. "Mesajı almadan önce ne oldu?"

"Basın toplantısında kitap hakkında konuşuyor ve soruları yanıtlıyordum. İşler kızıştı. Tam kürsüden inerken mesaj geldi."

Sesi sertleşti. "Ne demek işler kızıştı?"

Bu anı arabasının etrafını tekrar kontrol etmesine neden oldu. "Bazı insanlar film fikrinden hoşlanmıyor. Onlara cinayetlerin korkunç kâbusunu yeniden yaşattığımı ve onları sömürdüğümü düşünüyorlar."

Dane nefesinin altından bir şeyler mırıldandı. "Öne çıkan belirli birini gördün mü?"

Gözlerini kapadı ve zihninde kendini kürsüde hayal etti. Yerlilerden bazılarını tanıyordu. Kafedeki kakao. Marketteki kasiyer kadın. Sara Levinson. "Hayır, hayır."

Gerçekten. Sara Levinson üzgündü ama böyle bir şey yapmazdı."

Dane fotoğrafı inceledi. "Fotoğrafta garip bir şey var. Kurban elinde bir oyuncak bebek tutuyor. Ama olay yerinde oyuncak bebek yok."

Josie'nin kalbi küt küt atıyordu. "Yanında götürmüş olmalı. Ama neden onunla poz versin ki?"

"Güzel soru. Bebek senin için bir şey ifade ediyor mu?"

Evdeki dolabında onlardan bir kutu dolusu vardı. "Küçükken onları biriktirirdim, ama tanıdığım kızların yarısı da biriktirirdi."

Bir saniye geçti. "Tanrım, tanıdık geldiğini düşünmüştüm. Kız kardeşimde de bunlardan bir tane vardı."

"Kız kardeşinde mi?" Dane daha önce aileden bahsetmemişti ama yine de sadece Yonkers'ı gözetleme işini görüşmek için bir araya gelmişlerdi.

"Evet," dedi. "On yaşındayken doğum gününde bir tane almıştı. Ona ne olduğunu bilmiyorum."

Josie, "Belki ona benim bilmediğim bir anlamı olup olmadığını sorabilirsin," diye önerdi.

Adamın nefesi kesildi. "Bu mümkün değil. Kız kardeşim öldü." Josie'nin boğazı onun ani ses tonu karşısında düğümlendi. "Çok üzgünüm, Dane.

Bilmiyordum."

"Kes şunu," dedi sertçe. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Acısı o kadar çiğ geliyordu ki, araştırmak istemedi. "Neredesin? Seninle buluşacağım."

"Hayır. Seni bu cinayet soruşturmasına dahil etmek istemiyorum." Yine profesyonel yalnız kurt rolüne geri dönmüştü.

Josie onun kadınla ilgili sorularını caydırmasına izin vermeye niyetli değildi. Cevaplara duyduğu ihtiyaç, sokakta onu neredeyse boğacak olan korkuyu bastırdı. "Ben zaten işin içindeyim, Dane. Katilin bana bu resmi göndermesinin bir nedeni var."

Asıl soru nedeniydi?

Graveyard Falls'ta güvende olmadığı gerçeğiyle onunla alay etmek için mi?

Dane nefesinin altında bir yemin mırıldandı. Katilin resmi Josie'ye göndermediğine inanmak istiyordu ama Josie'nin Gelin Katili hakkında yazdığı kitabı düşününce bu teoriyi göz ardı edemiyordu. O lanet kitap her yerde listelere girmiş ve adını bir gecede tanınır hale getirmişti.

Yıldızlar genellikle delileri çeker.

Yine de hemen sonuca varamazdı. Diğer olasılıkları da düşünmek zorundaydı. Şerif Kimball, kapıcı, motel müdürü ya da olay yeri çalışanlarından biri Josie'ye göndermiş olabilirdi. Belki de olay yerine yakın biri ona yeni bir haber için bilgi vermek istemişti.

Kahretsin, medyadan nefret ediyordu. Etrafına üşüşen muhabirler diğer tuhaf tiplerin ilgisini çekerdi. Bunu birçok olayda görmüştü. Övgü almak ve beş dakikalık şöhrete kavuşmak isteyen ucubeler sahte itiraflarda bulunuyordu.

Muhabirler aile sırlarını ve yalanlarını ortaya çıkardı.

Tıpkı kız kardeşine yaptıkları gibi. Onun ve annesinin peşini bırakmamışlar, sorular sormuşlar, Betsy'nin seks hayatı hakkında imalarda bulunmuşlar, kaçtığını ima etmişlerdi. Annesini neredeyse sinir krizine sürüklemişlerdi.

"Dane, ne düşünüyorsun?" Josie sordu.

Aklını tekrar davaya verdi. "Mesajı sana olay yerindeki birinin göndermiş olması mümkün. Senin bu konuda yazmak isteyebileceğini düşünen biri."

"Eğer bir hikâye varsa, onu takip etmek isterim. Bu kasaba, içindeki insanlar ... Benim için kişisel bir şey."

Parmakları telefonun etrafında sıkıştı. "Neden?"

"Nedenini biliyorsun. Çünkü katil bana odaklandı. Önceki davalarda olanlar yüzünden." Josie'nin sesini sabırsızlık kaplamıştı. "Johnny işlemediği bir suç yüzünden hapse atıldı. Bakın bu yüzden kaç masum kadın öldü. Eğer kitabımla bir ilgisi varsa, bu kızın neden öldürüldüğünü bilmek zorundayım."

"Bir ortağa ihtiyacım yok ya da istemiyorum," dedi Dane. "Ben yalnız çalışırım."

Bir polisiye yazarı tarafından kullanılmaya hiç niyeti yoktu. Özellikle de onun güvenliğinden sorumlu olmak istemiyordu.

Kız kardeşiyle zaten işi berbat etmişti.

Müdür kaldırımında belirdi ve ona doğru yürüdü. "Sen evine git. Ben daha sonra sana uğrarım. Bakalım bilgi işlem ekibi telefonunun izini sürüp mesajın nereden geldiğini bulabilecek mi?"

Josie iç çekti. "Dane, yardım etmek için bir şeyler yapmalıyım. Bu kadının yüzünü aklımdan çıkaramıyorum."

"Ona ne olduğunu bulacağım," diye tersledi. "Bu benim iş."

"Ama ben kriminoloji okudum, belki biraz fikir sahibi olabilirim."

Dane dişlerini sıkarak, "Kendini öldürtebilirsin de," dedi.

Dişler. "Daha önce ne olduğunu hatırla."

Josie'nin keskin nefes alışı havayı noktaladı. "Tabii ki hatırlıyorum. Her günün her dakikasını. Şimdi geri adım atmamam için bir sebep daha. Bu delilerin kazanmasına izin veremem. Ayrıca, bilgi sahibi olmak beni güvende tutmaya yardımcı olabilir."

Kahretsin, son kısım konusunda haklıydı.

Ayrıca onun korkuya teslim olmama ihtiyacını da anlıyordu. Linder onu kendisiyle gitmeye zorladığında ya da hasta annesine yemek yaptırdığında hiçbir kontrolü olmamıştı. Tanrı aşkına, onu deli yaşlı kadının yatağına zincirlemişti.

Gelin Katili'nin hikâyesini yazmaya karar verdiğinde, işe daldı ve onu durdurmak mümkün olmadı. Onun cesaretine hayran kalmıştı. Kitabı okumuştı ve aile bireylerinin duygularına saygı duyarak ayrıntıları aktarmakla çok iyi bir iş çıkarmıştı.

Eğer katil onu da işin içine katmaya ya da tekrar öldürmeye karar verirse, hedefine çoktan onu almış olabilirdi. Hoşuna gitsin ya da gitmesin -ki bu hoşuna gitmiyordu- onun korumasına ihtiyacı vardı.

"Pekâlâ Josie. Burada işimi bitireyim, sonra uğrarım. Bugün olanlar ışığında, suç mahallinde bulunmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı ama sonunda kabul etti. "Büyükbabanda mı kalıyorsun?"

"Evet. Orayı pek sevmiyorum ama boş. Büyükbabam Knoxville yakınlarındaki destekli yaşam evine taşındı."

Kadının ses tonundaki incinmişlik Cal'ın içini parçaladı. Cal büyükbabasıyla yakın olmadıklarından söz etmişti. Josie'nin annesi Anna ile Thorn Ripper davası yüzünden yıllardır araları açıktı.

Josie'nin yaşlı adamın evinde nasıl hissettiğini merak ediyordu.

"Birazdan görüşürüz." Dane aramayı sonlandırdı, motel müdürüne soru sormak için yürürken omuzları endişeyle düğümlenmişti.

"Efendim, kurbanın fotoğrafını çekip herhangi birine gönderdiniz mi?" Bu adamın beyaz kaşlar tırmandı onun Alına."Al Bir resim mi? Sen neden bahsediyorsun? Bende o süslü ceplerden yok. Bütün o genç çocukların taşıdığı telefonlar gibi."

"Peki ya kapıcı? Onunla konuşabilir miyim?"

"Elbette," dedi müdür. "Size onun fotoğraf çekmediğini söyleyebilirim. O benim kardeşim. O kızı bulduğunda o kadar sarsıldı ki, ona sinir haplarımdan birini vermek zorunda kaldım."

Dane'i motelin lobisine götürdü, orada yetmiş yaşlarında, solgun yüzlü, iş kıyafetleri giymiş bir adam yırtık pırtık vinil bir kanepeye çökmüş oturuyordu. Tek kullanımlık bir fincandan kahve hüpürdetirken elleri titriyordu.

Müdür topallayarak yanına geldi ve kardeşini dürttü. "Lemont, o ölü kadının fotoğrafını çekmedin, değil mi?"

Lemont'un yüz ifadesi hastalıklı bir hal almıştı. Dane geri adım attı, kusacağından korkuyordu.

"Resim mi? Neden fotoğraf çekeyim ki?"

"Sana söyledim," dedi müdür boğumlu elini sallayarak. "Neden soruyorsun?"

"Sadece rutin," dedi Dane. Josie'ye o mesajın gönderildiğini ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi.

Adamlara teşekkür ettikten sonra şerifle konuşmaya gitti. "Kimball, olay yerinin fotoğrafını çekip birilerine gönderdin mi?"

Şerif Kimball şapkasını çıkardı ve bir eliyle koyu sarı saçlarını karıştırdı. "Hayır, tabii ki göndermedim. Neden?"

Dane adama güvenip güvenmemekte tereddüt etti ama yardıma ihtiyacı vardı ve şerif yasaların doğru tarafındaydı, bu yüzden mesajı açıkladı.

"Kahretsin." Şerif Kimball asık suratla başını salladı. "Sence mesajı ona katil mi gönderdi?"

"Ya öyle ya da buradan biri gönderdi." Dane tepki vermesi için Kimball'a baktı ama Kimball hiç tepki vermedi. "Graveyard Falls'ta başka bir katilin saldırdığını ona bildirmek isteyen biri."

"Vay canına," dedi şerif. "Bu hiç iyi değil. Yine de katil bunu Josie'ye gönderdiyse, bir noktada onu ortaya çıkarmak için bunu kullanabiliriz."

Dane'in içi düğümlendi. "Bu bir seçenek değil," diye tersledi Dane. "Kasabayı ve Bayan DuKane'i korumak bizim en önemli önceliğimiz. Anladınız mı?"

Şerif'in kaşları çatıldı ve gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti. Dane bir an onun cevap vermeyeceğini düşündü ama sonra dişleriyle bir tıkırtı sesi çıkardı ve "Evet, anladım" diye mırıldandı.

Dane aşırı tepki verdiği için sessizce kendini azarladı. Josie'yi tanımasaydı o da aynı öneride bulunabilirdi.

Ama Josie'yi tanıyordu. Ve bu hasta orospu çocuğunun ona ulaşmasına izin vermeyecekti.

Katil fotoğrafı Josie'yi korkutmak için mi yoksa onunla kedi fare oyunu oynaması için bir davet olarak mı göndermişti?

Bu oyun bir ava dönüşecek miydi?

Büyükbabasının evine geri dönerken Josie'yi endişe sarmıştı.

Paranoyaklaştığını, o ellerin onu sokağa ittiğini hayal ettiğini düşünüyordu ama hissettiği şey gerçektir.

Hazırlıksız yakalanmamaya kararlı bir şekilde, yabancılar için mahalleyi ve araziye taradı.

Graveyard Falls'a iki yıl önce büyükbabası hasta olduğu için onu ziyarete gelmişti. Çocukken dedesinin kendisine olan düşmanlığını ya da annesiyle aralarındaki korkunç uçurumu asla anlayamamıştı.

Eski eve adımını attığı andan itibaren havada gerilim kaynıyordu. Karanlık sırlar ve hüznün, yıpranmış ahşap ve çatlaklara yerleşmiş toz kadar kalın duvarlara nüfuz etmişti.

Şu anda bile hüznün, havayı ağırlaştırıp bayatlatmış ve nefes almayı zorlaştırmış gibi duruyordu. Rüzgâr saçakların arasından öyle keskin bir ısıklık çalıyordu ki, sesi bir bebeğin ağlamasına benziyordu.

İçeri girerken ışıkları yaktı, odayı geçip Gelin Katili ve Thorn Ripper davalarıyla ilgili notlarını bıraktığı masaya giderken ahşap zemin gıcırdıyordu.

Burada kalmak hem sinir bozucu hem de katartıktı. Büyükbabasının onu istemediği, Johnny masumken onu hapse attığı ve annesinin hayatını mahvettiği gerçeğiyle barışmak istemişti. Yıllarca onun kendisini neden sevmediğini, sevebilir biri olup olmadığını merak etmişti.

Eğer bu kadar inatçı olmasaydı ve annesini uzaklara göndermeseydi, onun Johnny'nin çocuğu olmadığını bilirdi.

Öyle olsa bile, yanlış bir şey yapmamıştı. İyi bir adam torununu ne olursa olsun severdi.

Omuzlarını yuvarladı.

Bunun bir önemi yoktu. Olan olmuştu. Tek yapabileceği bunu kabullenmek ve hayatına devam etmektir.

Tıpkı Linder'ların evindeki istismarı ve masum kurbanlara yaptıklarını kabullenmek zorunda kaldığı gibi.

Gerçi kabullenmek ve unutmak iki farklı şeydi. Charlene Linder'ın iskelet kemikleri üzerinde asılı duran kurbanların mücevherlerinin görüntüsü sonsuza dek aklına kazınmıştı.

Bugün eline geçen fotoğrafı inceledi. Bu rastgele bir cinayet miydi?

Yoksa başka bir cinayet daha mı olacaktı?

Sarsılmış bir halde kıyafetlerini değiştirmek için yatak odasına gitti ama yatağının üzerindeki manzara karşısında donup kaldı.

Bir Mitzi bebeği.

Hayır, sadece bir Mitzi bebeği değil.

Bunun yüzü kesilmişti ve porselen yüz hatları kanla kaplanmıştı.

Tıpkı fotoğraftaki kadının yüzünün kesildiği gibi.

Dane, Josie'nin aldığı resmi Teğmen Ward'a gösterdi. "Bunu sizin adamlarınızdan birinin gönderip göndermediğini bilmemiz gerekiyor."

Adamın yüzünde kızgınlık vardı. "Ekibime sorarak onlara güvenmediğimi ima ettiğimin farkındasınızdır."

"Özür dilerim," dedi Dane. "Metnin izini sürmek zaman alacak ve eğer bunu içeriden biri yaptıysa bunu hemen bilmemiz gerekiyor. Belki de Josie'ye içeriden bilgi verip para koparmak için bir tür taktiktir." Öyle olmasını umuyordu. Bu, katilin göndermiş olmasına tercih edilirdi. "Belki de Josie'nin bir sonraki kitabında yer almak istiyordur."

Teğmen Ward ekibi bir araya topladı ve durumu açıkladı. "Ekip için sizi ben seçtim ama kayıtlara geçmesi ve bunun içeriden bir sızıntı olma ihtimalini ortadan kaldırmak için telefonlarınızı kontrol etmeniz gerekiyor."

Ekip üç erkek ve bir kadından oluşuyordu.

Kadın hiçbir tepki göstermedi. Telefonunu patronuna uzattı.

Uzun boylu, siyah saçlı, gözlüklü bir adam ekibin kamerasıyla fotoğraf çekiyordu. Kamerayı Dane'in ayaklarının dibine yere bıraktı, sonra cebinden cep telefonunu çıkardı ve patronuna doğru itti. Kesinlikle sinirlenmişti. "Bırakın başka bir yere, laboratuvara bile fotoğraf göndermedim."

"Bunun için üzgünüm," dedi Teğmen Ward. "Bu şartlar altında protokol böyle."

Dane'in teğmene duyduğu saygı bir kademe daha arttı. Ward'ın kendisini otobüsün altına itmemiş olmasını takdir ediyordu.

Diğer iki adam sinirli bakışlar attılar ama Ward'ın emrine uydular.

Ward kadının telefonunu incelerken Dane mesaj geçmişini kontrol etti. Telefonu kadına geri verirken "Teşekkürler," dedi.

Kadın, Dane'in çamaşır suyu kokusunu aldığı sondaki motel odasına doğru yöneldi. Teğmen kameramanın telefonunda gezinirken Dane diğer adamların telefonlarını onlara geri verdi.

Tatmin olduktan sonra telefonu geri verdi ve ekip uzaklaşana kadar konuşmak için bekledi.

"Benimkilerden biri olmadığını söylemiştim," dedi Teğmen Ward.

Dane'in içi sıkıştı. Bundan korkmuştu. Mesajın katilden gelmiş olmasından. Şimdi laboratuvarın izini sürmesi gerekiyordu ki piçin izini bulabilsinler.

Graveyard Falls'a geri dönmek Dr. Silas Grimley'in zihninde geçmişe dair anıları tetikledi, üstesinden gelmeye çalıştığı bir geçmişti bu.

Kasabada çekilmekte olan film, başyapıtlarından birçoğunun ilgisini çekmişti. Onları güzelleştirdikten sonra ne kadar ilerlediklerini görmek istemeden edemiyordu.

Bu filmde yıldız olabilecekler miydi? Kozmetik çalışmalarıyla ünlü olacak mıydı?

Yine de şöhreti istemiyordu. Yaralı olmanın acısını anlıyordu. Görünüşü yüzünden alay edilmenin ve dışlanmanın acısını.

Çok az kişi bu yara izlerini biliyordu. Ya da onları nasıl aldığını.

Elleri titreyerek arabasından indi ve ormana doğru yürüdü. Havayı dolduran hayvan, kan ve çığ korku kokusu onu çocukluğuna geri götürdü.

Babasının kemiklerinin yattığı toprak mezarın yanında diz çöktü ve babasının yeri işaretlemek için oraya koyduğu oval taşın üzerinde bir parmağını gezdirdi.

Babasıyla ilgili herhangi bir ayrıntıyı ya da kuşlarla bir olduğunu iddia eden dağ adamıyla olan hayatını asla unutmayacaktı.

Silas ince bir yontma aletiyle kayanın üzerine şahin pençelerini oymuştu. Keşke onları babasının yüzüne de oyabilseydi.

Ama bunun için artık çok geçti.

Babasının kemiklerinin bu toprakta çürüdüğünü dünyada sadece bir kişi daha biliyordu.

Başka hiç kimse bilmeyecekti.

Bu *onların* sırrıydı.

Evet, hiçliğin ortasındaki bu toprak çukur bir canavar için uygun bir yerdi.

Silas son avından topladığı küçük kemikleri taşın üzerine dizdi ve onları bir yırtıcı kuşun pençeleri gibi şekillendirdi. Evinde bir kemik koleksiyonu vardı, hangi hayvandan geldiklerini ve onlar üzerinde nasıl kontrol sağladığını hatırlamak için sakladığı küçük ganimetler.

Gök gürüyor, şimşekler dağların tepelerinde zikzaklar çiziyordu. Açlıktan ölmek üzere olan kuşlarla birlikte kafese kapatıldığı gece fırtına çıkmıştı.

Gözlerini kapadı, iğrenç çığlıkları bastırmak için çaresizce kendini ileri geri salladı. Bu imkânsızdı.

Kuşlar ciyaklıyor, kanat çırpıyor, onun etrafında dönüyor, sonra da keskin pençeleriyle derisini parçalamak için aşağıya dalıyorlardı.

İçgüdüsel olarak, bir zamanlar çirkin izlerin olduğu yanağını ovuşturdu. Estetik ameliyat görünür yara izlerini silmişti ama parmakları çukurlu ve sakatlanmış deriyi okşuyordu.

Ya da en azından ona öyle geliyordu.

Sinir uçlarını dağlayan acı durmaksızın zonkluyor, çenesini uyuşturuyordu. Uyuşukluğu memnuniyetle karşıladı ama sonra yanağı sarktı ve gözü seğirdi. O zaman insandan daha az görünüyordu.

Saldırıdan sonra aynada gördüğü canavar gibi.

Bir başka gök gürültüsü onu zamanda geriye fırlattı. Kurtarılmak için çığlık atmış ve ağlamıştı. *Kafesin kilidinin tıkırtısı karanlıkta yankılandı. Kanat çırpışları onu takip etti. Sonra da kuşların avlarına doğru çullanırken çıkardıkları çığlık.*

Onun için.

İğneye benzeyen pençeler etini yırttı. Kuşlarla dövüştü ve onlara vurdu ama zayıf çabaları onları sadece kızdırdı. Leş istiyorlardı ve o da leşti. Gözyaşları ve kan birbirine karıştı. Çığlık atmaktan sesi boğuklaştı.

Saniyeler dakikalara dönüştü. Dünya dönüyordu. Karanlık onu içine çekti. Gözlerini kapadı ve ölmek için dua etti.

Saatler sonra hayata geri dönerken güneş ışığı onu kör etti.

Yapışkan kan parmaklarında birikti ve parmaklarını kaldırdığında elinden aşağı süzüldü.

Yakındaki bir ağaca çarpan şimşek onu şimdiki zamana geri döndürdü.

Rüzgâr etrafındaki tozu savuruyor, havada ölü bir hayvanın pis kokusu dolaşıyordu. Uzakta, akbabalar bir tepenin üzerine üşüşmüş ve aşağıya doğru iniyordu.

Küçük yaratıkların ölü kalıntılarıyla ziyafet çekmek onların doğasında vardı.

Tıpkı insanın doğasında olduğu gibi.

Parmaklarını burnuna götürdü ve içine çekti. Kan gitmişti ama kokusu teninde kalmıştı.

İnsan kanı. Hayvan kanı.

İntikam istemesine neden olan kan.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ellie Pratt cehenneme gidiyordu.

Bu tepelerin kötülük barındırdığını bildiği kadar bundan emindi. Bunu istememişti ama uzun zaman önce o kötülüğün bir parçası olmuştu.

Bundan gurur duymuyordu. Ama mecbur kalırsa yine yapardı.

Tabii bazı insanlar sırf ikinci görüşe sahip olduğu için şeytanın onun içine girdiğini düşünüyordu. Onlara aklına gelen korkunç şeyleri görmek istemediğini söylemeye çalışmıştı. Birdenbire ortaya çıkmışlardı.

Çocukken garip önseziler ona musallat olmuştu. Oyun parkında düşen çocukları, gerçekten düşmeden önce görmüştü. Beş mil ötede bir çocuğun annesi tarafından dövüldüğüne tanık olmuştu. Bazen zihinleri bile okurdu. Bir keresinde bir çocuk babasının tüfeğini okula getirmeyi düşünüyordu. Bu iyi bir şeydi.

Ama başka zamanlarda diğer çocuklara imgelemlerinden bahsetmek gibi bir hata yapmıştı ve aileleri onları bir canavarmış gibi elinden almıştı. Öğretmeni onu sessiz olması ve sorun çıkarmayı bırakması konusunda uyarmıştı. Vaiz onun ele geçirilmiş olduğunu söylemişti.

Diğerleri ona deli diyordu.

Deli olmak bildiği tek yoldu.

Enfiyeden bir yudum alıp dudağının arasına sıkıştırıp bir kenara bırakırken dizlerindeki kemikler gıcırdadı. Zengin tütün tadı

Ağızındaki meyve sularıyla eriyerek içinden nikotin akıttı ve tedirginliğini yatıştırdı.

Sert rüzgâr havayı serinletiyor, yeni bir kış fırtınasına işaret ediyordu, oysa baharın bu dağlara gelip toprağı ısıtmasının tam zamanıydı. Yaşadığı bu yerdeki yaşlı insanların güneş ışığına ve çiçeklere ihtiyacı vardı, daha fazla kara ve huzurevinin çatısını tenekeye çakılan çiviler gibi kesen buz gibi sulu kara değil.

Titreyerek şalını omuzlarına sardı ve dışarıdaki sundurma salıncağına çökerek uzaktaki bir tepeye üşüşen akbabaları izledi.

Hava soğuk olabilirdi ama temiz hava solumaya ihtiyacı vardı. Burası ilaç ve bok gibi kokuyordu. Ölen insanlar gibi.

Ölüme hazır değildi.

Şu anda buradaydı ve dünyadaki zamanını en iyi şekilde değerlendirecekti. Tepelere doğru baktı ama keskin tepeler ve sırtlar gri bir bulanıklıktı. Görme yetisi neredeyse kaybolmuştu, uzun zamandır da azalıyordu.

Bu korkunç eylemi yaptıktan bir gün sonra olmuştu. Ertesi sabah uyandığında, dünya kalkmış ve onun için karanlık bir griye dönmüştü.

Tanrı'nın onu cezalandırma şekli.

Zihninde kuşları gördü. Yırtıcıları.

Uzaktan çıkardıkları her ses, gökyüzünde süzülüşlerini, kanatlarını açışlarını, sonra bir parça leş kapmak için aşağı dalışlarını net bir şekilde resmediyordu.

Akbabalar ona hep *onu* hatırlatıyordu. *Canavar adamı*.

Onun adını hiç söylememişti. Yıllardır yüksek sesle söylemekten korkuyordu.

Bunu yapmak onu bir şekilde ölümden diriltebilirdi. Ya da kanunun şüphelerini uyandırabilir ve onu bulup yaptıkları yüzünden hapse atabilirlerdi.

Bir elini yaralı yanağına bastırdı. Çocuğu kurtarmaya çalışırken yüzünü fena halde parçalamış, sonra da parmaklarındaki kanı yalarken ona gülmüştü.

Şeytanın bu tepelerde yaşadığının kanıtıydı.

Bir gün cehennemde ona katılacağını tahmin ediyordu.

Kah retsin , on yıldır ödünç alınmış bir zamanda yaşıyordu .
Yakında aşağıdaki kızgın çukurda yanacaktı.

Onun gibi insanların başına gelen buydu. Diğer yanağını çevirmeyen insanlara.

Görüşü uzakta bir ışık parıltısı yakaladı. Şimşek. Tanrı'nın ona gücün kendisinde olduğunu hatırlatma şekli. Gök gürültüsü, gazabını haykırma şekliydi.

Sonra dünya tekrar gri ve hiçliğin bulanık bir karışımına dönüştü ve fırtına tarafından yutulmaya başladı.

Görüşünü kaybetmek onu etrafındaki seslere ve kokulara karşı aşırı duyarlı hale getirmişti. Rüzgârın uğultusu. Kopan uzuvların şangırtısı. Hayvanlar ormanda koşuştururken yaprakların çıtırtısı. Ateşte yanan odunların çıtırtısının kokusu.

Bir hayvan diğerinin leşiyle ziyafet çekerken dişlerin gıcırdaması.
Ölümün kokusu.

Kısa bir an için görüşü netleşti ve onu gördü. Bir baldıran otunun gölgesinde durmuş, boncuk gözleriyle onu izliyordu. Kalbi küt küt atmaya başladı ve romatizmalı elleri titredi. Parmaklarını göğsüne bastırdı ve hesaplaşmasının yakın olduğundan emin bir şekilde baş dönmesiyle savaştı.

Görüntü yavaşça soldu ve dünya kara bir deliğe kaydı.
Karanlığı memnuniyetle karşıladı.

Adamın sesi sanki mezarından süzülüyormuş gibi adını fısıldıyordu. *"Bir gün ödeyeceksin, Ellie. Ödeyeceksin."*

Bir hayal değil, bir anı. Yine de bazen bu ikisini birbirine karıştırıyor, gerçeklikle ona gelen ve geleceğe dair bir şeyler gösteren görüntüler arasındaki bağlantıyı kaybediyordu. Görmek istemediği çirkinlikleri barındıran bir gelecek.

Tanrı biliyordu ki kefaret ödemeyi denemiş, son on yıldır kapılar her açık olduğunda kiliseye gitmiş ve affedilmek için sağda solda anlaşmalar yapmıştı. Bundan önce şeytanla yaptığı anlaşma, sonunda onu avlamak için geri dönecekti.

Keskin bir çığlık havayı yırttı ve sesin nereden geldiğini anlamak için döndü. Dışarıdan değil.

Bakımevinin içinden. Bu hafta koridoru pek çok kez dolduran aynı çığlık.

Acı dolu ve iç burkan, sanki içten içe parçalanan biri gibi.

O da bu acıyı hissetmişti. Büyükannesinin dediğine göre o bir empatiymiş.

Bazen bu acı çok fazla geliyordu.

Ellie salıncağın kolunu kavradı ve ayaklarıyla yeri itti. Kadının ıstırabından uzaklaşmak için eski bir ilahi olan "I'll Fly Away" şarkısını söylemeye başladı. Hemşireler ona kadını o odada yalnız bırakmasını söylemişti. Ziyaretçileri sevmediğini söylemişlerdi.

Ellie bu lanetli sese dayanamıyordu. Hemşireler yanılmıştı. O kadın yalnız kalmak istemiyordu.

Bir arkadaş istiyordu.

Daha karanlık görüntüler Ellie'ye saldırdı. Anılar mı yoksa olacakların bir görüntüsü mü?

Kuşlar ona doğru uçuyordu.

Sonra başka bir çığlık. Genç bir kadın ağlıyordu. Göğsünden kan fışkırıyordu. Gözleri şok içindeydi. Elleri yardım için uzanıyordu.

Ellie elini kalbinin üzerine bastırdı ve salıncağa geri düştü.

Kimdi bu genç kadın?

Koridorun sonundaki yatağında ağlayan kadınla ne ilgisi vardı?

"Evet, Mona, ben iyiyim." Josie kız kardeşine telefon etmemiş olmayı diledi. Mona'yı üzmemek istemiyordu. Ama o bebeği bulduğu için o kadar sarsılmıştı ki onun sesini duymaya ihtiyacı vardı.

Çünkü o bebek, katilin evin içinde o l d u ğ u anlamına geliyordu. Onun nerede yaşadığını biliyordu.

Ona nasıl ulaşacağını da.

Mona, "Annem senin için gerçekten endişeleniyor, kardeşim," dedi. "Ona güçlü olduğunu ve Graveyard Falls'a dönmenin üstesinden gelebileceğini söyledim.

Basın toplantısı nasıl geçti?"

Mona'nın kendine güveni Josie'yi sakinleştirmişti. Onu sakinleştirdi. "İyiymi," dedi Josie, gerçi basın toplantısından, sokaktaki kıl payı kurtuluştan ve oyuncak bebekten sonra kaçmayı düşünmüştü.

"İyi olduğuna emin misin? Çünkü eğer büyükbabanın evinde kalmak çok üzücüyse, gittiğin için kimse seni suçlamaz. Cal ve benimle kalabilirsin."

Çenesini yukarı kaldırdı. "Teşekkürler, ama bir korkak gibi sıvışıp gitmeyeceğim. Olanların beni değiştirmesine izin vermeyeceğim." Gerçi onu değiştirmişti. Onu paranoyak yapmıştı. Güvensiz.

Varlığının her zerresiyle bu korku ve paranoyayla savaşıyordu.

Yeniden bir bütün olmak istiyordu.

Kapı zili çaldı ve Josie aceleyle kapıya yöneldi. "Üzgünüm, biri geldi. Gitmem gerekiyor."

"Kim o? Kapıyı öyle herkese açma."

Billy Linder'la yaşadığı travma belli ki Mona'yı da paranoyak yapmıştı. "Endişelenmeyi bırak. O herhangi biri değil, Ajan Hamrick."

Mona'nın yüksek sesli iç çekişi hatta yankılandı. "Tanrım, Cal Graveyard Falls'da bir cinayet soruşturması üzerinde çalıştığını söyledi. Buna inanamıyorum. Eminim insanlar çılgına dönmüştür."

"Rahatsız edici," diye itiraf etti Josie.

"Bu konuda bir şey biliyor musun?" Mona sordu.

Her şeyi kız kardeşine anlatmayı düşündü ama bu onu sadece endişelendirirdi.

Mona'yı ve bebeğini hayatı pahasına koruyacaktı. Bu da şimdilik onlardan uzak durması gerektiği anlamına geliyordu. Graveyard Falls'tan ayrılmaya hazır olana kadar aramayacaktı.

"Soruşturmaya yeni başlıyor. Bunu bir sonraki projem olarak kullanabilirim," dedi onun yerine.

Aralarında bir gerginlik oluştu. "Lütfen dikkatli ol kardeşim. Seni daha yeni buldum. Seni kaybetmek istemiyorum."

Josie'nin kalbi şefkatle kabardı. "Merak etme. Ben iyiyim. Yeğenimi kucağıma almak için sabırsızlanıyorum."

Hoşça kal dedi, sonra telefonu kapattı ve kapının kilidini açtı. Dane onu iterken endişe omuzlarını sıkıca düğümledi.

kapıdan içeri girdi. Bakışları endişeyle ve biraz da öfke gibi görünen bir şeyle onun üzerinde gezindi.

Onun bu işe karışmasını istemediğini açıkça belirtmişti ama katil o mesajı göndererek onu da bu işe dahil etmişti.

"Olay yerini inceleyen müfettişleri bıraktım ve o bebeği görmek istiyorum ama önce sokakta neler olduğunu konuşalım." Dane onun ellerini kaldırdı ve kaldırıma çarptığı yerdeki sıyrıkları inceledi. "Seni kimin ittiğini görmediğine emin misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, keşke görseydim. Belki de hayal ettim. O fotoğraf yüzünden sarsılmıştım."

Çenesinde bir kas kasıldı. "Ya da belki o piç seninle oynuyordur."

İçinden bir ürperti geçti. Korktuğu şey tam olarak buydu.

Dane hafifçe omzuna dokundu. "Kahretsin Josie, şehirden gitmen gerek."

Ses tonundaki koruyuculuk, rahatlamak için ona doğru eğilmek istemesine neden oldu.

Bunun yerine kıpırdamadan durdu. Kendi başına ayakta durmak zorundaydı. Dane buraya bir dava üzerinde çalışmak için gelmişti. Başka bir şey için değil.

Ölü kızın gözleri aklından çıkmıyordu. Onun kendisini kenara itmesine izin vermeye niyeti yoktu.

Öyle ya da böyle hikâyeyi öğrenecekti.

Dane, Josie'nin avuçlarındaki sıyrıkları görünce çenesini sıktı. Lanet kadın bugün ölebilirdi.

Onun beladan kaçmayacağına dair kötü bir his vardı içinde. Tıpkı Gelin Katili hakkında bir hikâye yazmaya karar verdiğinde yaptığı gibi hemen işe dalacaktı.

Daha da kötüsü, Josie'nin ısıltılı yeşil gözlerine baktığında vücudu sertleşti ve bu onu kızdırdı.

Böyle saçmalıklar için zamanı yoktu.

Aralarında garip bir an geçti, sonra Josie geri çekildi ve onu girişten çalışma odasına götürdü. Ev eskiydi ve modası geçmiş mobilyalar ve antikalarla doluydu. Ayrıca sanki içinde hiç hayat yokmuş gibi karanlık ve iç karartıcı görünüyordu. şerif ve kızı Anna'nın ya da Josie'nin aile resimleri yoktu.

Josie'nin kitabını okuduktan sonra bunun nedenini anlamıştı.

Johnny'nin masum olduğunu öğrenmek Josie'nin annesiyle Johnny'nin yeniden bir araya gelmesine yardımcı olmuştu ama bu sadece aile ile şerif Buckley arasındaki uçurumu daha da derinleştirmişti.

"Kahve ya da içecek bir şey ister misin?" Josie sordu.

"Hayır, teşekkürler." Dane uzun süre kalmaya niyetli değildi. "Bana bebeği göster."

Josie karmakarışık saçlarını yanağından itti ve yatak odasına doğru ilerledi.

Dane lateks eldivenlerini çıkardı. Bebeği incelerken içinden öfke sızıyordu. "Bebeğin yüzünü tıpkı kadınıninkine yaptığı gibi oymuş."

Josie yutkundu. "Bu kan, değil mi?"

"Evet. Tahminime göre kurbana ait." Dane sesindeki iğrenmeyi engelleyemiyordu.

Bir kalp atışı daha geçti.

"Bu bir tür mesaj olmalı," dedi sonunda.

Dane çenesini ovuşturdu. "Kırık ayna ve oyuncak bebek... Sence kızı oyuncak bebek gibi olduğu için öldürdüğünü m söylüyor? Gerçek değil miydi?"

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi

Josie. Ve çok anlayışlı.

Dane bebeği işaret etti. "Bana onu koymak için bir torba getir. Belki her şeyi berbat etmiş ve bir iz bırakmıştır. Belki nereden aldığını bile bulabiliriz."

"Bu zor olacak. O bebekler aklıma gelen her mağazada ve internette mevcut."

"Doğru. Yine de araştıracağız." Josie aceleyle mutfağa gidip bir çantayla dönerken o da odayı inceledi.

"Evin içine nasıl girmiş?" Dane sordu. "Açık bir pencere var mıydı?"

Kollarını beline doladı. Dane onun hissettiği ihlal duygusunu hayal etti ve ona gitmemek için bebeği kavradı.

"Josie?"

Sanki düşüncelere dalmış ya da korkmuş gibi irkildi. "Çamaşır odasının penceresinden girmiş olabilir. Kilit kırık."

Lanet olsun. "Suç ekibini çağırıp parmak izi aratacağım. Yarın yeni kilitler almalı ve bir güvenlik sistemi kurmalısın." Dişlerini alt dudağının üzerinde kenetledi. "Merak etme, yapacağım."

Bakışları odayı taradı. Katil onun kişisel eşyalarına dokunmuş muydu?

Josie deli bir katilin odasında dolaştığını hayal etti ve midesi bulandı. Bu ev her zaman klostrofobik hissettirmişti ama en azından Billy Linder içinde bulunmamıştı.

Bu katil girmişti.

Dane odanın diğer ucunu işaret etti. "Etrafına bak, eksik bir şey var mı?"

Ayaklarını hareket etmeye zorladı. Dosyaları masanın üzerinde, bıraktığı gibi duruyordu. Büyükbabasının evde değerli hiçbir şeyi yoktu ve onun da pahalı mücevherleri yoktu. Değerli olan tek şey bilgisayarıydı ama ona da dokunulmamış gibi görünüyordu.

Dolabı kontrol etti, giysileri astığı gibiydi. Sonra iç çamaşırı çekmecesini açtı ve nefesi kesildi. Adam iç çamaşırlarını karıştırmıştı.

Kapı çaldı ve Dane suç ekibini içeri almak için oturma odasına doğru yürüdü. Ayak sesleri duyuldu, sonra Dane kapıda yeniden belirdi. "Oturma odasında, kapı ve pencerelerin etrafında parmak izi aramaya başlayacaklar. Kayıp bir şey var mı?"

Onunla yüzleşirken midesi çalkalandı. "İç çamaşırlarımın bir çiftini almış."

"Kahretsin, Josie. Bunu seninle kişiselleştiriyor."

"Beni korkutmak istiyor," dedi ve işe yarıyordu. En çok da bundan nefret ediyordu.

"Sana ulaşamayacak." Sesi bir kademe çatladı. "Seni bu gece bir otele götüreceğim."

Josie nefes verdi. "İstesem de bir oda bulamam. Elli mil çapındaki tüm oteller filmciler ve oyuncularla dolu."

Cinayet ve filmle ilgili çıkarımlar zihninde bir araya geldi. "Bu kadın oyuncuların biri ya da film ekibinin bir parçası olabilir." Çaresiz bir his onu sardı. "Ya Graveyard Falls'a filmde oynamak için geldiyse ve biri filmi sabote etmek için onu öldürdüyse?"

Dane'in başını sertçe sallaması onun teorisine inanmadığını gösteriyordu. "Bu şüpheli. Cinayet için yeterince güçlü bir sebep değil."

Josie parmaklarını avuçlarının içine kıvırdı ve şifonyer çekmecesinden uzaklaştı. "Belki de öyledir. Ama bu cinayet münferit bir olay değilse ve tekrar öldürmek istiyorsa, artık seçebileceği koca bir kadın havuzu var."

Dane bu konuda Josie ile tartışamazdı. "Aceleci davranmayalım. Umarım bu münferit bir cinayettir, katili buluruz ve her şey normale döner."

Kadının ona attığı şüpheli bakış, ona inanmadığını gösteriyordu. Yine de yorumunun geçerli olmasına izin verdi. Panik yaratmak istemiyordu.

Suç teknisyenlerinden biri ortaya çıktı ve Dane bebeği ona uzattı. "Şifonyerin ve yatağın tozunu aldığınızdan emin olun. Pislik herif Bayan DuKane'in iç çamaşırlarından bir parça almış."

Suç teknisyeni başını salladı. "Sorun değil. Titiz olacağız."

Dane oturma odasını işaret etti. "Hadi konuşalım. Basın toplantısı ve sonrasında olanlar hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

Korku Josie'nin yüzünü kararttı. "Katilin orada olduğunu mu düşünüyorsunuz? Beni sokağa o mu itti?"

Yüz ifadesi acımasızdı. "Her açıdan düşünmek zorundayız."

Ellerini birbirine sürttü, sonra onu oturma odasına geri götürdü. İki suç teknisyeni çalışma odası ve mutfaktaki pencere ve kapıların tozunu alırken bir diğeri de çamaşır odasını kontrol ediyordu.

Josie mutfaktaki bara doğru yürüdü. "Bir içki ister misin?" Evet, isterdi. Ama görev başındaydı. "Hayır, teşekkürler. Sen iç, Yine de."

Josie kendine bir bardak merlot doldurdu ve kanepeye uzandı. Adam bekledi, Josie'ye sakinleşmesi için zaman tanıdı.

"Bana bu gecedен bahset," dedi sonunda. "Basın toplantısında çok fazla insan var mıydı?"

"Evet. Yaklaşık yüz kişi. Birçok yerel halk, birkaç muhabir, belediye başkanı." Şarabından bir yudum aldı. "Kitap hakkında konuştum, sonra soruları cevapladım."

"Atmosfer nasıldı?"

"Tam da beklediğiniz gibi. Bazı insanlar beni destekledi, bazıları ise cinayetleri sansasyonelleştirdiğimden yakındı." Bir parmağını bardağının kenarında gezdirdi. "Bunu yapmaya çalışmıyorum. Kasabadaki herkes, sevdiklerini kaybetmeyenler bile Gelin Katili cinayetlerinden etkilendi. Güvenlik duyguları, huzur duyguları, güvenleri ve saflıkları sarsıldı. Umarım liseler zorbalık ve klikler konusunda öğrencileriyle birlikte çalışır. Bu konulardaki iletişimin kapılarını açacaktır."

"Linder'e zorbalık yapılmadı Josie," dedi Dane, adamın şiddetini herhangi bir nedenle mazur görmek istemeyerek. "O genç kızlar sırf bir kızın gruplarına katılmasına izin vermedikleri için ölmeyi hak etmediler."

"Hayır ama başkalarına karşı hoşgörü ve nezaketin öğretilmesi gerekiyor."

Teorik olarak buna katılıyordu. Betsy'nin hoşgörüsü ve nezaketinin onu öldürmüş olması dışında.

"Her neyse," diye devam etti Josie, "Charlene'in babasının ona cinsel tacizde bulunması gibi Billy de tacize uğramış. Ne yazık ki bu bir kısır döngü; tacize uğrayan tacizci oluyor. Çocuğun sevgi kavramı çarpıtılıyor." Şarabını tekrar yudumladı. "Birileri bunu fark etmeliydi

Billy'nin kaçmasına yardım etmek için bir şeyler yapmalıydım, böylece normal bir hayat şansı olabilirdi."

O bir dedektifti; sempatisinin bir cinayet soruşturmasına müdahale etmesine izin veremezdi. "İyilikseverlik dersini unut," dedi, sesi kastettiğinden daha duygusuzdu. "Sadece gerçeklere bağlı kalalım. Siz konuştuktan sonra ne oldu?"

"Kalabalıktaki bazı insanlar onları istismar ettiğime dair sesler çıkardı, ben de sahneden inmek istedim. Programı belediye başkanına devrettim. Filmin yönetmenini, oyuncu ajansını ve yapımcıyı tanıtacak ve daha fazla soruyu yanıtlıyacaktı."

Kasabanın ona karşı tutumu onu rahatsız etmişti. Sokaktaki o itiş kakış hoşnutsuz bir kasaba sakini olabilirdi ve cinayetle hiçbir ilgisi olmayabilirdi. "Size yaklaşan oldu mu? Seni izleyen birini gördün mü?"

"Hayır. Metne bakarken kendimi toparlamak için lokantanın tentesinin altına saklandım." Bardağının sapıyla oynadı. "Sonra sinirlendim ve oradan çıkmak istedim. Arabama doğru yürüdüm. Caddenin karşısındaydı. Bir grup geçitte bekliyordu, ben de aralarına karışmaya çalıştım."

"O kalabalıkta göze çarpan biri var mıydı?" Başını hayır anlamında salladı.

Kahretsin, keşke yardımcı olacak bir şey görseydi. "Tanıdık gelen biri var mıydı?"

"Hayır. Yani, ilk başta değil."

Kadının tereddütü adamın daha dik oturmasına neden oldu. "Bu ne anlama geliyor?"

Josie yorgun bir iç çekti. "Ben düştükten sonra ortalık karıştı. Neredeyse bana çarpacak olan sürücü çılgına dönmüştü ve özür diliyordu. Başka bir adam kalkmama yardım etti."

"Kimdi o?"

"Doyle Yonkers, Candy Yonkers'ın kardeşi. Onu basın toplantısında da gördüm."

Josie'nin düşüşü sırasında Yonkers'ın yanında olması Dane'in kafasındaki şüpheleri daha da artırdı.

"Tanrı aşkına Josie, kendini kahraman gibi göstermek için seni önce itip sonra kurtarabilirdi."

Yonkers filme karşıysa ya da Josie'nin cinayetleri yücelttiğini düşünüyorsa, öfkesi onu cinayete itmiş olabilirdi.

Dane haklı olabilirdi. Josie sinirlerini yatıştırmak için şarabını yudumladı. Bugünkü bölüm, son iki yıldır üstesinden gelmek için çok çalıştığı korkuyu yeniden canlandırmıştı.

"Doyle Yonkers'ın ne kadar tehlikeli olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

Dane'in cevap vermesi bir saniye kadar uzun sürdü. "Sabıkası yok ama kız kardeşinin ölümüyle travma geçirmiş. Ayrıca psikiyatrik tedavi için hastaneye yatırıldığında kız arkadaşı onu terk ettiği için de acı çekiyordu. Onun yanında dikkatli olmalısınız. Bir noktada kendini kaybedebilir."

"Peki ya öldürülen kadın?" Josie sordu. "Kimliğini tespit edebildiniz mi?"

Dane'in çenesi gerildi. "Henüz değil."

Metne tekrar erişti. Yonkers'ın genç kadını bıçakladıktan sonra çöpün yanına bıraktığını düşününce ürperdi.

Kalbi kurban için acıyordu. Yirmi iki yaşından büyük olamazdı. Önünde koca bir hayat vardı. "Bu adamı bulmak için elimden geleni yapacağım."

Kanepeye yaslandı ve bir insanın başka bir insana nasıl bu kadar kötü bir şey yapabileceğini anlamaya çalıştı.

Dane boğazından kısık bir ses çıkardı. "Fotoğrafı gönderdiğinde, şüphelinin onu nerede öldürdüğüne dair bir ipucu olabileceğini umuyordum. Ama o fotoğraf çöplükten."

Josie tiksintisini bir kenara itti. Mantık ve katilin zihnine girmek bu piçi bulmanın yolu olacaktı. "Sence onu başka bir yerde mi öldürdü?"

"Evet. Onu öpün yanında öldürmüş olsaydı yerde kan olurdu."

Josie resmi tekrar inceledi. "Kız yanlış görünüyor, uzuvları garip bir açıyla bükülmüş. Kasıtlı olarak öyle poz vermiş, değil mi?"

Dane başını salladı. "Onu fırçalayarak da temizlemiş. Tüm makyajını silmiş. Umarım adli tabip ne tür bir sabun kullandığını tespit edebilir. Bu bize bir ipucu verebilir."

Josie kaşlarını kırıştırdı, kriminoloji eğitimi devreye girmişti. "Neden onu temizledikten sonra çöpün yanına bıraktı? Neden vücudunu bu şekilde bükmüş?"

Dane bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bunun temiz olmasıyla ilgili olduğunu sanmıyorum. Bence yüzünün de vücudu kadar çıplak olmasını istiyordu."

Josie'nin göğsü sıkıştı. "Böylece altında ne olduğunu, gerçekte nasıl biri olduğunu görebilecektik."

"Benim tahminim de bu. Ayrıca göğüs implantları da vardı. Onları da ortaya çıkardı."

Josie'nin zihninde olası bir profil şekillendi. Muhtemelen yirmili yaşlarının ortasında ya da otuzlu yaşlarının başındaydı, görünüşte zeki ve kendine güvenen biriydi ama içten içe güvensizdi.

Dane öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Daha da rahatsız edici başka bir şey var."

Şarabından bir yudum daha aldı ve ağzındaki tiksintiyi bastırmaya çalıştı. "Yüzünü oymaktan daha mı rahatsız edici?"

"Evet," dedi adam, sesi koyulaşarak. "Yanağından bir parça kemik çıkarmış. Sanırım onu bir hatıra olarak aldı."

Gözlerini kapadı ve bu görüntüyü zihninden silmeye çalıştı. İmkânsızdı. O kadar canlıydı ki midesi bulandı. "Yüce Tanrım. Ne tür bir insan bir insan kemiğini ganimet olarak alır?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Josie şömineye doğru ilerlerken Dane ateşi inceledi. Dane'in kemikle ilgili yorumunu özümsemek için zamana ihtiyacı vardı.

Gaz kütükleri parlıyor ve ısıldıyor, odayı ısıtıyor ve dışarıdaki kasvetli gökyüzü ve cinayet kurbanının ürkütücü haliyle keskin bir tezat oluşturan yumuşak bir parlaklık katıyordu.

Odada hiç aile fotoğrafı olmadığı konusunda yanılmıştı. Şöminenin üzerinde bir tane vardı. Eski şerifin yedi yaşlarında genç bir kızla çekilmiş bir fotoğrafı, muhtemelen Josie'nin annesi Anna.

Josie'nin fotoğrafı yok ama. Anna'nın da ergenlik fotoğrafı yok.

Eski şerif torununa bu kadar kötü davrandığına göre taş kalpli bir piç olmalı.

Şöminenin üzerindeki saat çaldı ve Josie kanepeye doğru yürüdü, içine gömüldü ve ellerini kucağına bıraktı. "Ya bu kızın ölmesi benim suçumsa?" dedi Josie. "Eğer o bir oyuncuysa, kitabım olmasaydı burada olmazdı."

Dane başını salladı. "O konuya girme. Bir delinin psikozunun suçlusu sen değilsin."

Josie alevlere baktı, yüzü endişeyle gerilmişti. O kadar küçük, kaybolmuş ve savunmasız görünüyordu ki, onu kollarının arasına alıp teselli etmek istedi.

Ama bu bir hata olurdu.

Morgda, adalete ihtiyacı olan genç bir kadının cesedi yatıyordu. Ailesine haber verilmeliydi. İpuçları araştırılmalıydı.

Çıldırılmış bir katil bulunmalı ve hapse atılmalıydı.

O da bunu yaptı. Kimseyle kişisel bir ilişkiye girmede. İşine odaklanmak zorundaydı.

On yıldır üzerinde çalıştığı dava buydu. Yöntemde farklılıklar vardı ama kurbanın göğsündeki çapraz kesikler ve gözlerinin altındaki izler aynı katil tarafından yapılmış olma ihtimalini tamamen ortadan kaldıramayacak kadar benzerdi.

Hiçbir şey onu gerçeği bulmaktan alıkoyamazdı, Josie bile.

Josie, olay yeri inceleme ekibinin evini taramasını izlerken rahatsız bir şekilde ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturdu.

"Şüpheli bir şey bulamadık," dedi olay yeri inceleme uzmanı. "Üç set parmak izi topladık ve bunları sistemden geçireceğiz."

"Benim, büyükbabamın ve annemin" dedi Josie. "Katil muhtemelen eldiven giyyordu."

"Muhtemelen, ama yine de parmak izlerini araştırın," dedi Dane.

O ve Dane ekibe kapıya kadar eşlik ettiler. Baş müfettiş Teğmen Ward, sonuçları ve bebekte buldukları adli tıp bulgularını Dane'e bildireceğine söz verdi. Dane'e göre büronun analisti Peyton metnin izini sürmeye çalışıyordu.

Diğerleri uzaklaşırken Dane ona döndü. "Bu gece burada kalmamı ister misin?"

İstiyordu ama korkunun onu şehirden kaçırmasına izin vermeyi reddetti. Bu yüzden cesur bir yüz ifadesi takındı. "Teşekkürler ama ben iyiyim. Kapıyı kilitlerim."

Çamaşırhanenin penceresini çivilemiş olmasına rağmen, biri hâlâ kilidi açabilirdi. Sadece katil daha önce içeri girmiş ve ona zarar vermek istemiş olsaydı, burada kalırdı.

Dane'in bakışları onunkilerle buluştu. Belli ki o da aynı şeyi düşünüyordu.

Josie endişesini gizlemeye çalışarak, "Büyükbabamın tüfeği bende," dedi. "Siz sormadan söyleyeyim, evet, nasıl kullanılacağını biliyorum. Ayrıca,

Eğer katil ölmemi istediye, neden o bebeği yatağıma bırakmak y e r i n e etrafta beklemedi? Dikkatimi çekmek istiyor, beni öldürmek değil."

"Sokaktaki olayı unutuyorsun."

"Unutmadım." Düştüğü için avuçları hâlâ sızlıyorken nasıl unutabilirdi ki? "Sanırım kasabada film çekimlerinden rahatsız olan biriydi. Sadece beni korkutmak istediler." En azından öyle olması için dua etti.

O kadını öldüren ve yüzünden bir kemik parçası koparan adam olmaması için.

"Umarım haklısındır," dedi Dane sert bir sesle. "Kendini daha iyi hissedeceksen ben kalıp kanepede yatarım."

Oh, evet, daha iyi hissedecekti. Bütün gece ona sarılması, onu sıcak tutması, cinayeti ve kadınların canını alan sadist adamları unutturması için yalvarmak istemesi dışında. Onun kendisini güvende ve canlı hissetmesini istiyordu.

Bu farklı bir açıdan tehlikeliydi. "Ben gerçekten iyiyim, Dane. Sadece eve git ve dinlen."

Adamın gözlerinde sıcaklık ya da hayranlık gibi bir şey titreşti. Bir saniye sonra profesyonel maskesi tekrar yerine oturdu. "Merak etme Josie. Bu dava çözülene kadar dinlenmeyeceğim."

Dane'e duyduğu hayranlık daha da arttı. Dane yalnız biri olabilirdi ama kendini işine ve masumları korumaya adanmıştı.

Ona uzanmamak için kapının kenarına tutundu. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Dane kısık bir sesle başını salladı ama bakışları onun yüzünde kalmaya devam etti. "Eğer bu katilden başka bir mesaj alırsan, gece ya da gündüz fark etmeksizin beni ara."

Kadın kapıyı daha sıkı tuttu. "Arayacağım. Nerede kalıyorsun?"

"Cal'ın kaldığı nehir kenarındaki kulübelerde." Dane parmak uçlarıyla onun kolunu okşadı. "İyi olacağına emin misin?"

Josie derin bir nefes aldı. "Evet." Yine de bu gece Mona'nın burada olmasını diledi. Annesinin ve Johnny'nin de. Aile desteğini kullanabilirdi.

Korkularının derinliğini itiraf ederse Knoxville'e gelmesi için ısrar edeceklerdi. Bunu yapamazdı. Bu filmi sonuna kadar izlemeli ve ona ölü bir kadının resmini kimin gönderdiğini bulmalıydı.

Dane tereddüt etti, bir eli kapının üzerindeydi. Gülümsemeye çalıştı. "Git."

Merdivenlerden inip cipine doğru yürürken çenesi gerildi. Motoru çalıştırdı ve kadın kapıyı kapatıp kilitledikten sonra kendine bir kadeh şarap daha doldurdu.

Belki bu gece kâbus görmeden uyumasına yardımcı olurdu.

Dün gece gördüğü rüyalar onu o iğrenç kulübeye geri götürmüştü. Billy onu o gelinliği giymeye zorluyordu. Annesini yıkaması ve ona yemek yapması için onu zorluyor, bu sırada da öldürdüğü bir dağ aslanının gözlerini çıkarmak için tahniçilik becerilerini kullanıyordu.

Bazen rüyasında o hayvanlarla birlikte bir odada kapana kısıldığını ve onların kendisine saldırdığını görüyordu.

Bir elini saçlarında gezdirdi ve iç çekti. Graveyard Falls'taki kadınları takip eden başka bir katil varken kâbusları nasıl sona erebilirdi?

Uyumak için sabırsızlanınca bilgisayarındaki mesajları kontrol etti. Cast direktöründen gelen bir not, ertesi sabahtan itibaren filmdeki çeşitli roller için seçmeler ve mülakatlar yapacaklarını söylüyordu. İsterse katılmaya davetliydi.

Josie alarmını kurdu, böylece duş almak ve seçmelere yetişmek için zamanı olacaktı. Belki oyuncularla tanışmak ve projenin hayata geçmesini izlemek onu bugünün dehşetinden uzaklaştırabilirdi.

Yine de kasabada bir kadın öldürülmüştü. Fotoğraf zihninde tazeyken dizüstü bilgisayarında yeni bir dosya açtı ve notlar yazmaya başladı.

Cesedin nerede bulunduğunu, onu kimin bulduğunu, soyunmuş halini ve Dane'le birlikte katil için tartıştıkları olası profili ayrıntılı bir şekilde yazdı.

Daha fazla şey öğrendikçe hikâyeye eklemeler yapacaktı.

MO ilgisini çekmişti. Kadının yüzündeki pençe oyması, Mitzi bebeği, kırık ayna ... Kadının yanağından bir parça kemik çıkarmış olması.

Bunlar birer ipucuydu; Dane'le birlikte bunları bir araya getirip bu katili neyin harekete geçirdiğini bulmaları gerekiyordu.

Yağmur çatıya vurmaya başlamıştı, şiddetli rüzgâr pencere camlarına öyle sert vuruyordu ki camların kırılacağını düşündü. Ürperdi ve gaz kütüklerini kontrol etti, ev geçmişin kargaşasıyla yankılanıyordu. Annesi ve büyükbabasının tartışmalarını neredeyse duyabiliyordu. Havadaki çirkin sözleri ve gerginliği tadabiliyordu.

Josie bir babaya sahip olmayı özlemiş ve onun yerine geçecek kişi olarak büyükbabasını arzulamıştı ama büyükbabası daha Josie doğmadan ondan nefret etmişti. Şimdi bunun nedenini anlıyordu: Johnny Pike'ın kızı olduğunu ve Johnny'nin bir katil olduğunu düşünüyordu.

Gerçeği öğrendiğinde bile onu kollarına almamıştı.

Çünkü kendini acımasızlığına ve her zaman haklı olduğu konusundaki ısrarına kaptırmıştı.

Annesinin kasabayı terk etmesine ve bir daha geri dönmemesine şaşmamalı.

Thorn Ripper'ın ve ardından Gelin Katili'nin kurbanlarının yüzleri gözünün önünden geçti. Her iki seri katil de kurbanlarının mücevherlerini ganimet olarak almıştı.

Bu katil daha sadistti. Bir kemik parçası almış.

MO, öldürmekten zevk alan ve bunu tekrar yapabilecek bir psikopatın izlerini taşıyordu.

Parmağını annesinin lise yıllığının üzerinde gezdirdi ve gülümsedi, Johnny serbest bırakıldığı ve kızlar için adaleti sağladıkları için minnettardı.

Çöpe atılan genç kadın da aynısını hak ediyordu.

Josie, Dane'in onun için bulmasına yardım edecekti. Ve kimse onu korkutup kaçıramazdı.

Uyumaya hazır olmayan ve laboratuvar kurbanın kimliğini belirleyene kadar mevcut davada çıkmaza giren Dane, kulübesine dönerken bir hamburger aldı. Kız kardeşinin davasıyla ilgili dosyaları bir kez daha gözden geçirmek istedi.

Lokantada iki kadın Josie hakkında dedikodu yapıyor, filmiyle zarar verdiği insanları umursamadığını, sadece para istediğini söylüyorlardı.

Bu doğru değildi. Josie iyi kalpliydi ve kurbanları önemsiyordu. Merhameti, kitabında onları tasvir etme biçiminde açıkça görülüyordu.

Küçük kasabalar her zaman ilgisini çekmiştir. İnsanlar ya bir araya gelir ve birbirlerine destek olurlar ya da kendi başlarına dönerlerdi.

Hamburgerin cazibesini yitirmesine çok sinirlenmişti ama notlarını yayarken yine de yedi.

Kaç kez yeni bir şey, gözden kaçırdığı bir ayrıntı görmeyi umarak bu dosyaya bakmıştı?

Bir eliyle yorgun gözlerini ovuşturdu.

Bunu binlerce kez yapmış olması önemli değildi. Yine yapacaktı. Bu kez, onun davasındaki şüpheli ile şimdiki şüphelinin aynı olduğuna dair ipuçları arayacaktı.

Betsy'nin şu anda burada olması gerektiğini hatırlıyordu. Çocuklara yardım *ediyordu*.

Kendi çocukları, gerçeği bulma yeminini yenilemesine neden oldu.

Dosyadaki tarih onu on yıl geriye götürdü.

Betsy öldüğünde o yirmi bir, Betsy on dokuz yaşındaydı. Knoxville'de yaşıyorlardı ve babalarını üç yıl önce kalp krizinden kaybetmişlerdi.

Suçluluk duygusu kalbine baskı yapıyordu.

Babası öldüğünde Betsy henüz ergenlik çağındaydı. Ondan sonra Dane'in evin erkeği olması gerekiyordu ama kendi öfkesine ve kederine gömülmüştü. Onun *y a n ı n d a* olmak yerine, kendisiyle yatağa giren herhangi bir kızıdan sevgi ve teselli aramıştı.

Okul danışmanı ona ve Betsy'ye toplum içinde gönüllü olmalarını önermişti. Onun aksine, kız kardeşi onu dinlemişti. Liseyi bitirdiği sonraki üç yıl boyunca, sorunlu çocuklar ve gençler için bir çiftlikte çalışmıştı.

İyi bir çocukken öldürülmüş olması ironikti. Toprağa gömülen onun cesedi olmalıydı, iyi kalpli, özverili Betsy'ninki değil.

Masasının çekmecesini açtı ve yanında getirdiği fotoğraf klasörünü çıkardı.

Betsy'nin yıllar boyunca çekilmiş farklı fotoğrafları. Bir bebeklik fotoğrafı, beş yaşında futbol oynarken çekilmiş bir fotoğrafı, babalarıyla ilk balık tutma gezisi, Noeller ve doğum günleri ve mezuniyet balosundaki ilk randevusu.

Onun tatlı yüzüne bakarken kalbi sızladı; komik ve çilli bir yüzü vardı ve sinirli olduğu zamanlarda bile onu gülümseten bir kahkahası vardı.

Çoğu kız bir araba kazasında alnında oluşan yara izine üzülürken, o buna gülerek, insanlar küçük bir yara izi yüzünden onu sevmiyorsa, arkadaş olarak görmeye değmeyeceklerini söylüyordu.

Onun bu tavrıyla çok gurur duymuştu.

Keder boğazını tıkadı ve buzdolabından bir bira aldı. Arka kapıya doğru yürüdü. Kulübenin arkasındaki orman, ağaçlar ve vahşi yaşamla dolu dağlara doğru yükseliyordu.

Bir çakalın uluması keskin sırtlarda yankılanıyor, rüzgâr bir dağ aslanı gibi kükrüyordu; bu ses ürkütücüydü, sanki tepelerde tehlikenin gizlendiğine dair bir uyarı gibiydi.

Soğuk biradan bir yudum aldı, sonra dosyaya döndü ve kendini devam etmeye zorladı.

Kız kardeşi Chattanooga'da soğuk bir bahar gecesinde, tıpkı bu geceki gibi bir fırtınanın koptuğu sırada öldürülmüştü.

O günün erken saatlerinde kız kardeşi telefon ederek kampüse geldiğini, okulu gezmeyi ve sosyal hizmetler müdürüyle görüşmeyi planladığını söylemişti.

Cinayeti soruşturan dedektife göre, bu randevuya uymuştu. Ondaki sonraki saatler bulanıktı. Cep takvimindeki notlar birkaç partiye katılmayı planladığını gösteriyordu.

Polis ilk kız yurdundaki kızları sorgulamış ama kimse onu görmemişti. İkincisi ise bir kardeşlik evinde yapılan büyük bir bahar eğlencesiydi. Alkol ve muhtemelen diğer eğlence amaçlı uyuşturucular akıyordu,

katılımcılar fazla bilgi vermedi. Bir ya da iki kişi Betsy'yi saat on bir civarında gördüklerini iddia etti ama kiminle gittiğini bilmiyorlardı.

Polis, Betsy'nin o partide kampüsten biriyle buluştuğundan ve onunla birlikte kendi isteğiyle ayrıldığından şüpheleniyordu ama hiç tanık yoktu.

Yanılmışlardı.

Kız kardeşi asla bir yabancıyla gitmezdi.

Hayal kırıklığı karnını düğümledi. Şu anki davasıyla benzerlikler arıyor olması gerekiyordu. Graveyard Falls'taki kadın bir üniversite kasabasında ya da kız öğrenci birliğinin partisinde değildi.

Gerçi Knoxville gibi başka bir şehirde öldürülüp buraya atılmış olması da mümkündü.

Tanrım, o kimliğe ihtiyacı vardı.

Betsy'nin otopsi raporuna tekrar baktı. Vücudunda uyuşturucu ya da ilaç izine rastlanmamıştı.

Motelde buldukları kızın toksin testi ne gösterecekti?

Dane elini tekrar gözlerine götürdü.

Betsy'nin ölümünün üzerinden on yıl geçmişti. Bu başlı başına bir sorundu. Birisi bir şeye tanık olmuş olsa bile, anılar zamanla bulanıklaşıyordu.

Yine de bazen suçluluk duygusu devreye giriyor ve başlangıçta sessiz kalan bir tanık vicdanını rahatlatmak için ortaya çıkıyordu.

Betsy'nin davasında bunun olması için dua etti. Bir molaya ihtiyacı vardı, lanet olsun.

Tekrar ele almaya kararlı bir şekilde diğer notları gözden geçirdi. Betsy'nin okuldaki arkadaşları ve gönüllü olarak çalıştığı çiftliğin müdürüyle yaptığı görüşmelere göre, Betsy kimseyle çıkmıyordu. Eski erkek arkadaşı yoktu; kimse ona kızgın değildi.

Herkes onu seviyordu.

Onu öldüren kişi hariç.

Bir dedektif, Betsy'nin evli bir adamla ilişkisi olduğunu ve belki de karısının bunu öğrenip onu öldürdüğünü teorize etmişti. Bu öneri gülünçtü.

Betsy asla evli bir adamla yatmazdı. Adamın tanıdığı en ahlaki bilince sahip genç kızdı.

Bir takipçi fikri ortaya atılmıştı ama bunu düşündürecek hiçbir kanıt bulamamışlardı. Takviminde notlar yoktu, postalarında hiçbir şey yoktu, aynı numaradan şüpheli görünen tekrarlanan telefon aramaları yoktu.

Bu da onu davanın sona erdiği yere geri götürüyordu - partide onu birlikte gitmeye ikna eden biriyle tanışmıştı. Ya da tanıdığı ve güvendiği birini görmüştü.

Cinayetten paçayı kurtarmış birini.

MO önemli olmalı. Betsy'yi öldüren zanlı, babalarının ona verdiği gümüş kimlik bileziğini almıştı.

Bu katil kadının kıyafetlerini almış ama bildiği kadarıyla mücevherlerini almamış.

Yine de bir kemik parçası almıştı.

Eğer aynı katilse, kendisi için daha da uğursuz ve kişisel bir ödüle ihtiyaç duyacak kadar evrimleşmiş miydi?

Dr. Silas Grimley aynada yüzünü dikkatle inceledi, kusurların gizlendiğinden emin olmak için bir parmağını cildinin üzerinde gezdirdi.

Yüzü pürüzsüzdü. Cildi temizdi. Kaşları düzgünce kesilmişti. Gözler odaklanmıştı.

Çıplak gözle görülemeyen yara izleri. Yakışıklıydı.

Görünüşü uzun sürmeyecekti. Yakında belirtiler göstermeye başlayacaktı. Yakında kusurlarını tekrar saklamak zorunda kalacaktı.

Eli titredi.

Allah kahretsin. Bu hiç adil değildi. Kariyerinden vazgeçmek zorunda kalmayacak kadar çok çalışarak bulunduğu yere gelmişti. O kadar azimliydi ki mesleğinin zirvesine herkesin beklediğinden daha hızlı çıkmıştı.

Şimdi her şeyi kaybedecekti. Zayıflıkları, tıpkı bir zamanlar taşıdığı yaralar gibi belirgin olacaktı.

Hastaları, ona hayran olan kadınlar kaçacaktı.

Kadere lanet okuyarak yumruğunu aynaya vurdu ve çatlamasını izledi. Eli kan içindeydi ama umurunda değildi.

Pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Daha önce toprağı döven yağmur hafiflemiş, uzaklaşmış, ay bulutların arasından geçerek kulübelerin arkasındaki keskin kayalıklarda belli belirsiz bir ışık akımı oluşturmıştı.

Graveyard Falls'da gece çöküyordu.

Gitmesi gereken yerler vardı.

Düzgün mavi düğmeli gömleğinin üzerine bir spor ceket geçirdi, sonra saçlarını dikkatle taradı.

Parçalanmış aynadaki yansıması ona grotesk görünüyordu.

Gerçek Silas'ın bir önizlemesi mi? Bir zamanlar olduğu şeyin mi?

Çünkü bir zamanlar iğrenç biriydi. Başkalarının acımasızlığına dayanamayarak kendini gülen yüzlerden ve çirkin sözlerden saklamıştı.

Sonra bir gün özverili bir ruh onu kurtarmıştı. Kısa bir süre için *onlardan* biri olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmenin ışığında güneşlenmişti. Güzeller.

Tıpkı modeller ve aktrisler gibi. Tıpkı o lanet bebek gibi.

Omuzları gergin bir şekilde dışarı çıktı.

Sık ormanlar ve bulutlarla örtülü ağaçlar, araziye yoğun bir sis gibi görünen uğursuz bir gri yayıyordu.

Yine de kilometrelerce uzanan vahşi doğanın ve keskin sırtların ortasında muhteşem bir güzellik vardı. Doğal güzellik.

Kasabaya akın eden plastikler gibi değil. Ağır makyajları, implantları, bin dolarlık cilt bakımları ve pahalı gardıroplarıyla genç kadınlar, hepsi kamera önünde olmak için can atıyordu.

Onun çalışmalarının ürünleri. Onları güzelleştirdi.

Onlara, "*Sizi istediğiniz her şey yapabilirim.*" dedi. Ve yaptı da.

Göğsünden karanlık bir kıkırdama yükseldi.

Elbette o bir erkekti ve o güzel kadınları arzuluyordu. Hangi erkeğin vücudu pırıl pırıl kadınları görünce sertleşmezdi ki?

Tatlı kalçaların etrafına sıkıca sarılmış payetli elbiselerde mi? Bir erkeği dokunmaya davet eden derin göğüs dekoltesi, cimri üstlerden taşan dolgun göğüsler? Sonsuz uzunluktaki bacakları sergileyen kısa etekler ve kasıksız külotlar?

Hangi erkek kolunda göz alıcı bir şey ve bir çift mükemmel kalçanın arasında sikini istemez ki?

Bu gece buna sahip olacaktı.

Evet, kendini bir kadının tatlı merkezine gömecek ve yaşayabiliyorken yaşayacaktı.

Sonra geri dönüp az önce topladığı kemikleri temizler ve duvarına eklerdi.

ALTINCI BÖLÜM

Ertesi sabah giyinmeyi bitirdiğinde Dane'in telefonu çalıyordu. Aramayı hemen bağladı. "Ajan Hamrick konuşuyor."

"Ben Dr. Wheeland. Kurbanınızın kimliğini tespit ettim." "Adı ne?"

"Charity Snow. Yirmi iki yaşındaymış, Batı Tennessee'de doğup büyümüş. Küçük kız kardeşi Bailey dışında ailesi yokmuş. Kız kardeşler aktris olmak için Los Angeles'a gitmek üzere evden ayrılmışlar."

"Şu anki adresi?"

"Bende yok. Ama Peyton biraz araştırma yaptı. Kızların ikisi de o filmdeki rolleri denemek için Graveyard Falls'a gitmişler."

Dane, Peyton'ın davayla ilgilendiğini duyduğuna sevinmişti. O birinci sınıf bir analistti.

"Nerede kalıyorlardı?" "Falls Inn'de."

"Şerife haber verdin mi?" Dane sordu. "Hayır, ilk arayacağım kişi sensin."

Güzel. "Onu bilgilendireceğim, kız kardeşi bulacağım ve bildirimini yapacağım." Belki Bailey Snow kız kardeşinin önceki gece nerede olduğunu biliyordu ve onu kimin öldürdüğüne dair bir ipucu vardı. "Başka bir şey var mı?"

"Ön geçmiş kontrolüne göre, sabıka kaydı yok."

"Peki ya temizlikçi?"

"Kesinlikle güçlü bir antiseptik sabun," diye yanıtladı Dr. Wheeland. "Peyton şu anda kaynağın izini sürmeye çalışıyor."

"Peki vücudunda uyuşturucu ya da alkol var mı?"

"Kırmızı şarap izleri var ama sarhoş olacak kadar değil. Ama iş in ilginç yanı, vücudunda pancuronium bromide izine rastladık." Adli tabip bir tiksinti sesi mırıldandı. "Felce neden olan enjekte edilebilir bir nöromüsküler bloke edici ilaç. Kurban hareket edemez ama neler olup bittiğinin farkındadır."

Dane kaşlarını çatı. "Yani acıyı hissetti mi?" "Evet."

"Bu on yıl önce test edecekleri bir şey mi?"

"Eğer o oldu Şu an, a iyi BEN olur var bulundu" Dr. Wheeland.

Wheeland söyledi. "Neden?"

"Geçmişteki bir vakayı düşünüyorum." Betsy'nin cinayetinde çalışan adli tabip bir şeyi gözden mi kaçırmıştı? "Biri o ilaca nasıl ulaşabilir?" Dane sordu.

"Kolay olmaz ama imkânsız da değil," dedi Dr. Wheeland. "Federal olarak düzenlenmiş ve doktorlar, cerrahlar, hastaneciler, klinisyenler ve araştırmacılar tarafından kullanılıyor."

Dane bu bilgiyi özümsemi. "Bu da katilimizin tıp alanında çalışabileceği anlamına geliyor."

"Doğru. Ya da bunu yapan birini tanıyor, ya da bir hastaneden veya araştırma tesisinden çaldı."

Kahretsin, bu bir şüpheli alanı açtı. Peyton'a yakınlardaki tıbbi tesisleri kontrol ettirip kaybolan olup olmadığını öğrenmesini söyleyebilirdi. "Bana başka ne söyleyebilirsin?"

"Son yemeği barbeküydü."

Dane adamın ayrıntılara gösterdiği dikkatten hoşlanmıştı. "Muhtemelen partide yemiştir. Tecavüze uğradı mı?"

Dr. Wheeland, "Ölümünden kısa bir süre önce seks yapmış," dedi, "ancak herhangi bir morluk ya da zorla yapıldığına dair bir işaret yok."

"Yani kendi rızasıyla olmuş olabilir. Bir erkek arkadaş, sonra işler ters mi gitti?" Dane ensesini ovuşturdu. "Ya da sevgilisinden ayrıldı, sonra ya katille buluştu ya da katil bir şekilde onu kaçırdı."

"Bu mümkün."

Dane kıpırdandı, tüm açları düşünürken başı zonkluyordu. "Eğer bir erkek arkadaşysa ve bu kadar şiddet yanlıysa, eski bir kız arkadaşıyla birlikte hareket etmiş olabilir."

Dr. Wheeland, "Peyton zaten bu konuyu araştırıyor," dedi. "Peki ya DNA?"

"Korkarım hiç bulamadık. Adam prezervatif takmış olmalı."

Dane zihinsel olarak gerçekleri gözden geçirdi. Katil kadını temizlemişti, yani DNA varsa bile yok etmişti.

Bu da cinayetin planlı, önceden tasarlanmış ve katilin zeki olduğu anlamına geliyordu.

"Tamam, başka bir şey çıkarsa bana haber verin. Belki kız kardeşi kurbanın öldüğü gece ne yaptığına ışık tutabilir. Eğer bir erkek arkadaşı varsa ve failimiz oysa, bu dava onun izini sürmek kadar basit olabilir."

Yine de bu, bu davanın kız kardeşininkiyle bağlantılı olmadığı anlamına geliyordu. Bir kez daha boş yere umutlanmış olacaktı.

En başa dönecek, başka bir telefon bekleyecek, başka bir ipucu için dua edecekti.

Yine bir çıkmaz sokağa girdiğinde annesini dayanmaya ikna etmeye çalışacaktı.

Josie koyu halkaları kapatmak için gözlerinin altına pudra sürdü. Graveyard Falls'a geri dönmek, terapinin ve zamanın son iki yılda kaydettiği tüm ilerlemeyi geri almakla tehdit ediyordu. Büyükbabasının evinde kalmak da durumu kolaylaştırmamıştı. Kabusları geri dönmüş, değerli uykularını çalmaya başlamıştı.

Ama Billy Linder'in onu yaşamaktan alıkoymasına izin vermemeye kararlıydı. Bu, onun üzerinde hâlâ gücü olduğu anlamına gelirdi.

Josie hiçbir erkeğin kendisi üzerinde güç sahibi olmasına izin vermeye niyetli değildi - bir daha asla.

Dudaklarına biraz parlaticı sürdü, saçlarını taradı ama omuzlarında dalgalanmaya bıraktı, sonra bol bir etek, kazak ve

Botlar.

Bugün ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Yönetmen filmde figüran olarak yerel halkın kullanılacağını, ayrıca kasaba halkını ve kurbanları canlandıracak Güneyli yetenekler aradıklarını açıklamıştı.

Kasabanın otantik Güney manzarasını ve karakterini korumak istiyordu, bu yüzden bazı sahneleri yerinde çekmeyi planlıyorlardı. Diğerleri daha sonra bir sette çekilecek ve montajlanacaktı.

Josie saldırıdan beri midesinden rahatsızdı ama bir simit atıştırmayı başardı ve kahvesini bitirdi. Omuz çantasına bir not defteri tikiştirdikten sonra aceleyle Jetta'sına doğru yola çıktı.

Sabah güneşi yağmurdan sırlıklam olmuş çimenlerin üzerinde parıltıyor, dağların keskin sırtlarında ışıldıyordu. Arabasıyla seçmelerin ilk turunun yapılacağı toplum merkezine gitti.

Online bilgiler bir aydır mevcuttu ve casting direktörü birkaç rol için ön eleme yapmış, ardından seçilen kişilere ek okumalar için bildirimde bulunmuştu.

Küçük kasabada sabahları trafik genellikle hafifti, ancak bugün arabalar meydanı tıka basa doldurmuş ve figüran olmayı uman insanlar toplum merkezinin dışında bir sıra oluşturmuştu.

Yerli halktan küçük bir grup, ellerinde film çalışanlarının evlerine gitmesi gerektiğini belirten pankartlarla bir kenarda kümelenmişti. Kendisini kişisel olarak hedef alan bir tanesini görünce ürperdi. Pankartı tutan kişiyi tanı mıyordu ama mesaj açıktı.

"Josie DuKane, sen buraya ait değilsin."

O park ederken şiddetli rüzgâr yaprakları ve dalları park alanına savuruyor, ağaç dalları rüzgârın ağırlığıyla sallanıyordu.

Kasabadaki düşmanlık ve başka bir kadının ölümü nedeniyle gergin olan kadın, dışarı çıkarken etrafı taradı.

Sağ taraftan yapraklar hışırdadı ve başını iki yana salladı, göğsündeki tanıdık sıkışma onu başka bir panik atağı engellemek için derin nefes almaya zorladı. Takım elbiseli iki adam köşedeki kafeye doğru hızlı adımlarla yürüyordu. Bir arabanın kapısı çarptı ve bir grup genç dışarı fırladı, kıkırdayarak ve konuşarak rekreasyon merkezine doğru koştular. Sonra başka bir hareket gözüne çarptı.

Kapüşonlu genç bir adam çalıların arasına daldı.

Alnından terler boşandı. Kapüşonlu adam onu mu izliyordu?

Bir kadın kızgın adımlarla ona doğru yürüdü. "Kızlarımız hakkında kötü konuşmalarına izin vermeyin. Şu Charlene denen kız tuhaftı, yoksa ona iyi davranırlardı," dedi Sara Levinson.

Bay Burgess adında bir adam, üçüncü Thorn Ripper kurbanı olan kızı Brittany'nin resmini elinde tutuyordu. "Bir çocuğu kaybetmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok," dedi acı dolu bir sesle.

Josie elini göğsüne bastırdı, nefes almakta zorlanıyordu. "Çok üzgünüm, gerçekten. Burada bulunarak kimseyi incitmek istemedim."

Sesi çatallaşmış, duyguları koluna yapışmış bir halde onların yanından geçip toplum merkezine doğru koşmaya başlamıştı.

Ona o fotoğrafı gönderen adamın yakınlarda bir yerde olduğuna dair huzursuz bir his vardı içinde.

Aceleyle ön taraftaki ağaçların güvenliğine doğru ilerledi ve birine yaslandı. Nefes alış veriş i artık düzensizdi ve bu onu öfkeliendiriyordu çünkü bu lanet panik ataklardan kurtulmak istiyordu.

Ellerini yumruk yaptı. Buna teslim olmayacaktı.

kork

u. Terapistinin sözleri kafasında yankılanıyordu.

Derin, eşit nefesler alın, çevrenize odaklanın. ve

Bina, parlayan güneş, uçuş an yapraklar, dışarıda sıraya giren genç kızların mutlu yüzleri. Güvendesiniz. Hayattasınız.

Billy Linder kilit altında.

Baş ka bir ses, kendi sesi, araya girdi.

Dış arıda başka bir Billy Linder daha var. Kurbanının yanağından bir kemik oyan biri. Sana bir resim gönderen.

Dudağını o kadar sert ısır dı ki kan tadı aldı. Evet, dış arıda bir katil vardı. Dane onu bulacaktı.

O zamana kadar tedbirli olacaktı. Sapiğı ortadan kaldırmak için güçlü ve uyanık kalması gerekiyordu.

Giysilerini düzeltti ve boynundaki teri temizledi. Bunu da yapacaktı.

Kararlı bir şekilde omuzlarını dikleştirdi ve dinlenme merkezinin ön kapısına doğru yürüdü. İçeri adımını atar atmaz etrafında heyecanlı fısıltılar ve sesler yankılandı.

Kasabanın filmle ilgili bazı düşmanlıklarına rağmen, bina aktör özentileri, film ekibi ve çalışanlarla doluydu.

Takım elbiseli iki kadın kalabalığın arasından geçerek insanları nereye gidecekleri konusunda yönlendiriyordu.

Sıralar alfabetik olarak dizilmiş ve düzen yaratma çabasıyla çeşitli roller için işaretlenmişti. Gençler bir araya toplanmış, kıkırdayarak ve fısıldayarak yönlendirilmeyi bekliyorlardı.

Ön taraftaki bir tabela müdürün toplantı odasını işaret ediyordu. Oraya doğru yöneldi.

Beş erkek ve iki kadın içeride toplanmış, kaynaşıyor ve kahve içiyorlardı. Yapımcı Bruce Landon kaşığını kahve fincanına vurdu ve herkesin uzun bir konferans masasının etrafına oturmasını istedi. Bir saniye sonra tanışma faslı başladı.

Anthony Garry- baş kameraman; gür saçları ve kaşları, derin bakışlı gözleri. Gil Baines-makyaj sanatçısı; metroseksüel, kusursuz giyimli, manikürlü tırnaklar, kısa ve şekillendirilmiş saçlar. Ulysses Vega- dekor ve sahne; Los Angeles'a aitmiş gibi görünmeyen, kaba saba, pasaklı bir adam.

Olive Turnstyle- casting direktörü; uzun boylu, hafif iri kemikli, parlak bluzlu, uzun manikürlü tırnakları şaşırtıcı bir mor. Emma Leadstone-kostüm ve kıyafet; kırmızı deri ceket ve fötr şapka.

Eddie Easton-aktrislerle çalışan fotoğrafçı; keskin giyimli, otuzlu yaşlarda, siyah saçlı, playboy tipli.

Landon Josie'yi tanıştırdı ve o da kısaca bu gerçek hikâyeye gösterdikleri ilgiyi ne kadar takdir ettiğini anlattı.

Kameraman sanki onu mercek altına alacakmış gibi izliyordu. "Kasabayı ve içindeki insanları anlatarak iyi bir iş çıkardınız. Umarım kurbanların her birini canlandıracak doğru yüzleri bulabiliriz."

"Filmde kendinizi oynamayı düşündünüz mü?" diye sordu casting direktörü.

Josie bir ürpertiği güçlükle bastırdı. "Hayır. İçinde olmak istemiyorum.

Ayrıca, pek fotojenik değilim."

Easton meydan okuyan bir bakışla, "Aynı fikirde değilim," dedi. "Makyaj ve ışıklandırma özel efektler gibidir. Kendinizi oynamanız projeye özgünlük katacaktır."

Landon boğazını temizledi. "Bayan DuKane bunu düşünebilir. Bu arada önümüzde yoğun bir gün var. Bar ve restoran sahnelerinde figüran olarak yerel halkı kullanabiliriz. Kurbanlar için de isim yapmış aktrisler ihtiyacımız yok çünkü aslında ekranda fazla görünmeyecekler ama bunun profesyonel görünmesini istiyoruz." Cast direktörüne döndü. "Olive?"

Olive not defterine dokundu. "Johnny Pike ve federal ajan Cal Coulter rolleri için yarışan oyuncuların sayısını azalttım. Ayrıca, eski Şerif Buckley." Josie'ye bir gülümseme gönderdi. "Belki bazı seçmelere katılabilirsin. Eminim bizi rollere uygun oyunculara yönlendirmeye yardımcı olabilirsiniz."

"Elbette," diye kabul etti Josie.

Landon dekor ve sahne yerlerinden sorumlu adama doğru yöneldi. "Düşme sahneleri için yer keşfi yap. Hadi onları belirleyelim."

Bir kargaşa koptu, koridordan sesler ve bağırışlar yükseldi ve Landon yerinden fırlayıp kapıya doğru koştu. Josie onu takip etti ve kapı aralığından tıklım tıklım dolu ana odaya göz attı. "Kız kardeşim Charity'yi gören var mı?" diye bağırdı bir kadın. kalabalığa. "Varsa lütfen söyleyin. Çok endişeleniyorum," diye bağırdı. "Başına kötü bir şey gelmiş olmasından korkuyorum."

Josie tırnaklarını avuçlarının içine geçirdi. Kayıp kız kardeş onların cinayet kurbanı mıydı?

Dane Falls Inn'in merdivenlerini tırmandı. İçeri girer girmez şeftalili turta kokusu ona doğru yayıldı.

Midesini bulantı kapladı. Bu lanet koku eskiden onu gülümsetirdi. Annesi pazar günleri şeftalili turta pişirirdi.

Polis arabasının eve girip hayatlarını mahvettiği gece şeftalileri doğruyordu.

O zamandan beri yiyememişti.

Biraz hava almak için verandaya çıktı, ona kadar saydı, sonra dönüp tekrar içeri girdi, bu kez kokuyu duymuyordu.

Dükkân sahibi Cynthia Humphries onu gülümseyerek karşıladı. Orta yaşlı bir kadındı, krem rengi bir kazak ve siyah bir pantolon giymişti.

Dış görünüşünün altında taşralı bir kız olduğunu hissetti ama sanki çoğu seçmeler için burada bulunan misafirlerine bir gösteri sunuyormuş gibi masa düzeniyle uğraşırken gergin görünüyordu.

Yapım şirketi teknik ekipleri, kameramanları, ışıkçıları, ses teknisyenlerini ve diğer çeşitli personeli nehir kenarındaki kulübeye yerleştirmişti.

Yapımcı ve birkaç oyuncu, yakın zamanda yenilenmiş olan bireysel kabinleri rezerve etmişti.

"Bayan Humphries, burada kayıtlı Charity Snow adında bir misafiriniz var mı?"

Saçının dağınık bir tutamını düzeltti ve misafir kayıt defterine göz attı. "Evet, kendisi ve kız kardeşi Bailey, yirmi iki numaralı odada kalıyorlar."

Bir düğüm karnını sıkıştırdı. Kız kardeşinin dünyasını yıkmak üzereydi. "Bailey şimdi burada mı?"

Kaşları çatıldı. "Sanmıyorum. Genç kadınların çoğu bu sabah ilk iş olarak seçmeler için gitti." Tırnaklarını masaya vurdu. "Aklıma gelmişken, üzgün görünüyordu. Kız kardeşinin dün gece dönmediğini söyledi ve onu görüp görmediğimi öğrenmek istedi."

Onu telaşlandırmamak için sesini yumuşatmaya çalıştı. "Gördün mü?" Hancı başını salladı. "Hayır. Burası o kadar telaşlıydı ki benden habersiz girip çıkmış olabilir. Bu yer varolmuştur Çılgınca.

Buradaa muhabir asılı dışarı

Tüm genç kızlarla görüşmek." Masanın üzerine doğru eğildi. "Onlara rahatsız edici sorular soruyor."

Cynthia kasaba dedikodusundan hoşlanıyor gibiydi. "Ne gibi sorular?"

"Neden ölü bir kızı oynamak istedikleri gibi. Makyajlarının altında kimler var?" Cynthia sesini alçalttı, gözleri sorulardan rahatsız olmuş gibi etrafta geziniyordu. "Şehre gelmeden önce Thorn Ripper ya da Gelin Katili hakkında araştırma yaptılar mı?"

Muhtemelen bir muhabir için garip sorular değildi. Eğer bu adam kızlarla yakınlık kuruyorsa, Dane'in davasına yardımcı olabilecek bilgilere sahip olabilirdi.

Kadına uzlaştırmacı bir gülümseme sundu. "Kim bu muhabir?"

"Adı Corbin Michaels. Pek göz teması kurmasa da fena görünmüyor." Çekmeceden bir kartvizit çıkardı ve ona gösterdi. "Yine de bana pek dikkat etmedi. Bu genç kızlarla ilgileniyor, orta yaşlı bir kadınla değil."

Ağzında bir gülümseme belirdi. Bazı kadınlar yaşları konusunda çok hassastı. "Eminim sadece kendine bir isim yapmak istiyordur," dedi Dane. Bu da muhtemelen Josie'yi sorgulayacağı anlamına geliyordu, eğer onunla daha önce görüşmemiş olsaydı.

Gerçi sorgulamış olsaydı Josie'nin bundan bahsedeceği kesindi.

Kartı ona geri uzattı. "Sakıncası yoksa Kar kadınlarının odasına bakmak istiyorum."

Gözleri irileşti. "Ne için? Bir sorun mu var Ajan Hamrick?"

Dişlerini sıktı. "Hanımefendi, henüz bunu söylemeye yetkim yok ama Bailey'i gerçekten bulmam gerekiyor."

"O zaman toplum merkezine git," dedi kadın. "Bailey muhtemelen oradadır. Bu filmde rol almak için her şeyi yapabileceğini söylediğini duydum."

Dane'in bağırsakları kadının sözleri karşısında gerildi. Her şeyi mi?

Rollere çoktan karar verilmişse ya da iki kız aynı rol için yarışıyorsa, içlerinden biri onun yerini almak için Charity'yi öldürmüş olabilirdi. Ama bildiği kadarıyla rollerin hiçbiri belirlenmemişti.

Ayrıca, MO bu senaryoya uymayacak kadar acımasızdı.

"Sonra oraya gideceğim ama yine de kızların odasına bakmak istiyorum."

"Pekâlâ." Bayan Humphries duvardaki raftan bir anahtar aldı ve ona doğru kaydırıldı. "İşin bitince geri getir. Eğer burada değilsem, kancaya as."

Dane tiksintiyle başını salladı. Güvenlik buraya kadarmış. Herhangi biri anahtarları ve oda numaralarını açıkça görebilir, bir anahtarı kapabilir ve başka bir konunun odasına girebilirdi.

"Konuklarınızın mahremiyetini korumak için gerçekten bir şeyler yapmalısınız," dedi Dane.

İki parmağıyla şakağına masaj yaptı, siniri gözlerinin etrafında çizgiler oluşturdu. "Biliyorum, haklısın. Normalde o kadar meşgul değiliz ve bu bir sorun değil. Şimdi ..." Temizlenmesi gereken kahvaltılık salonunu işaret etti. "Yetişemiyorum."

Anahtarı aldı ve ikinci kata çıkan merdivenleri koşarak çıktı. Evin her tarafı sessizdi, bu da hancının haklı olduğunu, tüm misafirlerin toplum merkezinde olduğunu doğruluyordu.

Önce kapının kilidini açtı ve içeri adım attı. Han ev yapımı yorganlarla, şablonlarla ve temalı odalarla dekore edilmişti.

Manolyalardan oluşan bir duvar kâğıdı bordürü duvarların yeşil rengini vurguluyordu. Bavul sehpalarının üzerinde iki bavul açık duruyordu, giysiler ve ayakkabılar taşıyor. Makyaj, saç ürünler, ve diğer kadın banyo makyaj masasının üzerindeydi.

Yine de görünürde cep telefonu ya da dizüstü bilgisayar yoktu.

Bir yatağın üzerindeki panoya "Mezarlık Şelalesi'ne Hoş Geldiniz" tabelasının önünde sarılmış iki genç kadının fotoğrafı yapıştırılmıştı; sanki kızlar şehre gelirken yıldızlığa yaptıkları yolculuğu anmak için durmuşlardı. Birini kurban olarak tanıdı. Diğer de kız kardeşi olmalıydı. İkiz olacak kadar birbirlerine benziyorlardı.

Kızlar gülümsüyor ve ellerinde "Hollywood, işte geliyoruz" yazan bir tabela tutuyorlardı.

Dane'in midesi sıkıştı. Ne yazık ki bu gezi, tıpkı Betsy'nin o üniversiteye yaptığı gezinin kendi hayallerini sona erdirdiği gibi, kurbanın hayallerinin de sona ermesine yol açmıştı.

Dolap ve şifonyerin çekmecelerini hızla karıştırdı ama not defteri, takvim ya da iki kızla ilgili herhangi bir bilgi bulamadı. Belli ki hedeflerini düşünerek toplanmışlar ve yanlarına sadece temel eşyalarını almışlardı.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde kapıyı kilitledi ve merdivenlerden indi. Hancı ve bir genç yemek masasındaki kahvaltı tabaklarını temizliyordu. Anahtarı panoya astı ve aceleyle cipine gitti.

Toplum merkezine giderken şerifi aradı ve kendisiyle buluşmasını istedi. Film ekibini ve oyuncularını ikna etmek için yardıma ihtiyacı vardı.

Toplum merkezine giden yol kısaydı ama park etmesi ve dışarıda toplanan insan kalabalığının arasından geçmesi on dakika sürdü.

Siyah saçları alnından geriye doğru şık bir şekilde taranmış genç bir adam, birkaç genç kadınla konuşuyor ve yorumlarını kaydetmek için bir kayıt cihazı kullanıyordu.

Hancının **bahsettiği** muhabir bu olmalıydı.
Corbin Michaels.

Havada bir hıçkırık yankılandı ve genç bir sarışın insandan insana koşarak sorular sormaya başladı.

Bailey.

"Kız kardeşimi gördünüz mü?" Bir grup genç kadının önüne bir fotoğraf itti. "Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Josie Dane'e doğru yürüdü, sanki kadının kimliğini anlamış gibi yüzü endişeyle gerilmişti. Dane bir an durakladı, korkudan içi içine sığmıyordu.

Kadının en büyük korkusunu gerçeğe dönüştürmek üzereydi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Josie, Bailey Snow için yanıp tutuşuyordu. Kalabalıkta kız kardeşini arayan Bailey'nin paniği hissedilir bir güçtü. Gözleri uykusuzluktan şiş ve kırmızı çerçeveli görünüyordu. Zavallı kız muhtemelen bütün gece Charity için endişelenmekten uyuyamamıştı.

"Bayan Snow?" Dane ona yaklaşırken alçak sesle konuştu.

Bailey durdu, yüzü asılmıştı. "Evet?"

Dane rozetini gösterip kendini tanıttı. "Biraz daha sessiz bir yere gidelim, böylece konuşabiliriz."

Bailey'nin yüzünün rengi sanki kötü bir haber bekliyormuş gibi soldu. Dane destek için onun dirseğini kavradı, yüz ifadesi acılıydı. Josie ona sempatik bir bakış attı ve onlarla birlikte yürüdü. Bu kızın ağlayacak bir kadın omzuna ihtiyacı olabilirdi.

"Koridorun sonunda bir salon var," dedi Josie. "Daha özel olur."

Yarı yarıya Dane'in bu davetsiz misafirliğe karşı çıkmasını bekliyordu ama Dane sanki yaklaşan konuşmadan korkuyormuş gibi ona minnettar bir bakış attı.

Bailey'nin gözleri tanıdık bir ifadeyle kırıştı. "Bekle, seni tanıyorum.

Filmi dayandırdıkları kitabın yazarısınız."

"Evet, ben Josie. Lütfen Bailey, Ajan Hamrick'le gidelim.

Bu çok önemli."

Dane başıyla teşekkür etti ve ikisi birlikte sessizce Bailey'e salona kadar eşlik ettiler. Oturma alanı, tuvaletlere açılan ayrı bir kapıyla birlikte ilk odayı kaplıyordu.

İçeri girer girmez Bailey, Dane'e doğru döndü. "Sorun nedir? Charity'nin nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Dane onu sakinleştirmek için elini uzattı ama o elini geri çekti. "Tanrı aşkına söyle bana. Kız kardeşim nerede?" Korkudan sesi titriyordu. "Yaralı mı? Hastanede mi?"

Josie gözyaşlarını yuttu. Bailey için acı daha yeni başlıyordu. Kederin aşamalarından geçecek, aynı zamanda cevaplara ve adalete ihtiyaç duyacaktı.

"Üzgünüm Bayan Snow," dedi Dane alçak bir sesle, "ama kız kardeşiniz öldü."

Bailey'nin içinde bir yerlerden gelen boğuk bir hıçkırık, gök gürültüsünü andıran bir kükreme gibi odaya yayıldı. Dane omuzlarını dikleştirdi, belli ki kadının ıstırabına karşı kendini çelikleştiriyordu.

Josie duygularını kontrol etmekte o kadar da iyi değildi. Gözyaşları gözlerini yakıyordu. "Özür dilerim, Bailey. Çok üzgünüm."

"Gitmiş olamaz," diye ağladı Bailey. "Buraya daha üç gün önce geldik. Bir yıldız olmak onun hayaliydi. Bu filmde rol almanın onun için büyük bir fırsat olacağını düşünüyordu."

Bailey'nin vücudu hıçkırıklarla sarsıldı ve Josie makyaj masasının üzerindeki kutudan mendil alıp kızın eline tutuşturdu.

Dane dirseklerini dizlerine dayadı ve kızın duygularından arınması için zaman tanıyarak bekledi. Josie Bailey'nin sırtını okşadı ve alçak sesle konuşarak onu yatıştırdı.

"Bana ne olduğunu anlat," dedi Bailey kırık bir sesle.

Dane ve Josie endişeli bakışlar attılar ve sonra Dane boğazını temizledi. "Üzgünüm Bailey, ama kız kardeşin öldürüldü."

Uzun ve gergin bir an boyunca sessizlik hakim oldu. Bailey önce Dane'e, sonra ellerine, sonra da Josie'ye baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu ve kafasında bir düzine soru uçuşuyordu.

Dane'in içini merhamet doldurdu. Hangi basmakalıp sözleri söylerse söylesin, bu onun acısını dindirmeyecekti. "Senin için arayabileceğim biri var mı?"

Aile? Bir arkadaş?"

Bailey başını salladı. "Charity ve ben neredeyse tek başımızaydık."

Bunu garip bir sessizlik izledi. Burnunu sokmak istemiyordu ama bu kıza yardım etmek istiyordu. "Cesedi morgda. Eğer gitmek istersen seni onu görmeye götürürüz. Aksi takdirde, taburcu edilmeye hazır olduğunda sizinle irtibata geçeriz."

"Ne oldu?" Bailey çiğ bir fısıltıyla sordu. "Onu kim öldürdü? Acı çekti mi?"

Dane derin bir nefes aldı. "Bıçaklandı. Henüz kimin yaptığını bilmiyoruz ama bulacağımıza söz veriyorum."

Gerçekler ortaya çıktıkça o kız gibi yüz on yıl yaşlandı. Şiddet içeren suçlar insanları bir şekilde değiştiriyordu. Bailey bir daha asla hayallerinin peşinden Graveyard Falls'a gelen o saf, iyimser kız olamayacaktı.

"Teselli olacaksa," diye ekledi Dane, "çabuk öldü."

Canını alan canavarın onu öldürmeden önce yanağına pençe izleri kazımış ve yüzünden bir parça kemik koparmış olması dışında.

Bunu ve ona eşlik eden dehşeti hissetmişti.

Bailey bir tutam saçını kulağının arkasına iterek gözyaşlarını silkeledi. "Hana geri dönmediğinde çok korktum. Diğer kızlardan bazılarıyla dışarı çıktım ve ben de geç kaldım, bu yüzden sadece biriyle takıldığını düşündüm."

Josie ona, "Bu senin hatan değil," diye güvence verdi.

"Evet öyle," diye bağırdı Bailey. "Birlikte kalmalıydık."

Dane genç kadının kolunu şefkatle sıktı. Suçluluk duygusunun insanı nasıl yiyip bitirdiğini anlıyordu. "Kendini suçlama. Sadece bana Charity'nin nereye gittiğini söyle."

Bailey gözlerini sildi. "Bazı oyuncular nehirdeki kulübelerde büyük bir parti verdiler."

Dane bu bilgiyi düşündü. Alkollü ve muhtemelen uyuşturuculu bir parti, bir avcının fark edilmeden saldırması için mükemmel bir fırsat olabilirdi. Aynı şey Betsy'nin de başına gelmişti. "Başlamak için iyi bir yer. Onu en son ne zaman gördünüz?"

Alt dudağı titredi. "Gitmeden önce. Makyajıyla uğraşıyor, saçını yapıyordu. Çok heyecanlıydı."

"Ne giydiğini hatırlıyor musun?" Dane sordu.

Bailey kaşlarını çattı. "Kırmızı payetli bir üst ve siyah deri pantolon." Ama çıplak bulunmuştu.

Dane bu detayı sakladı. Bir şüpheliye yaklaştığında, sorgulama sırasında gerekirse bunu kullanacaktı.

Dane ses tonunu yumuşattı. "Bailey, bunun zor olduğunu biliyorum ama bana katlan. Charity'nin erkek arkadaşı var mıydı?"

Bailey elindeki kâğıt mendili düğümledi. "Hayır. Pek sayılmaz. En azından son bir yıl içinde."

"Peki ya daha önce? Onu kasabaya kadar takip etmiş olabilecek biriyle kötü bir ayrılık yaşadı mı?"

"Hayır." Sanki canı yanıyormuş gibi elini göğsüne bastırdı. "Dinle, biz Los Angeles'ta yaşayan ve bize asılan tonlarca erkeği olan büyük kızlar gibi değiliz. Biz Batı Tennessee'den geliyoruz, basit taşralı kızlarız." Duraksadı, sesi çatallaştı. "Charity uyum sağlamak istedi."

Adam sessizliğin bir saniye sürmesine izin verdi ama Charity ayrıntı vermedi. Bunun yerine utanmış gibi başka tarafa baktı. Yoksa bir şey mi saklıyordu? "Göğüs implantı yaptırmasının nedeni bu muydu?" diye sordu. "Uyum sağlayabilmek için mi?"

Bailey'nin gözleri şaşkınlıkla onunkilere kaydı. "Kibirli biri değildi ama dışarıda rekabet çok zor."

"Yargılamıyorum," dedi hemen. "Sadece titiz olmaya çalışıyorum. Bazen en küçük ayrıntılar katili bulmamıza yardımcı olabilir."

"İmplant yaptırmanın görünüşünü güzelleştirdiğini, böylece daha fazla rol kapabileceğini düşünüyordu." Kendi düz göğsüne baktı. "Benimle konuşmaya çalıştı ama ben çok korkaktım. İğnelerden nefret ederim."

Dane ona anlayışlı bir gülümseme verdi. "Yani erkek arkadaşı yok. Partiye özel biriyle mi gidecekti?"

Bailey başını salladı. "Evet. Eddie Easton, oyuncu seçmeleri için vesikalıklarımızı çeken fotoğrafçı."

Dane devam etmesi için eliyle işaret etti. "Bana ondan bahset."

"Onu daha önceden tanıyorduk," dedi Bailey. "Memleketimize geldi ve yerel bir alışveriş merkezine yerleşti."

Bir sonraki top model. Charity'den gerçekten hoşlandı. Onun doğal bir güzelliği olduğunu ve kendisine ilk kız arkadaşını hatırlattığını söyledi."

İlginç. "Charity'nin bana mesaj atabileceğin bir fotoğrafı var mı?"

Bailey cebinden telefonunu çıkarıp fotoğraflarına ulaşırken eli titredi. Dane fotoğraflar arasında gezindi, sonra birkaçını kendi telefonuna, sonra da sorgulamada kullanmak üzere şerife gönderdi.

"Kız kardeşiniz öldürüldüğü gece sizi aradı mı, belki başka birinin telefonundan?"

"Hayır, zr dilerim." Bailey burnunu çekti. "Keşke arasaydı... belki onu kurtarabilirdim."

"Bu senin hatan değil," diye tekrar araya girdi Josie. "Kendini suçlamayı istemezdi, Bailey."

Bailey ikna olmuş görünmese de başını salladı.

Bu davayı olabildiğince çabuk çözmeye kararlı bir şekilde, kendini odaklanmaya zorladı.

Eğer Charity'nin eski bir sevgilisi yoksa, katil ya yeni tanıştığı biriydi, ya film içinden bir tanıdığı.

Ya da kasabaya gelen kadınları avlayan bir yabancı.

Bu fotoğrafçı kesinlikle kadınları kendine çekecek araçlara sahipti. Bazı aktörlerle daha önce tanışmıştı, bu yüzden onunla rahat hissediyorlardı. Sonra da müşterilerinin işini kolaylaştırmak için toplum merkezinin tam ortasına bir stüdyo kurmuştu. Film ekibinin arasına bile girmişti.

İşe oradan başlayacaktı.

Easton'ın mükemmel bir düzeni vardı. Özenti aktrisler için profesyonel vesikalıklar hazırlama kisvesi altında kadınlarla buluşmak için bir stüdyo ayarlamıştı.

Charity Easton'ı tanıyor ve ona güveniyordu, bu yüzden isteyerek onunla gidecekti.

Belki de Easton ilişkilerini farklı bir boyuta taşımak istemişti ve Charity onu geri çevirerek kendini kaybetmesine neden olmuştu.

Josie'nin kalbi Charity'nin kız kardeşi için acıyordu. Dünyada yapayalnızdı.

"Bailey, kız kardeşinin bilgisayarını var mıydı?" Dane sordu.

Bailey parmaklarını birbirine doladı. "Bir dizüstü bilgisayarını paylaşırdık. Arabamın bagajında. Otelde bırakmak istemedim."

"Ona bakmam gerek," dedi Dane.

"Onun bilgisayarının ne alakası var?" diye sordu Bailey.

"Belki de hiçbir şey," diye yanıtladı Dane. "Prosedür böyle. Charity, cinayet hakkında bilgi sahibi olabilecek biriyle internette tanışmış ya da iletişim kurmuş olabilir."

Bailey titrek bir elini eteğinin üzerinde gezdirdi. "Şimdi mi almamı istiyorsun?"

"Hazır olduğunuzda sizi dışarı çıkaracağım." Dane tereddüt etti. "Peki ya cep telefonu? Sanırım bir tane vardı."

Bailey şaşkın görünüyordu. "Evet, yanında değil miydi?"

Dane başını salladı ama ayrıntı vermedi.

Josie'nin içini bir rahatlama duygusu kapladı. Bailey'e kız kardeşinin çöpün yanında çıplak bulunduğunu söylemek için hiçbir neden yoktu. En azından şimdilik.

Gerçi bir duruşma olursa bu bilgi ifşa edilecekti.

"Yanında çanta ya da telefon bulamadık," dedi Dane. "Bana numarasını verirseniz, yerini bulmaya çalışacağım."

Josie onu teselli etmek için Bailey'nin kolunu okşadı. Telefonu bulmak onları gerçek cinayet mahalline ve umarım katile dair daha fazla ipucuna götürebilirdi.

Bailey telefon numarasını not etti ve Dane de izini sürebilecekler mi diye laboratuvara mesaj attı. Ayrıca Peyton'a mesaj atarak fotoğrafçı Eddie Easton'ın geçmişini araştırmasını istedi.

Şerif Kimball onlara doğru yürüdü ve Dane hemen Bailey'i tanıştırdı.

"Kız kardeşiniz için üzgünüm Bayan Snow," dedi şerif sempatik bir şekilde. "Katilini bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"O benim sahip olduğum tek aileydi," dedi Bailey, sesi yine çatallaşarak.

Josie kolunu Bailey'e doladı ve Şerif Kimball rahatsız bir ifadeyle ayaklarının üzerinde kaydı. "Bir dakika konuşabilir miyiz?" Kimball Dane'e sordu.

"Elbette."

Josie, "Onunla birlikte bilgisayarı almaya gideceğim," diye teklif etti.

Dane itiraz etmedi, Josie de Bailey'i dışarı çıkardı ama gözlerini belaya karşı dört açtı.

Katiller bazen kendilerini cinayet soruşturmalarına dahil eder ya da polisin ipuçlarını takip etmesini izlemek için yakınlarda takılırlardı.

Josie etrafına bakarken nabızı hızlandı.

Bazen kurbanlarının ailelerinin acı çekmesini izlemek için bile etrafta dolanırlardı. Charity'nin katili burada Bailey'nin kız kardeşinin kaybına ağlamasını izliyor, onun acısından zevk mi alıyordu?

Dane'in koruyucu içgüdüleri onu Josie ve Bailey'i dışarıda takip etmeye itti. Ama zaman çok önemliydi ve şerifle konuşması gerekiyordu.

Yine de temkinli davranarak, katilin etrafta pusuya yatmış olma ihtimaline karşı onlar otoparktan geçerken kapı aralığından onları izledi.

"Kız kardeşin yapmış olma ihtimali yok mu?" Şerif Kimball sordu.

Dane başını hayır anlamında salladı. "Bailey'nin ailesinden geriye kalan tek kişi oydu. Ayrıca sıkı fıkı görünüyorlardı. Oldukça perişan durumda."

Kimball ellerini ceplerine soktu, yüzünde sempati ifadesi vardı. "Erkek arkadaşı var mıydı?"

"Hayır." Dane'in nabızı hızla atıyordu. "İki kızın da vesikalıklarını çeken fotoğrafçı Eddie Easton'ı kontrol etmem gerekiyor."

Kimball canlandı. "Easton'ın adını ben de duydum. Konuştuğum kadınlardan biri Charity'yi onunla bir barbeküde gördüğünü söyledi."

Yani şerif ayaklarının ucundaydı. Belki de Dane'in ilk düşündüğünden daha fazla yardımcı olabilirdi. Halk odasına doğru işaret etti. "Yardımcını al ve buradaki herkesi yokla. Belki bir ipucu buluruz ve Charity'nin öldüğü gece birileri bir şeyler görür."

Bu arada Easton'ın izini sürecekti. Eğer Easton genç kadınları avlayan biriye, bu film ona mükemmel bir avlanma alanı sağlamıştı.

Dane'in düşünceleri tekrar kız kardeşinin davasına döndü ve umut yüzeye çıktı. Easton üniversitede de aynı numarayı yapmış olabilirdi - kadınları kendisine güvenmeye ikna etmek için fotoğrafçılık oynamıştı. Belki Betsy'de de denemişti ama işe yaramamıştı.

Dane öyle ya da böyle gerçeği öğrenecekti. Eğer Easton Betsy'yi öldürdüyse, o piçin acı çekmesini sağlayacaktı.

Ana topluluk salonunun kenarında durdu ve yerel şerifin, filme çekilmek üzere olan bu yerel cinayet gizeminde rol almak için yarışan genç kadın ve erkeklerin oluşturduğu sıranın arasından geçerken yarattığı dalgalanma etkisini izledi.

Kahkahalar boğazında düğümlendi. Kendilerinin de gerçek hayatta bir cinayet gizeminin içinde olduklarını bilmiyorlardı.

Kadınların hepsi sahteydi. Gülen yüzleri, pırıl pırıl beyaz kapaklı dişleri, botoksları, implantları ve onları güzel bir yüze dönüştürmek için gereken diğer estetik ameliyatlarıyla dışarıdan muhteşem kızlar.

Bu oyunda bir sonraki kurbanı kim oynayacaktı?

Yerel şerif ve yardımcısı oyuncuları sorgularken, birinden diğerine yumuşak şok nefesleri ve fısıltılar yayıldı. Bir dakika önce gülen gözler şimdi odadaki diğerlerine temkinli ifadeler ve şüpheyile bakıyordu.

Şerif ve Federallerin herkesi sorgulaması sonsuza kadar sürecekti.

Josie DuKane, Charity'nin kız kardeşi olan o güzel sarışınla birlikte tekrar içeri girdi. Bailey umurunda değildi.

Gözleri Josie'nin üzerindeydi.

Yazdığı gerçek suç kitabıyla topladığı ilgiye rağmen alçakgönüllüydü.

O ışılı yeşil gözleriyle Josie de çekiciydi. Mankenler, aktrisler ya da yüzlerini dergi kalitesine getirmek için para ödeyen üst sınıf kadınlar gibi güzel değildi.

Doğal bir şekilde güzeldi. Onu büyölüyordu çünkü yüzeysel değil gerçektir. Aynı zamanda zekiydi ve hayatta ilerlemek için sadece görünüşünü değil beynini de kullanıyordu.

Evet, Josie onun hikâyesini anlatmak için mükemmel biriydi.

Diğeri ise sadece onun elleri tarafından yontulmayı bekleyen güzel yüzlerdi.

Öldüklerinde daha da güzel görünecek güzel yüzler.

Telefonunu kaldırdı ve kadının çektiğı fotoğrafa bakarak gülümsedi, ardından parmağını yüzünde gezdirdi. Pençe izlerini incelerken nabzı hızla atıyordu. İstedini elde etmek için kendi pençelerini erkeklere batırmaya çalıştığında pençelerle işaretlenmesi çok uygundu.

Josie döndü ve sanki birinin onu izlediğini hissetmiş gibi odanın diğeri ucuna baktı.

Onu arıyordu.

Gölgelerin arasına karışarak gülümsedi.

"Bu arkadaşlığımızın ve Graveyard Falls'taki eğlencemizin sadece başlangıcı Josie," diye mırıldandı. "*Sadece başlangıç.*"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Josie, toplum merkezinin merdivenlerinden çıkıp avluya doğru ilerlerken Bailey'ye yakın durdu.

Gelin Katili yakalandıktan sonra kasaba, kasabada daha olumlu bir ruh yaratmak ve kederleriyle mücadele ederken insanları bir araya getirmek umuduyla bu merkezi inşa etmişti.

Merkez, çocuklar ve gençler için özel rekreasyon alanlarının yanı sıra içeride dersler, sanat ve el sanatları için odalar ve topluluk tiyatrosu için sahnesi olan bir oditoryum ile çeşitli topluluk etkinlikleri için tasarlanmıştı.

Bailey titrek bir sesle "Buna inanamıyorum," dedi. "Charity olmadan ne yapacağım ben?"

Josie onun kolunu sıktı. "Yas tutacaksın, Bailey, ama kız kardeşinin iyiliği için devam etmelisin."

Bailey'nin yüzü buruştu. "Yapabilir miyim bilmiyorum."

Josie Bailey'i kucakladı. "Evet, sarılabilirsin. Acı çektiğini anlıyorum ve kız kardeşin için çok üzgünüm. Kasabayı terk etmek kötü bir fikir olmayabilir."

Ne de olsa bu katilin tekrar saldırıp saldırmayacağını kim bilebilirdi?

Bailey'nin saçlarını okşadı. "Hayallerinden vazgeçme. Charity bunu istemezdi."

Bailey ona başını salladı, ancak uzaklaştığında titriyordu.

Kısa bir an için Bailey'e kendisiyle birlikte kalabileceği bir yer teklif etmeyi düşündü ama sokağın köşesindeki küçük grev gözcüsü

park yeri önerisini tekrar düşünmesine neden oldu. Birkaç kişi film çekimini protesto eden pankartlar taşıyor ve yabancıların kasabayı rahat bırakması için slogan atıyordu.

Ona karşı olan duygular, sokakta kıl payı kurtulması ve katilin ona Charity'nin bir fotoğrafını göndermiş olması nedeniyle Bailey'nin onunla kalması genç kadını tehlikeye atabilirdi.

Bailey yorgun bir şekilde içini çekti ve önce avluyu, sonra da otoparkı geçerek külüstür bir VW Beetle'a ulaştılar. Bailey bagajın kilidini açtı, bir bilgisayar çantası aldı ve omzuna attı.

"Sence o ajan burada ne bulacak?" Bailey sordu. "Bilmiyorum," dedi Josie. "Belki kız kardeşinin kim olduğuna dair bir ipucu o partide tanışmış olabilir. Fotoğrafçıdan başka biriyle."

Bailey başını salladı. "Onu öldüren piçi bulmak zorunda."

"Bulacak," dedi Josie inançla.

Bailey arabasına yaslandı. "Bugün oraya geri dönemem. Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Anlıyorum." Josie çantaya uzandı. "Bunu Ajan Hamrick'e vereceğim." Bailey'nin kumlu sarı saçlarını omuzlarına doğru taradı. Sonra cebinden bir kartvizit çıkardı ve Bailey'nin eline tutuşturdu. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, Bailey. Sadece konuşmak için bile olsa."

Bailey başını salladı, ancak gözleri yeni yaşlarla dolmuştu. Gözyaşlarını sildi, sonra sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırdı. Bailey uzaklaşırken Josie'nin kalbi boğazına doğru fırladı.

Belki de Bailey'e katilden o fotoğrafı aldığını söylemeliydi. Ama genç kızı ürkütmek istemedi.

Yine de katil onu tanıyordu, onu seçmesinin bir nedeni vardı.

Bu onu endişelendiriyordu. Bir manyaktan zar zor kurtulmuştu. Bir başkası peşine düşerse hayatta kalıp kalamayacağını bilmiyordu.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve park yerini ve dörtgeni taradı.

Katil burada mıydı? Onu izliyor muydu?

Oyunculardan oluşan küçük kümeler çimlerin üzerinde toplanmış, diğerleri de merdivenlere dağılmıştı. Bir rüzgâr Josie'nin tüylerini ürpertti.

saçını okşadı ve sonra aceleyle binaya doğru yürüdü.

Merdivenlere ulaşmadan önce bir erkek sesi ona seslendi.
Arkasını döndü ve nefesi kesildi.

Önündeki adam tıpkı kâbuslarına giren adama benziyordu -Billy Linder.

Dane, Easton'ın derme çatma stüdyosuna doğru ilerlerken bir sıra gencin yanından geçti. Adam yeni oyuncuların vesikalıklarını ve filmin tanıtımı için fotoğraf çekimlerini yapmak üzere anlaşıyordu.

Eğer bir ebeveyn olsaydı, Dane kızının bu filmdeki gençlerden birinin rolünü oynamasını istemezdi, özellikle de üçü bir uçurumdan aşağı itilerek öldürülmüşken.

Koridorda yürürken Dane birkaç odanın seçmeler için işaretlendiğini ve içeriden sesler yankılandığını fark etti. Koridorun sonundaki bir odada Easton'ın Fotoğrafçılığı için bir tabela vardı. Kapının dışında üç genç kadın bekliyordu. Cevapları olduğunu umarak, Charity'nin bir fotoğrafıyla birlikte kimliğini gösterdi ve kadını tanıyıp tanımadıklarını sordu.

Kızlardan biri, "Onu buralarda gördüm ama hiç konuşmadım," dedi. "Ben de öyle," diye ekledi başka bir kız.

Üçüncü kız dudaklarına parlaticı sürdü. "Neden, parçalardan birini mi aldı?"

Dane başını salladı. "Hayır, korkarım barbeküden sonra öldürüldü. O gün onu gören ya da onunla konuşan oldu mu?"

Moralleri bozulmuştu ama başlarını salladılar.

Hayır.

"Ne oldu?" diye sordu bir kız.

"O oldu Bıçaklandı için ölüm," Dane dedi, değil rahatsız edici için

şekerle kaplamak.

Gözler irileşti ve şok olmuş soluklar birbirini takip etti.

Gruptaki esmerlerden biri endişeyle koridora baktı. "Sizce onu öldüren kişi burada mı?"

"Bilmiyorum." Dane kadınların arasında dalgalanan korkudan nefret ediyordu. Ne yazık ki elden bir şey gelmiyordu. "Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum. Aranızda barbeküde olan var mıydı?"

Grup arasında utangaç ve temkinli bakışlar geçti.

"Dinleyin, hiçbirinizin özel hayatında ne yaptığı umurumda değil," dedi Dane, yine de dikkatli olmalarını ve çiftler halinde seyahat etmelerini umuyordu. Eğer Betsy bir arkadaşıyla kalsaydı, hâlâ hayatta olabilirdi. "Tek bilmek istediğim Charity Snow'u partide görüp görmediğiniz ve kiminle birlikte olduğu."

Esmer kadın ona doğru eğildi. "Tamam, gittim ama onu hatırlamıyorum. Biraz fazla sarhoş oldum ve yatak odalarından birinde sızdım."

İçindeki ağabey/dedektif, alkol ve partilerin tehlikeleri hakkında azarlayıcı bir nutuk çekti. Birçoğu cinsel saldırıyla sonuçlanmıştı.

Diğer iki kızı işaret etti. "Peki ya siz?"

Gruptaki atletik olan başını salladı. "Ben gitmedim. O gece koşuya çıktım ve erkenden yattım."

Kızıl saçlı olan saçıyla oynadı. "Onu partide gördüm, ama sadece bir anlığına. Eddie Easton ile konuşuyordu. Biraz samimi görünüyorlardı."

Adrenalinini yükselmeye başlamıştı. Katile yaklaşıyor olabilir miydi? Ve Betsy'nin?

Kahretsin, umut etmekten korkuyordu.

"Birlikte mi ayrıldılar?" diye sordu.

Kızıl saçlı omuz silkti. "Bilmiyorum. Dışarı çıktılar ama dans başladı ve ben de katıldım. Daha sonra onu görmedim."

Bundan korkuyordu. "Aklına başka bir şey gelirse bana haber ver." Dane parmaklarını kapıya vurdu ve içeri baktı. Eddie Easton iyi giyinmişti ve siyah saçları geriye doğru taranmıştı.

Güzel bir esmer, kırmızı deri koltuğa uzanmış, daracık bir bikini giymişti.

Bu bir vesikalıktan daha fazlası gibi görünüyordu.

Easton onun boynuna siyah bir boa dolamıştı. "Bu harika. Başınızı biraz daha sola doğru eğin. Seksi bir şeyler düşün ve

Bana *seni istediğimi* söyleyen bir bakış at."

Dane içeri girdi, adamın kızın uzun kahverengi saçlarını kabartmasını ve bir yelpazeyi çevirerek saç tellerinin hafifçe omuzlarına dökülmesini izledi. "Çok güzel görünüyorsun, bebeğim," dedi. "Mükemmel."

Easton'ın kıza şehvetle sırtması Dane'in tüylerini diken diken etti.

Ondan anında nefret ederek boğazını temizledi.

Easton dondu kaldı, bir eli kamerasındaydı ve başını Dane'e doğru eğdi.

"Affedersiniz ama çalışıyoruz," dedi Easton. "Bu özel bir seans."

Dane kimliğini gösterdi. "Özel Ajan Dane Hamrick, Bay Easton. Bu görüşmeyi kısa kesmek zorundasınız. Sizi bir cinayet hakkında sorgulamam gerekiyor."

Kameranın önündeki kadın yayıldığı kırmızı deri koltuktan fırladı. "Cinayet mi? Kim öldürüldü?"

"Aktrislerden biri." Dane, Charity'nin fotoğrafını görüntülemek için telefonunu çevirdi. "Adı Charity Snow'du. Onu tanıyor muydunuz?"

Yüzü soldu. "Hayır. Daha bu sabah geldim. Diğerlerinden hiçbirisiyle tanışmadım."

Dane gözlerini Easton'a dikti. "Onu tanıyordunuz, değil mi Bay Easton?"

Adam tartışmak istercesine ağzını açtı ama Dane inkâr etmesi için onu cesaretlendirdi.

"Yalan söylemeye zahmet etmeyin. Kız kardeşiyle konuştum. Memleketlerine döndüklerinde ikisinin vesikalık fotoğraflarını çektiğinizi söyledi. Partide seni onunla gören başka biri daha varmış."

Easton kızı işaret etti. "Neden daha sonra devam etmiyoruz?"

"Elbette, Eddie." Bir bornoz giydi, sonra da aceleyle odadan çıktı. sanki kaçtığı için minnettarmış gibi.

Dane kollarını kavuşturmuş, Easton'ı ölçüp biçiyordu. Pahalı giysiler, tiki görünüm, arkaya yatırılmış saçlar. Gülümsemesi biraz fazla gösterişliydi.

Kesinlikle yırtıcı bir tipti.

Fotoğrafçılık işi, masum kadınları tuzağına çekmenin bir yolu muydu?

Yaşının otuz civarında olduğunu tahmin etti, belki otuz bir ya da otuz iki, eğer yaşasaydı Betsy'den biraz daha büyük olacaktı. On yıl önce Betsy ziyaret ettiğinde üniversitenin yakınlarında mıydı?

Onun cazibesine kapılmış olabilir miydi? Olabilirdi. Belki de etkilenmezdi.

Dane kollarını kavuşturdu ve adamı korkutmak için cüssesini kullanarak bir adım daha yaklaştı. "Charity'yi canlı gören son kişi sendin. Ne oldu?" Parmaklarını şıklattı. "Ya da dur tahmin edeyim. Ona ilaç verdin ve onunla yattın, sonra uyanıp ne olduğunu anladığında sinirlendi ve sen de onu öldürdün."

Josie soğuk terler dökmeye başladı. Billy Linder psikiyatri koğuşundan kaçmış mıydı? "Billy?"

"Ben de seni arıyordum, Josie."

Josie ellerini yumruk yaptı. Sesi farklıydı, daha tizdi. Daha yakından incelediğinde, saçları biraz daha dalgalı ve kahverenginin daha açık bir tonundaydı.

Bu adam ona iğrenç bir şaka mı yapıyordu? Belki de onu korkutmak için kasıtlı olarak Linder'i taklit etmişti.

Sertçe yutkundu, sessizce kendine tepki vermemesini emretti. Ona korkusunu gösterme zevkini tattırmayı reddetti.

"Kimsin sen?" Josie sordu.

Ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Beni o sandın, değil mi? Gelin Katili?"

Josie keskin bir nefes aldı. "Ona benziyorsun."

Ellerinde yara izi olmaması dışında. Linder'dan da biraz daha kısaydı.

Yine de gözleri tehditkârdı, uğursuzdu, sanki onun tam içine bakıyordu.

"*Kimsin* sen?" diye tekrar sordu.

"Adım Porter McCray. Billy Linder rolü için seçmelere katılıyorum." Çarpık bir gülümseme gözlerini aydınlattı. "Billy'yi ziyaret ettim ve onun

hareketlerini, nasıl konuştuğunu, onunla ilgili her şeyi, böylece o rolü oynayabilirim."

Josie'nin içini bir ürperti kapladı. Flanel gömleğinin ön cebinden çıkan tahnit aleti ona Billy'nin duvarındaki ölü hayvanları hatırlattı. "Billy ile konuştun mu?"

"Evet, ilgi çekici biri," dedi McCray. "Biraz durgun ama sanırım bu ilaçlardan ya da kilit altında tutulmaktan kaynaklanıyor."

Evet, bastırılmış ve sessizdi. Yenilmişti. Hemşire antipsikotik kullandığını da söylemişti.

Yine de bu adamla duygularını tartışmak niyetinde değildi.

"Seninle çalışmak istiyorum," dedi. "Onunla zaman geçirdiğinden beri

Linder, onu daha doğru tasvir edebilmem için bana bazı ipuçları verebilirsin." Yaklaştı. "Belki hikâyeden bir ya da iki sahnenin üzerinden geçebiliriz."

Josie geri geri giderken başını salladı.

Billy Linder'ın onu şok tabancasıyla bayılttıktan sonra aracına attığı görüntüler aklından çıkmıyordu.

Sonra başka bir görüntü - bilinci yerine geldiğinde ellerinin ve ayaklarının bağlı olduğunu fark etti. Billy'nin ölmek üzere olan annesi tekerlekli sandalyesinde kambur oturuyordu, cildi solgun bir renkteydi, kemikleri yıpranmış derisinden dışarı çıkıyordu.

"Annem ölüyor ve ben yalnız kalmak istemiyorum," demişti Billy. Karısı olmak için onun testlerini geçmek zorundaydı.

Denemişti. Bisküvi, kızarmış tavuk ve sos yapmış, doğru ana kadar beklemişti.

Sonra sıcak sosu Billy'nin üzerine döküp kapıya koşmuştu. Ama Billy hızlıydı ve onu yakalamıştı.

"Ne dersin Josie? Bu filmin gerçek olmasını istediğini biliyorum." Adam koluna dokunduğunda kızın teni karıncalandı. "Seni nasıl bağladığını ve ne dediğini bana gösterir misin, böylece ben de onun gibi yapabilirim?"

Josie'nin içinde tiksinti duyguları kabardı. Ya bu adam tanıdığı en duyarsız insandı ya da kendisi delinin tekiydi.

Yine de fark etmezdi. Bir Linder özentisinin kâbuslarına yenilerini eklemesine izin verecek değildi.

Sivri bir bakışla adamın elini kolundan çekti. Yırtıcılar kendilerinden daha zayıf olanları korkutarak büyürdü. Bu adam fiziksel olarak ondan daha güçlüydü. İki yüz kilo ağırlığında olmalıydı.

Fiziksel gözdağı onun üzerinde işe yaramayacaktı.

Onu kovmak için başını kaldırdı. "İlgilenmiyorum. Şimdi lütfen yolumdan çekil."

Adam onun dediğini yapmak yerine elini tekrar koluna doladı. "Benden korkuyor musun Josie? Sana onu o kadar çok mu hatırlatıyorum ki sana zarar vereceğimi düşünüyorsun?"

Ona zehirli bir bakış fırlattı. Ona kendisini incitme ya da gözünü korkutma şansı vermek niyetinde değildi.

Easton kendini daha uzun göstermek ve Dane'in gözünü daha az korkutmak için ayak parmaklarının ucunda yükselmeye başladı. "Charity öldü mü?"

Dane, Easton'ın masum bakışına soğuk bir ifadeyle karşılık verdi. "Bilmiyormuş gibi davranma. Memleketinde onun vesikalıklarını yaptın ve sana güvendi, bu yüzden o partide seninle dışarı çıktı. Onun genç ve savunmasız olmasından ve bir yıldız olmak istemesinden faydalandın."

Easton'ın dudağı titredi, alnında boncuk boncuk ter birikti. "Bu kızların fotoğraflarını çekiyorum çünkü güzelliklerini görüyorum ve bunu onlar için en üst düzeye çıkarmaya yardımcı olmak istiyorum," dedi. "Evet, bazen onlardan biriyle ilişkiye giriyorum. Hangi erkek yapmaz ki?"

"İyi bir adam," dedi Dane.

Easton küfretti. "Flört etmek bir suç değildir Ajan Hamrick."

"Hayır, ama cinayet suçtur." Dane o anda o pişin ellerine kelepçeyi vurmak, onu şerifin ofisine sürüklemek ve itirafa zorlamak istiyordu.

"Doğru, ama Charity'yi ben öldürmedim. Bilgin olsun *diye* söylüyorum, *bana* asıldı ama ben onu reddettim."

"Eminim öyledir." Dane onu atlatmaya çalışan adamın kolunu yakaladı. "Ona ne olduğunu anlat bana."

Easton gözlerini kaçırdı. Tekrar Dane'e baktığında dudakları gergin bir çizgiye dönüşmüştü. "Bilmiyorum. İçecek bir şeyler almak için içeri girdim ve dışarı çıktığımda gitmişti."

Dane ona inanmadı. Bu adam bir oyuncuydu. Kıpırdanmaya devam ediyordu, bu da Dane'e bir şeyler sakladığını gösteriyordu. "Nereye gitti?"

"Sana bilmediğimi söyledim. Şimdi, başka sorularınız varsa avukatımla konuşun."

"Bu partiyi kim verdi?" Dane sordu.

Easton kıpırdandı, belli ki daha fazlasını söylemenin bilgeliğini tartışıyordu. "Porter McCray adında bir adam. O da bir rol kapmak umuduyla burada."

Dane daha sonra onunla konuşacaktı.

Easton Fotoğrafçılık'ın kartvizitleri masanın üzerindeki bir sepeti dolduruyordu. Bir diğerinde de bir plastik cerrah grubunun kartvizitleri vardı. Dane dişlerini sıktı. Charity Snow estetik ameliyat geçirmişti. Easton tavsiyelerde bulunarak bir tür komisyon mu alıyordu?

Eğer öyleyse, bu cinayet açısından ne anlama geliyordu? Charity'nin ölümünün kartta adı geçen grupla bir ilgisi var mıydı?

Billy Linder'a benzeyen adamla karşılaşmasının etkisiyle sarsılan Josie, Dane'i bulmak için merdivenleri koşarak çıktı. Koridordaki çizgileri araştırdı ve onu fotoğraf stüdyosundan ana odaya doğru yürürken bulunca rahatladı.

Çenesi granit gibi sertti.

"Dane, bilgisayar aldım."

"Güzel. Teşekkürler." Bilgisayarı ondan aldı ve gözleri kısıldı.

"Neyin var? Hayalet görmüş gibisin."

Bir grup genç gülerek ve fısıldaşarak odaya girdi ve Josie onlar geçene kadar bekledi.

Dane bakışlarını onun üzerinde tuttu. Bu kadar şeffaf olduğunu fark etmemişti. "Öyle sayılır."

"Ne demek istiyorsun?"

Ellerini birbirine doladı. "Billy Linder'a o kadar benzeyen bir adama rastladım ki ürkütücü. Bir an için kaçtığını sandım."

Dane'in bakışı yumuşadı. "Böyle bir şey olmayacak Josie."

Başını salladı. "Biliyorum ama bu adam Billy'yi ziyaret etti. Onun davranışlarını, konuşma şeklini, hareketlerini taklit etmeye çalışıyor."

Dane'in yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Onun taklitçi bir katil olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Gerçekten birini öldürdüğünü bilmiyorum ama beni ürpertti. Billy beni kaçırdığında tam olarak ne olduğunu anlatmamı istedi."

"Nerede bu pislik?" Dane açık açık sordu.

Josie odayı aradı. McCray bir grup genç kadının kenarında durmuş, şehvet dolu gözlerle onları izliyordu.

"Onunla konuşacağım." Dane'in sesi öfke doluydu. "Adı ne?"

Dane'in koruyucu tonu Josie'nin içini ılık bir ürpertiyle doldurdu. Kendi başına ayakta durmaya yemin etmişti ama o n u n arkasını kolladığını bilmek güzeldi. "Porter McCray."

"Kahretsin. Kulübedeki partiye ev sahipliği yapan adam."

Josie'nin üzerine bir ürperti çöktü.

O parti Charity Snow'un canlı olarak görüldüğü son yerd.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Dane, McCray'i inceledi. Bazı aktörler rol kapmak ve role uyum sağlamak için aşırıya kaçarlardı ama bu adam Gelin Katili'ne o kadar çok benziyordu ki onun ikizi bile olabilirdi.

Daha da kötüsü, Josie'ye yaptığı öneri rahatsız ediciydi.

Asıl soru, aradıkları katilin o olup olmadığıydı.

"Bay McCray ile konuşacağım," dedi Dane.

Dane uzaklaşmadan önce Josie onun kolunu yakaladı. "Seninle gelmeme izin ver."

Dane'in içinde koruyucu duygular kabardı ve ona Betsy için hissettiklerini hatırlattı. Ama hisleri kardeşçe değildi. Daha kişiseldi ve onu daha da tedirgin ediyordu. "Senin bu işe karışmandan hoşlanmıyorum. Bu adam tehlikeli olabilir."

"Bunu biliyorum ama saklanamam," dedi Josie. "Gelin Katili hikâyesini ben yazdım. Eğer Charity Snow'un ölümünün bu filmle bir ilgisi varsa, yardım etmek zorundayım."

Dane'in kalbi onun gözlerindeki kararlılıkla çarpıyordu. Josie o güne kadar tanıdığı en güçlü kadındı. Korkunç bir saldırıya uğradığı kasabaya geri dönmüştü ve başka bir katil ona o fotoğrafı göndererek onu bu cinayetin içine çektiğinde geri adım atmamıştı. Evine zorla girilmesi bile onu kaçmaya itmemişti.

Hâlâ genç ve tatlıydı ve zaten çok fazla travma yaşamıştı.

"Güvende kalmaktan başka bir şey yapmana gerek yok," dedi Dane. "Eğer bu cinayeti hemen çözemezsek, seni şehir dışında istiyorum. Zarar görmeyeceğin bir yere."

Çenesi hafifçe kalktı. "Bunu takdir ediyorum. Yine de onu sorgularken dinlemek istiyorum. Beni hazırlıksız yakaladı ve bu hoşuma gitmiyor."

Dane onun duygularını anlamaya çalıştı ama incinebileceği ihtimali hiç de hoşuna gitmiyordu.

Hele koluna dokunması bile vücudunu sertleştirmişken ve yatakta birlikte çok iyi olacakları konusunda onunla alay ederken.

"Josie, lütfen durumu benim halletmeme izin ver."

Gözleri yumuşadı. Şimdiye kadar gördüğü en yeşil gözlerdi bunlar.

Err . . . görüldü.

Onun nesi vardı böyle?

Yakalaması gereken bir katil varken onun içinde kayboluyordu.

Lanet olsun. Kendini geri çekti. Duygularının işin içine girmesine izin vermek, ona bu işe karışmasını istemediğini ilk söylediğinde tam da kaçınmak istediği şeydi. "Pekâlâ. Bırak konuşmayı ben yapayım. Belki benimle olduğunu görürse seni rahat bırakır."

Bunun doğru olmasını umuyordu. Betsy'yi hayal kırıklığına uğratmıştı. Josie'yi yüzüstü bırakamazdı.

Josie'nin kalbi hızla çarpıyordu. Az önce Dane ve onun arasında ne olmuştu?

Ona dokunduğunda bir çekim hissetmişti. McCray'in onunla birlikte olduğunu bilmesini istediğini söylediğinde sesi alçak, çakıllı, neredeyse sahiplenici bir hal almıştı.

O sadece işini yapıyordu. Hiçbir şey kastetmemişti.

Dane hiçbir zaman profesyonelden başka bir şey olmamıştı. Aslında, Gelin Katili hakkında onunla ilk görüştüğünde, neredeyse kaba davranmıştı.

Hatta soğuk.

Sanki kasabadaki pek çok insan gibi onun yaptıklarını onaylamıyormuş gibiydi.

Yine de o mesajı aldığı anda aramak istediği tek kişi oydu.

Ayrıca kara gözlerinde onu kendine çeken düşünceli bir yoğunluk vardı. O kaba, yalnız kurt dış görünüşünün altında yaralı bir ruh sezmişti. Onun bu kısmıyla bağlantı kurdu.

Yine de ona açılmak imkânsız görünüyordu.

Üstelik kendisi de hasarlıydı ve kendi içindeki şeytanlarla mücadele ediyordu. Ona ya da başka bir erkeğe ne verebilirdi ki?

Bir grup genç kadın kapıdan çıkarken yanlarından geçip gitmiş, fotoğraf çekimleri, seçmeler ve akşam için planları hakkında konuşuyorlardı. Birisi sosyal medyada yerel bir bar olan Blues and Brews'da happy hour'da buluşmak için bir davetiye paylaşmıştı.

Onlar yaklaştığında McCray oyuncu yönetmeni Olive'le konuşuyordu. Josie onun sesinden ürperdi. Billy Linder'ı kayda almış ve ses tonunu çok iyi taklit etmiş olmalıydı.

McCray ciddiyetle, "Bu adamı tanıyorum," dedi. "Onunla zaman geçirdim. Kafasının içine girebilir ve onun gibi olabilirim." Gözleri tıpkı Billy'ninki gibi seğirdi. "Size göstereyim."

Cast direktörü ona zayıf bir gülümseme verdi. "Yarın şansın olacak. Şimdi gitmem gerekiyor."

Kadın uzaklaşmaya başladı ama adam yolunu kesti. "Ben Billy Linder olabilirim," dedi adam, sesi daha uğursuzdu. "İnsanların onun gerçekte nasıl biri olduğunu görmesini sağlayabilirim. O kadınları öldürürken ne düşündüğünü. Her şeyi annesi öldüğü için yaptığını biliyorsun. Annesini her şeyden çok seviyordu ama annem hastaydı. Geceleri ona bir şeyler yaptırırdı."

Josie içgüdüsel olarak geri çekildi. Charlene'in Billy'ye yaptığı iğrenç şeyler onu hasta etmişti. Billy de tacizin ve akraba evliliğinin ürünüydü.

"Bu kadar yeter." Olive'in gözleri tedirginlikle parladı. "Bay McCray, planladığınız saatte sizinle görüşeceğim."

McCray onun eline uzandı. "Kurbanlarından aldığı mücevherlerle onu nasıl süslediğini size gösterebilirim. Annem ışıltılı mücevherleri sever.

Mücevherler," dedi Billy'nin sesini taklit ederek. "Ona hediyeler verdiğimde mutlu oluyor."

Dane boğazını temizledi. "Bayanı duydunuz," dedi Dane. "Kenara çekil."

McCray dönüp baktı, öfke sararmış yüzünü çiziyordu. Josie'yi gördüğünde şeytani bir parıltı belirdi. "Josie, bu iyiydi, değil mi? Billy gibi konuşmadım mı?"

Josie bir ürpertiye zorlukla bastırdı. Evet, öyleydi ve sesi unutmak için çok uğraştığı anılarını tetikledi.

Dane rozetini gösterdi. "Özel Ajan Dane Hamrick, Bay McCray. Size bazı sorular sormam gerekiyor."

Adam tartışmak için ağzını açtı ama Dane ona tehditkâr bir bakış fırlattı ve yan taraftaki bir oyuğa girmesini işaret etti. Casting direktörü, kurtarıldığı için minnettar olduğu her halinden belli olan bir tavırla uzaklaştı.

"Bay McCray," diye başladı Dane, "anladığım kadarıyla geçen gece bir partiye ev sahipliği yapmışsınız."

McCray omuz silkti. "Parti vermek suç değil. Zaten sadece küçük bir tanışma ve selamlaşmaydı. Hepimiz Gelin Katili'nin hikâyesi üzerine kaynaşıyorduk. Konuklardan bazıları özellikle Thorn Ripper'a ilgi duydu çünkü cinayetleri işleyen annesiydi."

Şiddet ve ensest daha fazla şiddeti doğurmuştu. Kırılması zor bir döngü. Yine de hayatlar ve aileler yok edildiğinde bu bir mazeret olamazdı.

Josie'nin tüm ailesi Linder ve annesinden etkilenmişti. Dane telefonunu çevirerek McCray'e Linder'in fotoğrafını gösterdi.

Hayırseverlik. "Bu kadını partide gördüğünü hatırlıyor musun?"

McCray fotoğrafa baktı, gülümserken sivri dişleri görünüyordu. "Orada bir sürü güzel kadın vardı. Bir dahaki sefere bize katılman gerekecek Josie. Bahse girerim film için oyuncularını, başlarına koydukları o cimri kaltaktan daha iyi seçebilirsin."

Josie ona ters ters baktı. "Hiç sanmıyorum."

"Rol yapmayı kes McCray," dedi Dane, ses tonu sertti. "Bu kadınla konuştun mu?"

McCray omuz silkti ama sanki karakterinin dışına çıkmaya niyeti yokmuş gibi duruşu hafifçe çökük kaldı. "Bir dakika. İsim

Charity, değil mi?"

Dane başını salladı. "Evet. İkiniz ne hakkında konuştunuz?"

"Muhabir Carol Little'ı oynamak istedi ama kurbanlardan herhangi birinin rolünü alabileceğini söyledi." Sanki kurbanlardan bahsetmek onu heyecanlandırmış gibi ağzının kenarlarından bir gülümseme geçti. "Onunla replik alıştırması yapmayı teklif ettim."

"Teklif ettiğin tek şey bu mu?" Dane sordu. "Onu bağlamayı ve cinayetini canlandırmayı da önerdin mi?"

Sanki bu düşünce onu heyecanlandırmış gibi gözlerinde sıcaklık titreşti. "Bu rolü oynayabilirdik, evet."

"Onu kalbinden bıçaklamaya ne dersin?" Dane sordu. "Bu rolü oynamak ister miydin?"

McCray çenesini çekiştirdi. "Bununla nereye varmaya çalışıyorsunuz Ajan Hamrick?"

Dane soruyu duymazdan geldi.

Josie sorgulama taktikleri hakkında bir şeyler okumuştu. Adamın gözünü korkutmak ve onu oyundan düşürmek.

"Onu özel olarak gördün mü?" Dane bastırdı.

"Hayır," dedi McCray. "O fotoğrafçı geldi ve onunla konuşmak için dışarı çıktı. Ondan sonra izini kaybettim."

"Gittiğini gördünüz mü?" Dane sordu.

McCray başını iki yana eğdi. "Hayır, ama dikkat etmedim. Diğer birkaç bayanla tanıştım ve biraz içki içtik."

"Karakterinizin dışına çıktınız Bay McCray. Billy Linder içki içmezdi," dedi Josie, bir tepki bekleyerek.

McCray kaşlarını çattı.

McCray kendini savunmak için, "Çekici olabilirdi," dedi.

"Linder tatlı dilli biri değildi," diye vurguladı Josie. "Kadınlara karşı beceriksizdi, utangaçtı. Bu yüzden kadınlar ona güvenirdi, çünkü tehlikeli ya da ukala biri gibi görünmezdi. Savunmasızdı."

Öfke adamın yüzünü kızarttı. "Bunu biliyorum ve bu rolü oynayabilirim." Alnını sildi. "Ama parti saatler sonra gerçekteşti."

Dane araya girdi. "O gece başka kadınlarla birlikte olduğunu söylemiştin. İsimlerine ihtiyacım var."

McCray ağzını bir o yana bir bu yana çevirdi. Karakterine geri döndü ve Billy'nin çenesini çekişini taklit etti.

Josie'nin midesi düğümlendi.

"Bu bir tür sorgulamaya benziyor," dedi McCray. "Charity'ye bir şey mi oldu?"

"Evet," dedi Dane açıkça. "O öldü."

Adamın burun delikleri alevlendi. "Öldü mü? Nasıl?"

"Öldürüldü." Dane alaycı bir sesle mırıldandı. "Bilmiyormuş gibi davranma. Billy Linder olmayı o kadar çok **istiyorsun** ki görünüşünü değiştirdin. Onun hareketlerini inceledin. Birini onun yaptığı gibi öldürmenin nasıl bir his olduğunu anlamak için onu bıçakladın."

McCray ellerini kaldırdı, sesi tizleşmişti, neredeyse paniklemişti. "Cinayet rolü oynadım," diye itiraf etti. "En fazla bu kadar ileri gidebildim."

Dane adama doğru eğildi, çenesi sert, duruşu agresifti. "Sana inanmıyorum. Bence birinin senin ellerinde öldüğünü hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istedin. Sadece Billy Linder'ı oynamak istemiyorsun, onun gibi ünlü olmak istiyorsun."

Josie parmaklarını ellerinin içine kıvırdı. Belki de kitabı ve bu film bir hataydı. Eğer birileri bunu cinayet için bir plan olarak kullanıyorsa, kitabı raflardan indirtmeli ve bu filmi durdurmalıydı.

Tabii ki bu korkusuna teslim olmak, bu son deliye teslim olmak anlamına gelecekti. Kâbuslarının üstesinden gelmesi, yeniden bir bütün olmasının tek y o l u y d u .

Suçluluk duygusu onu pençeliyor, göğsünün kabarmasına neden oluyordu.

Ama hikâyesini anlatmak başka bir kadının hayatına mal olmuşsa nasıl bütün olabilirdi ki?

Neesie Netherington, Biloxi, Mississippi'den bu gerçek suç filminde rol alma umuduyla uzun bir yol gelmişti. Doğru, büyük bir iş değildi-

Başrolünde bir süperstarın olduğu bir yapımdı ama bu ona SAG kartı kazandıracak, kapıdan içeri adım atmasını sağlayacak ve Hollywood'dakilere oyunculuk yapabileceğini kanıtlayacaktı.

Ölü taklidi yapmanın pek bir anlamı yoktu ama uzun süren bir kaçırılma ve öldürölme sahnesi olacaktı. Josie DuKane'in anlattığına göre, Gelin Katili kurbanlarını bir süre alıkoyar ve iyi bir eş olabileceklerini kanıtlamak için annesinin hazırladığı testlere katlanmaya zorlardı.

Kendisi de eş olma işini yapmıştı, çok teşekkür ederim. Dayanabildiği sürece o piç Leroy'un ayaklarını ve kışını öpmüştü.

Bir gün o yakışıklı fotoğrafçı Biloxi'ye gelmiş, alışveriş merkezinde bir dükkân açmış ve yerel kız ve kadınları fotoğraf çekimi için davet etmişti. Onları yıldız gibi göstereceğine söz vermişti.

Yeni çift D'sinin ağırlığını ellerinde test etti, göğüs dekoltesini en üst düzeye çıkarmak için üstünü ayarladı ve kendisine bakan mükemmel yüze gülümsedi. Üvey babasının çenesini kıldığı yanağındaki o lanet yara izi artık yoktu. Artık krep makyajı yapmayacak, arkasından bakmayacak ya da kaba yorumlar yapmayacaktı.

Kaşlarını çattı. Leroy yeni yüzünü beğenmemişti. Onu başka bir adam için terk etmekle suçlamıştı. Sonra da onu kesmişti.

Gövdesinde yara izi bıraktığı yeri ovuşturdu. Kıyafetleri üzerindeyken kimse göremezdi ama orada olduğunu biliyordu. Leroy'un bir hatırlatıcısı. Tam da onun istediği gibi.

Bir gün onu tamir ettirmek zorundaydı.

Porter McCray'in ilgilenen herkesle seçmelere katılmayı teklif ettiğini duymuştu ve bunu kabul etmeye niyetliydi. Şansını arttırmak için elinden geleni yapacaktı. Ve bazı oyunculuk ipuçları işine yarayabilirdi.

Öncelikle Eddie onunla bir çekim daha yapacaktı, Gelin Katili'nin kurbanları gibi bir gelinlik giyip dişlerinin arasında bir gül sapıyla poz vereceği özel bir çekim.

Eddie yaratıcı bir dahiden başka bir şey değildi. Ayrıca birkaç genci Mezarlık Şelalesi'ne götürmeyi ve onları çekmeyi teklif etmişti.

Charlene Linder tarafından aşığı itilmek üzereymiş gibi şelalenin kenarında duruyordu.

Bu düşünce midesini bulandırdı. Yükseklikten nefret ederdi.

Yine de Eddie'nin fotoğrafları çok *gerçekçi* görünüyordu. Bu şekilde yönetmen onu gerçekten karakter olarak görebilecekti.

Yükseklik korkusuna lanet olsun. Bu rolü almak ve Leroy'a geri dönmek zorunda kalmamak için her şeyi yapardı.

Dane, Porter McCray'e güvenmiyordu ama tutuklama yapmadan önce kanıta ihtiyacı vardı. "Partide konuştuğın herkesin bir listesine ihtiyacım olacak."

Adamdan bir kıkırdama yükseldi. "Herkesin adını ya da iletişim bilgilerini bilmiyorum Ajan Hamrick. Gayri resmi bir toplantıydı. İçki akıyordu. Herkes çok heyecanlıydı, seçmeler ve Bayan DuKane'in kitabı hakkında konuşuyorlardı."

"Hatırladığınız kişilerin bir listesini yapın. Onlarla konuşup hikâyeyi doğrulamam gerekiyor."

McCray'in gözleri seğırdi. "Onları sorgulayıp Charity'yi öldürüp öldürmediklerini öğrenmen gerektiğini mi söylüyorsun?"

Dane, "Karakterler üzerinde bu kadar çalıştığına göre, daha dikkatli olmamana şaşırdım," dedi. "Belki de diğer konuklardan biri senin fark etmediğın bir şeyi fark etmiştir."

İğnelemesi tam isabetti. Bir öfke kıvılcımı McCray'in özgüvenini sarstı. Dane ona sert bir bakış attı. "Listeyi hazırla ve bana getir." McCray'in eline bir kartvizit sıkıştırdı. "Şehirden de ayrılma."

McCray bir elini sallayarak filmin tabelalarını işaret etti. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Billy Linder olmadan bu hikâyeyi çekemezler, o da benim."

Ses tonundaki ukalalık Dane'in dişlerini kenetledi. Yine de sanki zihinsel olarak tam olarak hazır değilmiş gibi bir hali vardı.

McCray başını Josie'ye doğru eğdi. "Benimle bazı sahnelerin üzerinden geçme konusunda fikrini değiştirirsen bana haber ver."

"Değiştirmeyeceğim," dedi Josie sertçe.

McCray tek kaşını kaldırdı. "O zaman belki kahve içip konuşabiliriz. Birkaç sorum var-"

"Beni rahat bırak," dedi Josie. "Sizin için geçmişini yeniden yaşamayı reddediyorum."

McCray, "Kurbanların ailelerinden geçmişini yeniden yaşamalarını istediniz," diye belirtti. Josie'nin yüzünün rengi soldu.

Dane o piç kurusuna karşı koyduğu için ona hayranlık duyuyordu ama o orospu çocuğuna güvenmiyordu. Josie'ye dokunmasını engellemek için McCray'e yaklaştı.

"Bayanı duydun," dedi Dane. "Ondan uzak dur yoksa bana hesap verirsin."

McCray meydan okurcasına başını kaldırdı, ona sinsi bir gülümseme verdi ve uzaklaştı.

Dane azı dişlerini gıcırdattı. Adamın sonunu görmediğine dair kötü bir his vardı içinde.

Eğer McCray Josie'yi rahatsız ederse, rozetinin canı cehenneme. Onu Josie'den uzak tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Hangilerinin kötü kız olduğunu biliyordu. Hangileri vazgeçilebilirdi.

Oh, onların güzel yüzler gülümsedi at onu
itibaren onun duvar fotoğrafların. Gülümsediler
çünkü güzeldiler.

Bazıları olmak istedikleri kişi olabilmek için isimlerini bile değiştirdiler.

Onlar da tıpkı k e n d i s i gibi tozdan ve kemikten gelmişlerdi. Sonunda toza ve kemiğe döneceklerdi.

O zaman herkes onları dış görünüşlerinin altında oldukları gibi görecekti.

Çıplak. Çirkin. Çaresiz. Yalnız.

İlgi için ağlayan.

Sevilmek için ölüyorlar.
Öldüklerinde sevgiye ihtiyaçları olmayacaktı.

ONUNCU BÖLÜM

Josie McCray'in yanında rahatsızlığını gizlemeye çalıştı. Onun gibi erkekler kadınların kıvrınmasını izlemekten zevk alırdı. Josie ona bu zevki tattırmayı reddetti.

Dane onu McCray'den uzaklaştırdı. "Seni bir daha rahatsız ederse bana haber ver."

"Sence o kadını o mu öldürdü?"

"Bilmiyorum ama ondan hoşlanmıyorum. Akli başında hiçbir erkek, bir seri katil tarafından kaçırılmış bir kadına cinayet rolü oynamayı önermez."

Dışarı çıktıklarında Josie derin bir nefes aldı. Temiz havaya ihtiyacı vardı ama kuvvetli rüzgâr ağaçları sallıyor, yaprakları ve dalları dörtgen boyunca savuruyordu. Yoğun kara bulutlara rağmen yerliler, seyirciler ve oyuncular çimenlik alana dağılmış, kötü hava tehdidinden habersizmiş gibi kaynaşıyorlardı.

Ya da ölümden.

Onun yaşlarında bir çift piknik yapıyordu, birbirlerine duydukları sevgi çok açıktı. Çok mutlu görünüyorlardı. Kaygısız. Normal.

Hiç normal olabilecek miydi? Aşık olmasına ve bir aile kurmasına izin verecek miydi?

Yoksa hep temkinli, güvensiz, Billy Linder gibi erkekleri kollayan biri mi olacaktı?

Dane'in yüzünde acıma ya da alay ifadesi aradı. "Beni böyle görüyorsun, değil mi Dane? Bir kurban olarak mı?"

Bir erkeğin birlikte olmak isteyeceği bir kadın değil.

"Sen bir kurbandın," dedi Dane kesin bir ifadeyle. Josie'nin içi hayal kırıklığıyla doldu.

"Ben sadece bu değilim."

Dane başını ona doğru eğdi, gözleri karardı. Rüzgârın ısıltığı etraflarında yankılanıyor, aralarında bir sıcaklık oluşuyordu.

Belki de bunu hayal ediyordu. Dane bir davaya gömülmüştü. Bunu unutmaması gerekiyordu. Ondan etkilenmiş olması, onun da bu duyguya karşılık verdiği anlamına gelmiyordu.

"Özür dilerim Josie," dedi Dane yumuşak bir sesle. "Seni etiketlemiyorum. Başına gelenlerin üstesinden gelmek için çok çalıştığını anlıyorum ve bu takdire şayan."

Gözyaşlarını geri kııptı. Belki de adam gerçekten anlamıştı.

"Haklısın," diye kabul etti, aralarındaki gerilim uzanıp ona dokunmak için can atmasına neden oluyordu. Kollarını ona dolması ve onu rahatlatması için. Çünkü kaçırlılığını unutmak için ne kadar çabalamış olursa olsun, bunu unutmamıştı ve asla unutmayacaktı. "McCray'e güvenmiyorum. Tehlikeli olabilir."

"Güzel. Ona güvenmemelisin." Gözlerinde bir parça hüznü vardı. "Yine de bunun için üzgünüm. Yaşadığın çileden sonra birine güvenmenin zor olduğuna eminim."

Evet, öyleydi. Yine de Dane'e güveniyordu. En azından hayatıyla.

Kalbini kimseye emanet edemezdi. Sevgisine karşılık vermeyen birini sevmektense sevmemek daha iyiydi.

"Gitmeliyim," dedi Dane. "Sorgulamam gereken daha çok insan var ve bu bilgisayarı laboratuvara götürmem gerekiyor."

Josie başıyla onayladı. İşe geri dönmüştü. Bu şekilde devam etmek zorundaydılar.

Olive, Josie'nin yanında belirdi ve yaklaşırken gözlerini güneşten korudu. "Josie, Billy Linder rolü için bazı seçmeleri izlemeye hazırlanıyorum. Bana katılmak isteyebileceğini düşündüm. Buradaki herkes arasında onu en iyi sen tanıyorsun."

Josie ellerini birbirine doladı. Evet, tanıyordu. Sesi, tavırları, kaçık gözleri ve kahkahası, hepsi sonsuza dek aklına kazınmıştı.

Dane, Charity'nin bilgisayarını aracına yerleştirdi ve içeriye kilitledi. Öğleden sonrasının geri kalanını şerif Kimball'la birlikte film prodüksiyonu çalışanlarını ve oyuncularını sorgulayarak geçirdi.

Ne yazık ki o ve şerif işe yarar hiçbir şey öğrenemediler. Charity'yi hatırlayan birkaç kişi onun çekici, tatlı, arkadaş canlısı olduğunu ve rol kapma şansının herkes kadar yüksek olduğunu düşünüyordu.

Kaliforniyalı bir sarışın Charity'nin bu iş için yeterince sofistike olmadığını, ama filmdeki karakterler küçük kasaba kızları olduğu için Charity'nin uygun olabileceğini iddia etti.

Dane dişlerini sıktı. Bir insanın Güney'de doğup büyümüş olması ve aksanlı konuşması, o züppe kadından daha az zeki, anlayışlı ya da sofistike olduğu anlamına gelmezdi.

Josie'ye bir bakın. Tennessee'de büyümüştü ama şimdiye kadar tanıştığı tüm kadınlardan daha bilgiliydi.

Bir kadının güzel olması ya da bir erkeğin ilgisini çekmesi için mükemmel bir yüze ya da vücuda sahip olması gerekmiyordu.

Josie'yi her gün bir mankene tercih ederdi.

Odaklanmak yerine yine Josie'yi düşündüğünün farkına vararak onu aklından çıkardı. Cast direktörüyle birlikte seçmeleri izliyordu.

Josie şimdilik güvendediydi.

şerif Kimball başını kaşıyarak ona doğru yürüdü. "Yeni bir şey var mı?"

"Laboratuvara Porter McCray ve Eddie Easton'ı inceleteceğim," dedi Dane.

"Makyaj sanatçısı Gil Baines'in geçmişini araştırınlar. Charity ile ilişkiye girdiğini inkâr etti ama birkaç kadın ikisini nehir kenarında birlikte yürürken gördüklerini söyledi. Partiye döndüklerini de kimse görmemiş."

Kimball aslında öngörude bulunuyor, inisiyatif gösteriyordu. Belki de Dane onu yanlış değerlendirmişti ve küçük kasaba şerifi bu konuda yetkin biriydi.

her şeyden sonra. "Teşekkürler Şerif, bunu iletceğim. Bu akşam ben Charity'nin bilgisayarını laboratuara taşıırken ona göz kulak ol."

Kimball kabul etti ve Dane koşarak otoparka gitti, aracına bindi ve Knoxville'e doğru yola çıktı. Josie'yi daha sonra tekrar kontrol edecekti.

Şu anda çalışması gerekiyordu. Üç geçerli şüphelisi vardı: Porter McCray, Eddie Easton ve Doyle Yonkers.

İçlerinden biri Charity'nin katili olabilirdi. Ve belki de Betsy'nin.

Ellie huzurevinden nefret ediyordu ama sonunda yardıma ihtiyacı olduğunu kabul etmişti. Geçen yıl düşüp kalçasını kırdığından beri etrafta dolaşmakta zorlanıyordu.

Yine de nazik bir hemşire vardı: Adı Precious'tı. Çok tatlı bir sesi vardı ve eğer Ellie'nin hisleri doğruysa teni karamel, gözleri de bitter çikolata rengindeydi.

Yine de dış görünüşün bir önemi yoktu, özellikle de görme yetisini kaybettiğinden beri.

Önemli olan tek şey bir insanın kalbiydi. Değerli'nin kalbi Tanrı'nın yeryüzüne gönderdiği herkes kadar hassas ve saftı.

Bazı çalışanlar ona ve diğer sakinlere baş belasıymış gibi davranıyordu. Derilerinin buruşuk olması, zihinlerinin kızarmış olduğu anlamına gelmiyordu.

Precious öyle değildi. O hayatını düşkünlere yardım etmeye adanmıştı. Arada bir Ellie'ye fazladan kızarmış turta yedirir ve kurulandığınızda arkanızda tüy bırakmayan iyi cins havlulardan getirirdi.

Hatta bazen ziyarete gelir ve bir süre kalırdı.

Ellie'nin Hell's Holler'da nasıl büyüdüğüne ya da gördüğü tuhaf şeylere dair hikâyeler anlatmasına aldırımıyordu. Ellie çiftlikte olanları anlattığında bile dinliyordu.

Ellie eskiden bir ev ebeveyniydi. Precious yargılamamıştı. Precious bunun Tanrı'nın işi olduğunu ve kendisinin Tanrı olmadığını söylemişti.

Yine de Ellie onu çok rahatsız eden çocuk hakkında henüz sır vermemişti. Yüzünde pençe izleri olan çocuk.

Geceleri kâbuslarında gördüğü çocuk. Uyanırken bile ona musallat olan çocuk.

Doktorlar Ellie'nin görme yeteneği olduğuna inanmıyordu. Aptallardan biri ona verdikleri haplar yüzünden halüsinasyon gördüğünü söylemişti ama bu saçmalıktı. Aptal herif ondan korktuğu için böyle söylemişti.

Ellie'nin tıpkı annesi ve ondan önceki annesi gibi önsezileri vardı.

Bazen görmek istemediği şeyler görüyordu ama buna engel olamıyordu.

Bu sabahki gibi. Gözlerinin önünde ölü kızların görüntüleri parladığında tamamen uyanıktı. Yüzlerinde açlıktan ölmek üzere olan bir kuş sürüsü tarafından parçalanmış gibi izler olan ölü kızlar.

Tıpkı çocuğun olduğu gibi.

Tanrım, çocuğa yardım etmeye çalışmıştı. Çabaları işe yaramamıştı.

Sonunda tıpkı babası gibi ondan nefret etmişti.

Oturduğu yerden kalkmak için mücadele etti, ayağa kalkarken kemikleri gıcırdıyordu. Boğumlu elleriyle yürütecini kavradı ve kendini evinde hissedebilmek için Precious'un getirdiği otları almak üzere topallayarak yürüdü. Bu gece huzurevinin etrafına bir koruma büyüü yapacaktı, belki de çocuğun babasını mezarına bağlayacak bir büyü.

İmgeleminde, intikamını almak için mezardan geri dönüyordu. Onu soğuk, sert zeminden tırmanırken görmüştü, şeytan gözleri ateşle parlıyordu, kemikli elleri ona uzanıyordu, parmakları pençeler gibi onu uzuv uzuv parçalamaya hazırdı, tehdidi kulaklarında yankılanıyordu: "Bunu ödeyeceksin, Ellie, bunu ödeyeceksin."

Ödeyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Dane, Knoxville'in dışındaki laboratuvarı Peyton'la buluştu. "Josie DuKane'e gelen mesajın kaynağını bulabildin mi?"

"Korkarım hayır, Dane. Kullan-at bir telefonda gelmiş. Muhtemelen numarayı gizlemek için bir uygulama kullandı ve daha sonra bataryayı çıkardı, bu yüzden takip etmenin bir yolu yok."

"Ben de bundan korkuyordum. Denediğin için teşekkürler." Dizüstü bilgisayarını ona doğru kaydırarak. "Bu bilgisayar kurban Charity Snow ve kız kardeşi Bailey'e ait. Kız kardeşi Charity'nin erkek arkadaşı olmadığını iddia ediyor. Graveyard Falls'daki bir partide biriyle buluştuğunu düşünüyoruz."

Déjà vu onu çarptı. Küçük kız kardeşi bir partide ortadan kaybolmuştu. Düzinelerce, belki de yüz ya da daha fazla konuk katılmıştı ama kimse bir şey görmemişti.

Tıpkı şimdiki gibi.

Alkol anıları bulanıklaştırırsa da, biri yalan söylüyor olabilirdi.

"Hemen ilgileneneğim," dedi Peyton. "E-postalarını ve sosyal medya hesaplarını tarayıp bulduklarımı sana bildiririm."

"Teşekkürler." Dane, araştırmasını istediği isimleri karaladı.

"Eddie Easton o a fotoğrafçı kim alır Vesikalıklar modeller ve aktörler için. Graveyard Falls'da fotoğraf çekimleri yapıyor."

"Yani Charity'ye kolayca ulaşabiliyor muydu?"

"Bütün kadınlara," dedi Dane küçümser bir ifadeyle. "Porter McCray karakter oyunculuğunu yeni bir seviyeye taşıyan bir aktör - sadece Billy Linder'a benzemekle kalmıyor, aynı zamanda onun konuşma kalıplarını, tavırlarını taklit ediyor ve kurbanımızın son görüldüğü partiyi de o düzenledi."

Peyton'ın parmakları klavyeyi tıklamaya başlamıştı bile. "Peki ya son adam?"

"Gil Baines, film şirketinin makyaj sanatçısı."

Burnunu kırıştırdı. "Onu bulduğunuzda kurbanın makyaj yapmadığını sanıyordum."

"Değildi. Birisi Charity'nin partide Baines'le birlikte olduğunu iddia ediyor. Ondan sonra onu kimse görmemiş." Peyton Baines'in adını bilgisayara girerken elini saçlarının arasında gezdirdi.

Birkaç saniye sonra ekranda bir bilgi belirdi.

"Hmm, Baines isminin kökeninin *kemik* kelimesinden geldiğini biliyor muydunuz?"

Dane'in tüyleri diken diken oldu. "Hayır, ama bu önemli olabilir. Katil kurbanın yanağından bir kemik parçası almış."

Peyton üşümüş gibi kollarını ovuşturdu, sonra biraz daha kaydırıldı. "Baines otuz iki yaşında, Georgia'da koruyucu aile yanında büyümüş. Gençken başı belaya girmiş ve islahevinde kaydı var ama mühürlü."

"Mührü açabilir misin?"

"Ne yapabileceğime bakarım. Bu arada," diye devam etti, "ah, bu çok üzücü. On beş yaşındayken kaza yapan bir arabada sıkışmış, vücudunda ve yüzünde kesikler ve çürükler oluşmuş." İmleci aşağı doğru hareket ettirdi ve bir fotoğrafın altını çizdi. "Şuna bir bakın. Bu resim kazadan sonra çekilmiş."

Dane çocuğun şekilsiz yüzünü görünce keskin bir nefes aldı. Kesikler ve yırtıklar yüzün yüzde 80'inden fazlasını kaplamıştı. Gözünün hemen altından çenesine kadar uzanan sivri bir çizgi yanağının sarkmasına neden olmuştu. Birkaç derin kesik, çenesinin bir kısmının gerçekten kayıp olduğunu gösteriyordu. "Kaç dikiş atılmış?"

"Buna göre yüzden fazla."

Dane zihninde toplum merkezinde tanıştığı adamı canlandırdı. "Şimdi normal görünüyor."

"Yüzünü onarmak için dört farklı estetik ameliyat geçirmiş," dedi kadın. "O yara izleriyle yaşamak muhtemelen makyaja olan ilgisini tetikledi."

"Etrafını güzel kadınlarla çevreleyeceği bir alanı seçmesi ilginç," dedi Dane.

Peyton başını salladı. "Güvensizlik. Yara izi kalmayınca kadınların onu fark edeceğini düşündü."

Yine de bu konuda doğru olmayan bir şeyler vardı. Bir makyaj sanatçısı, kurbanının makyajını silmek yerine onu ölümünde daha da güzelleştirerek yeteneğini göstermek istemez miydi?

Eğer şekli bozulduğu için acı çektiyse, neden bir başkasına böyle bir acı yaşatmak istesin ki? Bu kadın onu yara aldığı anda tanımiyordu, bu yüzden kişisel bir şey olamazdı.

Belki de estetik ameliyatından önce onu reddeden kızları sembolize ediyordu.

Tekrar Betsy'yi düşündü. Onun da alnında küçük bir yara izi vardı ama bunu bir onur nişanı gibi taşırdı. Yaralanan başka birine kesinlikle gülmezdi. Sempati duyardı.

Eğer nedeni şekil bozukluğu yüzünden reddedilmekten kaynaklanıyorsa, bu kız kardeşine uymazdı. Tabii kız onu reddetmediyse ve o da nedenini yanlış yorumlamadıysa.

Hayal kırıklığı umutla harmanlanmıştı. Bunun doğru olmasını istiyordu. O piçi enselemek ve sonunda kendisi ve annesi için bu eziyeti sona erdirmek istiyordu.

"Sen ne düşünüyorsun?" Peyton sordu.

Dane kişisel duygularını bastırdı. Peyton kız kardeşinin ölümünü biliyordu ama bunun onu ne kadar etkilediğini hiç söylememişti.

"O kesinlikle şüpheli bir kişi," dedi Dane. "McCray de öyle." Josie'yi köşeye sıkıştırma şeklinden hoşlanmamıştı. McCray onu korkutmaktan zevk alıyordu.

"Bakalım ne bulacağız." McCray'ın adını girdi ve birkaç liste çıktı, ama sadece Porter McCray ölmüştü. "Gerçek adının bu olduğuna emin misin?"

Dane ağzını bir o yana bir bu yana çevirdi. "Hayır. Sanırım bu bir rol ismi olabilir."

McCray'ın ismini oyunculuk okullarında ve reklamlar da dahil olmak üzere diğer yapımların oyuncu kadrosunda tekrar kontrol etti ama yine bir sonuç alamadı.

"Adını oyunculuk kariyerinden daha başka nedenlerle değiştirmiş olabilir." Eğer değiştirdiyse, Dane gerçeği ortaya çıkaracaktı. McCray bir akıl hastanesinden kaçmış ya da takma bir isimle kayıt yaptırmış olabilirdi. Josie'ye olan saplantısı onu en başta Graveyard Falls'a getiren şey olabilirdi. Endişe omuzlarını düğümledi. McCray, Josie'nin dikkatini çekmek için Charity'yi öldürmüştü olabilir. "Peki ya Easton?"

Bilgi ekranda belirdiğinde Dane yüksek sesle okudu. "Eddie Easton Nashville yakınlarındaki küçük bir kasabada doğdu. Babası bir heykeltıraştı ve oğlunun da onun izinden gitmesini umuyordu ama Eddie

fotoğrafçılığı seçti. Los Angeles'ta fotoğrafçılık okuluna gitti ve burada ilk olarak modellerin ve yıldız adaylarının fotoğraflarını çekmeye başladı."

Peyton polis geçmiş kontrolünü işaret etti. "Sabıkası var. İki kez alkollü araç kullanmaktan. On sekiz yaşında ehliyetini kaybetmiş ama şimdi geri almış. Kamu hizmeti yapmış. Yırtıcı kuşları kurtaran bir doğa koruma alanında gönüllü olarak çalışmış."

Pençe izleri Dane'le alay ediyordu. "Katil kurbanın yüzünde bir kuşun pençe izlerine benzeyen yaralar bırakmış ve bir kemik parçası almış," dedi Dane. "Easton'ın geçmişi profile uyuyor."

Peyton başını salladı. "Adamınız o olabilir."

"Heykeltıraşlık aletlerine erişimi vardı. Kadının yüzündeki kesiklerin neşter yerine yontma aletleriyle yapılmış olması mümkün mü?"

"Mümkün," diye kabul etti Peyton. "Dr. Wheeland ile teyit edeceğim."

Olası bir bağlantı, ama Dane daha fazlasını istiyordu. Adamın şiddet yanlısı ya da psikopat olduğuna dair bir işaret.

"On yıl önce neredeydi?"

Peyton birkaç tuşa daha bastı, sonra kaşlarını çattı. "UT, lisans öğrencisi."

Dane'in kanı dondu. Yine de umut yeniden su yüzüne çıktı. Çok fazla tesadüf vardı. Easton, Betsy'nin ziyaret ettiği dönemde okula devam ediyorsa, o partide tanışmış olabilirlerdi.

Nabızı hızla atıyordu.

Sonunda Betsy'nin katilini bulmuş olması mümkün müydü?

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Josie öğleden sonrayı casting direktörüyle birlikte seçmeleri izleyerek geçirdi.

Olive'in ağırbaşlı siyah ceket ve pantolonu, bugün gümüşe boyanmış tırnaklarıyla tezat oluşturunuyordu. Bir odaya girdiğinde insanın dikkatini çeken heykelsi bir çerçeveye sahip, sorumluluk sahibi bir kadındı. Josie onun duruşuna ve özgüvenine hayrandı.

Onunla kıyaslandığında kendini küçük ve görünmez hissediyordu. Bu onun için sorun değildi. Kitap raflarda yerini aldığından beri istediği tüm ilgiyi görmüştü. Bir ya da iki nefret mektubu geldikten sonra, reklamcısı gelen mektupları olası sorunlara karşı taramaya başladı. Josie olumsuzluklarla kendine işkence etmemeye karar vermişti.

Üç genç seçmeler hakkında fısıldaşarak odadan çıktı ve ardından kır saçlı bir kadın tekerlekli sandalyeyle odaya girdi. Saçları uzun ve tel teldi, gözlerinin altından kırışıklıklar sarkıyordu ve üzerinde eski bir elbise vardı. İnce bedeninden düzinelerce mücevher sarkıyordu.

Josie ellerini birbirine kenetledi, panik atağı yüzeye çıkmaya başlamıştı. Charlene Linder'in rolü için kostüm giymişti. Boynundaki gümüş zincirle oynarken yaşlılık lekeli elleri titriyordu.

Olive ne düşündüğünü sorar gibi Josie'ye baktı ve Josie zorlukla yutkundu, Olive'e yaklaştı, sonra fısıldadı, "Bana kesinlikle Charlene'i hatırlatıyor."

Kadından uğursuz bir kıkırtı yükseldi ve Billy ile konuşuyormuş gibi parmağını salladı. "O asla bir eş olmayacak. Kes şu orospunun saçlarını."

Josie iniltisini bastırmak için dişlerini dudağına kenetledi. Tiz ses, Güneyli ağzı, hatta kadının bir ileri bir geri gidip gelen gözlerindeki delice bakış bile ona Billy'nin annesini hatırlatıyordu.

"Annene gel," dedi aktris boğuk bir fısıltıyla. "Annen seninle ilgilenecek oğlum. Annen seni seviyor." Sanki kucağında yatıyormuş gibi Billy'nin başını okşayarak alay etti ve Josie'nin midesi bulandı.

Josie o geceye geri dönerken sahnenin geri kalanı bulanıklaştı. Sonunda Olive onu dürttü. "Josie, iyi misin?"

Josie başını salladı, Olive'in onu gerçekliğe geri döndürmesine minnettardı.

O sadece bir aktris. Sana zarar veremez.

Olive elini nazikçe Josie'nin koluna koydu. "Josie."

"Evet, ben iyiyim." Zorla nefes alıp verdi. "Bu rol için mükemmel."

"Güzel." Olive ayağa kalktı. "Teşekkür ederim, Bayan Sherman. Billy'nin rolü için seçmelere katılan erkek oyuncularla birlikte okumanızı istiyorum."

Kadın kabul etti ve Josie kendini toparladı. Ancak öğleden sonra başka bir zorluk ortaya çıktı.

Linder'ın rolü için en az otuz erkek deneniyordu. Bir seri katili oynamanın bu kadar cazip bir rol olduğunu hiç düşünmemişti. Bunun farkına varmak dişlerini sıkı.

Olive seçmeler için Charlene ve Billy arasında geçen, Billy'nin kurbanlarından birini Mezarlık Şelalesi'ne bıraktıktan sonra geri döndüğü bir sahneyi seçti. Ağlıyordu ve mükemmel eşi bulamadan annesinin öleceğinden korkuyordu.

Billy'nin annesiyle olan ilişkisi gerçekten çarpıktı.

Charlene Billy'yi o kadar yalnızlaştırmıştı ki Billy tüm ihtiyaçları için Charlene'e bel b a ğ l a m ı ş t ı . Tıpkı Charlene'in babasının onu izole ettiği gibi.

Billy onu odadan odaya taşıyor, yıkıyor, besliyor, sonra da sevgilisiymiş gibi onunla yatıyordu.

Seçmeler neredeyse bitmek üzereyken Josie'nin gözlerinin arkasında bir baş ağrısı titreşiyordu. Eve gitmek için can atıyordu ve

güzel bir küvete girdi.

Porter McCray odaya girdi, saç, makyaj ve tavırlarıyla Billy'ye o kadar benziyordu ki, ilk içgüdüğü kaçmak oldu.

Dayanmaya kararlı bir şekilde, midesi kazınarak olduğu yerde kaldı.

McCray sahne kapısından hantalca geçip tekerlekli sandalyenin yanında yere yerleşirken Olive kısık bir sesle konuştu. Konuşurken sesi neredeyse çocuksu çıkıyordu.

"Anne, onun doğru kişi olmasını istedim ama olmadı," dedi. "Yalnız kalmak istemiyorum. Lütfen beni bırakma."

"Üzgünüm oğlum ama buna mecburum," dedi Charlene. "Mükemmel gelini bulmak zorundasın."

"Denedim," dedi kırık bir sesle. "Ama testleri geçemedi. Yemek yapabildiğini söyledi ama yapamadı."

"Hepsi küçük yalancılar," dedi kadın kemikleri kadar kırılgan bir sesle.

Başını kadının kucağına koydu ve hıçkırarak ağlarken eteğini tuttu.

Josie'nin içini bir ürperti kapladı. Bu sahne onu o korkunç geceye geri götürdü. Bileğindeki ağır ipleri neredeyse hissedebiliyordu. Billy Linder'ın kokuşmuş nefesini ensesinde hissediyor, annesini memnun etmesi gerektiğini fısıldadığını duyuyordu.

"Rahatsız edici biri ama role uyuyor." Olive tırnaklarını kalçasına geçirdi. "Sen ne düşünüyorsun?"

Josie onun rol yaptığını hatırlamak için gözlerini kırıştırdı. "Evet, uyuyor."

Yine de gözlerindeki çılgın bakış gerçek gibiydi. Tehlikeli biri miydi?

Karaktere bürünmek için ne kadar derine inebilirdi? Sırf can almanın nasıl bir his olduğunu anlamak için birini öldürebilir miydi?

Dane, Graveyard Falls'a dönerken Şerif Kimball'ı aradı ama Kimball'ın elinde yeni bir bilgi yoktu. Dane'in yardıma ihtiyacı vardı.

üç şüpheliyi koru.

Dane şerife, "Yardımcılarınızdan biri Gil Baines'e göz kulak olsun, bir diğeri de Porter McCray'in peşine takılsın," dedi. "Ayrıca Easton'ı da gözetim altında tutun."

"Elbette. Onlardan biri hakkında somut bir şey var mı?"

Dane geçmiş kontrolleri hakkında açıklama yaptı. "İçlerinden herhangi biri geçerli bir şüpheli. Easton'ın babası bir heykeltıraşmış ve yırtıcı kuşları kurtaran bir doğa koruma alanında kamu hizmeti yapmış."

"Hâlâ toplum merkezinde olup olmadığına bakacağım ve ayrıldığında onu takip edeceğim."

"Teşekkürler." Dışarıda hava kararıyordu, saatler cevapsız geçip gidiyordu. Charity'nin katilini bulmak istiyordu, böylece kız kardeşi bu gece daha rahat uyuyabilecekti.

Katilden haber alıp almadığını ya da McCray'in onu tekrar rahatsız edip etmediğini öğrenmek için Josie'nin numarasını tuşladı ama telesekreteri açtı, o da mesaj bıraktı.

Betsy'nin katiliyle ilgili bir ipucu bulma ihtimalinin verdiği adrenaline annesinin kaldığı bakımevinin aradı. Ama davayla ilgili düşüncelerini kendine saklamak zorundaydı.

Bir yıl önce bir ipucu bulmuş ve umutlarını annesiyle paylaşmıştı. Annesi kız kardeşinin küçüklüğüne ait tüm eski videoları bulup çıkarmış ve saatlerce izlemişti. Betsy'yi koşarken, futbol oynarken ve gitar tıngırdatırken görmek onun hala hayatta olduğunu düşündürmüştü.

Bir an için annesiyle tekrar yakın olabileceklerini düşünmüştü. Kabuğundan çıkıp yeniden gerçek dünyada yaşayabileceğini.

Bu umut gerçekleşmeyince o kadar hayal kırıklığına uğramıştı ki bu onu yıkmış ve katatonik bir duruma girmişti.

Dane i ç i n i yakan suçluluk duygusuyla burnunun kenarını sıktı. Onu o halde görmek en az Betsy'yi kaybetmek kadar zordu.

Hepsi yine onun suçuydu.

Annesine o adama bunu ödeteceğine söz vermişti ama başaramamıştı. Daha da kötüsü, bu sefer annesi o kadar alçalmıştı ki

geri dönüp dönmeyeceğini sordu.

Resepsiyonist cevap verdiğinde, Precious'la konuşmak istedi.

-Annesi için doğru olanı yapacağına, ona karşı dürüst olacağına ve annesine kötü davranılmadığından emin olacağına güvenebileceği tek kadın.

Üçüncü zil sesinde telefonu açtı. "Alo, ben Precious."

"Ben Ajan Hamrick. Annem bugün nasıl?"

"İyi bir gün geçirdi. Onu dışarıda gezdirdim. Temiz havaya çok iyi tepki veriyor."

Dane'in göğsünü keskin bir sızı sıktı. "Eskiden günde üç ya da dört mil yürüdü. Her zaman güneş ışığına ihtiyaç duyduğu bir rahatsızlığı olduğunu iddia ederdi."

"Herkesin güneş ışığına ihtiyacı vardır," dedi Precious, sesinde bir şefkat vardı. "Bunu bana söylediğine sevindim. Hava elverdiğince her gün daha sık dışarı çıkmasını sağlayacağım."

Kadının nezaketi karşısında gözleri alışılmadık bir şekilde yaşardı. Sadist insanlar ona dokunmazken, bir yabancıнын nazik sözlerinin duygularını harekete geçirmesi ne tuhaftı.

"Teşekkür ederim, Değerli. Bunu ne kadar takdir ettiğimi bilemezsin."

"Sorun değil. Annen güçlü biri. Söylediğin her şeyi duyabildiğine ve bir süre dinlenmeye ihtiyacı olduğuna inanıyorum, ama bir gün sana geri dönecek."

Onun haklı olduğunu umuyordu. "Bu hafta hiç konuştu mu?"

Bir an sessizlik, sonra yumuşak bir iç çekiş. "Korkarım konuşmadı. Bugün yürüyüşe çıktığımızda biraz gülümsedi. Ona permasıyla çok güzel görüldüğünü söyledim. Dün kuaförde saçını yaptırdık."

Dane'in kalbi tekledi. "Her zaman dış görünüşüyle gurur duyardı." Son birkaç yıldır onun kötüye gittiğini görmenin onu incitmesinin bir nedeni de buydu. Hastane önlüklerinden nefret ederdi ve saçlarını her hafta yaptırdı.

"Sen cennetliksin," dedi Dane, annesinin ifadesini kullanırken yüreği sızladı. İnançlı bir kadındı. Kiliseye gitmekten çekindiği zamanlarda bile, inançlarını Dane'e aşılamıştı.

Betsy'nin vahşı cinayetine kadar. Sonra inancını kaybetmişti ve o da inancını koruyamamıştı.

"Herhangi bir değişiklik olursa ya da beni görmek isterse lütfen beni ara."

"Yine de ziyaret edebilirsin, Dane. Seni tanıyormuş ya da ziyaretini takdir ediyormuş gibi davranmayabilir ama içten içe onu sevdiğini anlıyor."

Dane boğazındaki yumruyu yuttu. Bundan o kadar da emin değildi. Betsy'yi korumadığı için onu suçluyordu.

"Ona yakında uğrayacağımı söyle." Yine de önce ona söyleyecek bazı gerçek bilgiler istiyordu. Betsy için adaleti sağladığını.

Belki o zaman annesi ikisini de hayal kırıklığına uğrattığı için onu affedebilirdi.

Josie, Porter McCray'e karşı duyduğu hoşnutsuzluğu bastırdı. Şu ana kadar Billy Linder'in rolü için en iyi aday oydu. Onu korkutuyordu. Olive'in koltuğunda kıpırdanmasına bakılırsa, onu da huzursuz ediyordu.

Daha da kötüsü, Josie'nin içgüdüleri ona bu rolü vermenin onun yanlış yönlendirilmiş egosunu besleyeceği ve rolü çok ileri götürebileceği konusunda onu uyarıyordu.

"Evet, Linder'ı inceledi," dedi Josie. "Onunla pratik yapmak, rol yapmak için bana başvurdu. Linder'in kafasının içine girmek istiyor." Bu, Linder'in karanlık düşüncelerini ve arzularını anlamak anlamına geliyordu. Hayvanları parçalamaktan aldığı zevk. Kadınlara karşı güvensizliği.

Ellerini bir kadının boynuna doladığında ve içindeki yaşamı boğduğunda hissettiği çaresizlik, öfke ve güç duygusu.

Olive perçemini alnından geriye doğru itti. "Tanrım, Josie. Eğer bu adamın bir ucube olduğunu düşünüyorsan, söyle. Bir dizi gerçek suç programında ve canlandırmada çalıştım ve her zaman delileri çekerler."

"Henüz bilmiyorum," dedi Josie. "Ya çok iyi bir aktör ya da biraz kafası karışık. Öte yandan, ben gerçek Billy Linder tarafından kaçırıldım, bu yüzden onun sözlerini duymak ve ona bakmak bile bana beni kulübesinde tuttuğu geceyi hatırlatıyor."

Olive onun kolunu sıktı. "Biliyorum ve özür dilerim. Bugün benimle oturup seçmeleri izlemeni istememeliydim."

"Hayır, davetiniz için minnettarım," dedi Josie, bir arkadaşı olduğu için minnettar. "Bu benim için tedavi edici bir şey." Olive'in Billy'ye güvendiği zaman düştüğü tuzağa düşmesini istemiyordu, bu yüzden McCray'i işaret etti. "Paranoyak olabilirim Olive ama ben olsam onun yanında temkinli olurum."

"Anlaşıldı." Olive'in telefonu çaldı ve Josie dışarı çıkıp arabasına yönelirken o da telefona cevap verdi. Dane aramıştı, o da numarasını tuşladı.

Telesekreteri açtığında ona eve gittiğini söyleyen bir mesaj bıraktı.

Gece bastırmış, hava sıcaklığı düşmüş, rüzgâr hızlanmış ve yaklaşan yağmurun kokusunu taşımaya başlamıştı. Kalabalığın çoğu avludan dağılmış, park yeri neredeyse boşalmıştı. Yine de birkaç protestocu kalmıştı ve hoşnutsuzluklarını dile getiren sloganları rüzgârda yankılanıyordu.

Koyu renk paltolu uzun boylu bir adam ona elini salladı ve o da hızını artırarak dörtgeni geçti.

Arkasından ürkütücü bir ıslık havayı kirletti. Bir adam mı?

Josie'nin sinirleri anında alarma geçti. Billy'nin onu şokladığı gece hazırlıksız yakalanmıştı.

Yine hazırlıksız yakalanmayacaktı.

Anahtarlarını çantasından çıkardı ve silah olarak kullanmaya hazır bir şekilde elinde tuttu, ardından etrafta gizlenen birini bulmak için çimenleri ve kaldırımı taradı.

Köpeklerini gezdiren bir çift geçti. Üç kadın mavi bir SUV'a doğru koştu ve gülerek içine atladı. Koyu renk ceketli ve şapkalı bir adam elinde bir kamerayla parktaki bankta oturuyordu.

Nefes almak için göğsü ağrıyordu ama terapide öğrendiği tekniklere odaklandı ve derin nefesler aldı.

Billy Linder'la kilisede tanışmıştı. Onun için üzülmüştü. Ona güvenmişti.

Annesinin hasta olduğundan bahsetmiş, o da büyükbabasının hastalığından ve bunun kendisini Graveyard Falls'a getirdiğinden bahsetmişti.

Bu konuşmayı birbirleri için yaratıldıkları şeklinde yorumlamıştı.

Sonra şok tabancası.

Onun evinde, tüm o ölü hayvanlar ona bakarken kendine gelmişti.

Ölebileceğini düşünmenin dehşetini hatırladıkça kalbi güm güm atıyordu. Onu memnun etmek için annesine bisküvi pişirirken, yapmak istediği her şeyi düşünmüştü. Gitmek istediği yerleri. Sahip olmak istediği aileyi.

Mücadele ettin, diye hatırlattı kendine. Beynini kullandın ve hayatta kaldın.

O da bunu yapmaya devam edecekti.

Omuzlarını dikleştirerek aceleyle Jetta'ya doğru yürüdü. Arabaya yaklaşırken, birinin içeri girmiş olma ihtimaline karşı camdan içeri baktı. Ama araba temiz görünüyordu, bu yüzden içeri atladı, kapıyı kilitledi ve motoru çalıştırdı.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve dikiz aynasına baktığında Porter McCray'in arabasının arkasında uğursuz bir sırtışıla durduğunu gördü.

Kalbi küt küt atarken vites değiştirdi, gaza bastı ve hızla uzaklaştı, giderken Dane'i tekrar aradı. Filmle ilgili insan akını nedeniyle kasabada trafik daha yoğundu ve yan yola döndüğünde karşıdan gelen bir kamyonun farları onu neredeyse kör ediyordu.

Odaklanmak için gözlerini kırıştırdı ama arkasındaki bir arabanın ışıkları görüşünü bulanıklaştırdı. Sürücünün ışıklarını kısmasını isteyerek frene bastı ama sürücü hızlandı.

Sürücünün yoluna devam edeceğini umarak başka bir yan sokağa saptı ama sürücü de döndü.

Telaşla gaza basıp ileri fırladı, sonra hızla başka bir yola saptı. Araba onu takip etti, kuyruğuna yaklaşırken motorunun gürültüsü kulaklarında yankılandı.

Aniden ona çarptı. Josie telefonunu bıraktı, direksiyonu sıkıca kavradı ve yana doğru döndü, sonra U dönüşü yaptı, lastikler çakıl taşlarını gıcırdatarak bankete çıktı. Araba da aynısını yaptı.

Onu takip ediyordu.

Evine giden yolda sağa döndü, dönüşü o kadar hızlı aldı ki arabası savruldu ve neredeyse kayboluyordu.

Kontrol. Yolda kalmak için çaresizce gazı azalttı ve bir hendeğe uçmadan hemen önce arabayı tekrar hizaya çekmeyi başardı.

Josie öne doğru sarsıldı, direksiyonu sıkı ve dikiz aynasından sürücüyü görmeye çalıştı. Parlak ışıkları onu kör etmişti.

Sonra ona tekrar çarptı.

O çığlık attı olarak onu araba bükülmüş ve
careened doğru set.

Dane telefonunu kavradı ve Connect'e bastı.

Josie'nin çığlığı kulaklarında yankılandı ve onu dehşete düşürdü.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Josie titredi ve başını direksiyondan kaldırdı. Bir an için kendinden geçmiş olmalıydı. Ne olmuştu ki?

Gerçeklik yavaşça geri döndü.

Bir araba onu setin içine doğru sürmüştü ve o da durmuştu. Kalbi küt küt atarken dışarı bakıp arabayı aradı ve çarpmanın etkisiyle boynundan aşağıya inen acıyla irkildi.

Arkasından bir araba gıcırdayarak geldi ve kendisine çarpan aracı aradı. Yine de iyi görememişti. Aynı araba mıydı?

Bir arabanın kapısı çarptı ve bir adam ona doğru yürürken ayak sesleri duyuldu. Josie çığlık attı.

Bu kişinin onu yoldan çıkaran kişi olmasından korkarak telefonunu almak için çabaladı ama telefon yere düşmüştü.

"Josie! Neyin var? İyi misin?" Dane telefonun sesinden çizgi.

Gözlerini kendisine doğru gelen adamdan ayırmaya cesaret edemedi.

cevap verecek kadar uzun süre. Yavaşça kendi farlarının ışığından dışarı çıktı.

Doyle Yonkers.

Çantasından güzrü aldı, sonra parmaklarının arasına sıkıştırdı. Adam onu kaçırmak için mi vurmuştu?

Bir saniye sonra, adam camına vurdu. "Bayan DuKane, iyi misiniz?"

Josie adamın silahlı olup olmadığını anlamak için gözlerini kıstı. Silahı var mıydı?

Billy'ninki gibi bir şok tabancası?

Telefonunu cama doğru tuttu. "Ambulans çağırmamı ister misiniz? Çekici?"

Bir silah görmedi. Ya da bir şok tabancası. Yine de Billy'nin yanında hiç görmemişti.

"Sen iyi misin? Dokuz-bir-bir'i arayayım mı?" Kapıyı açmak için kapı koluna uzandı. Kadın geri çekilmesi için bağırdı ve kapıyı kilitledi. Kaşları çatıldı ve zarar vermek istemediğini belirtmek istercesine ellerini kaldırıp bir adım geri çekildi. "Özür dilerim, sizi korkutmak istememiştim. Doktora ihtiyacınız var mı?"

Kadın başını salladı. "Hayır, ben iyiyim."

"Josie, konuş benimle! Neredesin?" Dane bağırdı.

Josie gözlerini Yonkers'tan ayırmadı ve telefonunu yerden kapı. "İkinci Cadde."

"Hemen geliyorum."

Onun yolda olduğunu düşünerek rahatlayan Josie, kapı kolundaki ölümcül tutuşunu gevşetti.

"Ne oldu?" Doyle pencereden sordu.

Birkaç araba yavaşlamadan vızır vızır geçiyordu. Doyle ona çarpmış mıydı yoksa sürücü onu bırakıp yoluna devam mı etmişti? "Biri beni yoldan çıkardı. Kimseyi gördün mü?"

Doyle'un kalın kaşları birbirine çarptı. "Hayır. Yani biri sana bilerek mi çarptı?"

Başını salladı. "Tıpkı birinin beni sokağa ittiği gibi." Her iki seferde de kurtarmaya gelmişti. Tesadüf müydü, yoksa her iki kazaya da sebep olmuş, sonra da kurtarıcısıymış gibi mi ortaya çıkmıştı?

Gözleri şokla parladı. "Dur bir dakika Josie, benim yaptığımı düşünmüyorsun değil mi?"

"Her iki seferde de buralardaydın," dedi ona açıklama yapması için meydan okuyarak. Adam küfretti. "Seni görmek için toplum merkezine uğradım."

"Ne için?"

"Bu kamera ekibinin şehri terk etmesi için seni ikna etmek için. Başka bir yerde çekim yapamazlar mı?"

"Bu yüzden mi beni yoldan çıkardın? Beni korkutup gitmemi sağlamak için mi?"

"Allah kahretsin, ben sana vurmadım." Ellerini geçirdiği tel tel saçları havaya kalkmıştı. "Merkezdeki biri çoktan gittiğini söyledi, ben de evinin önünden geçmeye karar verdim."

Josie parmaklarını topuzun etrafında kıvırmaya devam etti. "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

"Graveyard Falls'taki herkes Şerif Buckley'nin nerede yaşadığını bilir." Dane kükreyerek durup cipinden atlarken bakışları yana kaydı.

"Burada ne halt ediyorsun, Yonkers?" Dane kükredi.

Doyle pencereden geri çekildi. "Oradan geçiyordum ve bu arabanın yoldan çıktığını gördüm. Yardım etmek için durdum."

Dane'in bakışları Josie'ye kaydı. "İyi misin?"

Onu görünce rahatlayan Josie elindeki gürzü bıraktı. "Evet, sadece sarsıldım." "Sana zarar verdi mi?" Dane sordu.

Josie başını salladı. Yonkers hakkında neye inanacağını bilmiyordu. Samimi görünüyordu. Ayrıca onu sokakta kurtarmıştı.

Billy de samimi görünüyordu. Ve zararsız.

Gardını indiremezdi. Bir katil serbestçe dolaşıyordu ve Josie kimseye güvenemezdi.

Dane onunla tanıştığı anda Yonkers'ın tuhaf olduğunu düşünmüştü. Evcil hayvan krematoryumu onun korunmuş hayvanları toplama hobisine uyuyordu. Sonra Dane adamın geçmişini araştırmış ve çocukken ölüme takıntılı olduğunu keşfetmişti.

Kız kardeşinin öldürülmesinden sonra, vahşice öldürülen diğer genç kadınlarla ilgili makaleler toplamıştı. Ayrıca sözde ormanda bulunduğu ölü hayvanlardan kendi küçük mezarlığını yaratmıştı.

Yonkers Dane'e, "Bana bir tür suçluymuşum gibi davranmandan bıktım," dedi. "Gelin Katili'ni yakaladınız ve ben olmadığımı biliyorsunuz. Peki şimdi ne olacak?"

"Başka bir kadın daha öldürüldü." Dane kollarını korkutucu bir hareketle kavuşturdu. "İki kez biri Josie'ye zarar vermeye çalıştı. İkisinde de sen ortaya çıktın."

Yonkers'ın gözleri şaşkınlıkla parladı. "Bir kız mı öldü? Kim?" Dane alaycı bir ses mırıldandı. "Sanki bilmiyorsun da."

Yonkers'ın çenesinde bir kas sıçradı. "Aslına bakarsanız, cinayet hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Josie düştüğünde sokakta olmam bir tesadüftü. Onu ben itmedim." Sesi yükseldi. "Kalkmasına yardım ettim ve arabanın onu ezmesini engelledim."

Dane açıkça, "Ben tesadüflere inanmam," dedi.

"Belki de tamamen tesadüf değildi. Şehirdeki diğer herkes gibi ben de basın toplantısına katıldım çünkü bu filmle ilgileniyorum. Kız kardeşimin olumlu bir şekilde tasvir edildiğinden emin olmak istiyorum."

Josie sertleşti. "Tüm kurbanları sempatik bir şekilde tasvir ettim."

Yonkers'ın yüzü öfkeyle kızardı. "Kız kardeşimin ve diğer gençlerin kötü kızlar olduğunu, Charlene'i dışladıklarını ve Charlene'in onları öldürmek için bir nedeni olduğunu söylediniz."

"Bu doğru değil," dedi Josie.

"Bayan DuKane sadece olanları aktardı," dedi Dane. "Gençleri başkalarına nasıl davranacakları konusunda bilinçlendirmek iyi bir şey."

"Kız kardeşim zorba değildi."

Josie ellerini kucağında birleştirdi. "Kimse öyle olduğunu söylemedi."

"Yani Josie'yi bu yüzden mi ittin?" Dane bastırdı. "Kız kardeşini kötü gösterdiğini düşündüğün için mi kızgınsın?"

Yonkers küfretti. "Onu ben itmedim. Sana onu ezmek üzere olan arabanın önüne geçtiğimi söyledim, böylece onu öldürmeyecekti!"

"Belki de planın buydu," diye devam etti Dane. "Onu ittin, sonra da kahraman gibi görünmek için onu kurtarmak için atladın."

Yonkers önce Josie'ye sonra da Dane'e ters ters baktı. "İyi bir yardımsever olmak beni suçlu gösteriyorsa, ben suçluyum. Artık burada işim bitti."

Gözlerinde öfke parladı ve dönüp aracına doğru ilerledi. Dane onu takip etti, adamın tavrı karşısında şaşkıındı. O

Gelin Katili cinayetleri için onu izlediğinde ondan hoşlanmamıştı, şimdi de hoşlanmıyordu.

Peyton'ın adam hakkında bulduğu bir rapor, gençken birkaç kez yumruk yumruğa kavga ettiğini gösteriyordu. Bir kız da onu boğma oyunu oynamayı teklif etmekte suçlamıştı.

Yonkers'in minibüsünün yanında durdu, sonra el fenerini çıkarıp Josie'ye çarptığına ya da yandan çarptığına dair bir işaret aradı.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu Yonkers, her türlü nezaket görüntüsü buharlaşarak.

"Boya izleri, göçükler arıyorum."

"İnanılmaz," diye mırıldandı Yonkers. "Üzerime bir şey yıkmaya çalışıyorsun ama yanılıyorsun."

Dane'in karnında öfke çalkalandı. Yonkers'ın Josie'ye çarptığına dair bir kanıt görememişti ama minibüs muhtemelen göçmeyecek kadar sağlamdı. "O zaman Josie'yi rahat bırak," dedi Dane. "Ondan uzak dur, beni duyuyor musun?"

Adamın ağzı düzleşti ama gözleri buz parçaları kadar soğuktu.

"Duyuyor musun?" Dane daha sert bir sesle sordu.

"Evet," dedi Yonkers kırılmış bir ses tonuyla. "Şerif Buckley'nin Johnny Pike'a yaptığı gibi işlemediğim bir suç yüzünden beni hapse attıracağını sanıyorsan yanılıyorsun."

Dane, "Güven bana, ben kimseyi korkutmuyorum," dedi. "Gerçeğe ulaşacağım. Josie DuKane'e elini sürersen bana hesap verirsin. Anladın mı?"

Aralarında düşmanlık titreşiyordu. Sonunda Yonkers göz temasını kesti, bir küfür mırıldandı, minibüsüne kayd, motoru çalıştırdı ve uzaklaştı.

Dane dişlerini sıktı, ne demek istediğini açıkça anlattığını umuyordu. Josie'ye döndüğünde kalbi küt küt atıyor, duyguları ona hücum ediyordu. Solgun görünüyordu ama sanki bir kavgaya hazırlanır gibi dimdik oturuyordu.

Kaçırıldığında akıllı davranmıştı. Aklını kullanarak savaşmış ve kaçmak için doğru anı bulana kadar Linder'la birlikte oynayarak oylanmıştı. Linder yine de onu alt etmişti ama o zaman bile pes etmemişti.

Onun cesaretine hayran kalmıştı.
Kahretsin, onun kendisini kızdırmasına izin veremezdi.
Ama onu hayatı pahasına koruyacaktı.

Josie, Yonkers'ın gitmesiyle rahatlamış bir şekilde topuzunu çantasına geri soktu.

Dane arabasına doğru yürüdü ve ona belli belirsiz bir gülümseme sundu. "Seni bir daha rahatsız ederse bana haber ver."

"Haber veririm. Onunla konuştuğun için teşekkürler. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ona güvenmiyorum, sen de güvenmemelisin." "Ben hiçbir erkeğe güvenmem," diye itiraf etti Josie.

Çenesinde bir kas kasıldı. "Bütün erkekler kötü değildir, Josie."

Aralarında bir gerginlik vardı ama bu farklı türden bir gerginlikti. Adamın gözlerinde arzuya benzer bir şey titreşiyor ve Josie'nin içinde bir sıcaklık oluşmasına neden oluyordu.

Ondan etkilenmek istemiyordu ama kalbi ve bedeni beynini dinlemeyi reddediyordu. Adamın güçlü kolları ve adalete olan sarsılmaz ihtiyacı kendini güvende hissetmesini sağlıyor ve onu kollarına atılmaya teşvik ediyordu.

Bakışlarını ondan hendeğe çevirdi. "Arabayı çıkarabilir misin? Yoksa bir çekici çağırayım mı?"

Josie içini çekti. Adamın gerçekçi tonu soğuk bir duş gibiydi. Arzu buraya kadarmış. Belli ki onun endişesini yanlış anlamıştı. "Bırak ben deneyeyim."

Dane başıyla onayladıktan sonra hendeğin kenarından uzaklaştı. Neyse ki araba kenardan çok az kaymıştı ve çarpma hava yastıklarını tetiklememişti.

Arabayı çalıştırdı ve vites değiştirdi, lastikler toprak kenarda gıcırdarak toz ve çakıl savurdu. Direksiyonu sağa kırmasını işaret etti, o da yaptı, sonra tekrar hızlandı. Lastikler yere sürtünüp toprak püskürterek onu daha da derine gömdü. Sinirlenerek direksiyonu hafifçe yana kırdı ve tekrar denedi. Lastikler daha fazla patinaj yaptı,

Çakıllar savrulup metale çarptı, sonra direksiyon hafifçe bir kez daha döndü ve sonunda araba yolun kenarına doğru geri geri gitti.

Adam onu eve kadar takip edeceğini bağırdı ve kadın yola saparak büyükbabasının evine kadar olan kısa mesafeyi sürdürdü. Kasırga mevsimi tüm hızıyla devam ediyordu ve gökyüzü daha fazla fırtına tehdidiyle kararmıştı.

Park etti ve Dane arkasında durdu, sonra onu verandaya kadar takip etti. Kapının kilidini açarken Josie'nin elleri titriyordu.

Josie girişte duraklayarak, "Eve gelmemi sağladığın için teşekkürler," dedi.

Dane boğazını temizledi. "Bu gece seni yalnız bırakmayacağım."

Alt dudağını çiğnedi. "Dane-"

Elleriyle onun kollarını kavradı, bakışları sertti. Ama sesi nazikti. "Biri sana zarar vermeye çalıştı. Yalnız kalman güvenli değil."

Teni karıncalandı. Elbette bu açıklamayı yapmasının nedeni işiydi. Aralarında kişisel bir şey yoktu.

Olmasını istiyorum.

Onun Nabız haykırdı. Yine de ve şiddetli koruyucu içgüdüler sahipti ve sert sesi onun endişesini yatıştırdı.

"Dane, ben evdeyim, iyiyim. Burada kimsenin beni rahatsız edeceğini sanmıyorum."

"Gerçekçi ol Josie. Şüpheli daha önce de evinizdeydi. O lanet bebeği bıraktı."

Rüzgâr içini ürpertmişti. Ya da belki de onun sözleriydi. "Bana hatırlatmana gerek yok."

Kolunu sıktı. "Özür dilerim. Ama bu katilin seni kullanıyor olabileceği gerçeği hoşuma gitmiyor."

"Ben de bu konuda deli değilim," dedi alaycı bir ifadeyle.

İçeri girmesi için eliyle işaret etti. "O zaman tartışmayın. Dava hakkında bu gece konuşabiliriz."

Josie omuz silkti, sonra çantasını yan masaya bıraktı ve onun kollarına yığılmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce mutfağa yürüdü.

Eğer Dane kalacaksa, akşam yemeğini o hazırlayacaktı.

Josie dolaptan ve buzdolabından makarna ve sos malzemelerini çıkarırken, "Bana bildiklerini anlat," dedi.

"Ne yapıyorsun?" Dane sordu.

"Makarna yapıyorum. Yemek zorundayız." Buzdolabını işaret etti. "İstersen orada bir şişe şarap ve bira var."

Dane tereddüt etti, çenesi gerilmişti. "Sorun nedir?"

"Bira kulağa hoş geliyor ama görevdeyim. Bekleyeceğim."

Josie hayal kırıklığıyla savaştı. Bir bira içerse rahatlayabilirdi. Birlikte gerçek bir an yaşayabilecekleri kadar uzun süre işle ilgili tavrını bırakabilirdi. Ama Dane istemezken daha fazlasını davet etmek aptallık olurdu. Josie bir tencerede su ısıtırken, "Keyfin bilir," dedi.

Tezgâhtan şarabı ve bir kadehi aldı ve ona bir kadeh doldururken o da soğan ve sarımsağı doğrayıp tavada soteledi. Fesleğen ve kekik ekledi, bir kap çeri domatesi içine attı, sonra da patlamaları için tencerenin kapağını kapattı.

"Çok yemek yapar mısın?"

Josie omuz silkti ve havadan sudan konuşmaya karar verdi. İkisinin de davanın yoğunluğundan biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. "Annem ve ben birlikte yemek yapmaktan hoşlanıyoruz. Çocukken en sevdiğim anılarımdan biridir."

Gözlerinde acı parladı.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ona yakın olman çok güzel." "Annen yemek yapar mıydı?"

Bir başka acılı bakış. "Evet. Şeftalili turtta onun uzmanlık alanıydı."

Bunun onu neden rahatsız ettiğine şaşırان Josie şarabını yudumladı ve sosa maydanoz ekledi. Makarnayı kaynayan suyun içine attı, sonra parmesan peynirini çıkardı ve rendelemeye başladı. "Bana aileden biraz daha bahset."

Keskin nefes alış başını kaldırmasına neden oldu. "Dane mi?"

Ellerini yumruk yaptı. "Babam ben gençken öldü. Annem yıkılmıştı, bu yüzden evin erkeği ben oldum."

"Neden hikâyede daha fazlası olduğunu hissediyorum?"

Dane fikrini değiştirmiş olmalıydı; buzdolabından bir bira aldı, açtı ve uzun bir yudum aldı. "On yıl önce kız kardeşim öldürüldü. Annem beni suçluyor." Bir elini saçlarında gezdirdi, yürüdü ve sırtı annesine dönük olarak pencereden dışarı baktı. "Lanet olsun, ben de kendimi suçluyorum."

Josie sosu karıştırdı, onu zorlamamaya kararlıydı ama konuşmaya ihtiyacı olduğunu da hissediyordu. "Neden?"

"Çünkü Betsy'yi korumam gerekiyordu. O benim küçük kardeşimdi ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım."

Josie makarna sosunu kaynamaya bıraktı ve onun omzunu ovdu. "Eminim onu korumak için elinden gelen her şeyi yapmışsındır."

Adam başını salladı, sonra ona döndü, bakışları işkenceye dönüşmüştü. "Eğer yapsaydım, o hala burada olurdu. Şimdiye kadar diplomasını almış, belki evlenmiş ve bir aile sahibi olmuş olurdu." Sesi çatallaştı. "Çocukları severdi."

Josie'nin göğsü sıkıştı. Kendisi de acı çekmişti ama hayatta kalmayı başarmıştı. Hâlâ bir aile sahibi olma şansı vardı. "Ne korkunç bir kayıp. Ne oldu?"

Başını öne eğdi, omuzları duygularla titriyordu. "UT'yi ziyaret ediyordu ve bir üniversite partisine gitti. Polis ne olduğunu bilmiyor ama daha sonra bulunmuş. Bıçaklanarak öldürülmüş."

Josie bir elini onun sırtında gezdirdi. "Çok üzgünüm, Dane."

"Piç onu bir ara sokakta bıraktı ve sanki o bir hiçmiş gibi hayatına devam etti. Ama o harika bir kızdı. Benim komik, sinir bozucu, hayat dolu küçük kız kardeşimdi. Tanrı aşkına, dünyayı kurtarmak istiyordu."

Josie yumuşak bir sesle, "Onu çok sevmişsin gibi görünüyor," dedi. Başını salladı. "O da beni severdi ama ben onu hayal kırıklığına uğrattım."

Adamın sesindeki suçluluk duygusu Josie'nin onu kollarına almak istemesine neden oldu ama adam o kadar sertti ki buna cesaret edemedi.

"Polis bunu yapanı yakaladı mı?" diye sordu.

"Hayır." Başını salladı, nefesi kesik kesikti. "Üniversiteli çocuklar parti yapıyordu. Kimse bir şey görmemiş. Ya da gördülerse bile hatırlamadılar."

"Tıpkı o partideki Charity gibi."

Tekrar başını salladı.

Demek bu dava onun da kötü anılarını tetiklemişti. Sirtında yavaş daireler çizerek omuzlarındaki gerginliğe masaj yaptı, sonra yüzünü ona dönmek için adım attı. Adam başını iki yana salladı ama kadın çenesini ellerinin arasına aldı. "Seni harekete geçiren şey bu, değil mi? Onun için adaleti sağlayamadın, şimdi de başkaları için sağlamalısın."

"Kolluk kuvvetlerine katılmamın nedeni de bu." Duyguları yüz ifadesini kararttı. "Bir gün onun katilini bulacağım," dedi. "Bulana kadar durmayacağım. Bunun için yaşıyorum."

Josie'nin üzerine bir hüznün dalgası çöktü. Onun kederini ve azmini anlıyordu. Yine de hayatında daha fazlası olmalıydı, onunla ilgilenecek, onu sevecek biri.

Yere baktı, omuzları kaskatı kesilmişti. Acı çekiyordu. Umutsuzca onun acısını dindirmek istiyordu.

Onunla ilişkiye girmemesi için tüm nedenleri unutarak adını fısıldadı. "Dane-"

Çenesini sıktı, gözleri öfke ve başka bir şeyle parlıyordu.

İhtiyaç.

Dudaklarını iç çekerek ayırdı, onun kelimeler ya da yemek istemediğini, başka bir şey istediğini hissetti.

Karşı koyamayarak yanağını okşadı, parmak uçlarında durdu ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Adam sertleşti ve bir an için hata yaptığını, onu yanlış anladığını düşündü.

Adamın onu itip kakacağını düşündü.

Bir kalp atışı sonra, kollarını ona doladı, boğazından alçak bir açlık sesi mırıldandı ve ağzını onunkiyle birleştirdi, onu kendisine o kadar yaklaştırdı ki, seksi karnına karşı sertleşti.

Ona duyduğu ihtiyaç cesaretini ateşledi ve öpüşmeyi derinleştirip gömleğini çekiştirdi. Onun çıplak tenini parmaklarında hissetmek istiyordu, onun kollarında olmak ve dokunuşuyla kendinden geçmek istiyordu, böylece ikisi de bu kasabadaki ve geçmişlerindeki cinayetlerin dehşetini unutabileceklerdi.

Dane kendine engel olamadı. Josie'nin rahatlatıcı dokunuşu göğsündeki ağrıyı yumuşattı.

Ailesi hakkında konuşmak ıstırap uyandırıyor. Daha da kötüsü, duygularını biriyle paylaşmak her tarafının acımasına neden oluyordu.

Betsy, annesi ya da lanet olası suçluluk duygusu hakkında hiç kimseyle konuşmamıştı. Cal hariç, o da ona içini döktüğünde çok sarhoştu.

İtirafından pişmanlık duyarak uzaklaşmaya başladı. Josie parmaklarını onun saçlarına geçirip dilini ağzının dışında gezdirince Cal onun yerine elini sıkı.

Onun kollarında kendini cennet gibi hissediyordu, bu kasabadaki korkunç cinayetlerden ve tüyler ürpertici atmosferden tatlı, mutluluk verici bir rahatlama.

Parmakları adamın saçlarını okşuyor, göğüsleri şehvetli bir işkenceyle adamın göğsüne sürtünüyordu. Aleti sertleşmiş, onun içinde olmak için yalvarıyordu. Bir eliyle göğsünü kavrarken, boynundan ve boğazından aşağı öpücükler bıraktı.

Kadın usulca inledi. Kadının zevk sesi adaminkini de arttırdı. Daha fazlasını istiyordu.

Kalbi ihtiyaçla çarparak kılıfını ve silahını çıkardı ve masanın üzerine koydu.

Ağzını onunkıyla birleştirerek onu tekrar öptü, dudakları boynundan göğüs dekoltesine doğru bir yol açtı. Kızın iniltisinden cesaret alarak bluzunun üzerinden göğüs ucuyla oynadı, parmaklarının altında sertleşirken nefesi kesildi.

Ağzını çakıllı memenin üzerinde tutmak istiyordu. Adını haykırana ve onu yatağa götürmesi için yalvarana kadar onu emmek istiyordu.

Çıplak ve onun içinde olmak istiyordu.

Telefonu çaldı ve onu gerçekliğe geri döndürdü.

Görmezden geldi ve gömleğini çekiştirdi. Düğmelerine uzandı ama telefonu tekrar çaldı. Bir mesaj belirlediğinde masaya baktı.

Bir fotoğraf.

Lanet olsun. "Josie," diye fısıldadı boynuna doğru. Kadın tekrar inledi ve adamın boynunu öptü. "Ne?"

Ondan uzaklaşmaktan her şeyden çok nefret ediyordu. Tanrım, onu istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Ona sahip olmalıydı.

Ama dava önce gelirdi.

Fotoğraf midesinin bulanmasına neden oldu. Bir kadının karmakarışık saçları, çıplak vücudu, kan, kırık pudra. Josie'yi kendisinden uzaklaştırdı ve masadan telefonu aldı.

Fotoğrafı görmesi için eğdiğinde Josie'nin gözleri büyüdü. Adamın koluna yapıştı. "Tanrım, Dane."

Adam acımasızca
başını salladı. Başka bir
kadın-ölü. Poz vermiş.
Çıplak.
Tıpkı Charity Snow gibi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Josie resmi görünce geriye doğru sendeledi. Bir saniye önce Dane'in kollarında mutluluk içindeydi, dehşetin yerini zevk almıştı.

Yine de unutamıyordu, bir kız daha ölmüşken unutamazdı.

Katilin daha önce de evine girdiğini hatırlayarak yatak odasına koştu.

Mide bulantısı onu yıkadı.

Yatağında başka bir Mitzi bebeği yatıyordu, yüzü tıpkı diğer bebek gibi oyulmuş ve kanla lekelenmişti.

Arkasında ayak sesleri yankılandı, sonra da Dane'in sesi. "Kahretsin, yine buradaydı."

Josie'nin bacakları büküldü; Dane eliyle onu sabitledi, sonra fotoğrafı büyüttü. "Çalıların yanında yatıyor gibi görünüyor. Belki de bir binanın yanında." Kısık bir sesle mırıldandı. "Bir çöp kutusu var."

Josie tiksintisini bir kenara itti. Cevaplara ihtiyaçları vardı, onun bir sepet vakası olmasına değil. Resimdeki ayrıntılara odaklandı; çalıların üzerindeki yapraklar, binanın gri rengi. "Sanırım bu toplum merkezinde."

Dane kaşlarını çatı. "Emin misin?"

Başını salladı, midesindeki düğüm büyüyordu. "Gitmemiz gerekiyor."

Dane silahını alıp kılıfını taktıktan sonra telefonundan bir numara tuşlarken o da gazlı ocakları ve sobayı kapattı.

"Şerif Kimball, ben Ajan Hamrick. Bir cinayet daha işlendi. Sanırım ceset bu civarda bir yerde."

Ortaya. Benimle orada buluş."

Josie çantasını kaptı ve saniyeler sonra aceleyle dışarı çıkıp adamın cipine atladılar, adam kasabaya doğru hızla ilerlerken aralarındaki öpücük neredeyse unutulmuştu.

Josie korkuyla savaşıyor, "Bunun olduğuna inanamıyorum," dedi. Ölümler ve yaşayanlar ona musallat oluyordu. Önceki vakalardaki ölümler onu hiç yalnız bırakmamıştı ve şimdi iki kadının yüzü daha cevaplar için ona bağıyordu. Daha da kötüsü, başka kurbanlar da gelebilirdi. Kurtarılması gereken kurbanlar. "O bebeği evimde bırakarak yakalanma riskini neden göze alsın ki?"

"Sanırım daha önce haklıydın, hikâyesini senin yazmanı istiyor." Bir elini çenesinde gezdirdi. "Hâlâ neden bebekleri seçtiğini merak ediyorum."

Tüyleri diken diken oldu. Eğer sinirlenirse, bir dahaki sefere o evdeyken gelebilirdi. Bu olduğunda orada olmak istemiyordu.

Ve adam işi tırmandırıyordu. Bu tek bir cinayet değildi.

Josie, "Oyuncak bebek küçük kızların ona benzeme arzusunu temsil ediyor," dedi. "Belki de bir nedenden dolayı buna içerliyordur."

"Güzel kadınlara içerliyor," dedi Dane. "Onu reddettikleri için olmalı."

"Belki de kendini yaralamıştır. Kurbanlarını yaralamasının nedeni de bu."

"Bu mantıklı."

Adam arabayı sürerken Josie sessizliğe gömüldü, akli kurbanla ilgili sorularla doluydu. Başka bir aktris miydi?

Katil onu tuzağına nasıl çekmişti?

Kadınların sahte olduğunu ortaya çıkarmak istediği teorisine bakılırsa, kendisi de sahte miydi? Örttüğü yara izleri var mıydı?

Nabızı hızlandı. Belki de bunun bir parçasıydı -kendi yaralarını saklamıştı ama bir kadın onu bu yaralar yüzünden ifşa etmiş ve reddetmişti. Şimdi intikam almak ve aynı şeyi başkalarına da yapmak istiyordu.

Dane halk merkezine park etti, rüzgâr esiyordu, yeni bir fırtına yaklaşıyordu.

Üç gün içinde iki cinayet, ikisi de aynı yöntemle işlenmişti. Bir seri katilin izlerini taşıyan bir yöntem.

Bu onun işini daha da zorlaştırıyordu. Bir seri katil, her kurbanla kişisel bir bağ kurmak yerine, genellikle yok etmek istediği bir kişiyi hatırlatan ortak noktaları olan çeşitli hedefler seçerdi.

Kişisel suçlar daha çok tutku ya da fırsat suçları olma eğilimindeydi. Cinayet silahı genellikle kurbanı ya da katile aittir. Olay yeri dağınık olabilir ve katil genellikle hata yapar.

Ancak bir seri katil plancıdır. Metodik ve düzenliydi ve eninde sonunda bir hata yapsa da, genellikle suçunu pratik etmiş ve mükemmelleştirmişti. İzlerini nasıl kapatacağını ve tespit edilmekten nasıl kaçınacağını bilecek kadar çalışmıştır.

Gerçek cinayetten zevk alırdı.

Yaprakların hışırtısı Dane'i düşüncelerinden uzaklaştırdı. Şüphelinin etrafta gizlenme ihtimaline karşı çevreyi taradı. Burası bu gece karanlıktı, dörtgen sessizdi, film ekibi ve oyuncular bugünlük gitmişti.

Dane fotoğrafı tekrar çekti ve bir meşe kümesini ve tuğla duvar boyunca uzanan bir dizi kırmızı ucu işaret etti. Josie arka tarafta olduğu konusunda haklı olmalıydı. Ön taraf açelyalarla kaplıydı. "Aradığımız bölge burası. Arkamda kal ve gözlerini dört aç," dedi Dane Josie'ye. "Bazen katiller etrafta dolanıp polisin çalışmasını izlemeyi severler."

Bir siren sesi duyuldu ve ışıklar yanıp söndü, ardından şerifin polis arabası park yerinde durdu. Şerif Kimball onları karşılamak için koştu.

Dane şerife fotoğrafı gösterdi. "Çöp alanı arkada gibi görünüyor ama katil hâlâ buralarda olabilir. Binanın sağ tarafını al, biz de sola gideceğiz."

Kimball kabul etti ve ayrıldılar. Dane el feneriyle yolu aydınlattı. Sigara izmaritleri ve atılmış bir kahve fincanı yere saçılmıştı. Gerçi ikisi de katile ait olamazdı, zanlı kanıt bırakmayacak kadar titizdi. Pençe izlerini oyması ve DNA'yı yok etmek için cesedi temizlemesi bunu kanıtlıyordu.

Yukarıdan bir çığlık sesi yankılandı. Arka köşeye akbabalar üşüşmüştü.

Binanın arka tarafını işaret etti. "Kız orada."

Çalılara doğru sürünürken Josie onun arkasından ilerledi. Yapraklar ve dallar çatırdıyor, ölümün kokusu ona doğru yayılıyordu. Köşeye yaklaştığında çalıların arasından çıkan bir ayak gördü.

"Geri çekil," dedi. "Bu korkunç olabilir."

Josie'nin gürültülü nefes verişini havayı noktaladı. "Benim için endişelenme, Dane. Hadi yapalım şu işi."

Onun cesaretine hayran kaldı ve ilerledi, cesede ulaştıklarında bağırsakları sıkıştı.

Tıpkı Charity gibi poz vermişti.

Işığı cesedin üzerinde gezdirdi, çıplak bedenini ve yüzündeki oymayı görünce öfkeden çalkalandı.

Eldivenlerini çekti, bir fotoğraf çekti ve sonra kadının yanağındaki bir tutam saçı süpürdü. Kadının yüzüne saygısızlık edilmişti, pençe izleri keskin ve vahşi görünüyordu.

Ve adamın kemik parçasını çıkardığı yerde keskin, derin bir oyuk vardı.

Josie'nin içini keder kapladı. Zavallı kadın onun yaşlarında görünüyordu. Önünde hayalleri, kariyer ve belki de aşk ve aile umutları olan genç bir kız.

Şerif Kimball aceleyle ayağa kalktı, sonra da olay yeri inceleme ekibini aradı. "Evet, toplum merkezinin güneybatı köşesi. MO diğer kurbanla aynı görünüyor."

Josie bir ipucu bulmak için yere ve alıllara baktı ama işe yarar bir şey göremedi. anta ya da cüzdan yok, cep telefonu yok, giysi yok. Hiçbir şey yoktu.

Zavallı kadının gözleri ölümle açılmış, kolları bükülmüş, iki bacağı da garip bir şekilde açılmıştı. İlk kurbanın bırakılma şeklinin aynısıydı.

Neden vücudunu böyle bükmişti? Makyaj ve implantların doğal olmaması gibi bu da doğal olmayan bir pozisyon olduğu için mi?

Rüzgârda savrulan yapraklar saçlarını ve vücudunu parçalamış, göğsünü ıslatan kana yapışmıştı.

Katil onun hayatına son vermeden önce ona ne yapmıştı?

Dane telefonuyla fotoğraflarını çekti. "Bir tanesini laboratuvara göndereceğim, bakalım DMV veritabanlarından geçirip bir kimlik bulabilecekler mi?"

"Sizce ne zamandır ölü?" Kimball sordu.

Dane omuz silkti. "ME bize TOD vermek zorunda kalacak. Sertliğine bakılırsa dün gece ya da bu sabah erken saatlerde öldüğünü söyleyebilirim."

Josie alnındaki terleri sildi. "Cesedi atana kadar onu nerede tuttu?"

"Güzel soru." Dane, katilin kullanabileceğı terk edilmiş bir yer arıyormuş gibi bir daire çizdi ama etrafta boş bir depo, apartman ya da ev yoktu.

Dane cesedin yanında diz çökerken Kimball etrafı araştırmaya başladı. Kızın elini nazikçe kaldırdı, tırnaklarını inceledi ve sonra derisini kokladı.

"Kızı ilk kurbanda kullandığı güçlü sabunla temizlemiş."

Josie yaklaşmıştı. "Onlara tecavüz etti mi?"

"Bilmiyorum." Dane durakladı, keşke ellerinde öyle ya da böyle bir kanıt olsaydı. "Charity'nin seks yaptığına dair işaretler vardı ama adli tabip bunun zorla yapılmış gibi görünmediğini söyledi. Katil onu yakalamadan önce biriyle birlikte olmuş olabilir."

"Belki de kaçırılan kişi onu zorla alıkoydu ve onunla yatarsa ona zarar vermeyeceğini düşündü." Kendisi de kaçırılana kadar bu tür bir çaresizliği hiç anlamamıştı. Yine de Billy ile yatma düşüncesi onu tiksindirmişti.

Johnny'nin fotoğrafını gördüğünde ve Billy ile akraba olduklarını düşündüğünde, şok onu ele geçirmişti. Eğer Billy onunla fiziksel bir ilişkiye girmeye kalkışsaydı ölümüne dövüşürdü.

Neyse ki Billy'nin aklında tecavüz yoktu. O bir eş istiyordu. -saf bir eş- ve düğün töreninden sonrasına kadar ona dokunmayacaktı.

Bu kadının kendi hayatını kurtarmak için yaptığı çılgınca girişimleri hayal ederken göz yaşları gözlerinin arkasını yaktı.

"Bu mümkün," dedi Dane karanlık bir sesle. "Ya da belki bu adam çekici biridir ve onu baştan çıkarmış, sonra da ona sırt çevirmiştir. Zavallı kız muhtemelen bunun olacağını hiç tahmin etmemişti."

Josie'nin göğsü sıkıştı. "Bu da doğru olabilir." Şüphelileri düşündü. "Eddie Easton bu profile uyuyor. Kadınları kendisiyle gelmeleri için kolayca kandırabilir. Çekici olabilir. Babası bir heykeltıraş, yani neşter kullanmayı biliyor. Ayrıca yırtıcı kuşlarla gönüllü olarak çalışmış."

Tereddüt etti. "Doyle Yonkers ve Porter McCray'in kadınları cezbetmesi daha zor olurdu."

"Doğru. Yonkers yaşamak için hayvanları yakıyor. Bir psikopat olabilir," diye önerdi Dane. "Şiddet ve hayvan öldürme geçmişi var. Ve senin neredeyse yaralandığın iki seferde de ortaya çıktığını unutamayız."

Josie bu hatırlatma karşısında kıpırdandı. "Eğer bu iki kadını öldürdüyse, neden onları bulmanız için bırakmak yerine yakmadı?"

Dane ağzını iki yana açtı. "Belki de seninle ilgili olduğu içindir - tıpkı Gelin Katili'nin yaptığı gibi seni etkilemek istiyordur."

"Sanırım haklı olabilirsin. Bazen seri katiller gerçekten yakalanmak isterler."

Bir siren sesi daha duyuldu ve saniyeler sonra CSU'nun minibüsü geldi. Teğmen Ward ekibiyle birlikte minibüsten indi.

Josie, "Kasabadaki kadınları bir seri katilin serbest olduğu konusunda uyarmalıyız," dedi.

"Hayır. Teknik olarak seri katil olmak için üç cinayet işlemek gerekir." Dane kaşlarını çatı. "Panik yaratmanın bir faydası olmaz."

"Kasabadaki kadınların bunu bilmeye hakkı var, Dane. Tetikte olurlarsa belki bir hayat kurtarabilir ya da onu yakalayabiliriz."

"Önce kurbanın kimliğini tespit edeyim ve ailesine haber vereyim. Onlar haberdar olmadan hiçbir şeyin sızmasını istemeyiz." Bakışları onunkilerle buluştu. "Ayrıca MO'nun ayrıntılarının ortaya çıkmasını da istemiyorum."

Yatağındaki parçalanmış bebeğin görüntüsü gözünün önüne geldi. "Elbette hiçbir şey söylemeyeceğim. Bu sapıği içeri tıkmanıza yardım etmek niyetindeyim."

Belki de yapımcıyla, adamı gözaltına alıncaya kadar prodüksiyonu askıya alması konusunda konuşacaktı.

Kasaba güzel kadınlarla dolup taşıyordu; sahne makyajı yapmışlardı ve göze çarpmak için her fırsatı değerlendiriyorlardı. Film ortadan kalkarsa, katilin av havuzu da yok olacaktı.

Dane sonraki birkaç saatini olay yeri incelemecilerini denetleyerek geçirdi. Josie kendini iyi idare etti, sabırla bekledi, uygun sorular sordu ama ayak altında dolaşmadı.

"Yarın film ekibini ve oyuncularını bir şey görüp görmediklerini öğrenmek için tekrar araştıracağız. Belki birileri bilgi verebilir."

"Katilin film ekibinden biri olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Şerif Kimball sordu.

Dane omuz silkti. "Olabilir, ama yerel birini de göz ardı edemeyiz."

"Billy Linder'ı ve annesini düşünmeden edemiyorum.

Kimball," dedi. "Birkaç yıl önce bir hapisane sular altında kaldı. Bazıları mahkûmların hepsinin ölmediğini, bazılarının hâlâ tepelerde saklandığını düşünüyor."

"Eğer öyleyse, neden şimdi öldürmeye başladılar?" Dane sordu.

"Bilmiyorum. Zamanını kolluyor, ortalıkta görünmüyor, sonra da Gelin Katili'nin ve bu filmin yarattığı heyecanla yeniden öldürme arzusu uyanmış olabilir." Kimball ellerini ceplerine soktu. "Mahkûmların listesine bakıp buna benzer bir cinayeti olan var mı diye bakayım dedim."

Belki de şerif bir şeylerin peşindeydi. Her açıdan araştırmaktan zarar gelmezdi. "İyi düşünümüştün. Eğer bir şey bulursan

haberim olsun."

Kimball kabul etti ve Dane Josie'yi bulmaya gitti. Binanın içini araştıran müfettişlerden biriyle konuşuyordu.

"Elimizde bir kimlik var." Teğmen Ward bir fotoğraf albümünü gösterdi. "Bunu fotoğraf stüdyosunda bulduk. İçinde Easton için modellik yapan tüm kadınların fotoğrafları var."

Ward sayfaları çevirdi ve son kurbanlarının resminde durdu. "Adı Patty Waxton. Jackson, Mississippi'den."

"Bunca yolu bir rol için denemek için gelmiş." Josie'nin sesi kırıldı. "Bu yüzden öldü."

Teğmen Ward, "En yakın akrabasını bulup size bilgi vereceğim," dedi.

Dane ona teşekkür etti. "Yarın buradaki herkesi sorgulayacağız. Birileri bir şeyler görmüş olmalı." Durakladı. "Stüdyosunda Easton için bir program buldunuz mu?"

Teğmen Ward başını hayır anlamında salladı. "Telefonunda tutuyor olabilir."

"Onu sorgulayacağım. Belki onu cinayet silahını atarken yakalarım ya da ağızından kaçırıp itiraf eder."

"Peki ya Porter McCray?" Josie sordu.

"Ona da sürpriz bir ziyaret yapalım."

Easton'ın çektiği kurbanın vesikalık fotoğrafını inceledi; mükemmel görünüyordu. Pürüzsüz bir ten, yerinde bir makyaj, gözlerinde sanki kameraya oynuyormuş gibi boğucu bir bakış. Düpedüz güzeldi.

Ancak zanlı bu güzelliği sadece makyajını sıyırarak değil, aynı zamanda yüzünü neredeyse tanınmayacak hale gelene kadar vahşice oyarak yok etmişti.

Kadın yaşasa ve makyaj yapsa bile bu şekil bozukluğunu gizleyemeyeceğinden emin olmak istemişti.

Neden? Biri onunkini ortaya çıkardığı için mi?

Kuşlar kanatlarını çırpıp çocuğa tekrar saldırırken Ellie haykırdı. Çocuk çığlık attı ve elleriyle yüzünü ve başını kapattı. Yine de işe yaramadı. Saçlarını, ellerini ve başının arkasını gagalayıp yırttılar.

Yaralardan kan damlıyor, saçlarını yapış yapış bir hale getiriyordu. Yardım çığlıkları dağ sırtlarında yankılanıyor, ruhunu parçalıyordu.

İrkilerek uyandı, doğrulup karanlığa baktı, dünya yıllardır olduğu gibi bulanıktı.

Ancak kan, çocuğun kollarından ve yüzünden dökülüştünü izliyormuşçasına canlıydı; tıpkı o gece olduğu gibi.

Koridorun aşağısından alçak ve acılı bir ses yankılandı. Bir kadın ağlıyordu. Yavaşça ama o kadar ıstırap doluydu ki Ellie tamamen hareketsiz kaldı.

Gözlerini kapadı ve geçen hafta birçok kez olduğu gibi kadının acısını hissetti. Hemşirelere itaat etmeye ve kadını kendi haline bırakmaya çalışmıştı ama bir kez acı çeken bir ruha doğru çekildiğini hissettiğinde, onlara gitmeye karşı koyamadı.

Bu kadınla arasındaki bağ özellikle güçlüydü.

Nedenini anlamamıştı.

Çünkü ikisi de bu huzurevindeydi, yaşlılık onları yiyip bitiriyordu, bedenleri ve zihinleri fırtınadaki toz gibi dağılıyordu? İkisi de yalnızdı? İkisi de pişmanlıklar ve acılarla mı doluydu?

Battaniyeyi bir kenara itti ve bastonuna uzandı. Bir eliyle bastonu kavrayarak kendini dengeledi, ardından ince pamuklu elbisesinin üzerine bornozunu çekti. Topallayarak odayı geçip kapıya doğru ilerlerken kemikleri gıcırdadı.

Adım adım ağlama sesini takip etti, dışarıda esen rüzgârın çığlığı kadının acı dolu inlemelerine karışıyordu. Ellie bir odayı geçti, sonra bir ikincisini, yaklaştıkça hıçkırıklar daha da artıyordu. Odanın kapısına ulaştığında usulca kapıyı çaldı.

Sessizlik onu takip etti. Kimse gelmedi ya da onu içeri davet etmedi.

Tereddüt etti. İzinsiz girmiş olabilir miydi? Belki de odasına geri dönmeliydi. Kadının yas tutmasına ve acısıyla baş başa kalmasına izin vermeliydi.

Gözlerinin önünden başka bir görüntü geçti.

Bu sefer güzel bir görüntü. Güzel bir genç kız. Bir grup çocuğun üzerine eğilmiş, onlara ev ödevlerinde yardım ediyordu. Uzun ipeksi saçları ince, genç yüzünü çerçeveliyordu. Burnunda çiller vardı ve ön dişleri hafifçe çarpıktı, ama sevimli bir şekilde. Alnında bir yara izi vardı ama kız bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Çocukların söylediği bir şeye güldü. Sonra görüntü kayboldu ve kız bir tabutun içinde yatıyordu, gülümsemesi gitmiş, yüzü hırpalanmış ve morarmıştı.

Ellie'nin ciğerleri hava almak için zorlandı.

Hayır, çürükten daha fazlasıydı. Çirkin pençe izleri kızın derisini delmiş, yanağında çocuğun yüzündeki yara izlerinin neredeyse aynısı olan izler bırakmıştı.

Ellie bir iniltiyi bastırdı. Odanın içinde ağlayan kadının ölü kızla bir bağlantısı var mıydı?

Keder Ellie'yi boğdu ve kadının yatağına doğru ilerlerken yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi. Ellie'nin odasında köşede bir sandalye vardı. Bu odanın köşesinde de bir tane buldu.

Onu kadının yatağının yanına sürükledi. Kadının ruhunu dolduran hıçkırıklarının sesi odanın içinde titreşiyor, Ellie'nin içini parçalıyordu.

Ellie yavaşça elini uzattı ve kadının elinin üzerine koydu. Kadın bir an için hareketsiz kaldı ve Ellie onu itebileceğini ya da gitmesi için bağırabileceğini düşündü.

Ama öyle olmadı. Onun yerine Ellie'nin elini sıktı.

Bir an sonra kadının çığlıkları kesildi ve nefes alışları yumuşayarak uykuya daldı.

Parmağını Mitzi bebeğin yüzünde gezdirerek plastik bebeğin güzelliğine hayran kaldı.

Mükemmel biçimli yüz, zarif eğimli burun, pembe dudaklar; hepsi sahteydi.

Tıpkı ona gülümseyen ve sadece dışarıdan gördüklerinden etkilendikleri halde ondan hoşlanıyormuş gibi davranan kadınlar gibi.

Oysa tek istedikleri onun kendileri için ne yapabileceğini bilmektir.

Gerçeği bilseler kaçarlardı.

Yüzündeki ağır makyajı sildi, ışık dış tabakaya nüfuz ettikçe derisi acıyordu. Yara derinlere iniyordu, derisi pürüzlü ve buruşuktu, altındaki kemikler hafifçe çarpıktı.

Vücudunda yara izi olan tek yer yüzü değildi.

Mahvolmuştu.

Asla eski gibi olamayacaktı. Asla olması gereken kişi olamayacaktı.

Bunun bedelini diğer herkes ödemek zorundaydı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dane şerife seslendi. "Bana Easton'ın bugün neler yaptığını anlat." Umarım Kimball şüpheli bir şey görmüştür, belki de Easton'ı buraya getirmek, hatta odasını ve atölyesini aramak için izin almak için bir neden.

Şerif Kimball ellerini ceketinin ceplerine sıkıştırdı. "İçerideydi, bütün öğleden sonra randevuları vardı. Etrafı dolaştım, hala filmi protesto eden kalabalığı sakinleştirmeye gittim, sonra buraya geri döndüm. O sırada gitmişti."

Dane sessizce küfretti. "Yani bu akşam nerede olduğunu bilmiyor musunuz?"

"Birisi bir kadınla gittiğini, onunla Graveyard Falls'ta özel bir çekim yapacağını söyledi. Sanırım bu hatun rolü gerçekten çok istiyordu."

"Onu aramak için şelaleye gittiniz mi?" Dane sordu.

"Evet, ama kimseyi görmedim. Arabayla kulübelere geri döndüm. Kulübesi McCray denen adaminkine yakındı ama Easton orada değildi."

Easton kendisinden şüphelendiklerini bildiği için mi şerifi atlatmıştı? "Kulübesini gözetleyin. Döndüğünde nerede olduğunu ve ne yaptığını öğrenin."

"Anlaşıldı."

"Peki ya Easton'ın birlikte ateş ettiği kadın? Adını biliyor musun?"

Şerif Kimball not defterine baktı. "Neesie Netherington."

"Hanı arayıp oraya dönüp dönmediğini öğreneceğim." Josie telefon etmek için kenara çekildi.

"Buraya gelirken yardımcıyla konuştum," diye devam etti Şerif Kimball. "Baines'in bu akşam büyük bir partiye gittiğini söyledi."

Dane tiksintiyle başını salladı. Başka bir parti. Bir avcı için başka bir kolay avlanma alanı. Easton ve Baines'in peşine düşmek istiyordu ama bu kurban hakkında daha fazla şey öğrenmesi gerekiyordu.

Artık birden fazla şüpheli olduğu için -Yonkers, Baines, Easton ve McCray- yetki devretmek zorundaydı. "Yardımcınıza partideki herkesle konuşmasını söyleyin," dedi Dane. "Baines'in sıvışıp sonra geri dönmediğinden emin olun. Kurbanımızı dışarı çıkarmış, öldürmüş, partiye geri dönmüş ve daha sonra cesedini merkeze bırakmış olabilir. Ayrıca Doyle Yonkers ve McCray'in orada olup olmadığını da bilmek istiyorum."

"İlgileniyorum." Kimball, Easton ve Baines'i takip etmek üzere ayrıldı.

Dane, Patty Waxton'ın en yakın akrabası hakkında bilgi almak için teğmenle görüştü, sonra Josie'yi buldu ve birlikte cipine doğru yürüdüler.

Josie yolcu tarafına bindi. Patty Waxton'ın kardeşini ararken korkudan içi içine sığmıyordu.

Üç kez çaldıktan sonra bir kadın sesi cevap verdi. "Alo."

"Ben Özel Ajan Dane Hamrick. Heath Waxton'ı arıyorum."

"O burada değil. Eğer gerçekten kanun adamıysanız, bunu biliyorsunuzdur."

"Pardon?"

"Üç yıldır hapiste," dedi kadın. "Yani suçu ona atmak istiyorsanız, bunu o yapmadı."

Dane boğazını temizledi, aile dinamiklerini ve adamın ne için hapiste olduğunu merak ediyordu. "Onun üzerine bir şey yıkmaya çalışmıyorum. Onunla kız kardeşi Patty hakkında konuşmam çok önemli."

"Patty mi? Neler oluyor? Hapse girdiğinden beri ondan haber almadı."

"Onu hapishanede ziyaret etmedi mi?" Dane sordu.

"Hayır, tutuklanmadan önce araları bozulmuştu. Kızgındı çünkü onu mazeret olarak kullanmaya çalışmıştı ve o da onun için yalan söylemeyi reddetmişti."

Dane elini çenesinden aşağı doğru çekti. En azından Patty'nin biraz ahlakı vardı. Bu da onun ölümünü daha da trajik kılıyordu. "Hangi hapishanede yatıyor?"

"Mississippi Eyalet Hapishanesi."

"Teşekkürler. Onunla orada temasa geçeceğim." Telefonu kapattı, sonra hapishaneyi aradı ve durumu müdüre anlattı.

"Son birkaç ay içinde herhangi bir ziyaretçisi oldu mu ya da kız kardeşiyle iletişim kurdu mu?" Belki Easton'la ya da diğer şüphelilerden biriyle daha önce tanışmış ve birilerine anlatmıştı.

"Kontrol edeceğim."

Müdür hemen geri geldi. "Ajan Hamrick, ziyaretçi kayıtlarına göre Waxton'ı ziyaret eden tek kişi kız arkadaşı. Postaları da aynı şekilde."

"Pekâlâ." Dane nemli ellerini kot pantolonuna sildi. Adam bir suçlu olabilirdi ama kız kardeşinin öldürüldüğünü duymak canını acıtmış olmalıydı. "Kız kardeşinin ölümünü ona bildirecek misiniz?"

"Elbette. Başka bir şekilde yardımcı olabileceğim bir şey olursa haber verin."

Bu bildirimi yapmak müdürün bildiğinden çok daha yararlı oldu. Dane aramayı sonlandırdı ve Josie'ye cipte katıldı.

"Patty ve erkek kardeşinin arası açılmış. Adam hapis yatıyor ama adamın karısına göre Patty'yle bir süredir konuşmamışlar."

"Zavallı Patty." Josie dişleriyle alt dudağını yokladı. "Neesie'ye ulaşamadım, ben de mesaj bıraktım. Dane, o da Mississippi'liymiş. Patty ile tanışıp tanışmadıklarını merak ediyorum."

"Eğer öyleyse, belki Patty'nin kiminle birlikte olduğu hakkında bir şeyler biliyordur." Sorun şuydu: Neesie Netherington neredeydi?

Dane arabayı nehir kenarındaki kulübelere doğru sürerken Josie, Neesie ve kasabadaki diğer genç kadınlar için endişelenmekten kendini alamıyordu. Aktrisler büyük hayallerle Graveyard Falls'a akın etmişlerdi ama şimdi ikisi ölmüştü.

Telefonu çaldı.

Numarada bilinmeyen biri yazıyordu. Katil olabilir miydi?
Daha önce de mesaj atmıştı; sonunda onunla yüz yüze konuşacak mıydı?

Connect'e bastı. "Merhaba."

"Bayan DuKane?"

Bir kadın sesi. "Neesie?"

"Hayır, ben Bailey," dedi kız gözyaşlarıyla karışık bir sesle.

Josie'nin kalbi eridi. "Bailey, tatlım, senin için ne yapabilirim?"

"Bilmiyorum," diye ağladı Bailey. "Charity'yi özlüyorum. Sen ve o dedektif onu kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?"

Josie şakağına masaj yaptı ve Dane'e baktı. Dane kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı ve Josie de Bailey olduğunu söyledi. "Korkarım henüz değil tatlım, ama üzerinde çalışıyoruz."

Bailey yutkundu. "Michaels adında bir muhabir Charity'nin ölümüyle ilgili bir röportaj yapmam için başımın etini yiyor," dedi Bailey. "Ona ne söyleyeceğimi bilemedim."

Elbette muhabirler üşüşecekti. İkinci bir ceset olduğunu öğrendiklerinde, bunun üzerine koşacaklar ve herkes paniğe kapılacaktı.

Josie, "Ona hiçbir şey söylemek zorunda değilsin," dedi.

Dane'in ifadesi karardı. "Ona hiçbir gazeteciyle konuşmamasını söyle."

Josie anladığını gösteren bir işaret yaptı. "Ajan Hamrick basınla konuşmamasını söyledi. Seni ve soruşturmayı korumaya çalışıyor."

Bailey burnunu çekti. "Bunu takdir ediyorum. Charity hakkında konuşmak istiyorum ama herkesin onun hakkında yazmasını istemiyorum. Onu olmadığı bir şeymiş gibi gösterebilirler."

"Anlıyorum. O senin kız kardeşin ve sen onu seviyordun," dedi Josie sempatik bir şekilde. "O, olduğu gibi özel bir insan olarak hatırlanmayı hak ediyor."

"İşte bu," dedi Bailey. "Anlayacağınızı biliyordum Bayan DuKane. Aramamın bir nedeni de buydu. Charity hakkında yazmanızı istiyorum." Sesi daha da cesaretlendi. "Bunu yaparsanız, insanlar onun ne kadar iyi bir insan olduğunu görecekler."

"Elbette, onur duyarım." Kızın güveni onu derinden etkiledi. "Kendini daha iyi hissettiğinde bir araya geliriz ve

notlar."

"Teşekkürler," dedi Bailey. "Bu gece uyuyabilmek için uyku hapi aldım. Dün gece ... Korkunç kâbuslar gördüm."

Billy'nin yüzü gözlerinin önünde belirirken Josie'nin nefesi kesildi. Bailey'nin sözleri kafasına dank etti. "Kabuslarını anlayabiliyorum, Bailey. İyi olacaksın, değil mi? Yani, içmiyorsun ve hapları karıştırmıyorsun.

."

"Hayır, aptalca bir şey yapmayacağım," dedi Bailey inançla. "Charity için bu filmde bir rol kapmaya kararlıyım. O da bunu isterdi."

Rahatlama Josie'nin sarkmasına neden oldu. "Evet, isterdi. Seninle gurur duyuyorum."

Bailey burnunu çekti. "Başına gelenlerden sonra bu kasabayla yüzleşebiliyorsan, ben de güçlü olabilirim diye düşündüm."

Josie'nin gözlerinden yaşlar süzüldü. Diğer genç kadınlara örnek olmak istiyordu ama bu kızın hayranlığını hak etmiyordu. Hele ki Charity'nin ölümünün ağırlığını omuzlarında taşıırken. "Her neyse, teşekkürler Josie," dedi Bailey. "Ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. seninle konuşabilmek anlamına geliyor."

Josie gözlerini sildi. "Elbette. Gece ya da gündüz bana ihtiyaç duyduğun her an arayabilirsin, orada olacağım."

Umutsuzca soğukkanlılığını toplamaya çalışarak aramayı sonlandırdı. Başka bir ölü kız için konuşma düşüncesi omuzlarında ağırlık yapıyordu. Yine de Charity ve kız kardeşi için adalet istiyordu.

"O iyi mi?" Dane sordu.

Josie başını salladı. "Hayır ama iyi olacak. O muhabir onu rahatsız ediyor. Charity'nin hikâyesini yazmamı istiyor."

Dane'in ağzı yüzünü buruşturdu. "Keşke bu işe karışmasaydın. Belki şehri terk etseydin."

"Bundan kaçmıyorum, Dane. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi," dedi kızgınlıkla.

"Biliyorum ama insan umut edebilir." Endişe sesinin altını çizmiş, alaycı tonunu yumuşatmıştı.

Telefonunu çantasına tikiştirdi, onun acımasız bakışını görmezden geldi. "Şimdi nereye?"

Saatini kontrol etti. "McCray'i kontrol etmeye. Şerif Easton'ı arıyor."

Billy Linder'a benzeyen adam Josie'nin tüylerini diken diken etmişti. Charity ve Patty Waxton'ı öldürmüş olsaydı, onu hapse atmaya seve seve yardım ederdi.

Sessizliğe gömüldüler, ormanın gece sesleri dağlardan yuvarlanan rüzgârda yankılanıyordu. Geçen yıl bu zamanlar kar hâlâ sırtları süslüyordu ve hava soğuktu.

Dağların kalbine, nehre doğru ilerlerken yukarıdaki kara bulutlar ayı ve yıldızları yok etmiş, bölgeyi ıssız ve ürkütücü bir hale getirmişti.

Dane, ormana karşı konumlanmış köşedeki kulübeyi işaret etti. Sık meşe ve çam ağaçlarıyla örtülü bu kulübe diğerlerinden daha ıssızdı; saklanmak için iyi bir yerdi. Bir kadın yardım için çığlık atsa bile kimse onu duymazdı.

İçeride kısık bir ışık yanıyordu ama onun dışında ortalık sessiz görünüyordu. Dane park etti ve silahını kontrol etti. "Burada kal."

"Hayır." Kapının koluna uzandı. "Onu sorguladığında tepkisini görmek istiyorum. Ayrıca, benimle konuşmak istiyordu. Belki orada olursam bana açılır."

Dane tereddüt etti, sonra başıyla onayladı ve dışarı çıktılar.

Bir çakal uludu, fırtına bulutları gürledi. Yaklaşırlarken Dane Josie'yi arkasına aldı.

"Bize ateş etmeyecek ya da açık alana çıkıp bize saldırmayacak," dedi Josie. "Bu kedi fare oyununu çok seviyor."

Dane Glock'unu yanında tuttu ve kapıyı çalarken onunla kapının arasına yerleşti.

Dane, McCray'in kavgacı olması ya da arkadan kaçmaya çalışması ihtimaline karşı duyularını hazır tutuyordu. Adamın üzerinde ya da kulübesinde suçlayıcı bir kanıt olmasını umuyordu. Başka bir kadının yüzünün katledildiğini görmek midesini ekşitmişti.

İçeride ayak sesleri duyuldu ve Josie'yi korumak için kendini hazırladı. Onun buraya gelmesine izin vermemeliydi. Katil onunla alay ederken ve McCray'in Linder'a benzerliği varken olmaz. O olabilirdi

Oyununu oynamaya ikna etmek için ona oyuncak bebekle birlikte kolayca mesaj gönderdi.

Rüzgâr yine ağaçları salladı, dalları verandaya savurdu ve çatıyı dövdü. Lanet olası rüzgâr, keskin sırtlardan geçen bir yük treni gibi kükrüyordu. Uzaklarda bir yerde bir köpek havlıyor, bir baykuş ötüyordu; yaban hayatı kasabanın Dumanlı Dağlar'ın ne kadar derinlerine gömülü olduğunu hatırlatıyordu.

Kapı açıldı ve Porter McCray diğer tarafta durdu.

Dane hızla onu inceledi; kot pantolon ve buruşuk ekose bir gömlek giymişti. Saçları sanki elleriyle karıştırmış ya da uyuyormuş gibi tutam tutam dökülmüştü. Gömleğinde ya da ellerinde görünür bir kan yoktu.

McCray kaşlarını çatarak ona baktı. Josie'yi fark eder etmez doğruldu, gözleri Billy Linder tarzı seğiriyordu. "Şimdi senin için ne yapabilirim?" McCray sordu.

"Konuşmamız gerek," dedi Dane açıkça.

McCray tek kaşını kaldırdı. "Geç oldu. Yarın başka bir seçme için geri çağırılıyorum." Josie'ye doğru sinsi bir gülümseme gönderdi. "Benim için iyi şeyler söylediğin için minnettarım."

"Benim bununla hiçbir ilgim yok," dedi Josie, ses tonu onun hastalıklı fantezilerini eğlendirecek havada olmadığını gösteriyordu.

"Evet, yaptın. Katil bir kitap yazdın." Kendi kelime oyunuyla karanlık bir kıkırdama duyuldu.

Josie ona ters ters baktı.

Dane adamın boynunu sıkma isteğiyle savaştı ve bir ayağını kapı aralığına sıkıştırdı. "Bizi içeri alacak mısın, yoksa bu konuşmayı şerifin ofisine mi götürmemiz gerekiyor?"

McCray parmaklarıyla boynunu ovuşturduktan sonra içeri girmelerini işaret etti. "Sanırım başka seçeneğim yok."

Dane kulübenin ön odasını inceledi. Ahşap zemin, çalışma odası ve mutfak bir arada. Oyunculuk dergileri ve senaryolar sehpanın üzerine dağılmıştı.

Şöminenin üzerinde doldurulmuş bir çakal. Masanın üzerinde bir rakun. Linder'ın işi mi?

"Bunlar senin mi yoksa kulübeyle birlikte mi geldi?" Dane dikkatle sordu.

McCray sırtıttı. "Geyik kafası ve ayı derisinden halı kulübeyle birlikte geldi. Diğerlerini ben getirdim. Linder'in tahnitçilik çalışmalarından bazılarına sahip olmanın ilham verici olacağını düşündüm."

Josie onun yanında ürperdi. Dane onu kollarına almak istedi ama bunu profesyonelce yapmak zorundaydı. McCray'e Josie ile aralarındaki herhangi bir kişisel bağı anlatmak bir noktada aleyhlerine işleyebilirdi.

"Josie, yorgun görünüyorsun," dedi McCray sessiz bir tonda, sanki ikisi samimiymiş gibi.

Josie ona yumuşak bir bakış attı. "Şiddetten, erkeklerin kadınlara zarar vermesinden yoruldum."

"Bu gece neredeydin?" Dane sordu.

McCray dikkatini Dane'e çevirdi. "Herkesin işi bittikten sonra saat altıya kadar toplum merkezinde kaldım, diğer oyuncularla kaynaştım. Birinin rakibini tanıması gerekir."

Dane'in ölüm saatini tam olarak bilmesi gerekiyordu ama henüz bilmiyordu. "Sonra ne olacak?"

McCray kollarını göğsünde kavuşturdu. "Graveyard Falls'a gittim ve şelaleyi ve Linder'in yaşadığı ormanı tanımak için yürüyüşe çıktım."

"Linder'in eski evine gittin mi?" Dane sordu. Orası bir suç mahalli olarak kapatılmıştı. Bildiği kadarıyla, anne ve oğul hapse girdiğinden beri boş duruyordu.

"Henüz değil." Josie'ye gülümseyerek Dane'i daha da sinirlendirdi. "Josie'nin bana evi göstereceğini umuyordum."

Böyle bir şey olmayacaktı.

Dane, McCray'in gömleğini işaret etti. O şerefsizin gömleğinde kan olmasını ve böylece onu hapse sürükleyebilmeyi diledi. Kadınları öldürmemiş olsa bile, Dane onun Josie'ye bakış şekline hoşlanmamıştı. "Bütün gün bunu mu giydin?"

"Evet." McCray'in çenesi seğirdi. "Neden? Neler oluyor?" "Bu gece bir kadın daha öldürüldü." Dane zahmet edip izin istedi ya da McCray'in onu durdurmasını bekledi. Onu iterek geçti ve mutfağa doğru yürüdü.

Mutfak dolaplarını ve çekmecelerini açarak McCray'in kullanmış olabileceği keskin bir yontma aleti, bıçak ya da neşter aradı.

ama tüm birimlerde bulunan standart mutfak bıçaklarından başka bir şey bulamadı.

McCray onun peşinden giderken bir itiraz mırıldandı. "Bir dakika bekle. Arama iznine ihtiyacın yok mu?"

"Geçerli bir nedenim varsa gerekmez."

McCray kıpırdandı. "Ne sebebi?"

Dane sırtıtmamak için kendini zor tuttu. McCray'ın karakterinin dışına çıkması, Dane'in ona yaklaştığı anlamına geliyordu. "Sana hiçbir şey açıklamak zorunda değilim."

Dane onu itti ve alt dolapları, köşedeki küçük masayı, sonra da çöpü aradı.

"Birini öldürmüş olsaydım silahı saklayacağımı mı sanıyorsun? Bu aptalca olurdu, değil mi?" McCray alaycı bir tavırla sordu.

"Bütün suçlular zeki değildir." Dane koridorun ışığını yaktı. Yatak odalarından birinde bir yatak vardı ama diğeri sanki ofis olarak kullanılıyormuş gibi görünüyordu.

Bir masanın yanında, Gelin Katili ve Karındeşen Thorn hakkında makalelerle dolu birkaç katlanabilir karton sehpa duruyordu. Kurbanların fotoğrafları ve Josie'nin kitabını tutarken çekilmiş büyük bir fotoğrafı ile filmin basın bülteni bir panonun üzerine yapıştırılmıştı.

Daha da rahatsız edici olan bir başka panoda ise Graveyard Falls'taki seçmelere katılan tüm kadın oyuncuların fotoğrafları yer alıyordu.

Charity Snow'un fotoğrafı panonun ortasındaydı.

Ama köşedeki masa onun nefesini kesmişti. İçinde tahnit aletleri ve gözleri oyulmuş bir sincap vardı.

Dane lanet okudu. Eğer o aletlerden birinin üzerinde Charity'nin ya da Patty'nin kanı varsa, o piçi enseleyebilirdi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Josie fotoğrafları görünce nefesini zor tuttu. Porter McCray kendini Billy Linder'in hayatına kaptırmıştı ama Gelin Katili kurbanlarının korkunç resimlerini duvarda görmek yanlış, hatta zalimce görünüyordu.

Ölü çakalın delici gözleri midesini bulandırmıştı.

Dane aletlerin yanında duran tahnitçilikle ilgili bir kitabı işaret etti. "Hayvan kesme alıştırmaları mı yapıyorsun?"

McCray'in ürkütücü gülümsemesi yüzünü buruşturdu. "Bu Linder'in karakterinin eşsiz bir parçasıydı."

Çok rahatsız edici bir şeydi.

Dane aletleri incelemek için yanlarına gitti ve üzerlerindeki kan lekelerini merak etti. "Oyduğun tek şey bu mu?"

"Evet," dedi McCray. "Sen sormadan söyleyeyim, sincabı ben öldürmedim. Zaten ölüydü."

Josie gözlerini resimlerden ayıramıyordu. "Bu fotoğrafları nereden buldun?" diye sordu. "Basın onları hiç yayınlamadı."

"Polis de yayınlamadı," dedi Dane sertçe.

McCray omuz silkti. "Biraz araştırma yaptım."

"Sen ödenmiş biri için Onlar, yapmadı Sen?"

Dane sordu. "Polis departmanından biri mi?"

McCray'in boynunda bir damar atmaya başladı. "Hayır."

Dane, "O zaman birine polis dosyalarını hacklettin," diye tahmin etti.

"Araştırmamı yaptım diyelim." McCray parmağını çakalın kafasında gezdirdi. "Birçok aktör rolleri için aksan öğrenmek için büyük çaba sarf eder. Fiziksel görünümelerini değiştirirler, kilo verirler ya da alırlar, saçlarını boyarlar, dersler alırlar, özel taktik eğitimleri alırlar, farklı diller öğrenirler, hatta kendilerini farklı kültürlere kaptırırlar."

Dane, Charity'nin fotoğrafını işaret etti. "Charity Snow'un resmi neden panonuzun ortasında?"

McCray ona ilgiyle baktı. "Karşımda oynayabilecek kadın oyuncularını araştırıyordum."

"Patty Waxton'ı tanıyor muydun?" Josie sordu, sesi soğuk ve suçlayıcıydı.

"Onunla bugün erken saatlerde tanıştım." Omuz silkti. "Başka pek çok insanla da tanıştım Josie. Merkezde herkesin çok konuşkan olduğunu biliyorsun."

Dane adamın dikkatini Josie'den uzaklaştırmak istiyordu. "Cinayetlerin işlendiği yerleri kontrol etmesi için onu şelaleye götürdün mü?"

"Hayır. Bana ne faydası olabilirdi ki?" McCray başını Josie'ye doğru eğdi. "Oraya gitmesi için davet ettiğim tek kişi sendin Josie. Bana Billy hakkında başka kimsenin bilmediği şeyler anlatabilirsin. Kitabın dışında bıraktığın şeyleri." Sesi alçaldı, rahatsız edici bir hal aldı. "Kişisel şeyler, seninle nasıl konuştuğu, sana nasıl dokunduğu gibi."

Anılar Josie'yi bombardımana tutmuş, ciğerlerinin sıkışmasına neden olmuştu. Billy annesinin öleceği fikri karşısında dehşete düşmüş bir çocuk gibi görünüyordu.

Yine de güçlüydü. Üzerine et suyu döküldüğünde Billy'nin dokunuşu soğuk bir çeliğe dönüşmüştü. Ellerini hâlâ boynunda hissedebiliyor, kollarını ve bacaklarını sıkan kalın ipleri hissedebiliyordu. Annesinin onu yatağa bağlarken attığı kahkahayı duyabiliyordu.

"Bu kadar yeter." Dane'in havlaması onu gerçekliğe geri döndürdü.

McCray kaşlarını ona doğru imalı bir şekilde oynattı. "Buna Josie karar verecek."

Josie ellerini yumruk yaptı. "Bay McCray, bu rol yapma işini çok ileri götürdünüz."

Dane McCray'i sandalyeye itti. "Oturun ve kımıldamayın. Bu kulübede sizi suçlayacak tek bir şey bulursam hapse girersiniz."

Eldivenlerini çıkardı ve laboratuvara göndermek üzere tahnit aletlerini toplamaya başladı. "Bunlarla başlıyorum."

McCray'in kabadayılığı hafifçe kırıldı ama yüzüne sinsî bir gülümseme yaptırdı. "Sadece rol yaptığımı biliyorsun, değil mi Josie? O kadınları benim öldürdüğümü düşünmüyorsun değil mi?"

Josie ne düşündüğünü bilmiyordu. Onunla oynamayı o kadar çok seviyordu ki dikkatini çekmek için o bebekleri ve resimleri gönderebilirdi.

Onun gözünde, kadınları korkutmaya tenezzül edecek kadar hasta olan her erkek cinayet işleyebilirdi.

Dane dolabı ve masayı aradı ama hiçbir şey bulamadı.

McCray'i kıpırdamaya cesaretlendirmek için omzunun üzerinden bir bakış fırlattı.

Ne de olsa, iki kadını vahşice bıçaklayan şüpheli o olabilirdi. Eğer Betsy'nin ölümüyle bir bağlantısı varsa, muhtemelen üç.

Umut ihtiyatla savaşıyordu. Dane onların aynı katil olmasını istiyordu, annesini kızının katilinin hâlâ dışarıda olduğunu bilmenin yükünden kurtarmak istiyordu.

Tutuklama yapmak ve kendi aklını yatıştırmak için somut kanıtlara ihtiyacı vardı. Şimdiye kadar McCray, Betsy'nin ölümü sırasında UT'nin yakınında bulunmaya pek uymuyordu.

Josie'yi McCray ile yalnız bırakmayı reddederek onun koluna girdi ve ikinci yatak odasına doğru yürüdü.

Josie kollarını onun ortasına doladı. "O sürüngele aynı odada daha fazla kalamam."

"Özür dilerim," dedi Dane. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

Josie ona cesur bir gülümseme sundu. "Ben iyiyim. Sadece yapman gerekeni yap."

Dane onu teselli etmek istedi ama cesaretine hayran kalmıştı ve zaman çok önemliydi. Başını salladı, sonra yatağın ve şiltenin altını, sonra da dolabı aradı. Bir şey bulursa, McCray'in avukatı bunun kabul edilemez olduğunu iddia edebilirdi.

Ama Dane aletlerdeki kanı gördüğünü ve başka bir kadının kaçırılmış olabileceğini düşündüğünü -Neesie Netherington'ı kastediyor- ve onun kulübede tutulduğundan şüphelendiğini söyleyecekti.

Ayrıca, aletler ve fotoğraflar göz önündeydi.

McCray'in seri katil Billy Linder'a olan doğal olmayan saplantısı, Linder gibi ün kazanmak için kendi yöntemini geliştiriyor olabileceğini düşündürüyordu.

"Tam olarak ne arıyorsun?" Josie sordu.

"Cinayet silahı. Ayrıca ona ya da kadınlara ait kanlı giysi ya da havlu. Güçlü kokulu bir sabun. Sanırım kurbanların makyajını onunla temizledi."

Josie kollarını kavuşturdu ve adamın aramasını izledi.

Adamın bavulundaki giysiler şifonyerin çekmecelerine atılmıştı ve plastik bir çamaşır sepetinde kirli giysiler vardı ama hiçbirinde kan lekesi yoktu, çamaşır suyu ya da temizlik kimyasalları kokmuyordu. Kadın giysisi de yoktu.

McCray kadınları öldürdüyse, giysilerini başka bir yere atmış olmalıydı.

Josie yatak odasından boğuk bir ses çıkardı ve Dane hemen yanına koştu. "Ne oldu?"

Gardırobun önünde duruyordu, sırtı ona dönüktü ve titriyordu. Dane yavaşça ona doğru yürüdü, kalbi küt küt atıyordu. Farklı karakterlerin kostümlerine benzeyen giysiler ve şapkalar gardıroptan taşıyordu. Makyaj masasının üzerinde iki farklı saç tokası, saç boyası, gözlük ve takma bıyıkla birlikte gözleme makyajı duruyordu ve duvara yaslanmış bir baston vardı.

Josie dönüp ona baktığında gözlerini korku kapladı. Lanet olsun.

Orada Josie'nin resimleri iç kapıya yapıştırılmıştı.

Linder'in evindeki suç mahallinde çekilmiş fotoğraflar.

Onu rehin tuttuğu yerde.

Neesie Netherington kitabın yazarından bir mesaj almıştı ama bu gece onu geri aramak için çok geçti. Handaki odasına girdi, yarı yarıya oda arkadaşının uyanık olmasını umuyordu, böylece akşamı hakkında konuşabilirdi.

Ateş yakmakla uğraşmadı ve parmak uçlarında ikinci çift kişilik yatağa doğru ilerledi ama yatak boştu.

Kendisinin de geç kaldığını kabul ediyordu ama Patty neredeydi? O Neesie'den daha evcimen biriydi ve genellikle saat onda yatardı. Patty uykusuzluğun daha hızlı yaşlanmaya neden olduğunda ısrar ediyordu ve otuzunda kırışıklıkları varsa yüz gerdirmeyi göze alamazdı.

Uyuyamayacak kadar gergin olan Neesie ışığı yaktı ve banyoya girdi. Sade ışık, bulaşmış makyajını vurguluyordu ve dudakları şişmiş, yüzü seks gecesinden dolayı yıpranmış görünüyordu.

Eddie Easton'ın baştan çıkarıcı **g ü l ü m s e m e s i n i n** hatırası içini ısıtmıştı ama doğruyu söylemek gerekirse ormandaki fotoğraf çekimi sinirlerini bozmuştu.

Niş fotoğraf çekimlerini -bu filmdeki sahnelerden birini taklit eden bir ortamda fotoğraf çekmek- ilk açıkladığında kulağa iyi bir fikir gibi gelmişti.

Boğuluyormuş gibi yapmanın üzerinde yaratacağı duygulara hazırlıklı değildi.

Birkaç dakika boyunca jartiyer boynunu o kadar sıkımişti ki nefes alamamıştı. Sanki Eddie onu boğacakmış gibi gerçek hissetmişti.

Elini boğazına bastırdı ve boynunun etrafındaki hafif morluğu inceledi. Bunu bir daha yapmayacaktı.

Yorgun bir halde ve sabah seçmeleri olduğunu bilerek soyundu, gövdesindeki yara izini incelemek için durakladı. Eski sevgilisine lanet olsun.

Artık ona bikini yoktu. En azından yara iziyle ilgili bir şey yapmadığı sürece.

Eğer sevişme sahnelerinde oynarsa, yara izi görünür olacaktı. Makyaj yardımcı olabilirdi.

Çekici fotoğrafçı Eddie bunu fark etmiş ve ona bir çözüm önermişti: Tanıdığı bir cerrahtan indirim almak. Eğer burada bir rol kaparsa, bunu karşılayabilirdi.

Cebinden plastik cerrahın kartvizitini çıkardı ve inceledi. Dr. Silas Grimley. Los Angeles'ta çalışıyordu ama bir plastik cerrahlar kongresi için Knoxville'deydi.

Yara izinden kurtulursa, belki sonunda eski sevgilisini aklından çıkarabilirdi.

Bir önlük giydi, yüzündeki makyajı yıkadı, sonra kartı alıp yatağının başucuna koydu.

Yarın Dr. Grimley'i arayacak ve bir randevu ayarlayacaktı.

McCray kibirli bir tavırla, "Kamaramda birkaç fotoğrafım var diye beni tutuklayamazsınız," dedi. "Bu yasalara aykırı değil. Buna araştırma denir."

Dane dişlerini sıktı. Ne yazık ki pislik haklıydı. Kana, silaha, onu suçla ilişkilendirecek somut bir şeye ihtiyacı vardı.

Dane, "Bu takip olarak değerlendirilebilir," dedi. "*Bu* yasalara aykırı kanun."

"Ben kimseyi takip etmiyorum." McCray gözlerini Josie'ye dikti. "Öyle miyim, Josie? Sana dokunmadım ya da seni tehdit etmedim. Sadece film hakkında danışmanlık istedim. Eminim burada seninle özel bir seans yapmak isteyen tek kişi ben değilimdir."

Josie kararlı bir şekilde, "Özel seans teklif etmiyorum," dedi. "Eğer bir daha yanıma gelir ya da beni rahatsız edersen, yasaklama emri çıkarttırırım."

McCray'ın gözleri tehditkâr bir hal aldı. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca aynı binada olacağımız halde bunu nasıl yaparsın?"

Dane onu yakasından yakaladı. "Ondan uzak durduğundan emin ol, yoksa seni hapse atmanın bir yolunu bulurum." Dane eğitimde öğrendiği korkutma taktiklerini kullanarak daha da yaklaştı. "Eğer saklayacak bir şeyin yoksa, gerçek adın ne? McCray olmadığını biliyorum."

McCray bakışlarını kaçırdı, sert görüntüsü kayboldu. "Buna cevap vermek zorunda değilim."

"Ya burada cevap ver ya da şerifin karakolunda." Dane kaşlarını kaldırdı. "şüpheli olduğun duyulursa, bunun filmde rol alma şansını nasıl etkileyeceğini düşünüyorsun?"

McCray'in gözeneklerinden buhar sızdı. "Pekâlâ. Size söyleyeceğim ama adımın gizli kalmasını tercih ederim."

Dane'in bu pislikle herhangi bir anlaşma yapmaya niyeti yoktu. "Neymiş o?"

Alnındaki teri sildi. "Lou Hiscock." "Hiscock mu?"

McCray gergin bir sesle, "Evet," dedi. "Kendimi bu şekilde tanıtırsam gösteri dünyasında kimse beni ciddiye almaz. Kulağa bir porno yıldızı gibi geliyor."

Kulağa öyle geliyordu ama Dane yorum yapmaktan kaçındı. Ne yazık ki, laboratuvar bu aletleri inceleyip kanın insana ait olup olmadığını belirleyene kadar, tutuklama yapmak için yeterli bilgiye sahip değildi. Josie'nin evinde parmak izi bulmuş olsaydı, McCray'i haneye tecavüz ya da takip suçundan tutuklayabilirdi. Ama parmak izi yoktu.

Yine de, McCray ona doğru tek bir hareket yaparsa, onu içeri tıkacaktı.

Josie'ye yolu göstermesini işaret etti ve kulübeden çıkıp cipine doğru yürümeye başladılar.

Peyton McCray'in gerçek adını mesaj attı ve ondan McCray hakkında bir araştırma yapmasını istedi. Umarım onu bu cinayetlerle ilişkilendirecek somut bir şey çıkar. Şimdiye kadar elindeki tek şey adamdan hiç hoşlanmadığı ve tahnitçilikte kullandığı birkaç aletten ibaretti. Adamın bunun için makul bir açıklaması bile vardı.

Bu noktada Easton daha çok geçerli bir şüpheli gibi görünüyordu. Telefonu çaldı ve hemen kaptı. "Ajan Hamrick."

"Ben Kimball. Eddie Easton'ı buldum. Şu anda onun evinde. Daha önce Neesie Netherington denen kızla fotoğraf çekimi yaptığını, sonra da birlikte olduklarını söylüyor. Üzerinde kanlı giysi ya da silah yok."

"Peki ya Netherington denen kadın?" Dane'in nabzı bir kademe daha yükseldi. "Ondan bir iz var mı?"

"Korkarım yok. Cep telefonuna mesaj bıraktım."

"O hana uğrayıp orada olup olmadığına bakacağım." O fotoğraf çekiminde tam olarak ne olduğunu öğrenecekti. Eğer Neesie bir

ya da Easton onu korkutmuşsa, bu doğru yolda olduklarını doğrulayabilirdi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Dane'le birlikte Falls Inn'de durduklarında Josie'nin sinirleri gergindi. Saat neredeyse sabahın biriydi, birilerini aramak için geç bir saatti.

İki kadın ölmüştü ve her dakika önemliydi.

Dane kapıyı çaldı, ev sahibinin cevap vermesinin birkaç dakika sürmesine ve kadının yarı uykulu olmasına şaşırmadı.

"Bu da ne böyle?" Cynthia Humphries mırıldandı. "Saatin kaç olduğunu biliyor musunuz?"

"Çok özür dileriz," dedi Josie. "Önemli ama."

"Evet, özür dilerim," dedi Dane içtenlikle. "Bayan Humphries, bu gece başka bir kadın daha öldürüldü. Misafirlerinizden biriyle konuşmam gerekiyor. Genç bayan hakkında bir şeyler biliyor olabilir."

Gözleri irileşti. "Aman Tanrım, bunun olduğuna inanamıyorum. Kimdi o?"

"Film için şehirde bulunan aktörlerden biri, Patty Waxton," dedi Dane. "Misafiriniz Neesie Netherington'ın onu tanıyıp tanımadığını merak ediyoruz."

"Evet, buraya gelmeden önce tanıştıklarını söylediler." Titrek bir eliyle saçlarını okşadı. "Onu getireyim."

Dane başıyla onayladı ve merdivenlerden yukarı doğru gözden kayboldu. Josie ellerini ceketinin ceplerine soktu, birazdan yapacakları konuşmadan korkuyordu.

Sesler gürledi ve yirmili yaşlarında, dalgalı saçlı esmer bir kadın merdivenlerden indi, fuayeye girerken bornozunun kemerini sıktı. Josie kendini ve Dane'i tanıttı ve Neesie'den temkinli bir bakış aldı.

Dane boğazını temizledi. "Bayan Netherington, Patty Waxton'ı tanıyor musunuz?"

Sanki kötü bir haber sezmiş gibi soldu. "Evet, oda arkadaşınız. Başka bir seçmede tanışmıştık. Sorun nedir? Patty iyi mi?"

"Korkarım değil," dedi Dane. "Cesedini daha önce toplum merkezinin dışında bulduk. Bıçaklanarak öldürülmüş."

"Aman Tanrım, başına kötü bir şey gelmiş olmasından korkuyordum." Kızın bacakları büküldü ve Josie ile Dane onu yakalayıp fuayedeki banka oturmasına yardım ettiler.

"Bunu sana söyleten ne?" Josie nazikçe sordu.

Neesie'nin gözlerinden yaşlar süzüldü. "Çünkü erken yatıyor ve ben eve geldiğimde odada değildi. Sabahtan beri onu görmedim ya da ondan haber almadım."

"Daha önce Eddie Easton'la birlikte miydin?" Dane sordu. Kadın burnunu kırıştırdı. "Evet, neden?"

Josie genç kadının kolunu sıktı. "Lütfen, Neesie. Eddie'yle neler olduğunu anlat bize. Neredeydin?"

Bir an için küçük bir tırnağını çiğnedi. "Beni bir fotoğraf çekimi için ormana götürdü."

"Saat kaçtı?" Dane sordu.

"Alacakaranlık." Ayaklarını bir o yana bir bu yana kaydırdı.

"Biraz ürkütücüydü. Bu niş resimleri çekmeyi seviyor. Cinayetlerden birini canlandırdık."

Josie Neesie'nin çenesini kaldırdı ve Neesie'nin boynundaki ize bakarak kaşlarını çatı. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır, pek sayılmaz," dedi Neesie. "Şelaleye gittik ve bana Gelin Katili kurbanları gibi giydirdi, gelinliği ve jartiyerine kadar."

Josie nemli ellerini giysilerine sildi. "Sonra ne oldu?" "Daha sonra bir motele gittik ve bilirsin işte..."

"Bütün gece onunla mıydın?" Dane sordu.

"Her zaman değil," dedi. "Saat sekiz gibi uyuyakaldım ve uyandığımda gitmişti. Taksi ücretiyle birlikte bir işinin çıktığını belirten bir not bırakmış."

Josie yabancılarla yatmamakla ilgili bir yorumu ısırarak geri aldı. Neesie, Patty'nin ölümü konusunda azarlanmadan da kendini yeterince kötü hissedecekti. "Eddie'nin yanında oyuncak bebek var mıydı? Mitzi bebeği mi?"

Neesie yine tırnağını çiğnedi. "Hayır, neden?"

Josie tırnaklarını yemesini engellemek için ellerini Neesie'nin ellerinin etrafında kavuşturdu. "Önemli olabilir."

Sanki düşünüyormuş gibi dişleriyle dudağını yokladı. "Ben bir tane görmedim. Ama dolabında başka aksesuarlar da vardı. Aktrislerin canlandırabileceği çeşitli sahneler için olanlar."

Josie, Neesie'nin söyledikleri üzerinde düşündü. Porter McCray tüyler ürperticiydi ama Easton katil olma ihtimali daha yüksek görünüyordu. Fetiş fotoğrafçılığı ona kadınları ölüme çekmek için mükemmel bir fırsat veriyordu.

Neesie'ye zarar vermemiş olsa bile, Patty'yi daha önce öldürüp cesedini bir yere saklamış, sonra da sıvışıp Graveyard Falls'a geri dönmüş ve herkes toplum merkezinden ayrıldıktan sonra Patty'nin cesedini atmış olabilirdi.

Zavallı kız sadece çürüklerle kurtulduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkında değildi. Diğerleri gibi o da bir ot yığınının içinde ölü yatıyor olabilirdi.

Dane şüphelinin McCray mı yoksa Eddie Easton mı olduğu konusunda kararsızdı. Easton kazanıyordu.

McCray kurgudan daha garip, ürkütücü ve Linder davasının ayrıntılarına o kadar takıntılıydı ki çizgiyi aşmış ve bir insanın canını almanın nasıl bir his olduğunu tatmak istediğine karar vermiş olabilirdi. Eğer öyleyse, neden Gelin Katili'ni taklit etmedi? Kendisinin tahnitçilik ya da yırtıcı kuşlarla ilgili hiçbir deneyimi yokken neden pençe izleri kullansındı? Yara izleriyle ilgili teoriyi hatırladı. Bildiği kadarıyla McCray de yara izlerinden muzdarip değildi.

Öte yandan Easton, Betsy ziyarete geldiğinde UT'ye gitmiş ve yırtıcı kuşlarla çalışmıştı. O da yara almış, estetik ameliyat geçirmiş, tüm oyunculara erişebilmiş ve birçoğuyla fotoğraf çektirmişti. Genç kadınlar ona kolayca güveniyor ve kavgaya etmeden onunla gidiyorlardı.

Tıpkı Neesie'nin ona gelinlik giydirmesine ve onu jartiyerle boğuyormuş gibi yapmasına izin verdiği zaman yaptığı gibi.

Sapık.

Easton'ın yaptıklarını düşünmek Dane'in ellerini adamın boynuna dolayarak ona güçsüz olmanın nasıl bir his olduğunu öğretmek istemesine neden oldu.

"Peki seks nasıldı?" Dane sordu.

Josie onun kolunu yakaladı, kaşları çatılmıştı.

"Dane." Neesie öksürdü. "Affedersiniz?"

Dişlerini sıktı, ani çıkışından pişmanlık duyuyordu. Ama yapması gereken polis işleri vardı. "Sadece tehlikeli olup olmadığını bilmem gerekiyor. Fotoğraf çekimi sırasında size kurbanlardan biri gibi poz verdiğini söylemişsiniz. Seni bağladı mı? Sizi rahatsız etti mi? Seni korkuttu mu?"

Neesie parmaklarını saçlarının arasına soktu ve nasıl cevap vereceğini düşünüyormuş gibi başını ovuşturdu.

"Yargılamıyorum," diye hızla ekledi Dane. "İki kadını öldüren bir adamı arıyoruz. Sana zarar vereceğini hissettin mi?"

"Bilmiyorum. Belki de." Gözlerinden bir parça korku geçti. "O sahneyi canlandırmak beni gerdi çünkü ormanda yalnızdık. Bana ... hatırlattı."

Josie Neesie'nin elini sıktı. "Kimi?" Neesie boğuk bir ses çıkardı. "Eski sevgilimi."

"Onunla ne oldu?" Dane sordu.

"Bana takıntılıydı," diye itiraf etti Neesie. "Beni her yerde takip etti ve arkadaşlarımı korkuttu. Ayrıldığımda, beni asla bırakmayacağını söyledi."

Josie onun elini bir kez daha sempatik bir şekilde sıktı. "Devam et."

"Bir gece beni eşek sudan gelinceye kadar dövdü," dedi. "Çenem kırılmış, kaburgalarım çatlamış ve karnımdan bir kesikle hastanelik olmuşum. Hâlâ yara izlerim var."

Dane homurdandı. Kadınları döven erkekler pislikti. "Bu adam şimdi nerede?"

"Bilmiyorum." Neesie destek için Josie'ye döndü. "Hastaneden taburcu olduğumda bir arkadaşım kaçmama yardım etti. Yeni bir isim, yeni bir kimlik aldım. Hâlâ gözüm arkada değil."

"Bana bir fotoğraf verirseniz, şerife onu araması için haber veririm," dedi Dane, koruyucu içgüdüleri onu yönlendiriyordu.

Neesie telefonunu aldı ve birkaç fotoğrafa göz attıktan sonra Dane'e pislüğün fotoğrafını gönderdi.

Dane, eğer şehirdeyse yakalanıp sorgulanacağı konusunda onu temin etti. "Easton'a geri dönelim. Geçmişle ilgili bir şey söyledi mi?"

Neesie başını salladı. "Yara izlerimi görünce beni Dr. Grimley adında bir plastik cerraha yönlendirmeyi teklif etti. Los Angeles'taki diğer aktris ve modellerden bazıları üzerinde çalışmış."

"Grimley." Dane bu ismi hafızasına kazıdı. Easton'ın stüdyosundaki sepette o adamın kartvizitini görmüştü. Charity Snow'un göğüs implantları vardı; ameliyatı Dr. Grimley mi yapmıştı?

"Patty herhangi bir estetik operasyon yaptırdı mı?" Dane sordu.

Neesie kısa bir süre başını salladı. "Yanak implantı ve karın germe yaptırdı, belki başka bir şey de yaptırmıştır ama bundan bahsetmezdi." Neesie bornozunun kemerini çekiştirdi. "Kimin yaptırdığından emin değilim. Sadece birkaç ay önce tanıştık. Çoktan yaptırmıştı."

Her iki kurbanın da estetik ameliyat geçirmiş olması oyunculuk dünyasında alışılmadık bir durum değildi ama yine de ortak bir paydaydı.

Her ortak payda bir ipucu olabilirdi.

Easton ve Grimley arasında da bir bağlantı vardı. Bu önemli olabilir, her iki adamı da şüpheli listesinin başına koyabilirdi.

Dane arabayı evine doğru sürerken Josie'yi yorgunluk sarmıştı. Dane de bitkin olmalıydı ama uyumak için durma belirtisi göstermiyordu.

Kendini işine adanmış için ona nasıl hayranlık duymazdı? Neesie'ye karşı sesi sert çıkmış olabilirdi ama Neesie'den çok onu taciz eden adama kızgın olduğunu hissetmişti.

Dane laboratuvarı aradı ve bilgi işlem sorumlusu Peyton'a Neesie'nin eski sevgilisi Leroy hakkında neler bulabileceğini öğrenmek için bir mesaj bıraktı.

Dr. Grimley.

"Grimley bir plastik cerrah," dedi Dane. "İki kurbanımıza estetik ameliyat yapıp yapmadığını bilmem gerekiyor. Ayrıca geçmiş ve fotoğrafçı Eddie Easton ile bağlantısı hakkında bulabildiğiniz her şeyi öğrenin."

Arabasını park ederken yatağında bulduğu oyuncak bebek Josie'nin aklından çıkmıyordu.

Evine girer girmez hemen mutfığı ve oturma odasını taradı, ardından içeride kimsenin olmadığından emin olmak için yatak odasına gitti.

Mutfığa döndüğünde Dane arka kapının yanında durmuş karanlık ormana bakıyordu. Josie geçen yıl buradayken ormanın ürkütücü göründüğünü düşünmüştü ama başka bir katilin etrafta gizlendiğini bilmek, kötülüğün Mezarlık Şelalesi'ne çekilip çekilmediğini merak etmesine neden oldu.

"Geç oldu, Dane. Yorulmuş olmalısın. Beni geri getirdiğin için teşekkürler."

Onunla yüzleşmek için dönerken omuzları kaskatı kesilmişti. "Bana gitmemi söyleme şeklin buysa, işe yaramayacak. Bu gece hiçbir yere gitmiyorum."

Adamın boğuk sesi, peşinden gitmesine izin veremeyeceği duyguları harekete geçirerek kızın üzerine çöktü. Tanrı aşkına, daha önce bir öpücüğü başlatmış olsa da, başka bir kadın ölü yatıyordu.

O ve Dane'in katili bulmaya odaklanmaları gerekiyordu. "Ben iyiyim. Kalmak zorunda değilsin."

"İyi olduğunu biliyorum," dedi ağır bir iç çekişle. "Güçlü olduğunu da." Ellerini onun kollarına doladı. Yere baktı, ona sarılmak için can atıyordu ama güçlü olması gerektiğini de biliyordu.

Adam onu kendisine bakmaya zorladı. "İki kadını vahşice bıçaklayan zanlı daha önce sizin evinizdeydi. Tek bildiğimiz, geri gelebileceği."

Kadın titredi ve adamın bakışı yumuşadı. "Seni korkutmaya çalışmıyorum," dedi Dane, "ama gerçekçi olmak zorundayız. Bir noktada, bu şüpheli sana fotoğraf göndermekten daha fazlasını yapmak isteyebilir. Sizinle yüz yüze konuşmak isteyebilir."

Dane'in ifadesindeki karanlık endişe Josie'nin nefesini kesti. "Beni öldürmeye çalışacağını mı düşünüyorsun?"

Dane omuz silkti. "Bilmiyorum ama şu andan itibaren senin yanından ayrılmayacağım."

Silas Grimley, *Kuş Günlükleri* adlı blogunu açtı ve son yazısını gözden geçirdi.

Babası ona kurtardıkları her yırtıcı kuşun ayrıntılarını, hayvanın aldığı yaraları ve kuşa uyguladıkları tedaviyi içeren bir günlük tuttururdu.

Ayrıca kuşlar üzerinde deneyler de yapardı.

Bazıları kuşları hasta etmiş ve insanlara karşı saldırganlaştırmış.

Kuşlar öldüğünde, yırtıcı kuşların kemikleri temizlemesine izin vermiş, sonra da babası onları toplamıştı. Birlikte duvarlar için karmaşık kolajlar yapmışlardı.

Silas bazılarını Los Angeles'taki dairesinde saklıyordu.

Saldırıdan sonra Silas başına gelenlerin dehşetini ve nasıl bir kemik koleksiyoncusu haline geldiğini yazmaya başlamıştı. İlk hikâyeler annesinin onu terk ettiği ve babasının kuşlara kafayı taktığı ilk yıllarını anlatıyordu.

Silas keskin pençelerden ve gagalardan çok korkmuş ve babasına yardım etmekten kaçınmıştı.

Korkusunu göstermek adamı çileden çıkarmıştı. Ona güçlü olmayı öğretmeye kararlı olan babası, Silas'ı ağıllara girmeye zorlamıştı.

Silas, başının üzerinde dönüp duran, yüzünü, kollarını ve ellerini gagalayan şahin ve akbabaların görüntüleriyle dolup taşarken nefes verdi. Kuşların pençeleriyle ellerinden ve yüzünden etlerini koparışlarının anısı o kadar güçlüydü ki, sanki her şey yeniden oluyormuş gibi hissetti. Hâlâ kendi kanının metalik kokusunu alabiliyordu.

Parmaklarını klavyenin üzerine yerleştirdi ve küçük çocuğun, babasının onu itip kaktığı andaki tedirginliğini anlatmaya başladı

Kalem. Babası şahinlerle çalışırken her zaman eldiven giyerdi ama bazen şahinler kalın kumaşı gagalar ve gömleğini tırmalarlardı.

Babası bu yara izleriyle gurur duyardı.

Bu hikâyede Silas, çocuğun bir korkak gibi sinmek yerine karşılık vermesini sağlamaya karar verdi.

Çocuk eline bir sopa aldı ve kuşlara vurmaya başladı ama sopanın her v u r u ş u vahşi hayvanları daha da öfkeliendiriyordu. Tıslamaları ve çığlık çığlığa saldırı sesleri havayı yırtarak çocuğun üzerine çullandı.

Pençe izleri yüzünden kanlar içinde ve acı içinde kalan çocuk sürünerek ağılın kapısına gitti ve kapının kilidini açmayı başardı. Kapıyı iterek açarken elinden ve kolundan kan damlıyordu.

Kuşlar saldırmaya devam etti, çocuk topraktaki açıklıktan kendini sürüklerken etini parçaladılar. Tüm gücünü toplayarak ağılın kapısını itip ardına kadar açtı. Kaçmak için acele ettiler. Kanat çırpıp gökyüzüne yükseldiler.

Onları serbest bırakmış ve kendini kurtarmıştı.

Babasının böğürtüsü sırtlarda gümbürdedi ve yenilgiyle yere yığıldı. Babası gömülene ve kendisi dağlardan kaçana kadar asla gerçekten özgür olamayacaktı.

Tıpkı şahinler ve kartallar gibi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Bu son katilin peşine düşeceği düşüncesiyle sarsılan Josie, Dane'den yatağına girmesini ve bütün gece ona sarılmasını isteyecekti.

Daha önce neredeyse
sevişmişlerdi. Şimdi de bunu mu
düşünüyordu?

Derin nefesi Josie'nin gözlerinin içine bakmasını sağladı. Arzu, açlık ve ... endişe gözlerinin derinliklerini karartmıştı. Hangisinin kalbinin daha hızlı çarpmasına neden olduğunu bilmiyordu. Peşinde bir katil olduğu düşüncesi mi yoksa aşık olmak mı?

Tanrım, hayır.

Aşık olmuyordu. Sadece kendini savunmasız ve yalnız hissediyordu. Dane güçlü, koruyucu ve asildi. Tanıdığı diğer erkeklere hiç benzemiyordu. En azından yakınlaştığı bir erkeğe.

"Yatağına git ve biraz dinlen Josie," dedi Dane sert bir fısıltıyla.

Kendini ona atma isteğini bastırdı, sonra içinde oluşan ihtiyaca boyun eğmeden kaçtı.

Yine de suçluluk duygusu onu vurdu ve kanepeden fazladan bir battaniye ve yastık kaptı, aceleyle geri döndü ve onları kollarına itti. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Adamdan bir kıkırdama yükseldi. "Ben de sana bunu söyleyecektim."

Bir şeye ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı.

Ama bu imkânsızdı.

Bu yüzden yatak odasına döndü ve kapıyı kapattı.

Dışarıda rüzgâr ılık çalarak bir ağaç dalını pencereye vuruyordu ama sesi bastırmak umuduyla perdeleri sıkıca birbirine çekti, sonra aceleyle pijamalarını giydi. Yüzünü hızlıca yıkayıp azıcık makyajını sildi ve saçlarını taradı, aynaya bir kez bakınca kurbanın profiline uymadığını hatırladı.

Şimdiye kadar güzel genç kadınları hedef almıştı ama Dane'in de belirttiği gibi ikisi de estetik ameliyat geçirmişti. Bu unsurların hiçbiri ona uymuyordu.

Dane'in çalışma odasında olduğunu bilmek, daha önceki hırsızlık olayından duyduğu endişeyi hafifletti ve yatağa girip yorganı çekti. Ama uyku ondan kaçtı.

Bunun yerine, sayısız hatıra onu sardı.

Billy Linder'ın ve annesinin tekerlekli sandalyede kamburlaşmış iskeletinin görüntüleri, gözlerinin beyazları kırık kan damarlarıyla kıpkırmızı, mavi damarları kâğıt inceliğindeki derisinin altında şişkin.

Kulübeye sinen toz, küf ve kokuşmuş ceset kokuları onu boğdu ve nefes almak için nefesini tuttu.

Sonra parçalanmış oyuncak bebeğin yüzü ve vahşice öldürülmüş, yanakları pençe izleriyle çizilmiş zavallı kadınların görüntüleri onunla alay etti.

Pençeler yırtıcı kuşlara aitti.

Katilin mesajı *bu* muydu? Kendisinin kasabada kol gezen bir yırtıcı olduğu ve bu kadınların da onun avı olduğu mu?

Ya da pençelerle ilgili başka bir şey olabilir miydi?

Billy Linder bir tahnitçi olarak çalışmıştı ve eserlerini sergileme konusunda takıntılıydı.

Bu zanlı kuşlara mı takıntılıydı? Onlarla mı büyümüştü?

Ayrıca kemik de topluyordu. Bu da en az pençe izleri kadar rahatsız ediciydi.

Belki de kemikleri inceleyen bir tür bilim adamı, arkeolog ya da adli tıp analistiydi?

Bu da keşfedilecek başka bir yoldu. Ama bu onları doğru adama götürebilir ve onun deliliğini durdurabilirdi.

Dane sonunda birkaç saat uyukladı ama güneş ön camdan içeri süzüldüğü anda sarsılarak uyandı, zihni davanın ayrıntılarını analiz etmeye başlamıştı bile.

Cipinden bilgisayarını aldı ve Peyton'dan haber almadan önce çalışmaya karar verdi.

Bilgisayar açılırken Josie'nin mutfağını karıştırdı ve bir fincan kahve hazırladı.

Bütün gece bu dava onu yiyip bitirmişti.

İki kurbanın estetik ameliyat geçirmiş olmasına rağmen katilin yüzlerini oyarak bu güzelliği yok etmiş olması onu rahatsız ediyordu. Şüpheli her kimse, güzel kadınlara ya da estetik ameliyat geçirmiş kadınlara karşı bir garezi vardı.

Neden? Reddedildiği için mi?

Estetik cerrahiye bir nedenden dolayı karşı çıktığı için mi - belki de din temelli?

Elinde bir fincan, Patty Waxton'ın adını dizüstü bilgisayarına girdi ve bir arama yaptı. Sabıka kaydı yoktu ve hapisteki erkek kardeşinden başka bir ailesi de yoktu. Liseden mezun olmuş ve yerel bir sanat merkezinde birkaç oyunculuk dersi almıştı.

Tıpkı Charity Snow'ununki gibi Eddie Easton tarafından vesikalıkları yapılmıştı. Tıbbi kayıtlara ulaşmak daha zordu, o yüzden adli tabibi aradı.

"Dr. Wheeland, ben Ajan Hamrick. Son kurbanımız hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

"Ölüm nedeni ilk kurbanla aynıydı. Yüzündeki yaralar ve kesikler aynı tip bir aletle yapılmış, sanırım bu bir cerrahi neşter."

Dane'in kalbi küt küt atıyordu.

Plastik cerrahın bir neşteri olmalıydı. Ama hayatını hayat kurtararak ve insanları daha çekici hale getirerek kazanan bir doktor neden cinayet işlesin ki?

Ünü kusurları onarmak üzerine kurulmuşken neden bir kadının yüzünü sakatlasındı?

Fotoğrafçının gerekçesi konusunda da benzer bir sorunu vardı. Easton egosunu ve cüzdanını besleyen aynı kadınları neden öldürsündü?

Easton kendi görünüşünden ya da kadınların ilgisinden yoksun değildi. Neesie Netherington -rahatsız edici niş fotoğrafçılığına rağmen- onu etkilediğini ve baştan çıkardığını itiraf etmişti. Elinde fırsat varken ona zarar vermemişti. Fotoğraf çekimi yaptıkları sırada onu ormanda kolayca öldürebilirdi.

Dane'in daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. "Cesetten bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı? Peki ya ölüm zamanı?"

"Ölüm saatini dün sabah üç ile sekiz arasına koyuyorum. Yine, kurban o günün erken saatlerinde seks yapmış ama zorla cinsel saldırı izi yok."

"Peki ya toksin testi?"

"Charity Snow ile aynı felç edici ilaç verilmiş."

Dr. Wheeland'ın ayrıntılara gösterdiği özen çok değerliydi. "Herhangi bir iz var mı?"

Dr. Wheeland, "Tırnaklarının altında makyaj izleri vardı," dedi. "Şimdi analiz ediyorum."

Hayal kırıklığı Dane'in içine işledi. İhtiyacı olan cevaplar yerine sadece daha fazla sorusu vardı. "Tuhaf, çünkü katil onu makyajdan arındırmış." Dane zihinsel olarak Betsy'nin davasına atıfta bulundu. Bu şüphelinin yönteminde, katilin evriminin açıklayabileceğinden emin olmadığı büyük farklılıklar vardı.

Olmayan bağlantıları mı görmeye çalışıyordu?

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye devam etti Dr. Wheeland, Dane'in kargaşasından habersiz. "Bu makyajın farklı bir kıvamı var - daha kalın, daha çok krep makyajı gibi. Kim bilir? Belki de daha önce kullanmış ve izleri yok etmek için tırnaklarını yeterince iyi temizlememiştir."

Dane lisede Porto şarabı renginde bir doğum lekesi olan ve bunu krep makyajıyla kapatan bir kız tanımişti. "Krep makyajı yara izi ya da Porto şarabı doğum lekesi olan insanlar tarafından kullanılıyor mu?"

"Evet," diye yanıtladı Dr. Wheeland, "aktörler ve özel efekt sanatçıları da çeşitli roller için kullanıyor."

Makyaj sanatçısının muhtemelen yanında bir dizi vardı. "Patty'nin bir yara izi ya da doğum lekesi var mıydı?"

"Bulabildiğim kadarıyla yok, ama estetik operasyon geçirdiğini gösteren işaretler var."

Dane adli tıp raporunu düşündü. Bu ipuçları Betsy'nin katilinden uzaklaşıyordu.

Yine de bu kızların da adalete ihtiyacı vardı. "Makyaj parçacıkları Betsy'nin katille teması sonucu oluştuysa, bu katilin de bir yara izini kapatıyor olabileceği anlamına gelir. Ya da kılık değiştirmiş olabilir."

Dr. Wheeland, "Her ikisi de mümkün," dedi. "Ya da aktörlerden biri olabilir."

McCray gibi. Hatta makyaj sanatçısı Baines bile olabilir.

Gençken geçirdiği bir kazada yara almış ve yüzden fazla dikiş atılmıştı. Bu hafta katılan kadınların çoğu muhtemelen onu tanıyor ya da onunla çalışıyordu.

Ona kesinlikle güvenirlerdi.

Gerçi bildiği kadarıyla ne Baines ne de McCray on yıl önce Betsy'nin yakınında bile bulunmamıştı.

Parçaların istediği gibi yerine oturmamasından hayal kırıklığına uğrayan Dane, ME'ye teşekkür etti, şerifi ararken düşünceleri çalkalanıyordu. "Kimball, Baines hakkında bir şey bulabildin mi?"

"Yardımcıma göre, Baines dün akşam sekiz civarına kadar toplum merkezinde çalışmış, sonra bir grupta yemeğe gitmiş ve restorandan başka bir adamla ayrılmış."

"Nereye gitmişler?"

"Kulübeye geri dönmüşler. Adam saat on gibi ayrıldı. Ondan sonra Baines dışarı çıktı. Yardımcım onu takip etti ama otoyolda kaybettiğini söyledi."

"Kahretsin, yani Baines'in dün gece merkeze bir ceset getirip atabilecekken hesaplanmamış boş zamanı vardı."

Gergin bir saniye geçti. "Bu mümkün, sanırım. Ve sen sinirlenmeden önce, adamımla daha iyi bir iş yapması için konuştum bile. Gerçi o daha acemi ve işi yeni öğreniyor."

Anlaşıldı. Dane her şeyi kendi başına halledebilmeyi diliyordu ama bu neredeyse imkânsızdı. "Peki ya dün sabahın erken saatlerinde?"

"Kulübesindeydi, saat altıda koşuya çıktı," dedi Kimball. "Geri dönüp duş almış, sonra da toplum merkezine gitmiş."

Elbette bir ara gizlice arka kapıdan çıkmış olabilir.

Dane'in telefonu çaldı ve Kimball'a kendisini haberdar etmesini söyledikten sonra diğer aramayı bağladı.

"Dane, ben Peyton. O plastik cerrah hakkında öğrendiklerime inanamayacaksın."

Josie kahve kokusuyla uyandı. Aylardır onu rahatsız eden korkunç kâbuslar yerine, rüyaları Dane'in yatağında onunla sevişmesiyle doluydu.

Onunla sevişmek rüyalarında bu kadar harikaysa, gerçek hayatta nasıl olurdu?

Bu rüyanın hemen ardından, Dane'in geceyi geçirme nedeni içini ürpertti.

İşe gitmeleri gerektiğini bildiğinden duş aldı, ardından etek, kazak ve botlarını giydi, günün ne getireceğinden emin değildi.

Dane içeri girdiğinde başını kaldırdı ve bir fincan kahve alıp içine tatlandırıcı döktü, vücudu onun incelemesiyle karıncalandı. Gördükleri hoşuna gitmiş miydi?

Bir saniye geçti ve bakışları bilgisayarına döndü.

Hayal kırıklığına uğramakla savaştı ama kendini azarladı. Öldürülen iki kızın onun ilgisine ondan daha çok ihtiyacı vardı. Katil şimdi başka bir kurbanın peşinde olabilirdi.

"Şu lanet muhabir Corbin Michaels cinayetler hakkında yazmış," dedi Dane. "Katilimize 'Kasap' adını vermiş."

Josie bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Hay Allah. Ona bir isim vermek sadece egosunu şişirir."

"Biliyorum. Bu zanlıyı yakalayana kadar o pisliği kilit altında tutmaya hazırım."

Ne yazık ki ikisi de Michaels yasaları çiğnemedikçe bunu yapamayacağını biliyordu.

"Hiç uyuyabildin mi?" diye sordu.

Omuz silktili. "Biraz. Sen uyudun mu?"

Yüzü kızardı ve bakışlarını kaçırıp tost makinesinde kızartmak için birkaç simit aramaya koyuldu.

"Josie?"

"Evet, iyi uyudum," dedi masum numarası yaparak. "Bugün için planın nedir?"

"Saat sekizde bir basın toplantımız var," dedi hiç vakit kaybetmeden. "Yolda sana bilgi veririm."

"Önce duş almak ister misin?"

Kaşlarını kaldırdı. "Sakıncası yok mu?"

Hayır, onunla birlikte duş almak isterdi. Ama bunu ona söyleyemezdi.

Göğüslerinin arasındaki ter damlacıklarını temizledi. Bu yakın mesafe ve kasabada başka bir katilin olması travması onu çıldırtıyordu.

"Tabii ki hayır. Fazladan kıyafetin var mı?"

Masadan uzaklaştı. "Arabamda bir spor çantası bulunduruyorum. Bir davada çok işe yarıyor."

"Doğru." Aralarında kaynayan hararete rağmen, bunu sürdürmek için bir hamle yapmadı. İşine olan bağlılığından dolayı ona hayranlık duymalıydı.

Yumurta almak için buzdolabına uzandı. "Sen duş alırken ben de kahvaltıyı hazırlayayım."

Adam başıyla onayladı ve odadan çıkarken koluna dokunarak yanından geçti. Josie libidosunu kontrol altına almasını emretti. Dane onunla yatmakla ilgilenmiyordu. Aralarındaki herhangi bir çekim sadece onun tarafındaydı.

Duşun suyu açıldı ve ılık suyun altında duran çıplak Dane'in görüntüsü ortaya çıktı. Geniş omuzları suyla kaplanmış, saçları ıslak ve kaygan, cinsel organı dışarı fırlamış, kalın ve sertti.

İçini bir açlık kapladı. Ona katılmak istiyordu. Graveyard Falls'ta başka bir manyak katilin olduğunu unutmak için.

Katilin onunla bağlantısı olduğunu.

Elleriyle bir şeyler yapmak için simitleri kızarttı, sonra da ıspanak, biber ve soğanla birkaç omlet hazırladı. Dane muhtemelen kahvaltılık et seviyordu ama elinde pastırma ya da sosis yoktu.

Dane içeri girdi, yeni tıraş olmuştu, saçları hâlâ nemliydi, iri vücudu o kadar erkeksiydi ki kadın nefesini tuttu.

Aceleci bir şey yapıp Dane'in kemiklerini kırmadan önce yemek yemeleri ve yola koyulmaları gerekiyordu.

Adamın umursamaz tavrı onu tekrar yola getirdi. Charity ve Patty'nin katili bulmalarına yardım etmesi için ona ihtiyaçları vardı.

Masadaki koltuğuna çöktü, çenesi sıkıca sabitlenmişti. Yemek için bir iltifat umduysa da, hiç zahmet etmemişti.

Elbette aklında daha önemli şeyler vardı.

Peçetesini açtı ve kucağına yaydı. "Yemek yerken bana ne öğrendiğini anlat."

Çatalıyla yemeğe daldı. "Şu plastik cerrah Dr. Silas Grimley hakkında. Görünüşe göre Easton ona sevk gönderiyormuş. Her iki kurban üzerinde de estetik operasyonlar yapmış."

Josie'nin aklı karıştı. "Cinayetlere karıştığını mı düşünüyorsun?"

"Henüz bilmiyorum. Yine de çocukluğu rahatsız edici. Babası yırtıcı kuşları kurtarırmış ve Silas'ı onlarla birlikte kafese kapatırmış. Silas küçükken kuşlar tarafından saldırıya uğramış."

Josie'nin boğazına bir şeyler düğümlendi. "Tanrım, daha önce katilin kuşlar tarafından saldırıya uğramış olabileceğini düşünüyordum. Babasının buna izin verdiği gerçeğiyle birleştğinde, bu tür bir istismar bir çocuğun zihinsel durumunu ciddi şekilde değiştirebilir. Psikotik bir kriz geçirmiş olabilir."

Dane sanki onun teorisini düşünüyormuş gibi kahvesini yudumladı. "Grimley'nin kollarında ve bacaklarında oldukça kötü yaralar vardı. Saldırının en ağır darbesini yüzü almış. Gençliğinin çoğunu şekli bozulmuş ve diğer çocuklar tarafından dışlanmış olarak geçirmiş."

"Bu katilin yöntemine uyuyor." Josie'nin zihninde bir profil oluştu. Güzel kızlar da Grimley'den kaçmış olmalıydı. Onu reddederlerdi.

Gençken kendisine nasıl davrandıklarının intikamını almak için mi kadınları öldürüyordu?

Dr. Silas Grimley kesinlikle Dane'in ilgilendiği kişiler listesinin başındaydı.

"Kahvaltı için teşekkürler." Dane sanki günlerdir bir şey yememiş gibi omletini bitirdi. "Dr. Grimley'nin Los Angeles'taki ofisini aradım ama resepsiyonist izin aldığını söyledi. Görünüşe göre Knoxville'de plastik cerrahlar için düzenlenen bir konferansa katılıyormuş."

Dane bilgisayarında biraz araştırma yaparken o da bulaşıkları yıkayıp bulaşık makinesine yerleştirdi. "Belki yakın zamanda biri onu reddetmiştir. Kötü bir ayrılık yaşamış ve bu da öldürme çılgınlığını tetiklemiş olabilir."

"Bu mümkün. Oteli aradım, Grimley kongre için kayıt yaptırmış ama odasında değilmiş. Cep telefonuna mesaj bıraktım ama şu ana kadar iletişime geçmedi. Knoxville'den Graveyard Falls'a kadar arabayla gidip geri dönebilir."

Dane dizüstü bilgisayarının ekranını işaret etti. "Laboratuar bana *Kuş Günlükleri* adında yazdığı bir blogun linkini gönderdi."

"*Kuş Günlükleri* mi?"

"Evet." Dane daha önce bazılarını okumuştı. Dizüstü bilgisayarı onun için çevirdi. "Çocukken yırtıcı kuşlarla yaptığı çalışmaların günlüğünü tutmuş. Bu deneyimi bir dizi kurgu öyküye dönüştürmüş. Son derece rahatsız ediciler. Otobiyografik gibi görünüyorlar."

"Yani saldırıya uğradığını mı anlatıyor?"

"Evet. Anlattıklarını kurguyla harmanlamış ama bu çocuğa pençelerini geçirip derisini ve kaslarını parçaladıklarında neler hissettiğini ayrıntılarıyla anlatıyor."

Josie birkaç kısa girişi gözden geçirdi. "Bu onun bir katil olduğu anlamına gelmez. Kitabımı yazmak benim için olduğu gibi onun için de muhtemelen terapi niteliğinde."

"Hayır, ama bir noktada çocuğa *kemik toplayıcısı* diyor. çünkü kuş kemikleri topluyor. Onlardan kolajlar yapıyor." Josie'nin yüzü soldu. "Bu rahatsız edici."

"Akbabalar tarafından parçalanan bir kadın hakkında da bir hikâye yazmış." Parmaklarını masaya vurdu. "Bu hikayede, kadının yüzü pençe izleriyle yaralı bırakılmıştır."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bir saat sonra Dane adliyedeki konferans salonlarından birinde kürsünün arkasında duruyordu. Şerif Kimball iki cinayeti ele almak için bir basın toplantısı düzenlemişti.

Kalabalığın içinde Corbin Michaels'ı gördü ve kendini sorgulanmaya hazırladı. Bugün belediye başkanı, film ekibinin yöneticileri ve çalışanları, oyuncular ve bölge sakinleriyle birlikte en az dört gazeteci daha gelmişti.

Şerif Kimball kendini ve Dane'i tanıttı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Ne yazık ki Graveyard Falls'da bir sorunumuz var ve işbirliğinize ihtiyacımız var."

"İki kadının bıçaklandığını duyduk," diye bağırdı muhabirlerden biri. "Gelin Katili cinayetleriyle bir ilgileri var mı?"

Şerif Kimball daha fazla soru sorulmasını engellemek için elini kaldırdı. "Önce elimizdeki bilgileri aktaralım, sonra sorulara açacağız."

Sesler gürledi, insanlar rahatsız bir şekilde yer değiştirdi ve Dane şerife doğru işaret etti. "Şerif Kimball'ın dediği gibi, benim adım Özel Ajan Dane Hamrick. Evet, iki kadın öldürüldü. İlk kurbanın adı Charity Snow, ikincisinin Patty Waxton."

Muhabirlerden biri "Kadınlara gelinlik giydirdi mi?" diye sordu.

"Hayır." Dane henüz kadınların soyunmuş hallerini açıklamak istemiyordu. Olayın kilit unsurlarını ve ayrıntılarını saklamak, daha sonra ihtiyaç duyulması halinde sahte itirafların ayıklanmasına yardımcı olabilirdi.

Dane, "Bu taklit bir suç değil, Gelin Katili ya da Thorn Ripper cinayetleriyle de ilgisi yok," dedi. "Paniğe gerek yok, ancak aynı zamanda, aynı yöntemle işlenen iki cinayet olduğu için, katilin tekrar saldırabileceğinden endişe ediyoruz. Kasabadaki tüm genç kadınları dikkatli olmaları, geceleri yalnız dışarı çıkmamaları ve çiftler halinde seyahat etmeleri konusunda uyarmak istiyorum. Bu noktada, kimliği belirsiz bu şüphelinin kurbanlarını nasıl ölüme sürüklediğini henüz tespit edemedik, ancak katilin bu kadınların güvendiğı biri olduğundan şüpheleniyoruz. Muhtemelen yirmili yaşların ortalarında ve film işiyle bağlantılı olabilir. Ayrıca çekici ve cazibeli olduğunu düşünüyoruz, bu yüzden kadınlar onunla gitmekten korkmuyorlar."

"Kurbanlar cinsel saldırıya uğradı mı?" Michaels sordu.

Dane sesini sakinleştirmeye zorladı. Bu muhabirin röportaj için Bailey Snow'u rahatsız ettiğini görmüştü. "Kurbanların cinsel ilişkiye girdiklerine dair kanıtlar var ama tecavüze dair net bir belirti yok."

"Peki ya kurban bilimi?" Michaels sordu. "Katil belirli bir tipi mi hedef alıyor? Sarışınlar mı? Esmerler mi? Profesyonel kadınlar mı?"

"Daha önce de söylediğim gibi, her iki kadın da aktris, ama hayır, kesin bir fiziksel tanım yok. Kadınlar birbirlerini tanımıyorlardı ve seçmeler için şehre gelmiş olmaları dışında ortak bir nokta bulamadık."

Estetik ameliyatla ilgili ayrıntıyı kasıtlı olarak atladi - estetik ameliyatın kilit bir faktör olmaması ihtimaline karşı panik yaratmak ya da şehirdeki diğer kadınlara yanlış bir güvenlik hissi vermek istemedi.

MO'daki benzerlikler, aşırıya kaçan şiddet ve suçlar arasındaki kısa zaman aralığı göz önüne alındığında, bu şüphelinin tekrar cinayet işleyeceğinden şüpheleniyordu.

Ve yakında.

Bir kadın muhabir elini salladı. "Şüphelendiğiniz biri var mı?"

Dane yanıt vermemek için kendini zor tuttu. Çok fazla şüphelisi vardı. "İlgilendiğimiz birkaç kişi var ama bu bilgiyi açıklamaya hazır değiliz." Kalabalık odayı taradı, herhangi bir şüpheli

Şüpheli davranışlar, gergin görünen biri ya da Josie'yi izleyen biri.

Josie casting direktörünün yanına oturmuştu. Michaels yanlarına yaklaşırken Dane'in sinirleri bozulmuştu.

"Cinayetlerle ilgili herhangi bir bilginiz varsa ya da şüpheli bir şey görür veya duyarsanız lütfen şerif departmanı ile iletişime geçin." Gruptaki paniklemiş ve korkmuş görünen kadınlara baktı. "Lütfen hanımlar, dikkatli olun. Kimseye güvenmeyin."

Tabii ki odadaki kadınların yarısı bu tavsiyeye kulak asmadı. Hepsi keşfedilmeye hevesliydi ve endüstri profesyonelleriyle gevezelik edeceklerdi. Konutlar ve seçmelerin zamanlaması herkesi birbirine yakınlaştırıyor ve dostluk yaratıyordu. Aynı zamanda sahte bir güven ve samimiyet havası yaratıyor ve kadınların mağdur edilmesi için mükemmel bir zemin hazırlıyordu.

Daha da kötüsü, baş şüphelileri makyaj sanatçısı, fotoğrafçı ve bir aktörden oluşuyordu. Plastik cerrah hariç hepsi film şirketinin ayrılmaz bir parçasıydı. Gerçi Easton, kadınların kolayca güvenebileceği Dr. Grimley'e de referans vermişti.

Lanet olsun. Şüphelinin elinde savunmasız hedeflerden oluşan sanal bir havuz vardı.

Soru şuydu: Sıradaki hangisi olacaktı?

Panik kalabalığı sararken Josie'nin aklına deja vu geldi. İki yıl önce, Graveyard Falls sakinleri Gelin Katili yüzünden diken üstündeydi. Şimdi de başka bir katil aralarına gizlenmişti.

Corbin Michaels yine elini salladı. "Projeyle ilgili tartışmalar sürerken, sizce katil bu filmi protesto etmek için kasabayı mı hedef alıyor?"

Kalabalıktaki insanlar Josie'ye bakmak için döndüler.

Olive Josie'ye doğru eğildi. "Seni suçlu hissettirmesine izin verme. Sen sadece hikâyeyi yazdın. İnsanlar gerçeği bilmeyi hak ediyordu."

"Teşekkürler, Olive." Josie ona bir gülümseme sundu. Bu kasabada kendini dışlanmış hissediyordu; bir arkadaşının olması güzeldi.

"Hayır, durumun böyle olduğuna inanmıyorum," dedi Dane. "Geçmişte işlediği suçların duyulmasını engellemek için masum kadınları öldürmek nasıl haklı gösterilebilir?"

Michaels, "Seri katiller her zaman mantıklı değildir," diye belirtti.

"Belki değildir ama patolojilerinde belli bir mantık vardır," diye yanıtladı Dane. "Bu suçların işleniş şekli, şüphelinin bir noktaya değinmek istediğini gösteriyor."

Muhabirlerden biri, "Basınla temasa geçmedi," dedi. Odanın diğer ucundaki Porter McCray, Josie'ye uğursuz bir gülümseme fırlattı, Billy Linder'in onu yatağa zincirlediği zamanı hatırlattı.

Dane onun yerine cevap verdiğinde içini bir rahatlama kapladı. "Zamanımız olan tüm sorular bu kadar. Üzerinde çalışmamız gereken bir soruşturma var."

Michaels onun adını haykırdı. "Katilin kadınların yüzlerini pençe benzeri işaretlerle oyduğu doğru değil mi? Bu onun imzası, değil mi? O bir kasap."

Dane'in içinden öfke fışkırdı ve bakışları muhabire odaklanarak hareketsiz kaldı. Gazetede şüpheliye verdiği isim buydu, ancak ayrıntıları yazmamıştı. Şimdi araştırıyordu. "Bunu nereden duyduunuz?"

"Doğru, değil mi? Onları bıçaklamadan önce yüzlerini oyuyor, sonra da ganimet olarak bir kemik parçasını alıyor."

Kalabalıktan tedirginlik ve şok sesleri yankılandı. Josie bir elini göğsüne bastırdı. Muhabir bu ayrıntıyı nereden biliyordu?

"Bu doğru mu?" diye bağırdı biri.

"Şehirde başka bir seri katil daha var!" diye bağırdı arkadaki bir kadın.

Bir adam kalabalığın arasından kendine yol açtı. "Neden bize her şeyi anlatmıyorsun?"

Dane histeriyi yatıştırmak için elini kaldırdı. "Bu bilgiyi nereden aldığınızı bilmiyorum Bay Michaels, ama bu davanın detayları henüz açıklanmadı. Kasabadaki herkesten panik yapmamalarını ama tedbirli olmalarını istiyorum. Daha fazla bilgiye sahip olduğumuzda halkı bilgilendireceğim."

Michaels, "Ayrıca şu çocuk oyuncaklarından birini de bırakıyor," diye devam etti. "Mitzi bebeği. Bu ne anlama geliyor?"

Dane onu görmezden gelerek merdivenlerden inmeye başladı ama Corbin kalabalığın arasından Josie'ye doğru ilerlerken diğer muhabirler onun etrafını sardı.

"Katil seninle temasa geçti mi?" Olive kısık bir fısıltıyla sordu.

Josie ona sır vermek istiyordu ama Dane ayrıntıları gizli tutmak istiyordu. "Soruşturma hakkında konuşamam."

"Aman Tanrım." Olive elini göğsüne bastırdı, gümüş tırnakları ışığın altında parlıyordu. "O yaptı, değil mi? O kadınları kimin bıçakladığına dair bir fikrin var mı?" Olive paranoyak bir şekilde odanın etrafına bakındı. "O şimdi burada mı?"

"Bilmiyorum," dedi Josie dürüşte, ama onun yaygarayı izlediğini ve herkesin yüzündeki korkunun tadını çıkardığını hissetti.

Olive onun kolunu sıktı. "Dikkatli ol Josie. Yaralandığını görmekten nefret ederim."

"*Kimsenin* incinmesini istemiyorum," dedi Josie. "O hasta orospu çocuğunu bulup içeri tıkmak için elimden geleni yapacağım."

"Aferin sana. Cesaretine hayranım Josie."

Josie belli belirsiz gülümsedi. "Ben sadece hayatta kalmak için yapmam gerekeni yapıyorum."

Bir kalp atışı sessizlik oldu ve Olive onun kolunu tekrar sıktı. "Biliyorum ve bu yüzden senden hoşlanıyorum. Bu hikâyeyi yazarsan lütfen bana haber ver. İnsanlar bu filme ilgi gösterirse, bir sonrakini seçebiliriz."

Olive kızlardan bazılarıyla sohbet etmek için izin istedi ve Josie muhabir yaklaşırken omuzlarını dikleştirdi.

Michaels onun önünde durdu. "Katil sizinle temasa geçti mi?"

Josie omurgasını dikleştirdi. "Aynı soruyu ben de size sormalıyım. Bilgiyi nereden aldınız?"

"Doğru, değil mi?" Michaels sordu.

"Sorularınızı şerif departmanına yöneltmeniz gerekiyor," dedi Josie. "Ben sadece film şirketiyle kitabım üzerinde çalışmak için şehirdeyim. Suçu sansasyonelleştiren ve panik yaratan muhabirleri takdir etmiyorum."

Michaels'ın gri gözlerini inançsızlık doldurdu. "Kitabı yazan sizsiniz Bayan DuKane. Bence bu cinayetler hakkında söylediğinizden çok daha fazlasını biliyorsunuz. Özel bir hikâye istiyorsunuz, bu yüzden de sorumlu ajanla yakınlaşıyorsunuz."

Öfke Josie'nin kanını ısıttı. "Bu söylediğin korkunç bir şey. Kalbim bu iki genç kadınla, onların aileleri ve arkadaşlarıyla birlikte."

"Yine de bundan çıkar sağlayabilirsin."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Josie'nin vicdanının derinliklerinden suçluluk duygusu yükseldi. "Kitabı para için yazmadım. İnsanların iyileşmesine yardımcı olmak için yazdım."

"Yine de burada başka bir cinayet davasına karışmış durumdasın," dedi Michaels küçümseyerek.

Dane kalabalığın arasından belirdi, içinden öfke yayılıyordu. "Bayan DuKane'i taciz ederek istediğinizi elde edemezsiniz."

Michaels, Josie ve Dane arasında bir ileri bir geri baktı. "Benim istediğim şey gerçeği söylemek, kadınları kime dikkat etmeleri gerektiği konusunda uyarmak." Sesinde bir onaylamama tınısı vardı. "İnsanlara Graveyard Falls sokaklarında hayatlarından endişe etmeden yürüyeceklerini söyleyebilmek."

"O zaman bu konuda hemfikiriz." Dane adama ters ters baktı. "Bu bilgiyi nereden aldın?"

Michaels hafifçe yüzünü buruşturdu. "Kaynağımı açıklayamayacağımı biliyorsun."

Dane adamı kolundan tutup kenara çekti. "Beni dinle, bu sıradan bir hikâye değil, seni pislik. Kadınların hayatı tehlikede."

Michaels, Dane'in yumruklarını kolundan ayırmak için kavradı. "Onları kime dikkat etmeleri gerektiği konusunda uyarmaya çalışıyorum."

"Bu bilgiyi *nereden* aldın?" Dane tekrar sordu, sesi daha sertti.

Michaels'ın burun delikleri alevlendi. "Sana söyledim, kaynağımı açıklayamam." Dane onu duvara doğru itti. Kara bulutlar yukarıda hareket ediyordu,

gölge düşürüyordu. Yoldan geçen insanlar soluk soluğa kalıyordu ama o onlara ilerlemelerini işaret etti. "Bir cinayette bilgi saklamak yasalara aykırıdır. Eğer bu katili durdurmaya gerçekten yardım etmek istiyorsanız, konuşmaya başlayın."

Michaels meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Ancak bana özel bir bilgi verirsen."

Dane'in çelik gibi gözleri Michaels'inkilerle buluştu. Josie bir an için adamın suratını dağıtacağını düşündü.

Eğer öyle yaparsa Dane'i suçlayamazdı.

"Peki," dedi Dane buz gibi bir sesle. "Ama benim iznim olmadan hiçbir şey basamazsın. Şimdi dökül bakalım, lanet olsun."

Michaels, Dane'in parmaklarını yakasından çekti. "İsimsiz bir mesaj aldım."

Josie'nin midesi düğümlendi. İçinde fotoğraflar olan bir mesaj almıştı.

Peki katil neden bu muhabire de mesaj gönderiyordu?

"Kurbanların fotoğraflarıyla mı?" Dane sordu.

Michaels gözlerini kıstı ama bir şey söylemedi.

"Bana o lanet mesajı göster," dedi Dane dişlerini sıkarak, "yoksa seni cinayet soruşturmasını engellemekten tutuklarım. Başka bir kadının daha ölmesini mi istiyorsun?"

Michaels ona hırladı ama telefonunu cebinden çıkardı.

Mesajı okuyunca Dane'in midesi bulandı.

Bütün güzel yüzler arka arkaya dizilmişti,

Tüm o güzel yüzleri, ilerlerken oyacağım.

Lanet olsun. Şüpheli sadece şifreli bir mesaj bırakmakla kalmamış, Josie'ye gönderdiği fotoğrafların aynısını muhabire de göndermişti.

Neden göndermiş?

Çünkü Josie onlarla halka açılmamıştı ve o da anılmak mı istiyordu?

Dane kenara çekilip mesajın kaynağını bulup bulamayacaklarını öğrenmek için laboratuvarı aradı.

Michaels tekrar Josie'ye döndü. "Size resim gönderdi mi, Bayan DuKane?"

Josie ona cevap vermek yerine, "Bu bilgiyi halka sızdırmak tehlikeli ve el altından yapılan bir şeydi," dedi.

Michaels, "İnsanların gerçeği öğrenmeye hakkı var," diye karşı çıktı.

"Bana güvenin Bay Michaels," dedi Josie, "gerçeği bilme ve bildirme ihtiyacını anlıyorum. Sorumsuz olmak insanların hayatına mal olabilir."

Dane onlara doğru geri adım attı.

"Telefonumu izlemeye aldığınızı varsayıyorum," dedi Michaels.

"Hikâyeyi istiyorsan bize yardım et ve özel haberini al. Eğer katille temas halinde olduğunuzu ve bu bilgiyi sakladığınızı öğrenirsem, sizi suç ortağı olarak tutuklarım." Dane adama cep telefonunu geri verdi. "Şimdi bize müsaade edin. Yakalamam gereken bir katil var."

Dane zihinsel olarak şu ana kadar elde ettiği bilgileri inceledi ve şüphelilerinden birinin Betsy'nin davasına da uymasını sağlamaya çalıştı.

"Sence katil benimle temas kurarken Michaels'la neden temas kurdu?" Josie sordu.

"Belki de yöntemini açıklamadığın için hayal kırıklığına uğramıştır. Beş dakikalık şöhretini mi istiyor?"

Josie bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sanırım bu mantıklı. Sadece benimle temasını artırmaması garip geliyor. Onu ilgi odağı haline getirmem için bir şeyler yap."

Dane başını salladı ama o da ikna olmamıştı. Mesaj meşru muydu?

Öyle olmalıydı. Ayrıca katilden gönderilmiş olmalıydı. Ya da katilin kimliğini bilen birinden.

Sadece birkaç kişi -dava üzerinde çalışanlar- ayrıntılara erişebiliyordu.

ME. Şerif Kimball. Suç ekibi çalışanları. Josie. O.

Tabii katile yakın biri gerçeği öğrenmediyse ya da katil onlara sırrını açmadıysa.

Josie sessizliğe gömüldü, sonra şüpheliler ve kurbanlar hakkında notlar aldı, muhtemelen şimdiden bir sonraki kitabını planlıyordu.

Hâlâ düşünürken şerifi aradı ve bilgiyi onun sızdırıp sızdırmadığını sordu. Şerif Kimball savunmaya geçercesine "Elbette hayır," dedi. "Ben bir profesyonelim."

"Mahkûm listesinde şansın yaver gitti mi?" Dane sordu.

"Somut bir şey yok. Kurbanlarını katleden tek mahkûm bir yangında ölmüş. Hapishane kaçaklarını ve akıl hastalarını kontrol ettim. Orada da bir şey yok."

Yani tüm temelleri araştırıyordu. Dane, "Olay Yeri İnceleme ekibiyle konuş ve çalışanlarından hiçbirinin sızıntı yapmadığını doğrulamasını sağla," dedi. "Ben de adli tabiple konuşacağım."

Şerif Kimball kabul etti ve Dane Dr. Wheeland'i arayıp muhabir hakkında bilgi verdi.

"Benden ya da ofisimden herhangi bir bilgi almadı," diye ısrar etti ME. "Adamlarım gizliliğin önemini bilirler."

Dane ona teşekkür etti, sonra da Peyton'ın numarasını tuşladı. Easton ile Betsy-Easton arasındaki bağlantıyı göz ardı edemezdi, Easton UT'ye gitmişti. Betsy'den biraz daha yaşlı olabilirdi ama partide tanışmış olmaları mümkündü.

"Dane, o mesajın izini henüz süremedim," dedi Peyton. "En iyi bilgi işlemcimiz üzerinde çalışıyor."

"Teşekkürler. Gil Baines, Porter McCray ve Dr. Silas Grimley'nin on yıl önce Mayıs ayında tam olarak nerede olduklarını bulabilir misin? Tam olarak 19 Mayıs'ta."

"Bu biraz zaman alabilir."

"Biliyorum ama önemli. Easton da dahil olmak üzere, kız kardeşimin öldüğü partiyi düzenleyen kardeşlik derneğine katılan herhangi birinin, sadece bir arkadaş bile olsa, bir bağlantısı olup olmadığını öğrenin."

"Dane, neler oluyor?" Peyton sordu.

"Bu kişisel bir mesele," dedi, paylaşmaktan nefret ederek. Ama bu noktada davayı çözmek için her şeyi yapardı. Hatta yardım bile isteyebilirdi. "Bu davanın kız kardeşimin cinayetiyle bağlantılı olabileceğini düşünüyorum."

"Pekâlâ," dedi Peyton. "Bunu araştıracağım."

Daha fazlasını istemediği için rahatlamış olan Peyton ona teşekkür etti. "İkinci kurbanın bilgisayarında bir şey var mı?"

"Patty Waxton sosyal medyada Charity Snow'dan daha aktifti. Dr. Grimley'in hastasıydı."

"Tıbbi dosyasına eriştin mi?"

"Hayır, hâlâ üzerinde çalışıyorum. Dr. Grimley yaptığı işle gurur duyuyordu ve seçkin bir grup hasta, öncesi ve sonrası fotoğraflarını web sitesinde sergilemesine izin veren feragatnameler imzaladı."

Dane, "Açıkça reklam yapmak, bunun etik olmadığını sanıyordum," diye yorum yaptı.

"Olabilir. Grimley'in personeli onu övüyor ve hastaların referanslarının diğerlerinin bıçak altına yatma konusunda daha rahat hissetmelerini sağladığını söylüyor. Başhemşiresi kendini hastalarına adanmış olduğunu söylüyor. Sitesindeki sloganı ise *"Sizi olmak istediğiniz herhangi biri gibi gösterebilirim."*

Dane yanağının içini çiğnedi. "Patty fotoğraflarının çekilmesini ve tanıtımlarında kullanılmasını kabul etti mi?"

"Evet."

"Peki ya Charity Snow?"

"Sitede yoktu," diye yanıtladı Peyton, "ama hemşirenin asistanı onu hatırladı ve doktorun Charity ile özel olarak ilgilendiğini, utangaç olduğunu ve implantların hayatını değiştirdiğini söyledi."

Evet, ama onu öldürmüşler miydi?

"Başka bir hastayla ilgili bir sorun vardı," diye devam etti Peyton. "Birkaç ay önce oldu."

"Ne tür bir sorun?"

"Bir kadın hasta ameliyat sırasında ilaca reaksiyon gösterdi ve neredeyse ölüyordu. Bunun ardından Grimley'i dava etti ve itibarını yok etmek için bir karalama kampanyası başlattı. Grimley geçici olarak izin aldı ve itibarını onarmak için diğer cerrahlarla bağlantı kurmak üzere o kongreye gitti."

"Bu kadın nerede?"

"Kaliforniya'da. Görünüşe göre Dr. Grimley ameliyattan dolayı üzgünmüş. Kadının yüzünü onarmayı teklif etmiş ama kadın ona bir daha dokunmasını istememiş. Görünüşe göre mahkeme dışında anlaşmış ve kadın iyi bir tazminat almış."

İlginç bir hikaye. Bu onu katil yapmaz. Yine de böyle bir olay olası bir tetikleyici olabilir.

Ama teoride bir sorun vardı. Sözde kendini hastalarına adanmış bir doktor olan Grimley, filmle ilgili tanıtım ve Easton'dan gelen yönlendirmeler kariyerini yeniden rayına oturtabilecekken neden şimdi iki hastasını öldürsündü?

Silas kalbi küt küt atarak haber muhabirine baktı. Graveyard Falls'da iki kadın öldürülmüştü.

Bir zamanlar onun müşterisi olan iki kadın. Bir endişe düğümü karnını sıktı. Geçen yıl cehennem gibiydi.

Bir kadının yüzü onunla alay ediyordu. Ameliyat, kadının tepkisi . . . onu neredeyse kaybediyordu.

Sonra deri naklini reddetti ve onu iyileştiremedi. Onu kurtaramadı.

Onu olmak istediği kadın haline getirememişti.

İçgüdüsel olarak parmaklarını yüzünde gezdirdi. Kahretsin, yaralı olmanın acısını anlıyordu. Olmadığın bir şey olmak istemenin acısını.

Sırf farklı görüldüğün için insanların sana kötüymüşsün gibi bakmasının acısını.

Easton'ın Graveyard Falls'ta olması gerekiyordu. Ayrıca onun için daha fazla hasta toplaması gerekiyordu. O berbat ameliyat yüzünden çok fazla hasta kaybetmişti. O ameliyat çok karmaşıktı ve her yönüyle berbattı.

Televizyon kamerası ölen iki kızın görüntülerini gösterince irkildi.

Saniyeler sonra zihninde başka bir kızın görüntüsü belirdi.

Yıllar önce.

Genç, tatlı, nazik. Çirkinken onunla arkadaş olmuştu.

Diğerleri ondan kaçarken ve ona bir canavar gibi davranırken.

Onu sevmiş, kendisi için istemiş, sonsuza dek onunla birlikte olmak istemişti.

Kızın çığlıkları kafasının içinde yankılanırken duygular boğazını tıkadı. Yine de onu terk etmişti ve o zamandan beri yapayalnızdı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Josie kongre oteline girdiklerinde süslü süslemelere, mermer zeminlere ve avizelere hayranlıkla baktı.

Takım elbiseli bir grup erkek sağ taraftaki oturma alanında kahve içmek için toplanmıştı. Başka bir adam yanından geçerken ona şöyle bir baktı ve utanmasına neden oldu. "Estetik cerrahlarla dolu bir kongreye gitmek çok garip."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanki beni kusurlarım için inceliyorlarmış, yüzümü nasıl düzelteceklerini düşünüyorlarmış gibi hissediyorum."

Dane onun yanında durdu, bakışları lobideki insan kümelerini taradı. "Yüzünde hiçbir sorun yok."

Josie küçük bir kahkaha attı. "Yara izim yok ama manken güzeli de değilim. Burnum biraz eğri-"

"Kes şunu Josie," dedi Dane hoyratça. "Sen olduğun gibi güzelsin."

Josie'nin içine bir sıcaklık yayıldı, içinde bir karıncalanma başladı ve bu davayı unutup Dane'den kendilerine bir oda bulmasını istedi.

Onun düşüncelerine aldırmayan Dane ilerledi.

Neyse ki dilini tutmuştu. Normalde bir erkeği arzulamazdı ama son birkaç aydır kendini savunmasız hissediyordu. Annesini hayatının aşkıyla birlikte görmek kendi geleceğini düşünmesine neden olmuştu. Kaçırıldığından beri hayatını nasıl yalnız yaşadığını, erkekleri hayatına davet etmediğini.

Dane, Dr. Grimley'i aradı ve bir mesaj bıraktı. "Dr. Grimley, ben Özel Ajan Dane Hamrick. Kongre otelindeyim ve sizinle konuşmam gerekiyor. Lütfen beni en kısa zamanda bu numaradan arayın."

Burnunu inceleyen -muhtemelen küçültebileceğini düşünen- başka bir takım elbiseli adamın meraklı bakışlarını görmezden gelerek Dane'i kayıt masasına kadar takip etti.

Rozetini gösterip kendini tanıttı. "Dr. Silas Grimley için oda numarasına ihtiyacım var."

Büyük koyu renk gözlüklü, yirmili yaşlarda, zayıf bir adam kaşlarını çatı. "Efendim, bu bilgiyi veremeyiz ama sizin için odasını arayabilirim."

Bir sürü bürokrasi. "Kurallarınızı unutun. Bu polisin işi. Çifte cinayeti araştırıyorum. Ver şu lanet numarayı bana."

Genç adam yakasıyla oynadı, sonra birkaç tuşa bastı. Bir dakika sonra numarayı yapışkanlı bir kâğıda karaladı ve Dane'e doğru itti.

Josie etrafına bakınıp durdu, yara izleri olan adamı lobide yürürken gördüğü adamlara benzetmeye çalıştı.

Dane asansörlere giden koridoru işaret etti. Asansörle onuncu kata çıktılar ve odayı buldular. Dane kapıyı çaldı ve adamın adını söyledi. Kimse cevap vermedi. "Kahretsin, doktor bu otelin herhangi bir yerinde olabilir."

Onun hayal kırıklığını hisseden Josie yardım etmek için atladı. "Ona çağrı bırakalım."

Asansörle aşağı indiler ve masada çalışan aynı genç adamı buldular. Josie bu kez ondan anons yapmasını istedi.

"Bu bir fiyasko olabilir." Dane lobiyi taradı. "Grimley Graveyard Falls'ta olabilir. Bu konferans bir mazeret için paravan olabilir."

"Umalım öyle olmasın," dedi Josie, Grimley şu anda başka bir kadını rehin tutuyor olabilirdi.

Beş dakika sonra, kısa, düzgün kesilmiş siyah saçlı, siyah takım elbiseli, uzun boylu bir adam masaya yaklaştı. Yakışıklı, uzun boylu ve geniş omuzluydu, geniş elmacık kemikleri ve kristal grisi gözleri vardı.

Ama telaşlı görünüyordu. Kravatı yamuktu, bakışları sanki birini arıyormuş gibi odanın içinde geziniyordu.

Yoksa saklanıyor muydu?

Resepsiyon görevlisi Josie'ye gelenin Grimley olduğunu işaret edince Josie ve Dane ona doğru yöneldiler.

Dane rozetini gösterip onları tanıştırdı. Grimley Josie'nin beklediği gibi biri değildi. Bu adam kibar birine benziyordu, iyi giyinmişti ve yüzü kusursuzdu.

"Hamrick?" Dr. Grimley'in sesi çatallaştı. "Soyadınız bu mu?"

"Evet." Dane gözlerini kıstı. "Neden?"

Grimley kravatını çekti. "Nedeni yok."

Josie Grimley'i inceledi. Dane'in soyadı adamı rahatsız etmişti. Belki de başka bir Hamrick tanıyordu?

Grimley hızla Josie'ye döndü. "Siz şu Gelin Katili hakkında kitap yazan DuKane denen kadınsınız, değil mi?"

Josie gerildi. Eğer katil oysa, muhtemelen onun hakkında her şeyi biliyordu. Ya da röportajlarından birini görmüş olabilirdi.

Ona ölü kızın resmini göndermiş ve Mitzi bebeğini bırakmış mıydı?

Dane plastik cerrahı asansörlere doğru yönlendirdi. "Daha özel bir yere gidip konuşalım. Senin odan iyi olur."

Belki de suçlayıcı bir şeyler bulabilirdi.

"Bu ne hakkında?" Dr. Grimley asansörü beklerken sordu. "Kariyerimi mahvetmeye çalışan şu deli hasta mı?"

"Hayır," dedi Dane açıkça. "Graveyard Falls'taki cinayetlerle ilgili."

Doktorun yüzü hafifçe soldu. "Bunu haberlerde duydum." Asansöre bindiklerinde ve asansör yukarı doğru zumlarken çantasını sıktı. "Yardım etmek için ne yapabileceğimden emin değilim."

Asansörün kapıları açıldı ve üçü de dışarı çıktı. Grimley koridorda yürürken gömleğinin yakasıyla oynadı ve kapıyı açtı.

İçeri girdiklerinde, Dane hızlıca bir göz taraması yaptı, Mitzi bebeği, kurbanların fotoğrafları, kırık bir ayna -doktoru suçlayacak herhangi bir şey- aradı ama oda temiz ve düzenli görünüyordu. Yatak hazırdı, Grimley'nin bavulu bagaj sehpasının üzerinde açıktı, pahalı takım elbiseler dolapta asılıydı, komodinin üzerinde şişe su vardı.

Banyo da temizdi; tuvalet çantasında gerekli malzemeler vardı ama şüpheli bir şey yoktu.

Elbette akıllı bir katil ortalıkta kanıt bırakmazdı.

Aletlerini ya da ganimetlerini arabasında saklıyor olabilirdi.

Hayal kırıklığı içinde düğümlendi. Grimley'nin aracını aramak için arama iznine ihtiyacı vardı ama bunu haklı çıkaracak bir kanıtı yoktu.

Doktor evrak çantasını masanın üzerine bıraktı. "Hâlâ neden burada olduğunuzu anlamıyorum."

Dane, "Kurbanlar üzerinde kozmetik çalışmalar yapmışsınız," dedi.

"Pek çok erkek ve kadın üzerinde ameliyat yaptım. Bunun bu kadınların ölümüyle ne ilgisi var?"

"Biz de bunu belirlemeye çalışıyoruz. Ne zamandır Knoxville'desiniz?"

Dr. Grimley kravatını çekiştirdi. "Dört gündür. Bütün hafta kongredeki toplantılara girip çıktım."

"Fotoğrafçı Eddie Easton size referans veriyor, değil mi?" Dane sordu.

Adamın gözleri seğirdi. "Evet."

Josie masanın üzerindeki bir yığın kâğıdı karıştırmaya başladı ama doktor onları elinden alıp bir çekmeceye tıktı.

"Bir şey mi saklıyorsun?" Dane sordu.

Grimley'nin gözleri öfkeyle parladı. "Onlar gizli hasta dosyaları," dedi sertçe.

"Banyonuzu kullanabilir miyim?" Josie sordu.

Doktor hayır der gibi kaşlarını kaldırdı ama kabul etti ve Josie banyoya girdi.

Grimley, "Pekâlâ, şu işi bitirelim Ajan Hamrick," dedi.

Dane başıyla onayladı. Umarım Josie banyoda bu adam hakkında bir ipucu bulurdu.

Tavrına bakılırsa Grimley onlardan kurtulmak için acele ediyordu. Bir sonraki maaş çekine bahse girerdi ki onlar ayrılır ayrılmaz doktor Easton'a telefon edip şüpheli olduğu konusunda onu uyaracaktı.

İşe koyulma zamanı. Ona bir şüpheliymiş gibi davranın. Sarsılmış zihniyle oynayın. "Easton'la buluşmak için Graveyard Falls'a gidip model ve aktörlerden herhangi biriyle konsültasyon yaptınız mı?"

Dr. Grimley ellerine baktı. Hafifçe titriyorlardı.

"Hayır." Sesi yine çatallaştı.

Bu basit soruya tepki vermesi tuhaftı. Eğer masumsa neden bu kadar gergindi? "Charity Snow'un öldürüldüğü gece nerede olduğunuzu doğrulayabilecek biri var mı?"

Doktorun gözlerini hafif bir panik anı aydınlattı. "Bilmiyorum. Buradaydım ama biraz araştırma yapmak için odamda kaldım."

"Peki ya dün gece?" Dane bastırdı.

Grimley'nin yüzünde sanki zamanlamanın önemli olduğunu fark etmiş gibi bir endişe belirdi. "Yanıklar üzerine bir oturuma katıldım. Daha sonra birkaç kadeh içki içtim ve erken emekli oldum."

"Biriyle bir şeyler mi içtin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, yalnız." Sesinin tonu yükseldi. "O ölümlerle bir ilgim olduğunu düşünüyor olamazsınız. Tanrı aşkına, ben ünlü bir doktorem. İnsanlara yardım ederim, onlara zarar vermem."

Josie banyodan çıktı. Bir şey bulamadığını belirtmek istercesine başını hafifçe salladı.

Boğazını temizledi. "Dr. Grimley, Mitzi bebeğinin ne olduğunu biliyor musunuz?"

Grimley Josie'ye doğru döndü, gözleri yine seğiriyordu. "Ne?" "Bir Mitzi bebeği," dedi Josie. "Her yaştan kız arasında popülerdirler. Fashion Mitzi, Ferrari Mitzi, Bridal Mitzi."

"Ah, doğru." Omuz silkerek Josie'yi başından savdı. "Televizyon reklamlarını gördüm. Onların benimle ya da bu cinayetlerle ne ilgisi var?"

"Ben de bunu bilmek istiyorum," dedi Dane açıkça.

Grimley sinirlenmiş görünüyordu. "Nereye varmaya çalıştığınız hakkında hiçbir fikrim yok, Ajan Hamrick."

"Baban bir şahinciydi. Çocukken onunla çalışmışsın."

"Evet." Adam yutkunurken adem elması bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Sonra sanki baş ağrısıyla savaşıyormuş gibi burnunun kenarını sıktı. Ya da panik.

Baskı yapma zamanı gelmişti. "Küçükken kuşlar tarafından saldırıya uğramışsın ve yara almışsın."

Grimley hafifçe geri çekildi, gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. "Bu çok uzun zaman önceydi. Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum."

"Eminim sevmiyorsundur," dedi Dane. "Kuşlarla birlikte kafese kapatılmıştın. Derini ve ellerini parçaladılar."

"Evet." Grimley yanağını ovuşturdu. Yara izlerini mi hissediyordu? "Estetik cerrahi alanında uzmanlaşmamın nedeni bu saldırı."

Dane kollarını kavuşturdu ve korkutucu bir duruş sergileyerek yaklaştı. "Bulduğumuz iki kurbanın da yüzlerinde pençe izleri vardı."

Grimley'nin yüzündeki renk soldu. "Yüce Tanrım."

"Oymaların bir neşterle yapıldığını düşünüyoruz."

Grimley kan ter içinde kaldı. "Tanrım, bu korkunç."

"Neşter kullanıyorsunuz," dedi Dane, suçlama açıktı.

Grimley geri çekildi, ellerini savunmak için kaldırdı. "Ben yapmadım. Kadınların yüzlerini düzeltiyorum, onları güzelleştiriyorum, yaralarını onarıyorum. Onları hayran olunacak yaratıklara dönüştürmek hoşuma gidiyor. Asla birinin şeklini bozmam."

"Bilgi işlem departmanımız gençken çekilmiş bir fotoğrafınızı buldu. Kadınların yüzlerindeki pençe izleri, yeniden yapılandırılmadan önce yanağınızda olanlarla neredeyse aynı."

Grimley başını ellerinin arasına aldı. Dane hasta olacağını düşündü. "O kadınları ben öldürmedim."

"İtiraf edersen," dedi Dane, "delirdiğini iddia edebilirsin."

Grimley kapıya doğru eliyle işaret ederken gözlerinde öfke titreyordu. "Eğer beni tekrar sorgulamak istiyorsanız, avukatım aracılığıyla gidin. Şimdi defolun."

Dane koridora adım atarken, "Şehirden ayrılmayın," dedi. Grimley onlara ters ters baktıktan sonra kapıyı yüzlerine kapattı.

Ajan ve Josie DuKane çıkarken Silas'ı panik kapladı. Cevaplamak istemediği sorular soruyorlardı.

Cinayetten, bıçaklamalardan, genç kadınlardan ve yırtıcı kuşlardan bahsediyorlardı.

Boynunda biriken teri sildi ve ne yapacağını düşünerek bir ileri bir geri volta attı. İzini kaybettirdiğini düşünmüştü ama ya her şeyi berbat ettiyse?

Ya o ajan gerçeği anladıysa?

Yıllar önce o doktor yüzünü düzeltmeye gönüllü olduktan sonra, günahları için tövbe etmeye çalışmıştı. Bu fiziksel değişim onu yeni bir insana dönüştürmüştü.

Aynı şeyi başkaları için yapmaktan zevk alıyordu.

Geçen yıl Sınır Tanımayan Doktorlar'da gönüllü olarak çalışmış ve zamanını doğuştan kusurlu ve deformasyonlu çocuklara yardım etmek için bağışlamıştı. Kozmetik çalışmalar sadece gösteriş için değildi. Kişinin geleceğini etkiliyor, benlik algısını değiştiriyor, sahip olabileceğini hiç düşünmediği bir hayatın kapılarını açıyordu.

Ancak bazen yaralar içeride kalırdı. Bazen zihin onların gitmesine izin vermeyi reddetti. Sonra bu yaralar ruhunuzun öyle içsel bir parçası haline geldi ki düşüncelerinizi ve eylemlerinizi şekillendirdi.

Ve kabuslarınızı.

Psikiyatrist buna TSSB dedi.

Suçluluk da bunun bir parçasıydı. Ama o bundan bahsetmiyordu. Kimse onun en karanlık sırrını bilmiyordu.

Benim hatam.

Söyleyemem. Hiçbir zaman. Kimse anlamaz.

Çılgına dönmüş bir halde anahtarlarını ve telefonunu kaptığı gibi Mercedes'ine koştu. Yolda hızla ilerlerken Easton'ın numarasını tuşladı.

Easton'ın telefonu üçüncü çalıştan sonra telesekretere düştü. "Ben Grimley. Ajan Hamrick ve Josie DuKane az önce beni görmeye geldiler.

Graveyard Falls'daki iki cinayet hakkında bir sürü soru sordu. En kısa zamanda konuşmalıyız. Yola çıkıyorum."

Telefonu kapattı, kalbi küt küt atıyordu. Kendisini kızı bıçaklarken ve kan fışkırırken görebiliyordu. Kızın dehşet çığlığı onunla alay ediyordu.

Bıçağı tekrar kızın göğsüne sapladı.

Kız onu sevmemişti; herkes gibi o da onu reddetmişti. Ölmek zorundaydı.

Josie, Dane'le birlikte Graveyard Falls'a geri dönerken Dr. Grimley'nin tepkisini düşündü. Başarılı bir plastik cerraha göre son derece gergin görünüyordu. Beklediği gibi kendinden emin değildi.

Yine de yakışıklıydı, düzgün giyiniyordu, konuşkandı, bu yüzden kadınlar ona güvenebilirdi, özellikle de kozmetik çalışmalarla ilgili bir konsültasyon yapacaklarsa.

Yine de gerginliği onu rahatsız ediyordu. Belli ki çocukken acı çekmişti. İşine olan bağlılığında da samimi görünüyordu.

Ama Dane onu cinayetler hakkında sorguladığında sarsılmıştı. Dane'in adını duyduğunda bile garip bir tepki vermişti. O kâğıtları da ondan saklamıştı. Gerçi bunlar hasta dosyaları da olabilirdi.

"Banyoda şüpheli bir şey gördün mü?" Dane sordu.

Josie başını salladı. "Sadece her zamanki tuvalet malzemeleri. Neşter torbası, oyuncak bebekler ya da kırık ayna yok. Plastik cerrah hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bir şeyler saklıyor," dedi Dane. "Ne olduğunu bilmiyorum ama öğrenmeye niyetliyim."

Neesie aynada kendini incelerken bir fincan çay yudumladı. Diğer kızların merkeze gitmek için koşuşturduklarını duymuştu ama o oyuncu yönetmeninden haber bekliyordu.

Josie ve menajerin söylediklerini aklından çıkaramıyordu. McCray tuhaftı ama şimdiye kadar onu rahat bırakmıştı.

Eddie Easton farklı bir hikâyeydi -şelaledeki fotoğraf çekimi onu tedirgin etmişti ama Eddie ona zarar vermemişti. Gerçi bir an için onun jartiyeriyle kendisini boğacağını düşünmüştü.

Ama ona yardım etmeyi teklif etmişti. Eddie onun için plastik cerrahla konuşacağını, bu hafta Graveyard Falls'a geleceğini ve bir konsültasyon ayarlayacağını söylemişti.

Telefonu çaldı ve gelen mesajı okumak için tıkladı.

Josie DuKane rolü için geri arama. Benimle buluş ve seçmeleri konuşalım. Olive Turnstyle, oyuncu yönetmeni.

Heyecan göğsünde kabardı. Josie'yi oynamak bir hayalin gerçekleşmesi olacaktı, özellikle de kadını tanıdığı ve sevdiği için.

Josie muhtemelen ona yardım da edecekti!

Saatini kontrol etti, sonra Gil Baines'i aradı, Olive'le buluşmadan önce makyajını yapabileceğini umuyordu. Josie çok fazla makyaj yapmazdı. O daha çok doğal bir güzelliğe sahipti.

Gil Baines onu Josie gibi doğal ve sağlıklı gösterebilirdi. Muhtemelen gardırop nerileri de olurdu.

Hemen cevap verdi ve onunla çalışacağını söyledi.

Heyecanla duş alıp giyindikten sonra dışarı çıkıp arabasına koştu. Herkes toplum merkezinde olduğu için otelin otoparkı boştu, ancak birkaç yaşlı kadın kaldırımında güçlükle yürüyordu ve uzun boylu bir adam Yorkie'sini gezdiriyordu.

Küçük bir kız ve annesi yanlarından geçiyordu, çocuğun kollarında bir oyuncak bebek vardı. Anahtarlarını karıştırırken bir anı Neesie'nin bilincini sızlattı. Josie şu Mitzi bebeklerinden bahsetmemiş miydi?

Neesie o dolapta bir tane görmüştü.

Josie'ye söylemek için numarasını tuşladı ama telesekreter çıktı, o da mesaj bıraktı. "Toplum merkezinde bahsettiğin bebeklerden birini gördüm. Beni ara."

Rüzgâr hızlanmış, yaprakları arka otoparka doğru savuruyordu. Koyu gök gürültülü fırtınalar gökyüzünde geziniyor, çevreye kasvetli bir gri hava katıyordu. Bir yerde bir kedi çığlık atarak onu ürküttü. Kafasını kaldırdı ve kedinin çalılarının arasına daldığını, bir çöp tenekesinin kapağının asfalta çarptığını gördü.

Yüzüne bir gölge düştü ve dönüp baktı ama boynuna keskin bir iğne battı.

Çığlık atmaya çalıştı ama dili işe yaramadı ve kendini sabitlemek için arabasına uzandığında dünya kontrolden çıktı.

Yere düştü, vücudu sarsılıyordu. Ona kimin saldırdığını görmeye çalışırken korku onu boğdu.

Onun yerine karanlık bir boşluk onu içine çekip yuttu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Josie, Dane'le birlikte Graveyard Falls'a doğru giderken telefonunu kontrol etti. Neesie'den bir mesaj.

"Dane, Neesie aradı. Toplum merkezinde o bebeklerden birini görmüş."

"Neredeydi?"

Josie'nin kalp atışları hızlandı. İhtiyaç duydukları ipucu bu olabilirdi. "Bilmiyorum. Söylemedi. Onu arayıp öğreneceğim."

Neesie'nin numarasını tuşladı ama telesekreter devreye girdi. "Neesie, ben Josie. Lütfen beni ara. Bebeği nerede gördüğünü bilmem gerek. Bu çok önemli."

Aramayı sonlandırdı, zihni hızla çalışıyordu. "Endişeleniyorum, Dane. Neesie'ye bebeği neden sorduğumuzu söylemeliydim."

"Corbin Michaels bunu zaten yaptı," diye belirtti Dane.

Josie iki parmağıyla şakağını ovuşturdu. Bu doğrudu. "Ya bebek kimin elindeyse Neesie'nin onu gördüğünü biliyorsa? Tehlikede olabilir."

Dane gaza bastı. "Şerif Kimball'ı arayıp onu bulmasını isteyeceğim."

Josie ellerini birbirine kenetledi. Neesie'nin bu kasabın eline düşme düşüncesi onu dehşete düşürüyordu.

Dane direksiyonu otoyola kırdı. Bu bebek onları şüpheliye götürebilirdi. Telefonu çaldı. Peyton, Neesie değil.

"Dane, sana Dr. Grimley'nin son blogunun linkini gönderiyorum. Bu girdiler daha da rahatsız edici. Cinayetlerin tarifine benzeyen bir tane eklendi. Yüzdeki pençe izleri akbabadan kaynaklanmak yerine insan yapımı."

Geri dönüp Grimley'i gözetlemeyi düşündü. Ama Grimley şu anda başka bir kızı kaçırmayacak kadar akıllıydı.

Yoksa öyle miydi? Belki de her şeyin yanına kâr kalacağını düşünecek kadar gözü karaydı.

"Yoldayım ama Graveyard Falls'a döner dönmez bakacağım."

"Başka bir şey daha var," dedi Peyton. "Easton hakkında daha fazla bilgi edinmek için araştırdım. Görünüşe göre fotoğrafçılık okulundayken Sherry adında bir kızla çıkmış. Ayrılmalarından kısa bir süre sonra öldürülmüş."

Dane gerildi. Easton da Betsy ziyaret ettiğinde UT'ye gitmişti. Ve kız arkadaşı öldürülmüştü.

Göz ardı edilemeyecek bir başka tesadüf. "Kız nasıl ölmüş?"

"Bıçaklandı."

Dane'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Ayrılığı kim başlattı?"

"Kızın arkadaşlarına göre o başlatmış. Easton'ın tuhaflaştığını iddia etmiş. Kızdan korku filmlerini andıran pozlar vermesini istemiş."

Dane bir virajı hızla döndü. Lanet adam kariyerini böyle yapmıştı. "Hakkında suç duyurusunda bulunuldu mu?"

"Hayır, şüpheli olmasına rağmen. Mazereti zayıftı ama polisler davayı asla sonuçlandıramadı."

Tıpkı Betsy'ye yapamadıkları gibi.

Direksiyonu daha sıkı kavradı. Tanrım, gerçekten de Betsy'nin katilini bulup hapse atmaya çok yaklaşmış olabilir miydi?

Ayrıntılara ihtiyacı vardı. "Kızın cesedi nerede bulundu?"

"Nehir kenarında. Sherry'nin kız arkadaşına göre, Sherry ve Easton orada buluşurlarmış. Maalesef hiç tanık yok. Hiç silah bulunamadı. DNA da yok."

"Vücudunda alışılmadık izler var mıydı?" "Hayır, ayırt edilebilir bir şey yok."

Kahretsin. Easton'ı içeri tıkmak için somut fiziksel kanıtlara ihtiyaçları vardı, sadece varsayımlara değil.

Yine de işleyen teori modele uyuyordu. Fotoğrafçı da o doğa koruma alanında gönüllü olarak çalışmıştı ve Silas Grimley'i tanıyordu. Grimley'nin kuşlar tarafından saldırıya uğradığı hikâyesini duymuş ve bunu imzasına eklemiş olabilirdi.

Ya da, ya Easton ve Grimley ortaksa?

İkisi de sorunluydu. O doğa merkezinde ergenlik çağındayken birbirlerine bağlanmış ve arkadaş kalmış, hatta cinayetten paçayı kurtarmak için birbirlerine mazeret sunmuş olabiliyorlardı. Tısladı.

Daha önce bir ekip kurmayı düşünmemişti. Seri katillerin bir ortağı olması nadir görülen bir şeydi ama oluyordu.

Gerçekten de birlikte çalışan iki farklı katile mi bakıyordu?

Telefonu kapatırken Dane'in yüzü gergin görünüyordu. "Sorun nedir?" Josie sordu.

"Easton'ın fotoğrafçılık okulunda çıktığı bir kız ayrıldıktan sonra şüpheli bir şekilde ölmüş. Bıçaklanarak öldürülmüş."

Josie'nin ciğerleri sıkıştı. "Easton'ın Kasap olduğunu mu düşünüyorsun?" "Bilmiyorum," dedi Dane. "Bazı şeyler hem onu hem de

Dr. Grimley. Her ikisinin de sorunlu çocuklukları vardı ve aynı doğa koruma alanında yırtıcı kuşlarla çalışıyorlardı. Birbirlerine bağlanmış ve bir ekip oluşturmuş olabiliyorlar."

Josie'nin omurgasında bir ürperti belirdi. "Bunun alışılmadık olduğunu biliyorsunuz. Her ne kadar bazen çiftler birlikte cinayet işlemiş olsalar da

birkaç erkek. Genellikle biri daha baskındır ve itaatkâr olanı kurbanları ayartmaya yardım etmesi için ikna eder."

"Easton itaatkâr olabilir, kızları fotoğraf çekimleriyle baştan çıkarıyor ve sonra onları Grimley'e teslim ediyor olabilir. Grimley'in çocukluktaki istismarı ve şekil bozukluğu da bu yöntemle uyuyor," diyor Dane. "Birbirlerinin tanığı da olabilirler."

"Doğru." Josie zihinsel olarak senaryoyu bir araya getirdi, tanıştığı adamlarla ve kişilikleriyle uyumlu hale getirmeye çalıştı. "Gerçi Grimley bana daha itaatkâr bir tip gibi geldi. Sen onu sorgularken gerçekten gergindi."

"Gergin olmalı." Dane oturduğu yerden tabletini aldı. "Grimley'nin son bloguna bir göz at ve ne düşündüğünü gör Josie. Pençe oymalarını yeni bir seviyeye taşıyor. Bunu ona karşı bir dava oluşturmak için kullanabiliriz."

Josie bağlantıya tıkladı ve Grimley'in tarzını anlamak için daha önceki yazılardan birkaçına göz attı. Bir model aradı, sadece katilin bilebileceği ayrıntıları eklemiş olabilirdi.

Kış Günü Ükleri

Silas Grimley

tarafından

Babadu dīsharhja, kafešderin yan na gogŋ. A loud

Squawking erupted, and the trapped animals

kapana kistim is hayvanlar serbest bırakılmak

için çığlık attı.

Kanaf lam chreip kwaf sin ble t'araf indae sid'ger

tarefina uçtular kaçmak için attılar pırlıklar

kulaklarını deldi.

"Kuşlarla bir ol," *dede dedi,* **"the birds,"** his daddy said.

"Onları tavecileştirirseniz içindeki gücü bu kadar sakam." *"If you taveciise them, you will find your inner strength."*

Baba, Daddy, Kafese doğu atıken, "Hayr, baba, him

toward the cage. "Korkkuyorum."

Babası jenkelerini sararak alıyordu, güçlü bir elinde tuttu.
ve onu kendisine hıkmaya zorladı. "Korku senin
düşmanıdır" Babasının gözleri ona iğne gibi
batıyordu. "Onu fethet ve dünya senin olsun."

Gözyaşları göz kapakları his arkasına, bu takti-
kama onları geri kaptı. Ağlamak babasıydı. He
didn't like it when Daddy got mad, kızmasından
hoşlanmazdı.
Özellikle de onun ezatandığından.

"Sen beni gösterdiğini unutma". Babası çocuğun
ellerindeki eldivenler her keştiğinde kollarını
halfway kadar uzanan uzun eldivenler.

"Benimle gel", diye fırladı, koşarak. "Göster bana
Tekrar."

Babası başını salladı. "Senin de bir
Adamım."

Çocuk başka seçeneği yoktu. Babası kapıya açtı.
kafesin içine girip sineğine yetecek kadar. Topuğuna
içerilerek, bu babası onu itti ve o da
öne doğru tökezledi, hiyerarşiyi ve toprağın tadını
aldı.

Kafesin kapısı kapandı ve çocukların açtığı
gagaları maldeli banyo ve onları zıplattı, şarj ve
çippte baki, and watched him through
beadly gözlerle.

Some Bazen hastaydı. Korku her seferinde tıyıldı
Çocuk atıyorlardı. Birbirlerine each other. Diğerleri
sadece bakıyorlardı. Babası
yüzünden açlıktan ölüyorlardı.
Kıpırdamadan durdu, his nefesi zabzadı, puffed out.
Ani bir hareket yaparsa onu, düşman olarak
algılayabilirlerdi.

Josie, küçük çocuğun keskin pençeler tarafından saldırıya uğradığını hayal ederken ürperdi.

Birkaç blog girdisini daha gözden geçirdi, çocukla ilgili daha fazla hikâye. Saldırıların, kuşların çocuktan beslenmelerinin ayrıntıları midesini daha da bulandırdı.

Neden kimse müdahale etmemiş ve onu o evden uzaklaştırmamıştı?

İyi bir doktor ya da öğretmen istismar belirtilerini fark etmeliydi. Daha yeni bir habere doğru ilerledi.

*Çocuk artık bir ergendi. Kuşlara yaptığının the scars
varalarını taşıyordu. Onları severdi. Onları
sevmedi.*

*nefret
ediyordu.
Deeply and deeply into the skin with their
Bırak gibi pençelerle the owner bir parçasıydı. now.*

*Kanlı bir saldırıdan önce sivri pençelerle
parçaları ile his kokusunu taşıyorlardı.
on him.*

*Onları saklamaya, varalarını görmeye
Even though he tried to hide them, but even
çalışsa da.
seen the scars.*

*Babası onun olmasını istememişti. Kendisi de
istememişti. Onları uzun kollu gömlekler ve
ceketlerle gizlemiş ve hiç şikâyet etmemişti.*

She had a gay life and had noticed. She had told.

*Ertesi hafta eyaletten çirkin siyah şapkalı o mağrur
Kadın ziyarete gelmişti. Onu kafeslerden ve
kuşlarından alıp diğer evde yaşamasını sağlamıştı.
İşte orada
him live in that other home. That was where he
was like one of them.*

Kâbüstârdı tatlı masâllar, niğrâbiyeler ve sütle
kavalamaya çalışmıştı. and cookies and milk.

Geçmiş değıştirmek için çok past. Kurabiyelerinde
geçti. Süt bebekleri için di.

Her bir çocuk değildi.

Her avarlarla yaşamak zorundaydı. The ceterie for
niezarından çıkardı şeytanı gibi on için the grave.
geliyorlardı.

The housemother sensed his bond with the
Evin annesi onun canavarlarla olan bağını hissetti.
şahinler. Onların onur bir parçası olduğunu. So
biliyordu. Bu yüzden onun kışlara yakın
olabileceği doğa koruma alanında çalışmasına
izin vermişti.

Şeradie glary oldu. Bir arkadaş edindi. Onun.
kâhatları yalın talak büyük bir çocuk. Yurt dışı kışları
şeytan ve onların tahtadan eyan bir çocuk of wood.

Şeratkız geldi. Her yerde. Şer ondan daha
Boştu. yaşıyordu.

Değerli güzel gülmeye serhe sindi the onay şerh miydi
gibi bakması sevdirdi. Sanki yüzünde "sektirmek
için çok uğraştığı parçaları şerh görmüyordu
gibi.

Diğer kızların dârdı saçlarını sekişlendirirken hair
yüzlerini makyajla kaplamaktı. Aptal bebeklerine
kâfey takmışlardı. O Mitzi bebeği That Mitzi doll
Onun gözleri süslü kıyafetler ve ayakkabılarla
and shoes.

Her şey o aptal diziyi başlatmıştı. Mad About
Mitzi-türlü kızlar Mitzi'ye hayran gelirken kız gibi nager
görünmek istiyordu.

~~Çok yüzsüzdü~~ so shallow.

~~Ökürçü~~ for her.

~~The sweet girl with the musical voice and kind~~

~~Musikal~~ sesli ve nazik gözlü tatlı kız.

~~She was~~ different.

~~An azustan'da doğmuş~~ farklıydı.

~~She had a sweet khabeleğir gördü room. Bir tane~~

~~Just like diğer otobis.~~ vardı.

~~"Hayır!"~~ diye

~~bağırdı.~~

~~Çığırda ise vardı~~ good.

~~Aslında, Onu yine de sevdi~~ way.

~~Ona böyle mekkip cesaretini toptanması.~~ She

~~gerekli değil. Eğer sevme seydi ona böyle~~

~~Önümsemezdi.~~

~~O da.~~

Dane boğazını temizleyerek onu okumaya geri çekti. "Ne düşünüyorsun?"

"Henüz bitirmedim ama bunlar kesinlikle otobiyografik olabilir. Arkadaşlık ettiği bir çocuktan ve aşık olduğu bir kızıdan bahsediyor."

Dane'in keskin nefes alışı onu ürküttü. "Kızın adını veriyor mu?"

"Hayır." Josie daha sonra kıza ismiyle hitap edip etmediğini görmek için sayfaları çevirdi ama bulamadı.

"Çocuk muhtemelen Easton'dı," dedi Dane, sesi karanlıktı. "O doğa koruma alanında tanışmışlar."

"Peki ya kız?" Josie cevabı bildiğini hissetmesine rağmen sordu.

"Emin olamam ama kız kardeşim bir doğa merkezinde gönüllü olarak çalışıyordu.

İkisiyle de orada tanışmış olabilir."

Çılgılık Ellie'yi uykusundan uyandırdı. Bir an için uykusunda ona musallat olan canavarlar o kadar canlıydı ki kör olduğunu unuttu.

Grotesk yüzleri olan ve dişlerinden kan damlayan canavarlar. Tıpkı o adam gibi yarı kuş, yarı insan olan canavarlar.

Yüksek sesli bir çığlık kulaklarını deldi. Bu gerçektir ve koridorun aşağısından geliyordu. Bir adam kendisini burada zehirlemeye çalıştıklarını haykırıyordu. Bir başka çığlık da aklını yitirmiş, prenses olduğunu ve bir malikanede yaşamayı hak ettiğini söyleyen bir kadından geliyordu. Zavallı kız kesinlikle gerçekte yaşamıyordu. Gerçi belki de buraya getirilmeden önce bulunduğu yerden daha iyi durumdaydı.

Sonra diğer kadın, Paula - bağlantı kurduğu kadın - tıpkı Ellie gibi canavarlarla tanışmıştı. Kızını bir canavar yüzünden kaybetmişti.

Ellie gözyaşlarını geri kırıptı. Hayatında canavarlar tanımıştı. Birinden zar zor kaçmıştı. Çocuğu ondan kurtarmaya çalışmıştı.

O çocuğa ne olduğunu merak etmediği tek bir gün bile geçmemişti. Hayatını değiştirmiş miydi yoksa babası gibi mi olmuştu?

Dün hemşireler Graveyard Falls'taki cinayetler hakkında konuşuyorlardı. Katil kurbanlarını pençe izleriyle işaretlemiş.

Kurbanlarının yanına bir Mitzi bebeği bırakmış. Mitzi bebeği.

Bir gün dışarıdayken çocuğun eşyaları arasında bir bebek bulmuştu. Onu her zaman yanında taşıdığı, evden getirdiği spor çantasına saklamıştı. İçinde kırmızı kuyruklu bir şahinin tüylerini, babasının kuşları tuttuğu kafeslerin bir resmini ve topladığı kemikleri bulmuştu.

O küçük, içi boş kuş kemikleri. Onları dikkatlice şekillendirerek kolajlar haline getirmiş ve duvarlarına asmıştı. Hayvan iskeletlerinin bu grotesk yorumlarına hazineleri diyordu.

Ona öldürdüklerini hatırlatıyorlardı. Bir şeyler üzerinde kontrolü ve gücü olduğunu.

Ona senden daha küçük şeyler üzerinde güç kullanmanın doğru olmadığını söylemişti. O dinlememişti.

Soğuk, karanlık bir gecede onu yakaladı. Elinde o bebeği tutuyordu. Bir an için gerçek bir insanmış gibi okşamış ve dudaklarını öpmüştü.

Bir saniye sonra, eline bir oyma aleti almış ve yüzünü kesmişti. Plastiği parçalarken attığı iğrenç kahkaha kadının içine dehşet salmıştı. Ondaki ilk kez korkmuştu.

Babasına dönüşmesinden korkuyordu. Bir gün bu öfkeyi gerçek bir insana yöneltmesinden korkuyordu.

Ona ne yaptığını sorduğunda, öfkelenmiş, bebeği kaptığı gibi kaçmıştı.

Bir daha da geri dönmemişti.

Ancak şimdi o bebekleri rüyalarında görüyordu, yüzleri keskin bir bıçakla parçalanmış, mükemmel güzel yüzleri yok edilmişti.

Kafasının içinde bir çığlık daha yankılandı ve genç bir kadının yüzü belirdi. Esmer bir kadın. Yirmili yaşların başındaydı.

Ellie'nin onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Lütfen beni öldürme," diye bağırdı. "Lütfen."

Bıçağın parlak parıltısı genç kadının yanağını deldi ve yüzünden aşağı kan damladı.

Ellie nemli ellerini birbirine kenetledi ve görüntülerin yok olması için tüm gücüyle dua etti. Zihninde gördüklerinin gerçek olmaması için.

Bu masum kadınların ölümünü izlemek istemiyordu. Onların keder ve korku dolu çığlıklarını duymak istemiyordu.

Yıllar önce başka bir genç kız hayatını kaybettiğinde onu boğan korku ve suçluluk duygusunu hatırlamak istemiyordu.

Ya da çocuğu kurtarmak için bu kadar uğraşmasaydı, kızın hala hayatta olacağını fark ettiğinde onu ele geçiren dehşeti.

Parmaklarını klavyenin üzerine yerleştirdi. Kelimeler özgürce ekrana akıyordu. Başka bir blog.

All the pretty faces have disappeared.

One stab, two stabs, then the pretty goes to Mezarlık

Just like the women here in Graveyard Falls.

~~Eosie Dükane~~ ~~harika Dükane.~~

~~She dağız editti Mülkeimhte Neğle ifatma Bunsu suyon't~~
~~gibi görünüyorlardı. Bu onı daha da özel~~ special.
~~yapıyordu.~~

~~Bekletilen yüzü de Nisr fidesi onları~~ of those
~~gülmüşemelerin Orada baktı. Tek bir çak~~
~~darbesi. İki. Bir tane daha.~~

~~Plastik döküldü, kırılganlaştı ve çatladı. Önce~~ First the
~~gözleri, sonra burun, sonra da ağız~~ that that could
~~bir adama böylesine büyük bir zevk verir.~~

~~Ne de olsa yehira sağlığı kelimelerle.~~

~~En tephele bekasında boş derdikler holl oynesk~~
~~İnsanlar kuzarı heçleri içüde, tıpkı kuşlardas otöplatıp~~
~~bu koleksiyona hekl emeyi sevdiği içi boş kemikler~~
~~gibi. Kendilerine değer veren kızlar~~ who valued their
~~boşak satma yathaktığın para döteyecek kadar çok~~ the
~~görmüyorlardı.~~

~~Nessey bebekler sepe saçları kadartan dınlas~~
~~mükemmel yüzleri teker teker parçaladı~~ d across
~~the floor.~~

~~Derin pihtikem fachevici ne kemirdi Yeterim. B~~
~~değildi. enough.~~ u

~~Maha fazlası die.~~
~~ölmeliydi.~~

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Josie blogları gözden geçirmeye devam ederken Dane okuduğu bloglar üzerinde düşündü. Çocuklarda istismar psikotik kırılmaları, şizofreniyi, şiddet patlamalarını ve öfkeyi tetikliyordu.

Grimley kesinlikle acı çekmişti. Bu bloglar adamın psikiyatrik bir değerlendirmeye tabi tutulması için yeterliydi.

Yine de hâkime götürmek için somut kanıtlar istiyordu.

"Peyton haklı. Bu blog gerçekten rahatsız edici," dedi Josie. "Mitzi bebekleri ve kemik koleksiyonu yapan bir çocuk hakkında. Neşteri kızın yanağına sapladığını anlatıyor."

Dane'in kafasında kadınların kemikleri eksik yanaklarının zihinsel bir görüntüsü canlandı. "Korkunç, ama tıpkı katilimiz gibi." Parçalar yerine oturdu. Grimley öldürdüğü hayvanların kemiklerini topluyordu ve bu iş insan kemiği toplamaya kadar varmış olabilirdi.

Josie, "Neesie'ye tekrar ulaşmaya çalışacağım," dedi. "Telefonlarıma cevap vermemesi hoşuma gitmiyor."

Onun endişesi Dane'inkini de tetikledi. Ya Neesie'nin başı dertteyse?

Dane gaza bastı, ana otoyoldan Graveyard Falls'a doğru saparken endişesi artıyordu. Grimley'i içeri tıkmak için elinde yeterli kanıt olmasını çok istiyordu.

Eğer bu adamlar ortaksa, Easton kızları kaçırıyor olabilirdi. Sonra buluşacaklar ve ya o ya Grimley ya da ikisi birden kurbanları öldürecekti.

Josie bir sesli mesaj daha bırakırken saçlarını yüzünden üfledi. "Beni toplum merkezine bırak. Neesie'yi bulmalıyım."

Katil onu çoktan ele geçirmişse, artık çok geç olabilirdi. Dane arabayı sağa çevirdi ve bir park yerine çekti.

Peyton'dan bir e-posta daha almıştı. "Şunu bir kontrol edeyim, sonra seni içeri geçiririm."

Josie kapıya doğru uzandı. "Acele etme, Dane. Ben önden gideyim."

Araçtan inmeden önce Dane onun koluna dokundu. "Dikkatli ol Josie. Easton'dan ve şu McCray denen adamdan uzak dur."

"Merak etme," dedi Josie. "Linder konusunda dersimi aldım. Kendimi korumaya devam edeceğim."

O delinin onun masumiyetini çalmış olmasından nefret ediyordu. Yine de en azından artık temkinliydi ve bir katile güvenmek gibi bir aptallık yapmayacaktı.

Josie, Neesie'yi bulmak için endişelenerek merkezin içine koştu. Seçmelerin son günleri devam ediyordu ve kalabalık azalıyordu, geri çağrılmayan oyuncular şehir dışına gidiyordu.

Olive panonun başında durmuş yeni bir seçme turu daha yayınlıyordu.

Josie aceleyle ona doğru koştu.

"Ben de nerede olduğunu merak ediyordum." Olive not defterine baktı. "Billy Linder için üç farklı aday kaldı. McCray role diğer ikisinden daha çok uyuyor ama yine de beni tedirgin ediyor."

"Beni de." Josie iç çekti. "Olive, Neesie Netherington'ı gördün mü?"

Olive'in kaşları çatıldı. "Hayır. İkinci bir seçme için benimle buluşması için mesaj bıraktım ama gelmedi."

Josie'nin midesinin çukuruna hastalıklı bir his tırmandı. Bu Neesie'nin yapacağı bir şey değildi. Onu uzak tutmak için kötü bir şey olmuş olmalıydı.

Dane, Easton'ın fotoğrafçılık okulundaki eski kız arkadaşının öldürülmesiyle ilgili polis raporunu inceledi. Adı Sherry Bagley'di. Yirmi bir yaşındaydı, Kentucky'liydi ve oyunculuk hayalinin peşinden gitmek umuduyla Kaliforniya'ya gelmişti.

Easton'la dokuz ay çıkmışlardı. Arkadaşlarının röportajlarına göre Sherry Eddie'den hoşlanmıştı ama bir süre sonra onun ürkütücü olduğunu, tuhaf yerlerde fotoğraflarını çekmek istediğini söylemişti. Bir filmdeki bir sahneyi canlandırıyormuş gibi yapmasını ve fotoğrafını çekmesine izin vermesini istemiş.

Birden fazla sahnede cinayet tasvir ediliyordu.

Sherry Easton'dan ayrıldığında, Easton onu geri kazanmaya çalışmıştı, ancak sürekli ilgisi takip etmenin sınırındaydı.

Bir gece bir partide Sherry ortadan kayboldu. Kız arkadaşı, Eddie'nin Sherry'yi görmeye geldiğini ama Sherry'nin onu başından savdığını iddia etti.

Eddie polise o gece gece yarısına kadar partide kaldığını, çok fazla içtiğini ve üst kattaki yatak odalarından birinde sızdığını söyledi, ancak kimse hikayesini doğrulayamadı.

Polis Eddie'nin babasını çocukluk geçmişi hakkında sorguladı, ancak babası Eddie'yi sanatsal yeteneği için övdü. Bay Easton'a göre Eddie çocukken biraz asosyaldi ama "sanatçılar genellikle öyleydi." Babası Eddie'nin kendi izinden giderek heykeltıraş olmasını bekliyordu ve Eddie de aralarında yüzler ve yırtıcı kuşların da bulunduğu ahşap heykelcikler yapmıştı. Babası Eddie'nin kuşların fotoğraflarını çektiğini gördüğünde, Eddie'nin fotoğrafçılık konusunda yetenekli olduğunu kabul etti.

Polis, kızın ölümü hakkında babasını sorguladı ve babası Eddie'nin bir karıncayı bile incitmeyeceği konusunda ısrar etti. Doğa koruma alanında gönüllü olmasının nedeni de buydu; yaralı canlıları kurtarmak istiyordu.

Elbette çoğu baba oğlunu savunurdu. Eğer Eddie bir psikopatsa, rol yaparak birilerini kolayca kandırabilirdi.

Tahta heykelcik oymaktan kadın yüzü oymaya mı geçmişti?

Dane partide sorgulanan öğrencilerin isimlerine göz gezdirdi, Silas Grimley'nin adını listede görünce nabızı hızlandı.

Grimley o sırada sadece on dört yaşındaydı. Neden o partideydi?

Adamın soyadına verdiği tepki tuhaftı; Hamrick ismini Betsy'yle tanıştığı için mi tanımıştı?

Adrenalini yükseldi. Yüce Tanrım, başından beri aradığı bağlantı bu olabilirdi. Sonunda cevapları alabilir, olayı kapatabilir ve annesini kurtarabilirdi.

Dane, Peyton'ın Grimley hakkında gönderdiği arka plan bilgisine döndü.

Adam babasıyla birlikte, babasının doğancılık yaptığı ormanda yaşıyordu. Kötü muamele nedeniyle babasının gözetiminden alınmış ve koruyucu bir grup evine yerleştirilmişti. Sonunda evine geri dönmüş ve babası bir gece ortadan kaybolana kadar orada kalmıştı.

Polis, adamın kuşları tuttuğu kafeslerde insan kanının yanı sıra hem Silas'ın hem de babasının kanının izlerini bulmuştu. Silas'ı babası hakkında sorgulamışlar, ancak Silas koruyucu ailede kaldığını ve babasının sık sık günlerce avlanmaya gittiğini iddia etmişti.

Ne adamın yerini tespit edebilmişler ne de cesedini bulabilmişlerdi. Tek bildikleri, Grimley Sr.'ın Silas'ı terk etmiş olduğuydu.

Grup evindeyken Silas, babasının şahinlerinin taşındığı doğa koruma alanında gönüllü olarak çalışıyordu.

Silas on altı yaşındayken bir plastik cerrah tarafından kapsamlı bir estetik operasyon geçirmişti. Görünüşe göre, yerleştirildiği grup evindeki ev annesi, karşılıksız iş yapan bir plastik cerrah hakkında bir makale görmüş ve onunla temasa geçmişti. Silas'la tanıştığında, onun davasını ücretsiz olarak ele almıştı.

Cerrahın adı Dr. Bryce Kirk'tü.

Kirk, Grimley hakkında daha fazla bilgiye sahip olabilirdi.

Dane, doktorla görüşmesi için Peyton'a mesaj attı. Bazı doktorlar estetik ameliyat geçirecek hastaların bir terapistle görünmesini şart koşuyordu. Peyton, Silas'ın görüp görmediğini öğrenebilirdi.

Adam hakkında hazırlanacak bir psikiyatri raporu Grimley'nin katil olup olmadığı konusunda aydınlatıcı olabilirdi.

Josie, Neesie'yi bulamayınca paniğe kapıldı. Genç kadının güvende olması için dua etti.

Koridora yöneldi ama Porter McCray hışımla ona doğru geldi. "O casting direktörüne beni işe almamasını söylemişsin."

Josie bir adım geri çekildi. "Bu doğru değil."

"Evet, söyledin." Kolundan tuttu ve onu duvara doğru itti. "Linder'ın karakteri hakkında bana fikir vermek için benimle pratik yapmanı istedim ama sen reddettin. Başından beri benden hoşlanmadın."

Josie kaskatı kesildi, nabızı hızla atıyordu. "Çekin ellerinizi üzerimden Bay McCray."

"Dediğini yap."

Josie, Dane'in sert sesiyle rahat bir nefes aldı.

McCray yine de arkasını dönmedi. Onun yerine, hâlâ Linder kılığında, kolunu daha sıkı sıktı. "Bunun için pişman olacaksın."

Dane adamı ondan uzaklaştırdı, bakışları ölümcüldü. "Bu bir tehdit mi?"

McCray Josie'ye ters ters baktı, sonra Dane'i itti ve aşağı doğru yürüdü.

Salon.

Josie onun kayboluşunu izlerken titriyordu. Eğer o daha önce tehlikeli olduğunu düşünmemişti ama şimdi düşünüyordu.

Dane, Josie'yi korkuttuğu için McCray'in ağzını burnunu kırmak istiyordu. Lanet olası adam kafayı yemişti.

Ayrıca Josie'yi kollarının arasına alıp bir daha hiçbir erkeğin ona zarar vermeyeceğine dair söz vermek istiyordu.

Küçük kız kardeşini hayal kırıklığına uğrattıktan sonra buna nasıl söz verebilirdi ki?

Elini saçlarının arasından geçirdi. Hiçbir şey için söz veremeyebilirdi ama elinden gelenin en iyisini yapacaktı. "Sen iyi misin?" Josie alt dudağı titremesine rağmen başını salladı.

"Bulamıyorum

Neesie, gerçi. Cast direktörüyle ikinci bir seçme için geri çağrıldı ama gelmedi. Easton'la bir seans ayarlamış olabilir."

Dane ona ters ters baktı. "Sana onun yanına gitmemeni söylemiştim."

"Ben de benimle gelmeni istemeye geliyordum," dedi çenesini yukarı kaldırarak.

McCray'in tartaklamasına hâlâ kızgın olan Dane stüdyonun kapısını işaret etti, sonra da yolu gösterdi. Kapıyı çaldı ama içeri davet edilmeyi beklemeye zahmet etmedi. Adamı hazırlıksız yakalamak i s t e y e r e k içeri daldı.

Kameralar kurulmuş, köşeye çeşitli sahnelerin fonları yerleştirilmişti; bunlardan biri, Mezarlık Şelalesi olduğunu tahmin ettiği bir şelaleyi tasvir ediyordu.

"O burada değil," dedi Dane.

Dane panoya asılmış bir programa dikkat etti. "Neesie Netherington'ın bu sabah onunla buluşması gerekiyordu." Tanrım, katilin onu ele geçirmemiş olmasını umuyordu.

Josie odada aceleyle dolaşıyor, genç kadını aramak için kapıları ve dolapları açıyordu. "Şuna bak, Dane. Bir arka kapı olduğunu fark etmemiştim."

O da fark etmemişti. Dane kapıyı açarken kaşlarını çattı. Kapı arka taraftaki otoparka açılıyordu. Easton kimsenin haberi olmadan stüdyoya kolayca girip çıkabilirdi. Salon kapısı kapalıyken ve çekim yaptığını gösteren bir tabela varken, herkes onun odada olduğunu varsayacak, herhangi bir yerde olabilecekken ona bir mazeret verecekti.

Dane otoparkı ve çevresini taradı ama Easton'ı ya da minibüsünü göremedi.

Nabızı hızla atmaya başladı ve Neesie'nin bir Mitzi bebeği gördüğünü söylediğini hatırlayarak onu aramaya koyuldu. Eğer buradaysa, Easton'ın da işin içinde olduğunu biliyordu.

Bu kez kayıp kızı bulma, onu kurtarma şansı vardı. Bu Betsy'yi ya da diğer kurbanları telafi etmeyecekti ama her hayat

önemliydi.

Stüdyoyu inceledi. Kameralar, set dekorları, ışık ekipmanları. Kahve fincanları ve soda kutuları çöp tenekesini dolduruyordu. Paravanın arkasında, görüş alanını kısmen kapatan bir dolap vardı. Kontrol etti ama kapı yerinden oynamıyordu.

Adamın pahalı kamera ekipmanı açıkta dururken kilit altında tutulacak kadar önemli olan şeyin ne olduğunu merak ederek kilidi açtı.

İçeride bir kutu aksesuar duruyordu.

Josie onun omzunun üzerinden baktı. Keskin nefesi onun lanetini takip etti.

Kutunun içinde bir Mitzi bebeği vardı, yüzü bir şahinin pençe izleriyle oyulmuştu ve yanaklarında kan lekeleri vardı.

Neesie Netherington ölmek istemiyordu. Tutunacak bir şey, kaçacak bir yol aradı ama bağlı elleri toprak ve çakılla buluştu. İçinden panik geçti. Elleri bağlıydı, dışarıda bir yerdeydi.

Çılgınlığını kimsenin duyamayacağı kadar uzakta. "Lütfen beni öldürme," diye fısıldadı

Neesie. "Üzgünüm, öldürmek zorundayım.

Çok fazla şey gördün."

Gözyaşları Neesie'nin gözlerini bulanıklaştırdı ve kendini kurtarmak için çabaladı ama ipler çok sıkıydı ve uzuvları güçsüz hissediyordu. Ağırdı.

Aman Tanrım. Uyuşturulmuştu.

Nerede olduğunu görmek için başını çevirmeye çalıştı ama hareket edemiyordu ve o kadar karanlıktı ki hiçbir şey seçemiyordu. Metalik kan kokusu burun deliklerini doldurdu. Belki ölü bir hayvandı?

Yoksa bir insan mıydı?

Boğazına bir safra kaçtı. Charity ve Patty'ye olan şey bu muydu?

Zaman durdu, hayatı gözünün önünden geçti. Oyunculuk kariyeri. Eski sevgilisi. Umutları ve hayalleri.

Güçlü eller kollarının altından kayarak onu yerde sürükledi. Kir ve çakıl derisini parçaladı. Tozun tadını aldı.

Nerede olduğunu anlamak için çaresizce gözlerini kırptırdı.

Önce bayılmıştı. Bir süre sonra hareket halindeki bir arabanın bagajında uyandı. Araçlar geçerken motorlar kükrüyordu. Rüzgar uğulduyordu. Yol virajlıydı, sonra sanki toprak bir yola sapmışlar gibi engebeliydi.

Sert eller kollarını daha da sıktı ve onu o ana geri döndürdü.

Neesie kendisini kaçırmanın yüzünü seçebilmek için tekrar çabaladı ama adam onu bir ağaca çarptı ve başı mide bulandırıcı bir telaşla döndü.

Korku onu boğuyordu.

"Bırak beni gideyim," diye bağırdı. "Söz veriyorum hiçbir şey söylemeyeceğim."

Tiz bir kahkaha havayı kirletti ve ardından bir bıçağın keskin acısı derisini deldi. Ağzını açtı ve ucu yanağının derinliklerine saplanınca çığlık attı. Acı içini parçaladı. Kan tadı aldı.

Bir saniye sonra, adam bıçağı kalbine sapladı. Vücudu sarsıldı ve kasıldı. Kan fışkırdı.

Sonra dünya bulanıklaştı ve siyah bir denize dönüştü. Ayak sesleri çıtırdadı. Haykırmaya çalıştı. Ona geri dönmesi için yalvarmaya çalıştı. Onu kurtarması için.

Ama kendi kanının kokusu ona doğru yayıldı. Ayak sesleri kayboldu.

Onu ölüme terk ediyordu.

BÖLÜM 22

Dane bir mendil kullanarak bebeği işlenmek üzere laboratuvara götürene kadar dikkatlice sardı. Adrenalin pompalanıyordu. Eğer üzerinde Easton'ın parmak izleri varsa, bunu bir dava açmak için kullanabilirdi.

"Josie, ben etrafa bakarken Easton'a bizimle buluşması için çağrı at." "Tabii."

"Dikkatli ol. Onu görürsen şüphelendiğimizi belli etme. Bana mesaj at, ben sana gelirim."

Kadın kabul etti ve aceleyle stüdyodan çıktı. Dane kutunun geri kalanını ve dolabı aradı ama suçlayıcı hiçbir şey bulamadı. Sadece kostümler ve Josie'nin kitabının bir kopyası.

Lanet olsun.

Yine de oyuncak bebek Easton'ın kulübesi ve arabası için arama emri çıkartmaya yetecekti. Easton ve Grimley'nin konuşup şehri terk etmeyi planlamış olma ihtimaline karşı Şerif Kimball'ı aradı. "Easton için arama emri çıkartın. 2015 model gri bir BMW kullanıyor."

"İlgileniyorum." Şerif Kimball boğazını temizledi. "Bu arada, Gil Baines günü setlerden ve sahne yerlerinden sorumlu sakallı bir adamla film ortamlarını keşfederek geçirdi. Ormanda ve şelalelerde yürüyüş yaptılar."

Kimball inisiyatif almıştı. Dane artık onun yanında olmasından memnundu. Her yerde gözlere ihtiyacı vardı. "Şüpheli bir şey var mı?"

"Somut bir şey yok. Kurbanlarla seks yaptığını sanmıyorum."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü o ve diğer adam arasında bir şey var."

"Anlıyorum." Adamın cinsel yönelimini önemseydiğinden değil ama Charity ve Patty cinayetlerden önce seks yaptıklarına göre, katilin kadınlarla seks yaptığına inanıyorlardı.

Sorun, kurbanların üzerinde DNA bırakmamış olmasıydı. "Ayrıca son cinayet için bir mazereti var."

Dane onu zihinsel olarak şüpheli listesinden çıkardı. Easton'ın çağrısı dahili telefonda yankılandı ve Dane telefonu kapatıp odaları ve ön kapıyı iyi görebileceği iç koridora yöneldi.

Easton binadaysa ve kaçmaya çalışırsa onu yakalayacak ve karakola götürecekti.

Dane kameraman ve set müdürüyle konuştu ama ikisi de Eddie'yi bütün gün görmemişti. Ayrıca Silas Grimley'i tanıdıklarını da inkâr etmişlerdi.

İkisi Neesie'yle birlikte miydi? Yoksa o yaklaşmadan önce kaçmaya mı karar vermişlerdi?

Set yönetmeni, "Cast direktörüyle konuş," dedi. "Easton'ı bu projeye o getirdi."

"Teşekkürler." Dane, Olive Turnstyle'ı aramak için odadan çıktı.

Birkaç aktris seçmeler için sıralarını beklerken gergin bir şekilde fısıldaşarak oturuyordu.

"Bayan Turnstyle nerede?" Dane sordu.

"Bilmiyoruz. Burada olması gerekiyordu," dedi kızlardan biri. dedi.

Bir saniye sonra kadın odaya daldı, telaşlı görünüyordu. "Üzgünüm geciktim," dedi oyuncu yönetmeni. "Bir işim çıktı. bir telefon görüşmesi."

Kadınlar anladıklarını mırıldandılar. Olive onu fark ettiğinde eteğini düzeltti ve ona bir gülümseme sundu, endişeli bakışları kayboldu.

"Bayan Turnstyle?" Elini sıktı, onun sıkı tokalaşması karşısında şaşırmişti.

"Evet, Ajan Hamrick. Lütfen bana Olive deyin."

"Pekâlâ, Olive." Ona kenara çekilmesini işaret etti, sonra sesini alçalttı. "Sizinle Eddie Easton hakkında konuşmak istiyordum. Onu film şirketine aldığınız doğru mu?"

"Evet." Not defterini çantasına sıkıştırdı. "Aslında bizi Los Angeles'ta başka bir filmde çalışan aktrislerden biri tanıştırdı. Fotoğraf çekimlerine alışılmadık yaklaşımı dikkatimizi çekti."

Adam hakkındaki kişisel görüşünü öğrenmek istiyordu. "Sıra dışı derken neyi kastediyorsunuz?"

"Yaratıcıydı ve çekimler için sadece stüdyo yaklaşımı değil, farklı mekânlar ve ortamlar seçiyordu. Bir oyuncu belirli bir rol istiyorsa, karaktere uygun giyinmelerini önerirdi. Senaryonun hikayesindeki ortama benzer setler yaratır ya da mekanlarda çekim yapardı." Tereddüt etti. "Bazı resimler rahatsız ediciydi ama kesinlikle kendine bir alan yarattı ve dikkat çekti."

"Easton'ın tehlikeli olduğunu hiç hissettiniz mi?"

Sanki nasıl cevap vereceğini düşünüyormuş gibi gözleri yana kaydı. "Yoğunluğu beni tedirgin ediyordu. Ayrıca ürkütücü şeylere karşı da bir eğilimi var."

"Daha açık konuşabilir misiniz?"

"Yüzünden yaralanmış kadınların fotoğraflarından oluşan bir defter tutuyordu." Burnu kırışarak kaşlarını çattı. "Önce ve sonra çekilmiş fotoğraflar."

"Öncesi ve sonrası mı?"

"Evet. Silas Grimley adında bir plastik cerrahla arkadaşmış. Eddie estetik operasyon isteyen modelleri ve oyuncularını ona yönlendirirdi."

Bunu zaten biliyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. "Dr. Grimley'i şahsen tanıyor musunuz?"

Grimley'i şahsen tanıyor musunuz?"

"Hayır, ama onu kullanan bazı aktrisler çalışmalarından övgüyle bahsediyor. Gerçi bazen kadınları gereksiz yere ciddi bir rekonstrüksiyona teşvik ettiğini düşünüyorum."

Bu hiç şaşırtıcı değildi. Mükemmel görünüme takıntılı olmak onun işinin bir parçasıydı. "Gereksiz olduğunu düşündüğünüz şey neydi?"

"İşleri aşırıya götürüyordu." Parmaklarını not defterine vurdu. "Bir kadına onu şu Mitzi'ye benzeteceğini söylemiş."

bebek."

Grimley'nin suçlu olabileceğinin bir başka göstergesi. "Başka bir şey var mı?"

O başını salladı. "Orada oldu Ayrıca konuşmak hakkında a Hastaameliyat sırasında yanlışlıkla şeklini bozmuştu. Sanırım bir dava vardı."

"Davadan nasıl haberiniz oldu?" Dane sordu.

Kadın omuz silkti. "Dedikodu. Oyunculuk camiası küçüktür, Ajan Hamrick."

Başarısız bir ameliyat kesinlikle dedikoduları beslerdi. Kadınlar diğer kadınları uyarmak isteyecektir.

Başarısız vaka ve dava, Grimley'nin bu kadınları sakatlama ve öldürme arzusunu tetiklemiş miydi?

Josie'nin konuştuğu kadınlardan üçü Eddie Easton'la birlikte hem Charity hem de Patty'yi gördüklerinden bahsetmişti. Ayrıca Dr. Silas Grimley ile bir konsültasyon ayarlamalarını tavsiye etti.

Aktrislerden biri Grimley'in çalışmalarından memnundu, ancak bekleme odasında eski bir hastasıyla dava hakkında bir tartışmaya kulak misafiri olmuştu.

Ona göre, iyi kalpli doktor sinir krizi geçirmiş ve tutarsız bir öfkeyle ofisi terk etmişti. Bu sahne genç kadını o kadar korkutmuş ki bir daha ameliyat olmamaya karar vermiş.

Josie onlara teşekkür etti ve Dane'i bulmaya gitti. Tam koridorda bir köşeyi döndüğü sırada Doyle Yonkers belirdi ve tavırları onu anında gerdi.

Ondan kaçmaya çalıştı ama adam kolundan tutup onu bir köşeye çekti.

Geriye doğru sertleşen Josie kolunu çekti. "Ne yapıyorsun sen?"

"Sen ve bu film ekibi yeterince sorun yaratmadınız mı?" diye tersledi. "Ailelerimiz geçmişin deşilmesini ve herkesin görmesi için ekrana getirilmesini istemedi."

"Billy Linder cinayet işlediğinde geçmiş değildi. Benim tek yaptığım hikayeyi anlatmaktı."

"Kurbanların ailelerine tahmin edebileceğinizden çok daha fazla acı yaşattınız. Daha da kötüsü, sanki kız kardeşim suçluymuş gibi konuştunuz."

"Bu doğru değil," dedi Josie kararlılıkla.

Adamın gözleri onu kınayarak delip geçti. "Annem de böyle hissediyordu. Candy'nin Charlene'le arkadaş olması gerektiğini düşünüyormuşsun. O kız çok tuhaftı ve tehlikeliydi. Kimse onu sevmezdi."

"Kesinlikle rahatsızdı," dedi Josie. "Ve bunun senin için acı verici olduğunu anlıyorum."

"Hiçbir fikrin yok," diye hırladı. "Annem zaten hastaydı ama bu hafta daha fazla kızın öldüğüne dair haberleri görünce dayanamadı. Birkaç hap aldı ve kendini öldürdü."

Josie'nin nefesi kesildi. Onun ve ailesi için duyduğu üzüntü içini doldurdu. "Aman Tanrım, çok özür dilerim. Hiç istememiştim-"

"Ne yapmak için? İnsanların hayatlarını parçalamak için mi?" Onu arka kapıya doğru sürükledi. "Annemi öldürmek için mi? Çünkü o artık ölü ve bu senin suçun."

Adam onu dışarı iterken Josie'nin üzüntüsü hızla korkuya dönüştü.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dane, Doyle Yonkers'ın Josie'yi arka kapıdan dışarı ittiğini gördü ve hızla kaçmaya başladı. Bu adam ellerini kızın üzerinde ne halt ediyordu?

Çıkışa ulaştığında, piç kurusu onu merdivenlerden aşağı, ara sokağa doğru itiyordu.

Dane'in eli silahına gitti. Bulunduğu noktadan Yonkers'ın silahlı olup olmadığını anlayamıyordu.

Yine de umurunda değildi. Elleri Josie'nin üzerindeydi ve buna izin verilemezdi.

"Dur, Yonkers!" diye bağırdı. "Bırak onu."

Josie etrafında döndü ve Yonkers'ı itti. Adam tökezledi ve sırtını duvara çarptı.

Dane silahını çekti. "Kimıldama yoksa ateş ederim."

Yonkers'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve ellerini havaya kaldırdı.

"Ateş etme.

Silahım yok."

Dane ona doğru yürüdü ve Josie'ye uzaklaşmasını işaret etti. Josie zaten bunu yapıyordu, yüz ifadesi Yonkers'ın ona tekrar dokunmasına meydan okuyordu.

"Ona zarar vermeyecektim," diye bağırdı Yonkers. "Sadece konuşmak istemiştım."

"Konuşmak için kadınları hep ara sokaklara mı itiyorsun?"

Dane havladı. Yonkers'ın rengi soldu. "Hayır. Sadece üzgündüm."

"Ellerini yukarıda tut," diye emretti Dane. Adamın silahlı olduğu konusunda yalan söylemediğine güvenmediği için hemen üstünü aradı.

"Söyle ona Josie, sana zarar vermedim," diye yalvardı Yonkers.

"Beni dışarı çıkmaya zorladın," dedi Josie, onu rahat bırakmayı reddederek. "Bu saldırıdır."

Dane üst aramasını bitirmiş, adamın silah taşımadığından emin olmuştu. Gerçi Josie'yi ya da başka bir kadını etkisiz hale getirmek için ille de bir silaha ihtiyacı yoktu.

"Sadece konuşmak istedim," dedi Yonkers öfkeyle.

"Beni korkutmak mı istiyorsun?" Josie kollarını kavuşturarak sordu. "Ya da intikam almak mı?"

Dane ekledi.

Yonkers gözlerini kaçırdı. "Öyle bir şey değil," dedi sesi alçalarak. "Üzgündüm. Annem kendini öldürdü." Josie'yi işaret etti. "Hepsi bu film ve kasabaya getirdiği reklam yüzünden. Onun yüzünden daha çok kız öldü. Annem daha fazla dayanamadı. Sanki geçmiş sürekli tekerrür ediyor."

Dane'in bu pislik umurunda bile değildi. Bir kadına el kaldırmaya hakkı yoktu. "Belki de geçmişte tekrarlayan sensin. Josie'den intikam almak istiyorsun, bu yüzden mi diğer kadınları bıçakladın?"

Yonkers yüzündeki şok ifadesiyle geriye doğru sendeledi. "Ne?"

"Charity Snow ve Patty Waxton," dedi Dane. "Josie'yi cezalandırmak ve film ekibinin kasabayı terk etmesini sağlamak istedim, bu yüzden insanları korkutmak için iki kadını öldürdün."

"Bu çok saçma," dedi Yonkers. "Ben kimseyi öldürmedim. Böyle bir şey yapmam, özellikle de bir şey anlatmak için."

Dane dişlerinin arasından tısladı. Bunun yeterli bir sebep olduğunu düşünmüyordu ama Yonkers'ın içine Tanrı korkusu salmak için bir şeyler yapması gerekiyordu. "Sana neden inanayım ki? Josie'yi tartakladığını gördüm."

Yonkers Josie'ye döndü. "Sadece durmanı istedim, bütün kasaba durdu, ama sen reddettin ve şimdi annem öldü ve sahip olduğum son aile parçasını da kaybettim."

Yonkers'ın sesi acınası geliyordu. Sevdiği birini kaybetmenin acısını anlayacak biri varsa o da Dane'di. Ama acısını, bu piçin yaptığı gibi insanları itip kakmak ve masumları suçlamak için bir neden olarak kullanmamıştı.

Doyle Yonkers'ın sesindeki ıstırap Josie'nin içini suçluluk ve sempatiyle doldurdu. Çocukluğunda tarifsiz bir acı çekmiş, hayatta kalanların suçluluk duygusunun yükünü taşımış ve anne babasının onu hayal kırıklığına uğratacak kadar büyük bir kedere gömülmelerini izlemişti.

Josie, "Kaybın için üzgünüm Doyle, annen de kederiyle bu kadar zor zamanlar geçirdiği için," dedi. "Bu kaybın gölgesinde yaşayarak büyürken çok yalnız kalmış olmalısın."

Dane kelepçelere uzandı ama Josie onu durdurmak için elini onunkine bastırdı.

"Josie-"

"Bana zarar vermedi." Josie sessizce Dane'in ona güvenmesini diledi. "Bir danışmana görünmen gerek Doyle. Beni ya da kasabayı suçlama. Yıllar önce korkunç bir trajedi yaşadın. Bazen bu aileleri birbirine yaklaştırır. Bazen de onları birbirinden ayırır."

Yüzü buruştu ve gözlerinden yaşlar süzüldü. "Bu filmi kasabaya getirmeseydin, o gün basın toplantısından sonra gitseydin-"

"Bu, istismarcı erkeklerin eylemlerini haklı çıkarmak için kullandıkları türden bir mantık." Josie bu tuzağa düşmeyi reddetti. "O gün beni sokakta ittin, değil mi?"

"Özür dilerim." Pişmanlık ve utanç yüzünde parladı. "Sana zarar vermek istememiştim, sadece filmi durdurman için seni korkutmak istemişim."

"Onu yoldan çıkardın mı?"

Başını salladı. "Sana onu korkutmak istediğimi söyledim. Hatta iyi olduğundan emin olmak için durdum."

Josie'nin nabızı onun çarpık mantığı karşısında atmaya başladı. "Ölebilirdim."

"Özür dilerim." Sesinde yenilginin ağırlığı vardı. "Bunu yaptıktan sonra yanlış olduğunu biliyordum."

Dane bir elini Josie'nin beline bastırdı. "Suç duyurusunda bulunmak istiyor musun Josie?"

Ellerini birbirine sürttü. Yonkers onu dehşete düşürmüştü ama o da zor bir çocukluk geçirmişti ve bu filmin tıpkı onun için olduğu gibi kötü anıları tetiklediğini anlıyordu. En azından cinayete başvurmamıştı. O ve Dane'in Kasap'ı bulmaya odaklanmaları gerekiyordu. "Hayır, şimdi olmaz. Terapi almayı kabul edersen olmaz, Doyle."

Gözlerini ovuşturdu. "Daha önce de terapiye gittim."

"O zaman yine git," dedi Josie kesin bir ifadeyle. "Olanlar hakkında konuşmanın zor olduğunu anlıyorum ama yardımı oluyor. Bunu ben de yaptım." Kuru dudaklarını yaladı. "Bunu yap ki hayatına devam edebilesin ve tüm bunları geride bırakabilesin."

Tıpkı onun yapmaya çalıştığı gibi. Ama bu kolay değildi.

Ellerini ceplerine soktu ve ayakkabılarına baktı. "Yapacağım ve ... İlaçlarıma geri döneceğim."

Josie ona cesaret verici bir gülümseme sundu.

"Güzel." Bir araba kapısı çarptı. Ayak sesleri çıtırdadı.

Josie park yerine baktı. Easton onlara doğru yürüyordu. Onunla konuşmaları gerekiyordu.

Kadınların yüzlerini oyan şüpheli o olabilirdi. Eğer öyleyse, bedelini ödemeliydi.

Dane, Yonkers'ı kavradı. "Bayan DuKane'i bir daha rahatsız edersen," dedi Dane ölümcül bir ses tonuyla, "seni tutuklar ve bir daha gün yüzü görmemeni sağlarım."

Yonkers ellerini havaya kaldırdı. "Tutuklamayacağım. Merak etme."

Dane onu itti. "O zaman defol git buradan." Yonkers'ın şüpheli listesinden çıkarılmasıyla Easton ve Grimley'e odaklanabilirdi.

Yonkers tutuklanmaktan kurtulduğu için rahatlamış görünüyordu ve hızla uzaklaştı. Dane, Josie'nin merhametine hayran kalmıştı. Adamı serbest bırakmakla doğru kararı verdiğini umuyordu.

Dane yine de Easton'ın kaçmasını istemiyordu, bu yüzden ona doğru koştu. Easton'ın kaçmasını bekliyordu ama Easton ya hiç yakalanmayacağını düşünecek kadar ukalaydı ya da masumdu.

Yine de Dane ona yaklaştıkça adamın yüzüne bir temkin gölgesi düştü. "Bay Easton, benimle şerifin ofisine gelmeniz gerekiyor."

Easton gözlerini kıstı. "Ne için?" "Bazı soruları cevaplamak için."

Easton önce Josie'ye, sonra da Dane'e baktı, duruşu sertleşmişti. "Bir avukata ihtiyacım var mı?"

Dane bir adım öne çıkarak adamın üzerinde yükseldi. "Bilmiyorum, ya sen?"

"Ben yanlış bir şey yapmadım," dedi Easton savunmacı bir ses tonuyla. "Aradığınız psikopat ben değilim."

"O zaman içeri gel ve benimle konuş. Belki onu yakalamamıza yardım edebilirsin."

Easton gözlerini güneşe karşı kısarak baktı ama kabul etti. Temkinli görünmesine rağmen, Dane'in beklediği kadar endişeli görünmüyordu.

Polis merkezine dönüş yolculuğu gergin bir sessizlik içinde geçti. Josie düşüncelere dalmış gibiydi. Muhtemelen Neesie için endişeleniyordu.

Onu teselli etmek ve genç kadının iyi olduğuna dair güvence vermek istedi. Ama yalanlara inanmıyordu. O da endişeliydi. Easton bu işe karıştıysa ve itiraf etmediyse ve katil Neesie'yi ele geçirdiyse, onu kurtarmak için çok geç kalmış olabilirlerdi.

Oraya vardıklarında Dane, Easton'a sorgu odasına kadar eşlik etti, sonra faks makinesini kontrol etti ve Peyton'ın gönderdiği bilgileri buldu. Josie üçü için kahve aldı ve onunla odada buluştu.

Easton masadaki tahta sandalyeye yerleşti, kıpır kıpırdı. Kahveye kuşkulu bir bakış attı, sanki baskılarını kaldırmak ya da içindekileri dökecek kadar rahatlamasını sağlamak için bir oyun olduğunu düşünüyordu.

"Pekâlâ, beni buraya neden getirdin?" Easton'ın sesini sabırsızlık kaplamıştı. "Charity ve Patty'yi tanıdığımı sana zaten söyledim. Onları partide gördüm ama öldürmedim."

Dane kurbanların birer fotoğrafını masanın üzerine koydu. "Çünkü elimizde iki ölü kız var. Ve bir diğerrinin de kayıp olduğunu düşünüyoruz. Neesie Netherington'ı tanıyor musunuz?"

Easton dudaklarını yaladı. "Onunla bir fotoğraf çekimi yapmıştım. Hepsi bu kadar." "Bu iki kadına yaptığınız gibi onu da öldürmediğinize emin misiniz?" Easton gitmek istercesine ayağa kalktı. "Bir dakika bekle."

"Otur ve şu lanet resimlere bak," dedi Dane tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla.

Easton Dane'in dediğini yaptı, bakışları fotoğrafa kayd. Bir saniye sonra boğazından boğuk bir ses çıktı. "Tanrım. O muhabir haklıymış. Biri onun yüzünü mü kesmiş?"

Dane parmağıyla fotoğrafa dokundu. "Evet, sen yaptın."

Easton ellerini yumruk yapıp masaya vurdu. "Ben yapmadım. Güzel kızları severim, mankenlik ve oyunculuk işleri bulmalarına yardımcı olmak için fotoğraflarını çekerim." Durakladı, çenesini silerken kirli sakalı törpüleniyordu. "Bunu bir düşünün. Onların güzelliğini asla yok etmem. Hayatımı böyle kazanıyorum."

Dane onu dikkatle inceledi. Sesi samimi geliyordu ama bazı insanlar kusursuz yalancılardı. Suçlu olduklarında yalan makinesinden bile geçebiliyorlardı.

"Herkes kızların çıplak bırakıldığını söylemedin." Easton'ın tonu suçlayıcıydı ama bakışları dehşet verici resimlere sabitlenmişti. "Ya da yanaklarındaki pençe izinden. Muhabir bu detaylardan bahsettiğinde neredeyse inkâr ettiniz."

Dane, Easton'ın stüdyosunda bulduğu Mitzi bebeğinin resmini masanın üzerine koydu. "Bunu bu gece stüdyonuzdaki dolapta bulduk."

Easton'ın ağzı açık kaldı, gözleri büyüdü. İlk kez Dane'in elinde kendisine karşı bir kanıt olduğunu fark etmiş gibiydi.

Easton yutkundu. "Bunu benim stüdyomda mı buldun?"

Dane başını salladı. "Sakın bana bunun ne olduğunu ya da nereden geldiğini bilmediğini söyleme."

Panik yüzünden okunuyordu. "Mitzi bebeğinin ne olduğunu biliyorum. Amerika'daki herkes biliyor. Ama stüdyomda bir tane yoktu."

Dane ona inanmayan bir bakış attı. "O zaman onu oraya kim koydu?"

Ellerini düzleştirdi, sonra tekrar yumruk yaptı. "Ben nereden bileyim?"

"Pek çok küçük kız bu bebekleri topluyor ve tıpkı prenses olmak istedikleri gibi onlar gibi olmak istiyorlar," diye araya girdi Josie.

Easton'ın bakışları ona doğru kayd. "Elbette, çocuklar hayal kurar ve rol yaparlar."

Dane, Easton'ın eski kız arkadaşının resmini masaya vurdu. "Onu tanıdın mı?"

Easton'ın yüzündeki renk soldu. "Elbette tanıdım. Bu Sherry. Neden sende onun resmi var?"

Dane durakladı, Easton'ın kafasındaki soruların artmasına izin verdi. "Bana onunla olan ilişkiden bahset," dedi.

"Sevdiğim tek kızdı," diye itiraf etti Easton sonunda. "Ona evlenme teklif ettim ama sonra öldü."

Dane ona düz bir bakış attı. "Öldürüldü. Seninle bir partide görüldükten sonra."

Easton başını salladı, gözlerinde acı parlıyordu. "Evet."

"Onu canlı gören son kişi sendin," diye devam etti Dane. "Hayır," dedi Easton ısrarla. "Onu öldüren kişiydi." "İkiniz tartıştınız," dedi Dane.

Easton omuzlarını dikleştirdi. "Bir sevgili kavgası yaşadık, büyük bir şey değil."

"Biz öyle duymadık." Dane etki yaratmak için durakladı. Piçin kafasının karışmasını istiyordu. "Tuhaf fotoğraf fikirlerinle onu korkuttuğun için senden ayrıldı. Sonrasında da onu takip etmişsin."

Easton masayı sıktı. "Onu takip etmedim."

"Onunla tekrar birlikte olmak mı istiyordun?"

Dane sordu.

"Evet, onu seviyordum," diye mırıldandı Easton. "Partiye bana bir şans daha vermesi için onu ikna etmeye gittim ama bana hayır dedi, ben de sarhoş oldum."

"Yine de o gece öldü," dedi Dane, sesindeki ima açıktı.

Easton kıpırdandı, suçluluk duygusu gözlerini karartmıştı. "Biliyorum ve kendimi suçladım. Üst kattaki odalardan birinde sızıp kalmasaydım, o da benimle kalsaydı, şimdi hayatta olabilirdi." Derin bir nefes aldı. "Onu ben öldürmedim. Ona asla zarar vermezdim. Onu tüm kalbimle sevdim."

Dane çenesini sertleştirdi. Ses tonu saplantı kokuyordu. "O zaman onu kim öldürdü?"

"Bilmiyorum. Keşke bilseydim." Easton yumruğunu masaya vurdu. "O aşağılık polisler soruşturmak yerine zamanlarını bana bakarak harcayarak her şeyi berbat ettiler."

Dane tiradının havada asılı kalmasına izin verdi, bu da Easton'ın tedirginliğini arttırdı.

Easton eliyle Charity ve Patty'nin fotoğraflarını işaret etti. "Şimdi ne haltlar dönüyor? Sherry'nin ölümünün bu son cinayetlerle ne ilgisi var?"

"Ölmeden kısa bir süre önce tüm kurbanlarla birlikte görülmüşsün." Dane masanın üzerine Betsy'nin resmini koydu, Easton'ın tepkisini beklerken kalbi küt küt atıyordu.

Easton koltuğa doğru yığıldı, alnında ter lekeleri vardı. "Tanrım, nereden buldun bunu?"

Dane adamı boynundan tutup boğmamak için yumruklarını masaya dayadı. Easton suçluluk duygusuyla mı tepki veriyordu? "O kız benim kız kardeşim, Betsy. Senin de katıldığın UT'deki bir partide kayboldu." Dane zorlukla yutkundu. "Polis cesedini birkaç saat sonra buldu. Onu sen mi öldürdün Easton?"

"Kahretsin." Easton başını ellerinin arasına aldı. "Sanırım bir avukata ihtiyacım var."

Josie, Dane'in hayal kırıklığını hissetti. Hâlâ kız kardeşini kaybetmenin acısını çekiyordu. Ayrıca bir itirafta bulunmak istiyordu ama Easton sözünden dönmemişti.

Dane kollarını kavuşturdu. "Suçlu değilsen neden bir avukata ihtiyacın var?"

"Çünkü belli ki bunu benim üzerime yıkmaya çalışıyorsun," dedi Easton. Josie işbirliği yapması için yalvarmak amacıyla Easton'ın eline dokundu. "Lütfen Eddie, konuş bizimle. Bir kız daha kayıp. Eğer Charity ya da Patty'ye zarar vermediysen, o zaman bu deli adamı durdurmamıza yardım et.

başka bir can alır."

"Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum," dedi Eddie, sesi zayıftı. "Bir kadını asla böyle katletmem."

Dane tekrar Betsy'nin fotoğrafına dokundu. "Kız kardeşim hakkında ne hatırlıyorsun? Onunla on yıl önce bir kardeşlik partisinde tanışmıştın."

Eddie'nin yüzü acıyla buruştu. "Dinleyin Ajan Hamrick, onunla tanıştım ama partide değil. Betsy'yi o geceden önce tanıyordum."

Dane'in çenesinde bir kas kasıldı. "Devam et."

Eddie alnını silerken eli titriyordu. "Bir doğa koruma alanında tanıştık."

"Silas Grimley ile tanıştığın yer mi?" Dane sordu.

Eddie evet, diye mırıldandı. "Silas on dört yaşındaydı, berbat bir haldeydi, babası tarafından mahvedilmişti ve kız kardeşin onu kanatları altına aldı."

Dane adamın gözünü korkutmak için masaya doğru eğildi. "Silas'la orada mı arkadaş oldunuz?"

"Evet. Ben onun için bir tür ağabeydim, Betsy de ablası gibiydi."

Dane'in yüzünü keder kapladı. "Silas seni okulda ziyaret etti mi?"

"Evet, ben UT'deyken. Birkaç kez, ona bir geleceği olduğunu göstermek için hafta sonu gelmesine izin verdim." Sesi alçaldı. "Çok çalışır ve kendini toparlarsa üniversiteye gidebileceğini görmesine yardımcı olacağını düşündüm."

"Grimley kız arkadaşın Sherry ile tanıştı mı?"

Eddie başıyla onayladı ama gözleri önce temkinli, sonra da kuşkulu bir hal aldı. Josie onu anlamaya çalışıyordu ama Eddie karışık mesajlar veriyordu.

"Kız arkadaşının öldüğü hafta sonu Silas seni ziyaret ediyor muydu?" Dane devam etti.

Eddie nihayet kahvesini alıp bir yudum alırken eli titredi. "Evet."

Dane bir santim daha yaklaştı. "Betsy'nin öldürüldüğü gece de orada mıydı?"

"Evet." Easton boğazından boğuk bir ses çıkardı. "Sherry ve Betsy'yi Silas'ın öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

Dane cevap veremedi Josie'nin cep telefonu çaldı.

Mesajı kontrol etti ve içi buz kesti.

Mesajda Neesie Netherington'ın bir elinde kırık bir ayna, diğer elinde Mitzi bebeğiyle kan gölünün içinde yatarken çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

Yüzünde kanlı pençe izleri vardı.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Josie'nin midesi bulandı. "Tanrım, Neesie öldü."

Oda öylesine sağır edici bir sessizliğe gömüldü ki Josie kendi kalbinin göğsünde attığını duyabiliyordu.

Dane telefonu kaptı ve resmi inceledi. "Kahretsin, yine çok geç kaldık."

Josie titremeye başladı ve duramadı.

Dane resmi adamın yüzüne doğru itti. "Bu kadını nerede bıraktın?"

Eddie resmi görünce irkildi. "Yüce Tanrım. Bu Neesie."

"Tabii ki o," diye tersledi Dane. "Nerede o?"

Eddie başını şiddetle ileri geri salladı. "Beni dinle, sana kimseyi öldürmediğimi söyledim."

"Peki ya ortağın?" Dane hırladı.

"Ortağım mı?" Eddie ayağa fırladı. "Sen kafayı yemişsin."

"Otur yerine!" Dane masaya vurdu. "Bana Grimley'le bu işi nasıl başardığınızı anlat. Kadınları fotoğraf çekimi vaadiyle kandırdınız, sonra da kozmetik işleri için ona yönlendirdiniz. Sonra onları kim öldürüyor? Sırayla mı? Oyma işini o mu yapıyor yoksa sen mi?"

Eddie'nin nefesi kesildi. "Son kez söylüyorum, ben hiçbir cinayete karışmadım. Grimley karıştıysa bile bunu kendi başına yapmıştır." Ellerini iki yanında birleştirdi. "Aslında, eğer Sherry'yi o öldürdüyse, onu ben de vurmak isterim."

Josie sessiz kaldı ve Easton'ın vücut dilinde suçluluk belirtileri olup olmadığını inceledi.

Dane'in iki adamın birlikte çalıştığına dair teorisi doğrudu ama Eddie, Dane'in Grimley'nin kız arkadaşını öldürdüğünden şüphelenmesine gerçekten şaşırmış görünüyordu.

"Grimley Sherry'nin cinayetiyle ilgili sorgulandı mı?" Dane sordu.

Eddie başını salladı. "O sadece bir çocuktur. Ben ve polis de onu kardeşlik partisinde tanıştığı bir adamın öldürdüğünü düşündük. Onu daha önce bir keşle konuşurken görmüştüm ve yanlış adama bulaştığını düşünmüştüm."

"Grimley ile görüşmeye devam ettiniz mi, arkadaş kaldınız mı?" Dane sordu.

"Evet. Bir plastik cerrah onun yara izlerini düzeltti ve ona akıl hocalığı yaptı, Silas da bunu başkaları için yapmak istedi."

"Grimley'nin tehlikeli olduğunu mu düşünüyordun?" Josie sordu.

"Tehlikeli *miydi* demek istiyorsun?" Eddie derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum. Onunla ilk tanıştığımda bazı sorunları vardı."

"Ne tür *sorunları*?" Dane sordu.

Eddie şakağını ovuşturdu. "Yalnız ve sorunlu biriydi. Bazen insanlara yapıştırdı."

"Kim gibi?"

"Ben ve Sherry gibi. Bir süre her şeyi bizimle yapmak istedi. Sonra Sherry bundan bıktı. Onu ürküttüğünü söyledi."

"Bunu Grimley'e söyledin mi?"

"Evet." Eddie'nin ifadesi yavaşça değişti, çünkü imaları fark etmişti. "Tanrım, bunu ona Sherry ölmeden birkaç hafta önce söylemiştim."

"Kız kardeşime mi yapıştı?" Dane sordu.

Eddie'nin ifadesi temkinli bir hal aldı. "Evet. Dediğim gibi, o berbat bir ergendi. Ona aşıktı."

Josie senaryoyu hayal etti; sorunlu, sevgiye muhtaç bir genç çocuk. Ona yardım etmeye çalışan genç bir kız. Onun nezaketini ve şefkatini daha fazlası sanmıştı. "Betsy onun nasıl hissettiğini biliyor muydu?"

Eddie omuz silkti. "Ona aşık olduğunu fark etti ve onu nazikçe hayal kırıklığına uğrattığını söyledi. Ona kırılğan göründüğünü söyledi."

"Kahretsin, Easton." Dane adamı sarstı. "Onu reddettiği için öldürdüğü hiç aklına gelmedi mi?"

Şerifi ararken Dane'i öfke sardı. Neesie Netherington'ı bulmak için daha fazlasını yapmalıydı. Daha çok çalışmalı, bu şüpheliyi daha önce bulmalıydı.

Başka bir kadın daha ölmeden önce bu orospu çocuğunu durdurmalıydılar. "Silas Grimley'in derhal bulunmasını ve sorgulanmak üzere getirilmesini istiyorum. Yardımcılarına Netherington'lı kadının cesedini aramalarını söyle. Josie az önce bir mesaj daha aldı. Genç kadın ölmüş."

Dane aramayı sonlandırdı ve Easton'a döndü. "Grimley nerede şimdi?"

Easton ellerini havaya kaldırdı. "Bilmiyorum. Muhtemelen Knoxville'deki kongreye geri dönmüştür."

Eğer Grimley şüpheliyse ve Betsy ile Sherry'yi öldürdüyse, bu cinayetler yıllar önce işlenmişti. Şimdi öldürmeye başlamasını tetikleyen neydi? Oyuncak bebek Easton'ın dolabına nasıl girmişti?

Onu oraya Grimley mi koymuştu?

"Grimley yakın zamanda bir ayrılık mı yaşadı?" Dane sordu.

Easton başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Biriyle görüştüğünü bile sanmıyorum. Bütün zamanını çalışarak geçiriyordu."

"Muhtemelen işiyle bu kadınların sevgisini ve hayranlığını kazanacağını düşündü," diye önerdi Dane, "ama onu kişisel olarak reddettiler ve o da kendini kaybetti."

"Dinle," dedi Eddie. "Hastalarını öldürüp yüzlerini mahvettiğine inanamıyorum. Yaralı olmaktan nefret ederdi ve hayatını kadınları daha çekici hale getirmeye adanmıştı. Bir çeşit Tanrı kompleksi var. Gerçekten de onların kahramanı olduğuna, yaptığı işin hayat kurtardığına inanıyor."

Dane onun argümanını düşündü. Mantıklı geliyordu. Ama bu dava onun Tanrı'yı oynama pozisyonuna meydan okumuştı.

Peyton'ın gönderdiği dosyadan bir sayfa daha aldı ve Easton'a gösterdi. Bir notta, Grimley'le ilgilenen plastik cerrahla konuştuğu ve onun bir terapist önerdiği yazıyordu ama Grimley'nin bunu takip edip etmediğini bilmiyordu.

"Hayat mı kurtarıyordu?" Dane alaycı bir tavırla söyledi. "Onları o Mitzi bebeği gibi gösteriyordu."

Easton ellerini birbirine düğümledi ama cevap vermedi. Dane'in telefonu çaldı ve numarayı kontrol etti. Şerif Kimball.

Connect'i tuşladı. "Ajan Hamrick."

Şerif yorgun bir iç geçirdi. "Neesie Netherington'ın cesedinin nerede olduğunu biliyorum."

Dane'in midesi sıkıştı. "Çok hızlı oldu. Onu nerede buldun?"

Şerif Kimball, "Şu casting direktörü az önce aradı, üzgündü," dedi. "Kadını Falls Inn'in önündeki çalılıklarda yataarken bulmuş."

Dane ona hemen geleceğini söyledi. Sonra Easton'ı kolundan tuttu. "Haydi, ben Grimley'i bulup olay yerini inceleyene kadar burada kalacaksın."

"Ne oluyor lan?" Easton bağırdı. "Beni kilitleyemezsin."

"Grimley ile çalışmadığına hâlâ ikna olmadım. Seni sorgulama için yirmi dört saat tutabilirim," dedi Dane. "Grimley'i peşinde olduğumuz konusunda uyarmana izin vermeye niyetim yok."

Easton yine küfretti ama Dane onu bir hücreye götürdü ve içeri kilitledi. Sonra Josie ile birlikte aceleyle arabasına gittiler.

Josie, Dane'le birlikte arabayı otele götürüp park ederken Doyle Yonkers'in suçlamalarını hatırlamaktan kendini alamadı.

Şerif Kimball'ın polis arabası kaldırımın önünde duruyordu ve bir polis minibüsü çoktan olay yerine gelmişti, bir başka polis memuru da korkunç olayları izlemek için toplanan seyircileri izliyordu.

Şimdi üç genç kadın ölmüştü, hayalleri ve gelecekleri çok genç yaşta kesilmişti.

Eğer bu kitabı yazıp film haklarını satmasaydı ve film ekibi bu kasabaya gelmeseydi, bu üç kadın hâlâ hayatta olacak mıydı?

Ölmeleri onun suçu muydu?

"Neden arabada beklemiyorsun?" Dane sordu, sesi sertti.

Şefkatli.

Kadın başını salladı. "Bu piçi durdurmak için elimden geleni yapacağım. Kasabayı ve buradaki insanları avlanma alanı olarak kullanması hoşuma gitmiyor."

"Easton'a inandın mı?" "Easton'a inandın mı?" diye sordu Dane.

inn.

"Bilmiyorum," dedi Josie. "Billy Linder'dan sonra, kendime güvenmiyorum.

artık kendi kararlarını veremiyor."

Dane durakladı ve bir an için ona baktı. Rüzgâr saçlarını geriye doğru savuruyor, uçlarını karıştırıyor ve azalan ışıktaki onu inanılmaz derecede seksi gösteriyordu.

Seksi ve kalbi için tehlikeli.

Dane'e çok kolay aşık olabilirdi. Hatta şimdiden derin bir şehvet duyuyordu.

Ellerini saçlarında gezdirmek, onu kulübesine geri götürmesi, ateş yakması ve gece boyunca onunla sevişmesi için yalvarmak istiyordu. Zaten yeterince acı çekmiş bir kasabaya daha fazla cinayet getirmiş olabileceğini unutturmak için.

Ön kapının yanından gelen bir çığlık dikkatini tekrar olay yerine çekti.

Dane onun kolunu sıktı. "Dayan Josie. Bu deliyi bulacağız ve tıpkı Billy Linder'a yaptığımız gibi onu da hapse atacağız."

Josie'nin içini keder kapladı. Katili bulmuş olsalar da, bu arada pek çok insan acı çekmişti. Kurbanların aileleri hâlâ yas tutuyordu, tıpkı Dane'in küçük kız kardeşini kaybettiği için acısının hiç dinmediği gibi.

Bailey Snow ve bir başka genç kadın birbirlerine sokulmuş, birbirlerini teselli ediyorlardı, bu sırada tüylü bir adam kamerasıyla fotoğraf çekmeye çalışıyordu. Şerif Kimball onun telefonunu elinden aldı.

"Fotoğraf çekersen seni tutuklarım," diye hırladı Kimball. "Bu kadına ve ailesine biraz saygı gösterin. Onlar daha

bildirildi."

Josie'nin nabzı hızlanmıştı. İki şerif yardımcısı küçük kalabalığı kontrol altına almaya çalışırken olay yeri ekibi bölgeyi kapatmıştı. Soruları susturulamıyordu.

Şok fısıltıları da öyle.

"Charity ve Patty'yi öldüren aynı kişi tarafından mı öldürüldü?" diye bağırdı bir kadın.

"Bize o kızların çıplak bırakıldığını, yüzlerini doğradığını söylemediniz" diye bağırdı bir başka kız.

"Ne tür bir sapık bunu yapar?"

"Bu manyağı ne zaman yakalayacaksınız?"

Şerif Kimball yükselen histeriyi yatıştırmak için "Mümkün olan her şeyi yapıyoruz" dedi. "Bize yardımcı olabilecek herhangi bir şey görür ya da duyarsanız, lütfen ofisimle irtibata geçin. Bu kadını şahsen tanıyorsanız ya da bugün erken saatlerde gördüyseniz ve son yirmi dört saatteki hareketlerine ışık tutabilirsiniz, bu yardımcı olacaktır."

Dane Teğmen Ward'la konuştu ama Josie olay yerinin kirlenmesini istemedikleri gerçeğine saygı göstererek olay yeri şeridinin dışında bekledi.

Grimley'nin geçmişteki eylemleri ve zamanlama kesinlikle onu işaret ediyordu. Dane'in kız kardeşi ile Easton'ın kız arkadaşı arasında da göz ardı edilemeyecek bağlantılar vardı. Easton'ın dolabında da o oyuncak bebek vardı.

Kalabalığı inceledi. Görüşmelerde bir şeyler birbirine uymuyordu. Eğer Easton ya da Grimley onunla temasa geçtiyse, bir noktada kendisine bir işaret vermelerini beklerdi. Fotoğrafları ona gönderdiklerine dair bir tür işaret. Onlara odaklanmasıyla ilgilendiklerine dair.

Böyle bir şey fark etmemişti. Easton kendini beğenmiş, kendinden emin ama şüpheli olduğu için şaşkın görünüyordu. Grimley güven ve kırılganlık arasında gidip geliyordu.

Bir şekilde güçlerini ve zayıflıklarını birleştirip Kasap'a mı dönüşmüşlerdi?

Yoksa o ve Dane yanlış iz üzerinde miydiler?

Dane yumruklarını ceplerine sokmuş, Neesie Netherington'ı öldüren orospu çocuğunu yakalamış olmayı diliyordu. Zavallı kadın hanın yanındaki çalılıklara bırakılmıştı, uzuvları tıpkı ilk iki kurban gibi garip bir açıyla bükülmüştü.

Çıplak ve yalnızdı, sanki kim olduğu kimsenin umurunda değilmiş gibi doğaya terk edilmişti. Kompakt aynanın kırılmış camı karanlığa karşı parlıyordu. Kan çoktan göğsünde birikmiş ve yanağında kurumuştur.

Pişmanlık onu içine çekti. Onlar ipucu peşinde koşarken, o çoktan ölmüştü.

"Ölüm nedeni diğerleriyle aynı gibi görünüyor," dedi Dr. Wheeland. "Ayrıca yüzündeki pençe izlerini oymak için aynı tür bir alet kullanmış gibi görünüyor."

Easton'ın Silas Grimley hakkındaki yorumları Dane'in kafasında yankılandı. Saldırıdan yara almıştı. Betsy'yi ve Easton'ın kız arkadaşını tanıyordu ve ikisi de üniversitedeyken orada bulunmuştu.

"Farklı görünen bir şey var mı?" Dane sordu.

"Belirgin bir şey yok. Bıçak yaraları benzer görünüyor, oymalar da öyle. Kalçalarında ya da sıvılarında morarma görmüyorum ama yine de diğerlerinde yaptığım gibi tecavüz kiti uygulayacağım."

Dane el ve ayak bileklerine odaklandı. "Bağlanmış." "Evet. Belki de daha mücadeleci biriydi ve adam onu bağlamak zorunda kaldı. kalk."

Dane şerifle konuşmak için adımlarını hızlandırdı. "Dr. Grimley'i getirme vakti geldi.

Grimley'i getirmenin zamanı geldi." Dane ona adamın geçmişi ve ortaya çıkardığı detaylar hakkında bilgi verdi.

"Bir BOLO yayınlayacağım ve otobüs ve tren istasyonlarının yanı sıra havaalanlarını da uyaracağım. İki şerif yardımcısı bir şey gören olup olmadığını anlamak için kalabalığı tarıyor."

"Güzel. Beni haberdar edin." Dane hemen Peyton'ı aradı. "Dr. Grimley'nin arabası ve eşyaları için arama emri istiyorum."

"İlgileniyorum."

"Leroy Weaver denen adamın nerede olduğunu bulabildin mi?"

"Evet, son üç haftadır bir rehabilitasyon merkezindeymiş.

Neredeyse aşırı dozdan ölüyordu ve ailesi onu hastaneye yatırdı." Dane telefonu kapattı. Yani Weaver Neesie'yi bulamamıştı.

Hanın sahibi Cynthia, bir eli göğsünde bayılacakmış gibi çırpınarak casting direktörünün yanında duruyordu. Josie, şoka girmiş gibi görünen Olive'e katılmıştı.

Dane, Josie'nin yanına yaklaştı ve kolunu sıktı. Ona minnettar bir bakış attı, bu da suçluluk duygusunu daha da arttırdı. Bu adamı şimdiye kadar durdurmalıydı.

İçi daralınca iş dünyasına başvurdu. Bu konuda kişisel ilişkilerden çok daha iyiydi. "Bayan Turnstyle, cesedi buldunuz mu?" Dane sordu.

Gözlüklerini düzeltirken elleri titriyordu. "Evet, oraya vardığımda ve içeri girerken bir ses duydum."

"Hâlâ hayatta mıydı?" Dane kafası karışmış bir halde sordu.

Olive başını salladı. "Hayır, korkarım yaşamıyordu. Sadece bir kediydi." "Etrafta dolaşan bir başıboş var," dedi Cynthia.

"Dışarıda bırakıyorum

Arka sahanlıkta ona yemek veriyordum."

"Her neyse, kedi yaralı gibiydi ve çalıların arasındaydı, ben de onu aramak için koştum." Olive'in yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü ve Josie onu teselli etmek için kolunu ona doladı. "Bacaklarının çalılarının arasından çıktığını gördüm," diye sözlerini tamamladı Olive.

"Bu çok korkunç," diye mırıldandı Cynthia olay yerine bakarken. "Birinin o zavallı kızı burada bıraktığına inanamıyorum."

"Sen bir şey gördün mü?" Dane hancıya sordu.

Cynthia başını salladı. "Hayır. İçeride odaları toparlıyor ve diğer birkaç kızla sohbet ediyordum. Bu cinayetler yüzünden herkes o kadar üzgün ki, benimle dua etmek isteyen konuklar için her gece dua seansı düzenliyorum."

Dane tekrar Olive'e baktı. "Geldiğinde etrafta gizlenen birini fark ettin mi?"

Olive başını salladı. "Hayır. Çok üzgünüm, keşke daha fazla yardımcı olabilseydim."

"Harika gidiyorsun," diye güvence verdi Josie ona.

Olive iki parmağını şakağına götürdü. "Sana daha önce Neesie'nin bir geri arama için gelmesi gerektiğini ve gelmediğini söylemiştim. Şimdi nedenini anlıyorum."

Josie'nin daha önce hissettiği panik pişmanlıkla karıştı. "Biliyorum, çok üzgünüm. Keşke onu kurtarmak için bir şeyler yapabilseydim. Çok tatlı bir kıza benziyordu."

"Öyleydi." Olive boğazını temizledi ve kendini toparladı. "Bu şartlar altında yönetmenle konuşacağım ve bu filmi ertelemeyi talep edeceğim. Ekibimiz burada olduğu için başka birinin daha zarar görmesine dayanamam."

Josie başını salladı. "Bence bu iyi bir fikir."

Dane nasıl cevap vereceğini bilemiyordu.

Aklına Yonkers geldi. Eğer biri film ekibini şehirden kaçırmak isteseydi, bunu başarabilirdi. Ama suçun vahşeti daha güçlü bir nedene işaret ediyordu, bir film yapımını durdurmak kadar basit bir şeyle ilgisi olmayan bir patolojiye.

Eğer tekrar öldürmek istiyorsa, başka bir kurban bulacaktı.

Dane evin ve olay yerinin etrafında toplanmış insanları taradı.

Katil kalabalığın arasında durmuş, kasabalıların ve polislin son cinayeti karşısında şok ve korku içinde koşuşturmalarını mı izliyordu?

Katil Josie'ye odaklanmıştı. Bir sonraki hedefi o mu olacaktı?

Bu düşünceyle içini soğuk bir korku kapladı. Josie'yi önemsemediğini söylerse kendine yalan söylemiş olurdu.

Çok fazla önemsiyordu.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Dane Josie'yi eve bırakırken rüzgâr yolun üzerindeki molozları ve yaprakları savuruyordu. Dehşet vücudundaki tüm kasları düğümledi.

Evinde başka bir parçalanmış Mitzi bebeği mi bulacaktı?

Film projesini durdurmaları muhtemelen en iyisiydi. En azından geçici olarak. Kasabadaki, oyuncular ve film ekibi arasındaki hava kesinlikle kasvetli bir hal almıştı.

Dane arabayı park etti ve birlikte verandaya doğru yürüdüler, ikisi de gri gökyüzü kadar ıssızdı. Josie dondu kaldı ve Dane'in koluna yapıştı. "Tanrım, Dane. Bak, bir bebek daha."

Dane küfretti ve şefkatle kolunu sıktı. "Onu yakalayacağız," dedi Dane rahatlatıcı bir ses tonuyla.

Josie iç çekti. Evet, ama ne zaman? Ve daha kaç kişinin ölmesi gerekiyordu?

Ayrıntılara odaklanmak zorundaydı. Bu kez oyuncak bebek verandada yatıyordu, katledilmiş yüzü kanla alay ediyordu. Diğer bebeklerin üzerindeki kan kurbanlara aitti.

Ürperdi. Bu muhtemelen Neesie'nin kanıydı. "Bunu Easton yapmadı," dedi çiğ bir fısıltıyla. "O gözaltında."

"Emin olamayız," dedi Dane. "Bütün gün yoktuk. Siz daha erken ayrılır ayrılmaz onu izleyip bırakmış olabilir."

Josie ona doğru eğildi ve onu şaşırttı. "Sanırım bu doğru." "Katil sarsılmış olmalı." Dane onun elini bir kez daha sıktı.

Sanki onun yanında olduğunu bilmesini istiyormuş gibi oyalanıyordu. "İçeri girmek için zaman ayırmamış olması acelesi olduğunu gösteriyor."

Dane elini bıraktığında Josie hayal kırıklığına uğradı. Ona tutunmak ve kendisini ayakta tutmasına izin vermek istiyordu. Güvende.

Suçluluk duygusu hemen ardından geri döndü ve ona çalışmaya devam etmesi ve Dane'e yardım etmesi gerektiğini hatırlattı.

"Eğer Easton ve Grimley ortaksa, Grimley bizi atlatmak için bırakmış olabilir."

Josie başını salladı ama umutsuzluk ve hayal kırıklığı göğsünü ağrıtiyordu. "Ona yaklaştığımızı düşünürse kaçabilir."

"Hiç sanmıyorum. Oyunu çok seviyor." Dane karanlık evi işaret etti. "Bebeği dışarıda bırakarak sizi kandırmak istemiş olma ihtimaline karşı içeriyi kontrol edeyim."

Josie bu düşünce karşısında kaskatı kesildi. Dane silahını çekti ve kapıyı açtı. Ev sessizdi, pencereler rüzgârdan takırdıyordu, arkalarda bir yerde bir ağaç dalı cam bölmelere sürtünüyordu. Fırtına bulutları yer değiştirip hareket ederek gökyüzünü daha da gri ve kasvetli hale getiriyordu.

Dane yavaşça içeri süzüldü ve o da peşinden gitti. Mutfığa ve oturma alanına göz attı ama hiçbir şey ters görünmüyordu.

Yatak odasının kapısında durduklarında boğazına bir safra kaçtı. Dane yanılmıştı.

Kasap içerideydi.

Kan, tıpkı Neesie'nin yüzüne bulaştığı gibi, bir pençe izinin sivri çizgileriyle beyaz yorganına bulaşmıştı.

Dane, Teğmen Ward'ı aradı ve Josie'nin evine başka bir suç ekibi göndermesini istedi. Onunla oynadığı için bu piçten nefret ediyordu. Josie bunu hak etmemişti.

İki dedektifin evi aramasını ve parmak izi için toz almasını izlerken solgun ve kırılgan görünüyordu. Kanlı yorgan ve oyuncak bebek analiz edilmek üzere bir torbaya kondu.

"Birkaç şey al Josie," dedi Dane ona. "Bu gece burada kalmayacaksın."

Josie bir an kaşlarını çatdı, sonra itiraz etmeden başını salladı, bu korktuğunun bir işaretiydi.

Tuvalet malzemelerini topladı ve fazladan giysilerini bir gecelik çantasına attı.

Cipine doğru giderlerken Dane'in telefonu çaldı.

"Ben Şerif Kimball, Ajan Hamrick. Knoxville havaalanı güvenliği Grimley'in Meksika'ya bilet aldığını tespit etmiş."

Dane'in nabızı hızlandı. "O uçağa binmesine izin vermemelerini söyle. En kısa zamanda orada olacağım." Aramayı sonlandırdı ve haberi Josie'ye ilettili.

Josie çantasının askısını sıkıca kavradı. "Yani kaçıyor mu?"

"Yanılmış olmalıyım. Öyle görünüyor. Muhtemelen Easton'ı gözaltına aldığımızı öğrendi ve tutuklamaya yakın olduğumuzu biliyordu."

Josie koltuğa gömüldü ve emniyet kemerini bağıladı. "Easton'ı suçu üstlenmesi için bırakmasına şaşırdım."

"Çocukken bir kafese kapatılmış. Muhtemelen tekrar kilit altında kalmaktan korkuyordur."

Josie'nin yüzünde sempati ifadesi belirdi. Dane'de hiç sempati yoktu, eğlence olsun diye kadınların yüzlerini kesen soğukkanlı bir adam için hiç yoktu.

Adrenalin pompalayan Dane, havaalanına doğru hızla ilerledi ve Knoxville'e giden otoyola saparken trafiğe küfretti. Işıkların parıltısına karşı gözlerini kırıştırdı; trafiğe girip çıkıyor ve sireni kükreyerek yavaş arabaları geçiyordu.

Josie alışılmadık bir sessizlikle kapının kolunu tuttu. Dane onun omzunu ovuşturdu. "İyi misin?"

"Vicdanımda bir ölüm daha varken ne kadar iyi olabilirsem o kadar iyiyim." Josie ellerini birbirine doladı. "Kendimi çok çaresiz hissediyorum. Sanki daha fazlasını yapmalıymışım gibi."

"Bu benim hayat hikâyem, Josie. Ama burada hatalı olan sen değilsin, bu yüzden kendini suçlamayı bırak." Gerçi herkes gibi o da suçluluğu anlıyordu. "Senin bu psikopatla ya da işlediği suçlarla hiçbir ilgin yok." "Mantiken bunu biliyorum," dedi Josie. "Ama bana o resimleri gönderiyor. Sence bu olay hakkında yazdığım için beni cezalandırmak mı istiyor?"

Gelin Katili mi?"

Dane hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. "O bir kaçık. Kadınları incitmekten ve sizinle alay etmekten bir tür hastalıklı zevk alıyor. O

onu Billy Linder gibi ünlü yapmanı istiyor."

Dane otoyoldan çıktı ve arabasını havaalanına doğru sürdü. Siren çalarak trafikte hızla ana terminale doğru ilerledi ve binanın önüne park etti.

Bir polis memuru onu aracının yanında karşıladı. "Şerif Kimball aradı ve durumu açıkladı. Havaalanındaki tüm güvenliği alarma geçirdim."

"Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet, uçağı için kapıda bekliyor," dedi polis memuru. "Onu işaretlediğimizden ve siz gelene kadar uçağı beklettiğimizden haberi yok."

"Teşekkürler." Dane ve Josie hızla içeri girdiler ve onları güvenlikten ve kalabalık koridorlardan geçiren bir havaalanı görevlisiyle buluştular.

Sonunda kapıya ulaştıklarında Dane plastik cerrahın cam kenarında volta attığını gördü, hareketleri tedirgindi, cep telefonu kulağına dayalıydı. Dane memura geride durmasını ve bölgeyi korumasını işaret etti ve iki güvenlik görevlisi daha destek olarak geldi.

Dane gözlerini Grimley'den ayırmadı. Dahili telefonda uçağı biniş anonsları yapıyordu. Grimley volta atıyor, saatini ve uçuş programını kontrol ederken tedirgin hareketler yapıyordu.

"Burada kal ve gözlerden uzak dur. Burada olduğumuzu ona belli etmek istemeyiz," dedi Dane Josie'ye. "Eğer kaçarsa, yolundan çekil ve bırak polis halletsin."

Josie başıyla onayladı ve havaalanı mağazalarından birinin köşesine çekildi. Dane sessizce ona teşekkür etti. Her şeyden çok onun güvenliği için endişeleniyordu.

Ve bu onu korkutuyordu. Ama tepkisini analiz edecek zamanı yoktu.

Grimley paniğe kapılırsa rehine almaya çalışabilirdi ve Josie'nin arada kalmasını istemiyordu.

Dane kalabalığı yarararak ilerledi, başını eğdi ve Grimley'i görüş alanında tuttu. Adama saldırmadan önce yaklaşması gerekiyordu.

Endişe omuzlarını düğümledi. Dört kişilik bir aile koltuk ihtiyacı içinde kapıya doğru dirsek atarak ilerledi ve bir grup üniversite öğrencisi gülerek sırt çantalarını ve fast food yiyeceklerini taşıdılar. Bir

Havayolu görevlisi tekerlekli sandalyedeki yaşı bir adamı önüne itti.

Hepsi onu yavaşlatıyordu.

Dane kalabalığı yarıp geçtiğinde Grimley onu fark etmişti. Anında paniğe kapıldı ve telefonunu cebine soktu, elindeki çantayı bıraktı ve koşarak kapıdan uzaklaştı.

"Kahretsin." Dane muhafızlara çıkışları tutmalarını işaret etti ve peşine düştü.

Grimley genç bir kadını ve bebeğini iterek yoldan çekti. Dane kadını tökezleyip düşmeden hemen önce yakaladı. Onu nazikçe sabitledi, sonra rozetini kaldırdı ve insanların çekilmesi için bağırdı.

Grimley koridorda koşarak yemek alanını geçti, ardından bagaj alımına ve kara taşımacılığına doğru giden yürüyen merdivene atladı. Dane koşmaya başladı ve korumaları ileri doğru salladı; korumalardan biri yakasındaki mikrofona konuşarak güvenliği Grimley'in havaalanından ayrılmasını engellemeleri için uyarıyordu.

Bir uçağın inmesiyle yere daha fazla kalabalık yığıldı ve Dane yürüyen merdivenden koşarak inip Grimley'in peşinden giderken alanı boşaltmak için tekrar bağırdı. Adam bir tuvalette durup arkasına baktı, Dane'i gördü ve çıkışlara doğru koşmaya başladı.

Dane, bir otel minibüsüne yetişmek için toplanan bir grup turistin etrafından dolandı. İki polis memuru Grimley'in çıkmasını engellemek için kapıya doğru adım attı.

Grimley gıcırdayarak durdu ve çılgınca başka bir çıkış aradı, ama Dane ona yetişti, kollarını arkasından çekti ve bileklerine kelepçe taktı.

"Dr. Silas Grimley, Charity Snow, Patty Waxton ve Neesie Netherington cinayetlerinden dolayı tutuklusunuz." Dane silahlı olmadığından emin olmak için adamın üstünü aradı ama adam temizdi.

"Bunu yapamazsınız, ben kimseyi öldürmedim." Grimley ellerini çılgınca savurdu. "Bana tuzak kuruluyor!"

Dane piçi duvara çarpmamak için çenesini sıktı. "Kapa çenen, bitti, seni piç."

Sonra Dane onu çıkıştan iterek hapishaneye götürmek için bekleyen polis aracına doğru itti.

Josie, Dane'i cipinde karşıladı.

"Grimley nerede?" Josie boş aracı görünce sordu.

"İlçe polisi onu hapishaneye götürüyor," dedi Dane. "Bagajını ve arabasını aramak istedim."

Tanrı'ya şükür Grimley kaçmamıştı. Belki de şimdi gerçeği öğreneceklerdi.

Dane cipin kilidini açtı, çenesi gergindi. "Bir süre hücrede oturup terlemesine izin vermek ona iyi gelecektir. Belki onu sorguladığımda konuşmaya hazır olur."

Dane'i tanıyan biri olarak, tam teşekkürlü bir itiraf alana kadar mutlu olmayacaktı.

Başka bir memur elinde bir bavulu sürükleyerek geldi ve Dane'in önüne koydu.

"Güvenlik ekibiniz Grimley'nin arabasının yerini tespit etti mi?" Dane sordu.

Memur mikrofonuna konuştu, sonra başını salladı. "Üçüncü kat, genişletilmiş park yeri."

"Görünüşe göre uzun bir süre gitmeyi planlamış." Dane cipinin bagaj kapağını açtı, sonra lateks eldivenlerini giydi, valizleri içine koydu ve kilidi açtı.

Dane içindekileri hızla karıştırdı. İki takım elbise, bir çift elbise ayakkabısı, kravatlar, bir fotoğraf albümü. Dane kaşlarını kaldırarak ona baktı, sonra fotoğraf albümünü açtı.

Fotoğrafları görünce midesi bulandı; Graveyard Falls'a seçmelere gelen oyuncuların sayfalar dolusu fotoğrafları vardı.

Billy Linder, kurbanlarının ölümlerinden sonra çekilmiş fotoğraflarını içeren bir Gelin Kitabı tutmuştu.

Bu defterde, kitabındaki sahneleri canlandıran çeşitli durumlardaki oyuncuların vesikalık fotoğrafları ve fotoğrafları vardı. Yazdığı sahnelerin karanlık olduğu doğruydu ama gerçeklere dayanıyorlardı. Bu canlandırmaları görmek, adamın hikâyeyi kendi çılgın zevki için kullandığını gösteriyordu.

İçini hastalıklı bir his kapladı. Grimley'de ona gönderdiği fotoğrafların kopyaları var mıydı? Kasap o muydu?

Dane defteri kapatırken, "Her şeyi laboratuvara götüreceğim," dedi. Josie iç cebinde sıkışmış bir şey fark etti. "Nedir o?"

Dane bölmenin fermuarını açtı, sonra kaşlarını çattı. "Grimley ve Easton'ın doğa koruma alanında birlikte çekilmiş bir fotoğrafı."

"Gerçekten Easton'la ortak olduklarını mı düşünüyorsun?"

Josie sordu. "Bilmiyorum," dedi Dane. "Sen bilmiyor musun?"

Josie dudağını ısırıldı. "Ben de henüz bilmiyorum. Pek çok şey birlikte çalıştıklarını gösteriyor. Ve Grimley kesinlikle profile uyuyor."

Dane bavulu aramayı bitirdi ve kapattı. "Bunu öğrenmeye niyetliyim."

Sürücü koltuğuna tırmandı ve uzun süreli park için kapalı otoparka girdi. Grimley'in Mercedes'i kilitliydi, bu yüzden Dane SUV'undan bir levye aldı ve yolcu kapısını açtı. O içeriği ararken Josie diken üstünde geri çekildi. Kurbanlara ait kemikleri bulurlarsa Grimley aleyhindeki davayı kapatabilirlerdi.

Ön panelde ve ön koltukta önemli bir şey yoktu: sigorta bilgileri, en son plastik cerrahi teknikleriyle ilgili birkaç dergi ve yeni katıldığı konferanstan bildiriler.

Dane bagajın kilidini açmak için kolu buldu ve açtı. İçine bir spor çantası doldurulmuştu.

Çantayı açtığında Josie içindekileri incelemek için öne doğru eğildi. Spor kıyafetleri, iç çamaşırları, ekstra elbise ayakkabıları.

Dane daha derine indi. İçine birkaç neşter sarılmış, bir yan cebe sıkıştırılmıştı.

Kurbanların yanında bırakılanlarla aynı olan kesilmiş bir Mitzi bebeğiyle birlikte.

Dane, Graveyard Falls'a doğru hızla geri döndü, duyguları çalkalanıyordu. Grimley'i Knoxville'deki bir hapishanede tutmayı düşünmüştü ama Grimley'i itirafa zorlamak için daha fazla iknaya ihtiyaç duyması ihtimaline karşı Easton'a yakın olmasının avantajlı olabileceğine karar verdi.

Josie telefonuyla oynadı. Umarım katili ya da katilleri gözaltına almışlardır ve başka kimse ölmez.

Cep telefonu çaldı ve onu kaptı. "Ajan Hamrick." "Ben Peyton. Dinle, Dane.

Silas Grimley ile ergenlik döneminde çalışmış. Grimley'nin istismarı reddettiğini söyledi. Babasının kayboluşu hakkında sorgulandığında ise susmuş. Hatta babasını öldürüp arazilerinde bir yere gömmüş olabileceğinden şüphelenmiş."

Dane'in bunu anlaması gerekirdi. "Bir ekip bölgede mezar ya da ceset araması yapsın."

"Ben ilgileniyorum," diye devam etti Peyton. "Grimley sosyal anksiyeteden muzdaripti ve arkadaşlıklar konusunda takıntılı olma eğilimindeydi."

Dane zorlukla yutkundu. "Kız kardeşim hakkında konuştu mu?"

"Bir isimden bahsetmedi ama ergenlerle gönüllü olarak çalışan bir kıza karşı sağlıklı bir takıntısı olduğunu doğruladı." Durakladı. "Üzgünüm, Dane. Onun kız kardeşin olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet." Dane onun sepmatik ses tonunu duymazdan geldi. Grimley'e duyduğu öfke onu ele geçirmişti. "Uzun zamandır cevaplar arıyordum. Bu piçi içeri tıkmak en azından bir kapanış anlamına gelecektir." Belki o zaman annesi iyileşir ve yaşama geri dönerdi.

Peyton'ın iç çekişi havayı noktaladı. "Bir şey daha var. Muhabirin aldığı mesaj Grimley'e ait bir telefonda gelmiş."

Şimdi bir yerlere varıyorlardı, Grimley'nin tabutunu mühürlemek için ihtiyaç duydukları kanıtları topluyorlardı.

Peyton'a teşekkür ettikten sonra görüşmeyi sonlandırdı ve Josie'ye bilgi verdi.

"Çok üzgünüm Dane," dedi Josie usulca. "Bunun senin için kişisel olduğunu anlıyorum."

Elleri direksiyonun etrafında sıkıştı. Josie'nin tatlı sesi duygularını yüzeye çıkarmakla tehdit ediyordu. Bunun için zamanı yoktu. "Kesinlikle öyle. O sapık bunu ödeyecek." Acı

İçinde bir şeyler kabardı. Kız kardeşi insanlara yardım etmek istemişti ama sevgi dolu, verici kalbi onu öldürtmüştü.

Josie şakağını ovuşturdu. "Ona nasıl hissettiğini söylemiş olabileceğini ya da onun bunu anlamış olabileceğini düşünüyorsun. Onu rahat bırakmaya çalışsa bile, adam dengesizdi ve kendini kaybedebilirdi."

Dane başını salladı, umutsuzca zihnini bombardıman eden görüntülerden kurtulmaya çalışıyordu. Betsy'nin yardım etmeye çalıştığı çocuğun saldırgan olduğunu fark ettiğinde yaşadığı şok. Çocuk ona sırtını dönüp bıçakladığında yaşadığı dehşet ve ihanet.

Son dakikalarını hayal etmek o kadar acı vericiydi ki onu dizlerinin üzerine çöktürebilirdi. Bir zamanlar öyle olmuştu. Bir bebek gibi hüngür hüngür ağlamıştı.

Artık değil.

"Dane?" Josie onun koluna nazik bir el koydu. "İyi misin?"

Duygularını dizginleyerek başını salladı. "Olacağım ama. Grimley ömür boyu hapse girdiğinde."

Şerifin ofisine ve hapishaneye ulaştılar ve adam arabayı park etti. Josie tekrar kolunu sıkı ama Josie'nin içi bacaklarını arabadan dışarı çıkarmaktan başka bir şey yapamayacak kadar parçalanmıştı.

Josie onu takip etti, varlığı ona kabul etmek istediğinden daha fazla rahatlık veriyordu. Bir an için iyi olup olmadığını sorduğunda, neredeyse onu kollarının arasına alacaktı.

Kendini onun içine gömmek ve tatlı bedeninin her şeyi unutmasına yardım etmesine izin vermek istiyordu. Dudakları onu rahatlatılabildi. Vücudu acılarını zevkle değiştirebilirdi.

Ama odaklanması gerekiyordu. Davayı sonuçlandırmalıydı.

Grimley'nin bir daha gün yüzü görmemesini sağlamalıydı.

İçeri girdiğinde memurlar Grimley'i şerife teslim ediyorlardı.

"Bunu yapamazsınız," diye haykırdı Dr. Grimley.

"Kapa çeneni." Dane onu kolalı gömleğinin yakasından tutup çekti. "Otur ve biz seni muayene ederken sessiz ol."

Plastik cerrah Josie'ye sanki ona yardım edeceğini düşünmüş gibi yalvaran bir bakış attı ama Josie'nin gözlerini acı bürüdü. Bu adamın sebep olduğu acı.

Dane kendini çelikleştirdi. Eğer Betsy'yi öldürdüyse, merhameti hak etmiyordu.

Şerif Kimball çoktan üstünü aramıştı ve Grimley'nin kişisel eşyaları masanın üzerinde duruyordu. Dane cüzdanını karıştırdı. Birkaç yüz dolar nakit.

Banka ve kredi kartları. Meksika'ya tek gidişlik bir bilet.

Sonra Grimley'nin içine sıkıştırdığı katlanmış bir fotoğraf.

Betsy'ydi. Orospu çocuğu bunu bunca yıl saklamıştı. Geceleri ona bakıp onu düşünüyor muydu? Bir sapık gibi onunla mı uyuyordu?

Grimley'i sandalyeden yakaladı. "Kız kardeşimi öldürdün, seni piç kurusu."

Dane onu sorgu odasının kapısına doğru sürüklerken Grimley'nin gözleri korkuyla irileşti.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Dane, Grimley'i duvara doğru itti. "Seni sapkın ucube. Betsy'yi sen öldürdün."

Uzun zamandır birlikte yaşadığı öfke ve ıstırap taşıtı. Adamın boynunu ikiye ayırmak ve kemiklerin patlamasını duymak istiyordu.

Grimley'nin bacakları büküldü. "Canımı yakıyorsun!" diye bağırdı.

Dane ellerini adamın boğazına doladı ve sıktı. "Betsy'ye ve diğer kadınlara yaptıklarının yanında bu hiçbir şey."

Grimley nefes almak için öksürdü ve Dane'in ellerini boynundan çekmeye çalıştı. "Onları ben öldürmedim-"

"Dane, kes şunu, bu şekilde olmaz." Josie'nin yumuşak yakarışı, çarpan kalbinin gürültüsü arasında güçlükle duyuluyordu.

Lanet okudu. Onun odaya girdiğini fark etmemişti. Ayak sesleri duyuldu, sonra Şerif Kimball yanında belirdi.

"Bırak onu Hamrick. Bunu yapacağız ama doğru şekilde yapacağız."

Dane'in göğsünde acı zonkluyordu. Parmakları adamın boynunun etrafında donmuştu. Onları hareket ettiremiyordu. "Anlamıyorsun, o benim küçük kız kardeşimi öldürdü."

Yumuşak bir el sırtını okşadı. "Üzgünüm Dane," dedi Josie, "ama onun seni bir katile dönüştürmesine izin veremezsin. Betsy bunu istemezdi."

Şerif Kimball, "Kurbanla akraba olduğun ve davayı yanlış ele aldığın için bu davanın düşmesini istemezsin," dedi.

Dane'in boğazı düğümlendi ve konuşması imkânsız hale geldi. Elleri, adamın nefes borusunu tamamen ezmek için gereken güçle titriyordu.

Betsy'nin on dokuz yaşında ölü yatarkenki görüntüsü onunla alay ediyordu.

Sonra on iki yaşındayken. Atkuyruklu ve dizleri topuzlu Betsy, sırtarak dilini ona doğru uzatıyordu.

Sekiz yaşındaki Betsy bebeklerle oynuyordu.

Sonra on dört yaşında, futbol oynayan ve aç çocukları doyurmak için para toplayan Betsy.

Tabuttaki Betsy, süt beyazı ve doğal olmayan teni, gözlerindeki ışık gitmiş, gülümsemenin yerini lanet cenaze levazımatçısının birbirine yapıştırdığı sıkı dudaklar almıştı.

Dünya dönüyor, öfke ve keder onu kör ediyordu.

"Hadi Dane," dedi Josie nazikçe. "Bırak onu gitsin ve kardeşin için adaleti sağla."

Şerif ona uyarıcı bir bakış fırlatırken, Grimley yardım istemek için çırpındı. Dane çenesini sıktı, piçi korkutmak için Grimley'nin boynunu son bir kez sıktı, sonra ellerini serbest bıraktı.

Grimley dik durmak için kollarını çırpıtı. Şerif Kimball onu hızla bir sandalyeye oturttu. "Otur ve orada kal," diye emretti Kimball.

Josie, Dane'in sırtında yavaş daireler çizerek, dünyada bir yerlerde iyiliğin var olduğunu hatırlattı. Yine de o da tıpkı onun gibi şiddeti görmüş ve yaşamıştı.

Dane onun dokunuşundan uzaklaştı, serbest kalan öfkesi patlamak üzere olan bir şeye hapsolmuş hava gibiydi. Acı Josie'nin gözlerini kararttı ama konuşmadı.

O da konuşamıyordu, kafasının içinde olup bitenleri açıklayamıyordu. Her şey yanıltı. Annesinin kederli yüzü. Betsy'nin kayıp hayatı. Onun katilini bulmak için verdiği mücadele.

Sonunda amacına ulaşmış mıydı? Eğer öyleyse, sonra ne olacaktı? On yıl boyunca onun katilini bulmak hayatını tüketmişti.

Grimley uzun, ince parmaklarıyla boğazını ovuşturdu. Kadınları güzellik kraliçelerine dönüştürmek için neşter kullanmakta usta olan parmaklar.

Yine de pek çok hayatı paramparça etmişti.

Grimley hapisten çıkamayacaktı, asla.

Şerif, Grimley'nin evrak çantasını masanın üzerine koydu. Dane işareti aldı ve profesyonel havasını geri kazandı. Bu sürüngenden bir itiraf alacak, sonra da onu sonsuza dek hapsedecekti. Adamın blogundan alıntıları teker teker masanın üzerine koydu. Kuşlarla ilgili son hikâyeye parmağını soktu.

Grimley sanki içine çökecekmiş gibi kollarını ve vücudunu kavuşturdu. Yine de gözleri ileri geri seğirdi, derinliklerinde bir parça gurur vardı. Girişleri tanıyordu. Onlar kendi hikâyesinin bir parçasıydı. Hayatının.

"İşte burada, seni ukala piç," dedi Dane. "O kadınlara tam olarak ne yaptığını tarif ediyorsun. Şimdi bana kendin anlat."

Josie, Grimley'nin vücut dilini inceleyerek zihinsel olarak profilini çıkardı.

Tıpkı Billy Linder gibi Grimley de istismara uğramıştı. Onun istismarı cinsel değil, fiziksel ve zihinseldi. O korkunç yaralarla yaşamak ve akranları, özellikle de kadınlar tarafından dışlanmak bu hikâyelere yansımıştı. Kariyer seçimine.

Muhtemelen hayatının her alanına.

Plastik cerrahın yüzünde sayısız duygu oynaşıyordu.

Korku. Panik. Öfke. Suçluluk.

Yine de son girişi incelerken tavrı değişti. "Aman Tanrım," diye mırıldandı doktor. "Bu hikâyeyi ben yazmadım."

Josie onun ses tonunu analiz ederek doğruldu. Sesi içtenlikle şok olmuş gibiydi.

"Yalan söyleme zahmetine girme Grimley," dedi Dane. "T ü m kayıtlarını okuduk. Bu sonuncusu genç kadınların yanaklarındaki pençeleri nasıl oyduğunuzu anlatıyor."

İnkâr edercesine başını salladı. "Durun, anlamıyorsunuz. Diğer blogları ben yazdım ama bunu değil. Anlamıyor musun? Biri bana komplo kurmaya çalışıyor."

"Sana inanmıyorum," dedi Dane. "Kız kardeşimi ve Easton'ın kız arkadaşını öldürdün, sonra Graveyard Falls'a geldin ve

üç kadını daha sırf eğlence olsun diye öldürdü." Dane parmağıyla blog girdisini işaret etti. "Öldürdüğün hayvanların kemiklerini topladın, şimdi de öldürdüğün kadınların kemiklerini topluyorsun."

Grimley ona bön bön baktı. "Katil kurbanların yüzlerinden bir parça kemik mi aldı?"

Josie ellerini birbirine dolamış, onun cevabını bekliyordu.

Dane elini masaya vurdu. "Evet. Onlarla ne yaptınız? Hayvan kemiklerini yaptığın gibi onlardan da bir kolaj mı yapıyorsun?"

"Bu ben değilim. Bunu ben yapmadım." Grimley kül rengi suratlı ve şaşkın görünüyordu.

Josie doğru adamı yakalayıp yakalamadıklarını anlamak için gerçekleri zihinsel olarak gözden geçirdi.

Tüm kanıtlar Grimley'in Kasap olduğunu gösteriyordu.

İstismar geçmişi. Çocukluğunda korkunç bir travma geçirmişti.

İhtiyacı olanlara yardım ederek hayatını yoluna koymaya çalışmıştı ama uzvu kesilmiş biri gibi Grimley de muhtemelen hâlâ o yaraları hissediyor ve başkaları da görüyormuş gibi tepki veriyordu.

Hasta kazası eski güvensizliklerini tetiklemiş olabilir. Güzelleştirdiği kadınlar tarafından takdir ediliyordu, ancak dava kariyerini sona erdirmekle tehdit ediyordu - bu hayranlığı kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Eğer Betsy onun ilk cinayeti olsaydı, muhtemelen kıskançlık yüzünden tepki verirdi. Kız onu nazikçe reddetmiş olsa bile, bu reddediş, kızlar tarafından reddedildiği diğer zamanların acısını tetiklemiş ve patlamıştı.

Yine de Josie, Grimley'nin yaşını göz önünde bulundurmamak zorundaydı. Bir ergen başka bir ergeni öldürecek güce ve kuvvete sahip olabilirdi. Ve zekâsıyla mesleğinin basamaklarını çok hızlı tırmanmıştı.

Grimley günlük kayıtlarını bir kenara itti. "Bir avukat istiyorum."

Şerif Kimball Dane'e baktı. Dane boğazını temizledi. "Pekâlâ, ama Grimley, işbirliği yapıp bize yardım edersen, seni ölüm hücresinden uzak tutacak bir anlaşma yapabiliriz. Eğer avukatlık yaparsan, bu anlaşma ortadan kalkar."

Grimley'nin ağzının kenarı seğirdi. Elleri hâlâ kelepçeliydi, kıpırdandıkça metal şingirdiyordu.

Dane cevap beklemedi. Grimley'nin arabasında buldukları fotoğrafları masanın üzerine koydu ve adamın oyduğu kadınların vahşileşmiş yüzlerini görmesi için onları yaydı.

"Üç kurban, hepsi de dostun Easton'ı tanıyordu, hepsi de senin tarafından estetik operasyon yaptırmıştı, hepsi de bir cerrahın neşteriyle katledilmişti."

Grimley'nin solgunluğu yeşile döndü, alnını ovuştururken elleri fena halde titriyordu.

"Şunlara bak," diye emretti Dane. "Bu pençe izleri sana bir şey hatırlatıyor mu?"

Doktor parmağını kurbanların yanaklarındaki pençe izlerinin üzerinde tek tek gezdirdi. Dane'e baktığında gözlerini korku bürüdü. "Bu kadınları ben güzelleştirdim. Neden kendi şaheserlerimi yok edeyim ki?"

Dane tereddüt etti ama çenesindeki bir kas, öfkesini zar zor kontrol ettiğini gösteriyordu. "Çünkü onlardan daha fazlasını istedin ve onlar da seni reddetti. Tıpkı kız kardeşimin yaptığı gibi."

Grimley'nin yüzüne bir gölge düştü ve tekrar kelepçelere baktı.

Dane kız kardeşinin fotoğrafını adamın önüne koydu. Josie'nin ciğerleri sıkıştı.

Betsy çok genç ve güzeldi, Dane'in daha yumuşak, kadınsı bir versiyonuydu, geleceği acımasız bir suçla söndürülmüş bir çocuktu.

"Onu tanıdın mı?" Dane soğuk bir sesle sordu.

Grimley başını ellerinin arasına aldı ve inledi.

Dane'i yatıştırma isteği Josie'yi çekiştirdi ama sorguya müdahale etmeye cesaret edemedi. Şüpheliye baskı yapmak sürecin bir parçasıydı.

"Yalan söylemenin faydası yok," diye homurdandı Dane. "Onunla o grup evinde tanıştın, sonra o doğa koruma alanında gönüllü oldu ve Easton'la tanıştı."

Grimley sanki görüntüleri yok edebilecekmiş gibi yumruklarının topuklarını gözlerine bastırdı. "Onu sevdim," dedi boğuk bir fısıltıyla. "Betsy bana iyi davranan ilk kızdı. Yara izlerimi umursamazdı."

Josie ellerini birbirine kenetledi ve Dane'e bu kısımda yardım edebilmeyi diledi. Grimley'nin ifadesi çocuksu bir hal almıştı, Betsy'ye olan hayranlığı gözlerinde parlıyordu.

"Onu seviyordun ama yine de öldürdün," dedi Dane kınayan bir bakışla. "Tek yaptığı sana karşı nazik olmakken onun canını aldın."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun," dedi Grimley kırık bir sesle. "O kuşlarla birlikte kafese kapatıldığım için kâbuslar görüyordum. Yüzümü, kollarımı ve ellerimi parçaladılar. Sonra Betsy geldi ve ... onları fark etmedi bile."

Dane ayağa kalktı, odada volta atarken omuzları kaskatı kesilmişti.

Şerif Kimball Grimley'nin önüne geçti ve Dane ilk kez onun liderlik etmesine izin verdi. Bu Dane için büyük bir adımdı ve Josie'nin takdir ettiği bir adımdı.

"Devam et," dedi Şerif Kimball. "Ne oldu?"

"Olanları telafi etmeye çalıştım," diye ağladı Grimley. "Danışmanlık aldım ve öfkemi kontrol etmeyi öğrendim."

Dane'in botları masaya geri dönerken tıkırdadı. Ellerini yüzeye dayayarak öne doğru eğildi ve Grimley'e korkutucu bir bakış fırlattı. "Ne demek istiyorsun, olanları telafi etmeye mi çalıştın? Birinin hayatına son vermeyi *telafi* edemezsin."

Grimley sandalyede geriye doğru sallandı, bir eli bir zamanlar sahip olduğu yara izlerini hissediyormuş gibi çenesini ovuşturdu.

"Söyle bana, lanet olsun," diye bağırdı Dane. "Annem kız kardeşimin ölümü yüzünden katatonik durumda. Betsy yerde yatarken katilinin serbest kaldığını bilmenin verdiği keder ve acı onu tamamen yok etti."

Grimley irkildi, sonra kısa bir an için gözlerini kapadı, yüzü gerilmişti.

Josie Dane'in acı çektiğini hissetti. Yardım etmek için bir şeyler yapmalıydı. Masaya doğru yürüdü ve Grimley'nin karşısındaki koltuğa kaydı.

Şerif ona sorgulayan bir bakış attı ama Josie adama ulaşmaya çalışmasına izin vermesi için eliyle işaret etti.

"Gerçeği söylemenin zamanı geldi," dedi yumuşak bir sesle. "Kalbinin derinliklerinde Silas, bu yükten kurtulduğunda kendini daha iyi hissedeceğini biliyorsun."

yük. İçimde bunu uzun zamandır yapmak istediğine dair bir his var."

"İstedim. Kendimi çok kötü, çok suçlu hissettim, kendimden nefret ettim." Sesi kırıldı. "Betsy'yi asla incitmek istemedim."

Dane konuşmaya başladı ama Josie uyarıcı bir el kaldırdı. "Bırak bitirsin. Size neler olduğunu anlatmak istiyor." Doktorun kolunu okşadı. "Değil mi Silas? Betsy'yi seviyordun."

Adam başını salladı ve burnunun kenarını sıktı. "Bu doğru, onu çok sevdim, ama ... sonunda beni istemedi ve ben de kendimi kaybettim ve ... onu öldürdüm."

Dane'in midesinde bulantı çalkalandı.

Grimley'i boğmak için uzandı ama Şerif Kimball onu yerinde tuttu. "Bırak konuşsun, Hamrick. İtirafının mahkemeden atılmasını istemezsin."

Şerifin sözleri Dane'i gerçekliğe geri döndürdü.

Tabii ki hayır.

Küçük kız kardeşinin katiliyle, onun hayatını çalan, kendisinin ve annesininkini mahveden adamla yüz yüze gelmişti. Adamın da kendisi gibi acı çekmesini istiyordu.

Annesinin hâlâ çektiği gibi.

Grimley'nin gözlerinden yaşlar süzüldü. "Ben istemedim-"

"Onu bıçakladın," dedi Dane açık açık. "Bunu yapmayı nasıl istemezsin?"

Grimley'in donuk bakışları zamanda geriye gittiğini gösteriyordu. "Onu seviyordum," dedi. "Çok hoş, tatlı ve güzeldi. Muhteşem bir model değildi ama içi de dışı da çok güzeldi."

"Evet, öyleydi," dedi Dane kısık bir sesle.

Grimley iki eliyle yüzünü tırmaladı. "O zamanlar berbat bir çocuktum ve hayatımda ilk kez sevillebilir olduğumu düşündüm - o bana böyle hissettirdi."

Dane adamı katletmemek için mücadele ederken havada gerilim titreşiyordu.

"Devam et," dedi Şerif Kimball.

Grimley derin bir nefes aldı. "Onu son gördüğümde bana üniversiteye gideceğini söyledi ve paniğe kapıldım. Onu kaybedemezdim. O benim her şeyimdi. Ben de ona nasıl hissettiğimi söyledim. Aşkımı ilan edersem beni terk etmeyeceğini düşündüm ama onun için çok genç olduğumu, onun gibi kendi yaşımda biriyle çıkmam gerektiğini söyledi."

Dane'in göğsü öfkesini kontrol etmeye çalışmaktan ağrıyordu. Yıllardır bunun için bekliyordu. Yine de karşısındaki adam hasta bir köpek yavrusu gibi zavallıydı.

Grimley, "Doğa koruma alanında Eddie Easton'la da tanıştı ve onunla takılacağını düşündüm, bu yüzden onu o partiye kadar takip ettim," diye devam etti. "Onu Eddie ile konuşurken gördüm. Gülüyor ve eğleniyorlardı. İçimin acıyor olması umurlarında bile değildi."

Dane kendini çelikleştirdi. "Yani Eddie'yle yüzleştin?"

"Hayır, Eddie'nin kız arkadaşı Sherry ile buluştuğu ortaya çıktı." Grimley sandalyesinde geriye doğru sallandı, ahşap basamaklar gıcırdıyordu. "O zaman çok heyecanlandım. Bir şansım daha olduğunu düşündüm. Sonra Betsy başka erkeklerle flört etmeye başladı ve ben buna dayanamadım."

Dane odadan kaçmamak için sandalyenin kenarını kavradı. Bunu duymak istemiyordu. Ama dayanmak zorundaydı, tam olarak ne olduğunu kendi ağzından duymak zorundaydı.

"Dışarı çıktı ve ben de onu takip ettim." Grimley'nin sağ eli öylesine titriyordu ki, masaya bırakıp diğer eliyle kapattı. "Beni gördüğüne sevinmek yerine eve gitmemi, arkadaştan başka bir şey olamayacağımızı söyledi. Sonra uzaklaşmaya başladı, artık birbirimizi görmememiz gerektiğini, doğa koruma alanındaki işini bıraktığını söyledi. Beni bırakmasına izin veremezdim, bu yüzden gitmesini engellemek için kolundan tuttum." Dane'e sanki anlayacağını düşünmüş gibi çocuksu bir bakış attı.

Dane'in vücudu öfkeyle gerildi. Josie ona cesaretlendirici bir bakış attı, onunla aynı tarafta olduklarını hatırlattı.

"Ama Betsy sinirlendi ve ben ... kendimi kaybettim." Grimley'nin sesi bir hıçkırıkla çatladı. "Sanki bayılmış gibiydim, sanki bedenimde başka biri vardı. Elimde bıçak vardı ve onu sarsıyordum, bana deli olduğumu söyledi ve ben de ... onu bıçaklamış olmalıyım." Ellerini önünde tuttu

sanki yabancı cisimlermiş gibi. "Her yere kan fışkırıyordu ve ağlıyordu, sonra iki büklüm oldu ve kollarımda gevşedi ve ellerim kan içinde kaldı."

Dane hareket edemiyor, nefes alamıyordu. Grimley'in çizdiği sahne kötü bir korku filmi gibi zihninde tekrar tekrar oynadı.

"O anda ne yapacağımı bilemedim," diye devam etti Grimley. "Birden ne yaptığımı anladım ve Betsy, benim sevgili tatlı Betsy'm, şok içinde bana bakıyordu ve gözlerinde öleceğini biliyormuş gibi bir hüznün vardı. I . . . Onu kurtaramadım."

Adam bir bebek gibi feryat ederken Dane'in üzerine koyu bir soğukluk çöktü. "Onu kurtarmaya mı çalıştın?"

Grimley başını salladı, gözlerinde bir vahşilik vardı. "Kanamayı durdurmaya çalıştım ama her şey çok hızlı oldu ve aort damarı yırtıldı, kurtaramadım."

Dane daha da yaklaşarak gözdağı verme taktiklerine devam etti. "Dokuz-bir-bir'i aramadın."

Grimley'nin gözleri sanki o günü yeniden yaşıyormuş gibi donuklaştı. Kendini yatıştırmak için tekrar ileri geri salladı. "Hayır ve ben

. . . Yaptığım şeyden nefret ediyordum."

"Nefret ettin ama yardım çağırmak yerine kaçtın ve Betsy'yi yalnız bıraktın," dedi Dane. "Onu bir hiçmiş gibi bir ara sokakta bıraktın."

Adam kendini küçümseyen bir iç çekti. "Korkmuştum. Polisin beni hapse atacağını biliyordum ve kuşlarla birlikte o kafeste o kadar çok kilitli kaldım ki, bir daha öyle kapana kısılmaya dayanamazdım."

Dane, polis kapıyı çalıp kız kardeşinin öldüğünü haber verdiğinden beri içinde tuttuğu tüm öfke ve nefretle ona baktı.

Grimley gözlerini sildi. "Çok özür dilerim, kendimden nefret ettim, gerçekten. Yaptığım şeyi telafi etmem gerektiğine, hayatımı değiştireceğime ve bir daha asla kimseyi incitmeyeceğime karar verdim. Hayatımı bir doktor olarak, diğer insanlarla ilgilenerek, onları iyileştirerek geçirecektim."

Dane kurbanın fotoğraflarının her birine dokundu -Charity, Patty, sonra Neesie. "Yine canını yakmış olman dışında," dedi, gizleme zahmetine girmeden.

tiksintisi. "Betsy'yi öldürdün, sonra bundan hoşlandığına karar verdin ve Eddie'nin kız arkadaşını ve şimdi de bu kadınları öldürdün."

Grimley sanki gerçekliğe dönmek için bir sarsıntıya ihtiyacı varmış gibi kendini salladı. "Betsy'yi öldürdüm ve bunun için kendimden nefret ettim ama diğer kadınları ben öldürmedim. Yemin ederim."

Dane ona nefret dolu bir bakış attı. "Sana inanmıyorum."

"Bu doğru. İnsanlara yardım etmek için yemin ettiğimi söylemiştim." Sanki Dane'i kendini affettirdiğine ikna edebilecekmiş gibi sesi bir desibel yükseldi. "Bu yüzden doktor oldum."

"Sen hayat kurtarmıyorsun. Estetik ameliyat yapıyorsun," diye tısladı Dane. "Ben insanları kurtarıyorum," diye ısrar etti Grimley.

"Anlamıyorsun

zarar görmenin, yaralanmanın nasıl bir şey olduğunu. Çirkin olduğun için sana gülünmesi, parmakla gösterilmesi ve dışlanması."

Dane alay etti. "Yani yaralarınızın sizi öldürmeye ittiğini söyleyerek cinayeti rasyonalize mi ediyorsunuz?"

"Hayır... hayır," diye kekeledi Grimley. "Ben sadece yaralı olmanın duygusal ve zihinsel olarak sakatlayıcı olabileceğini söylüyorum. Ben insanlara olabileceklerinin en iyisi olmaları için bir şans veriyorum."

"Sen hasta bir sapıksın," diye tersledi Dane. "Mükemmel kadın diye bir fikrin var ve o lanet Mitzi bebeğine benzemeleri için kadınları ameliyat ederek onu yaratmaya çalışıyorsun."

Grimley elleriyle başının iki yanını kavrayarak inkâr edercesine salladı. "Hayır... hayır... hayır."

Dane devam etti. "Öldürme zevkini daha ergenlik çağındayken tattın. Baban zalim bir adamdı ve sen de kaçabilmek için ona sırt çevirip öldürdün."

Grimley'nin yüzünde şok ifadesi belirdi. "Ne? Hayır, yanılıyorsunuz. Babamı ben öldürmedim. O beni terk etti."

"Herkesin inanmasını istediğin şey buydu," dedi Dane. "Onun zalim olduğunu biliyorum ve senin yaralanmanın nedeni de o. Bir gece daha fazla dayanamadın ve onu öldürdün."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Josie doktorun söylediği her şeyi özümseyerek kırırdandı.

Dane öfkeliydi, ama ona bir sakinlik geldi. Bu sükûnet açığa çıkmış öfkeyle dolu değildi ama tecrübeli ajan geri dönmüştü. Omuzları daha rahatlamış, gözlerindeki öfkeli bakış yerini teslimiyete bırakmıştı. Grimley artık elindeydi. Başarmıştı.

İşinde bu kadar iyi olmasına şaşmamalı. Kontrollü adam da en az öfkeli adam kadar tehditkârdı.

"Babamı ben öldürmedim," dedi Dr. Grimley. "Böyle bir şey önerdiğinizde inanamıyorum."

"Neden olmasın? Tüm sorunlarınızın kaynağı oydu, değil mi?" Dane sordu. "Sana kötü davrandı. Seni o kafese koydu ve sana bir hayvanmışsın gibi davrandı."

"O sadece beni güçlü kılmaya çalışıyordu. Hayvanlarla bağ kurmayı öğrenmeme yardımcı olmak için. Tıpkı onun yaptığı gibi."

Grimley'nin babasına duyduğu tiksinti Josie'nin boğazının düğümlenmesine neden oldu. Grimley klasik bir istismar vakasını temsil ediyordu - istismarcısını savunuyor, hatta bahaneler üretiyor ve istismar için kendini suçluyordu.

Elbette büyük ihtimalle babasının söylediklerini papağan gibi tekrarlıyordu.

Onu.

"Ondan kurtulduğunuzda, nihayet o yerden ayrılabiliniz."

Dane dedi ki. "Gerçek bir hayat için bir şansın vardı."

Dr. Grimley acı bir şekilde, "Uyumsuzlar için bir grup evine yerleştirildim - bu gerçek bir ev değil," dedi.

"Eğer babanı sen öldürmediysen, ona ne oldu?" Dane sordu.

Dr. Grimley ensesini ovuşturdu. "Bilmiyorum. Benim için geri geleceğini düşünüp durdum ama hiç gelmedi."

Dane adamın kıvranışını izlemekten zevk alıyordu. "Peki ya Sherry, Eddie'nin kız arkadaşı?"

Grimley tırnaklarını inceledi. Umutsuzluğu çabucak dağılmış görünüyordu. "Ne olmuş ona?"

"Eddie Easton senin dostundu. Bir kız arkadaşı vardı ve sen onu kıskanıyordun," dedi Dane. "Sherry için seni hayatından çıkaracağını düşündün ve onu öldürdün, öyle mi?"

"Hayır." Dr. Grimley ellerini kucağına bıraktı. "Eddie, Sherry'yi benim Betsy'yi sevdiğim gibi seviyordu."

"Betsy'yi o kadar çok seviyordun ki onu öldürdün," dedi Dane soğuk bir sesle. "Yani Eddie de Sherry'yi böyle mi seviyordu?"

"Hayır, hayır, kastettiğim bu değildi," diye kekeledi Grimley.

"Eddie onu öldürdü. Sonra ikiniz Betsy ve Sherry'yi öldürme hikâyelerini değiş tokuş ettiniz ve birbirinize bağlanarak ortak oldunuz. Daha sonra tekrar cinayet işlemeye karar verdiniz, hatta belki sırayla. Mükemmel bir plandı. Polisi a t l a t m a k için birbirinize mazeret uydurdunuz."

Doktorun gözlerinden inkâr akıyordu. "Bu çılgınlık."

Dane ona arabasında buldukları neşterlerin fotoğraflarını gösterdi. "Yanında her zaman bir çanta dolusu neşter mi taşırsın?"

Adamın yüzü tekrar soldu.

"Ayrıca Corbin Michaels'a gönderdiğin mesajın izini sürdük, katilin kimliğini sızdıran muhabir." Dane adamın yüzüne doğru eğildi. "Bu ayrıntıları sadece katil bilebilir."

Doktorun nefesi kesildi. "Telefonumun izini mi sürdünüz?" "Bu doğru," dedi Dane.

"Bu imkânsız. Telefonumu kontrol edin, göreceksiniz." Cebini karıştırdı, sonra şerifin eşyalarına el koyduğunu fark eder gibi oldu.

Dane kısık bir tiksinti sesi çıkardı. "Tabii ki bunu taşıdığın telefonla yapmazsın. Başka bir tane alacak ya da Josie'ye resim gönderirken yaptığın gibi kullan-at telefon kullanacak kadar akıllısın."

Grimley sandalyesini tekrar geriye doğru salladı. "Bayan DuKane'e hiç resim göndermedim. O muhabire de bir mesaj göndermedim."

Dane, Peyton'ın izini sürdüğü telefonun numarasını okudu.

Grimley ayağa kalktı, elleri titriyordu, kelepçeleri şingirdiyordu. "O telefonu aylar önce kaybettim."

"Kaybettin mi?" Dane onunla alay ederek sordu.

"Evet, sekreterime sormanız yeterli. O gün çılgına dönmüştüm. Ben dışarıdayken biri ofisime girmiş. Kim olduğunu bilmiyorum ama eşyaların yeri değiştirilmişti ve o telefon da kayıptı."

Josie Grimley'i tekrar okumaya çalıştı. Betsy'yi öldürdüğünü itiraf etmişti, o halde Charity, Patty ve Neesie'yi öldürdüyse neden bu cinayetleri de üstlenmiyordu?

Dane, Grimley ile alay etti. "Uygun bir bahane, telefonunu kaybetmişsin."

"Bu doğru," dedi Grimley. "Tam olarak o günü hatırlıyorum çünkü geç kalıyordum. Afrika'ya giden bir uçağa yetişmem gerekiyordu. Doğuştan özürlü çocuklarla ilgili gönüllü çalışmalar yapıyorum."

Dane ona öylece baktı. Eğer bu piç kurusu, Betsy'nin cinayeti için yaptığı iyilikseverlikle kendini affettireceğini sanıyorsa, yanılıyordu.

Şerif Kimball Grimley'nin önüne bir bloknot itti. "Betsy Hamrick'i öldürdüğün gece hakkında bize anlattığın her şeyi yaz."

Grimley kalemi eline aldığı anda eli titredi. Bir an boş sayfaya baktı, sonra kalemi deftere vurdu ve yazmaya başladı.

Şerifin ofisinden çıktıklarında Dane yorgun bir nefes verdi. "Gidip anneme söylemeliyim."

"Eminim bu konuyu kapattığımız için rahatlayacaktır," dedi Josie, kalbi onun için parçalanarak.

Dane omuz silkti, onu evine geri götürürken çenesi gerildi. "Aylardır hiçbir şeye cevap vermiyor. Hemşire annemin beni duyabildiğine inandığını söylüyor ama konuşamayacak kadar kendini kaybetmiş durumda."

Josie onun kolunu sıktı. "Belki bu haber onu depresyondan kurtarır."

"Öyle umuyorum ama buna güvenmiyorum. Grimley'i hapse atmak kız kardeşimi geri getirmeyecek."

"Hayır, ama en azından ikiniz de katilinin kaçmadığını biliyorsunuz. Adaletin yerini bulmasında biraz huzur var. Billy'yi hapse atmak bana yardımcı oldu."

Dane başını salladı ama yüz ifadesindeki ıstırap devam ediyordu. Yine de zorlamadı. Bu zaman alacaktı.

Arabanın direksiyonunu kırdı ve motoru durdurdu. Onunla yüzleşirken gözleri karardı. "Bu gece annemi görmem gerekiyor. Hemşire bazen kâbuslar gördüğünü ve Betsy'nin adını haykırarak uyandığını söyledi."

"Kâbusları anlıyorum," diye itiraf etti Josie.

Dane onun elini tuttu, sonra avucuna yumuşak bir öpücük kondurdu. "Anladığını biliyorum."

Bir süre sessizce oturdular, Josie'nin kalbi Dane'in gözlerindeki şiddetli açlıkla çarpıyordu. Onun içeri gelmesini istiyordu. Ona sarılıp acısını dindirmek ve aralarında titreşen gerginliği gidermek istiyordu.

Kalbi sıkışmıştı. Eğer dikkatli olmazsa, kendini Aşk.

Kalbinin kırılmasını istemiyordu. Dane Kendini tamamen işine adanmıştı. Ara sıra yatağında geçirdiği bir gece dışında, bir kadının hayatında yeri yoktu.

Belki bir gece buna değerdı.

Ona kendisini içeri davet etme şansı vermedi.

Elini çekti, titreşen bir nefes verdi, sonra omuzlarını dikleştirdi. Acısına rağmen Dane hâlâ güçlü oldu. Diğer herkesle ilgilenen kişi.

Ama onunla kim ilgileniyordu?

O biri olmak istiyordu.
Önce annesiyle konuşması gerekiyordu. O da arabanın kapısını açtı.
Onun elini tuttu ve tekrar sıktı. "İhtiyacın olursa beni ara beni."
Ona küçük bir gülümseme sundu. "Ben de sana aynı şeyi söyleyecektim.
şey."
Bakışları kilitlendi, aralarında sıcaklık ve duygular kaynıyordu.
Onu bırakmak zorundaydı.
Arabadan indi, kapısına doğru yürüdü ve el sallayarak iyi geceler diledi.

Dane direksiyonu sıkıca kavradı. Josie'yle birlikte içeri girmek, kıyafetlerini çıkarmak ve onun sıcak bedenine girmek istiyordu.
Josie'nin de aynı şeyi istediğini gösteren bir sıcaklık titreşimi görmüştü.
Yine de olduğu yere çakılıp kalmıştı. Annesi kızının ölümüyle ilgili hiçbir cevap alamadığı için katatonik bir halde otururken kendini nasıl sekse kaptırabilirdi?
Rüzgâr uğursuz bir seviyeye yükselmiş, ağaçlardan dal ve budakları koparıp yolun karşısına fırlatıyordu. Hortum mevsimi Georgia'da bir hortumla başlamıştı ve gökyüzü, acayip fırtınalar ve sıcaklıklar bir tanesinin de onlara doğru gelebileceğini gösteriyordu.
Bakım tesisine vardığında kara bulutlar içeri girmiş, yıldızları yok etmiş ve gökyüzünü siyaha boyamıştı.
Huzurevinin yanındaki otoparka park etti, annesini görmek için sabırsızlanıyordu. Betsy'nin katilinin tutuklanmasının bir fark yaratacağı, annesinin depresyondan çıkacağı gerçeğine o kadar uzun süre tutunmuştu ki, eğer çıkmazsa ne yapacağını bilmiyordu.

Annesinin kendisi ve Betsy için kahvaltıda çikolatalı krep yaptığı anılar aklını kurcalıyordu. Annesi yemek pişirmeyi çok severdi. O büyürken evleri her zaman şeftalili turta, tarçın ya da çikolata kokardı. Betsy'nin brownie kâsesini yaladığını hâlâ görebiliyordu.

Silahının güvende olduğundan ve ceketinin altına gizlendiğinden emin olmak için kontrol etti, sonra ön kapıya doğru ilerlerken rüzgârla savaştı. Yetişkin bir adamdı ama buraya girerken midesi, iğne yaptırmak için doktora giden bir çocukmuş gibi bulanıyordu.

Hemşire odasında imza atarken, ilaç arabasının çıkardığı sestten irkildi.

Hemşire, "Bugün sizi beklemiyorduk Ajan Hamrick," dedi. dedi.

"Bu gece annemi görmem çok önemli. O nasıl?"

İnce yüzünde sempatik bir ifade belirdi. "Hemen hemen aynı, Korkuyorum. Bu sabah yine kabus gördü." Belki bunlar artık sona erebilir.

"İyi haber ise bir arkadaş edinmiş olması." "Bir arkadaş mı?"

"Evet, koridorun sonunda yaşayan Ellie adında kör bir kadın," dedi hemşire. "Annen onunla konuşmuyor ama her gün yanında bir ziyaretçinin olması onu rahatlatıyor gibi görünüyor."

Dane nefes verdi. Belki de bu iyiye işaretti. Annesi her zaman sosyal biriydi. Bu da onu bu kadar içine kapanık görmeyi iki kat daha zorlaştırıyordu.

"Bana söylediğin için minnettarım. Onun bu kadar yalnız olmasından endişeleniyorum."

Hemşire onun elini sıktı. Sessiz bir şekilde güzeldi ve harika bir hemşireydi. Daha önce de ona ilgi duyduğunu ifade etmişti.

Josie DuKane gibi onun kanını kaynatmamıştı. Kimse uyandırmadı.

Bir hastanın ağlama sesi Dane'i gerçekliğe geri döndürdü ve hemşireye tekrar teşekkür edip koridorda ilerlemeye başladı.

Her z a m a n k i gibi, içeri girmeden önce derin bir nefes aldı ve bir zamanlar onunla beyzbol topu atmış ve yıldırım böceklerini kovaladığında gülmüş olan solgun, kırılğan kadına karşı kendini hazırladı.

Pencerenin yanında tekerlekli sandalyede oturuyordu, saçlarını düzgün bir topuz haline getirmiş, kollarına bir şal sarmıştı. Ellili yaşlarının ortalarında olmasına rağmen çok daha yaşlı görünüyordu. Saçları ağarmıştı, bu kadar depresif olmasaydı asla tahammül edemeyeceği bir şeydi bu.

Ona doğru ilerledi ve onu telaşlandırmak istemediği için adını seslendi. Kadın cevap vermedi ama adam yanına bir sandalye çekti.

Kadının elleri kucağında birbirine dolanmıştı ve adam onları kaldırıp kendi ellerinin arasına aldı. Kadının elleri soğuk ve gevşekti, gözleri boşluğa bakıyordu.

"Anne, bu gece seni görmem gerekiyordu," dedi usulca.

"Sonunda başardım.

Betsy'nin katilini yakaladım."

Bir saniye bekledi ve kadın cevap vermeyince tekrar konuştu. "Sana onu bulacağıma söz vermiştim ve buldum. Şu anda hapiste ve asla çıkamayacak."

Kadının parmaklarının avucuna doğru hafifçe seğirmesi kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu. Onu duymuş muydu?

"Ne dediğimi duydun mu anne? Betsy artık dinlenebilir. Onun canını alan adam başka kimseye zarar vermeyecek."

Bir seğirme daha, sonra gözlerini kırıştırdı ve gözleri hafifçe odaklandı. Ağzında küçük bir gülümseme belirdi. Ya da belki de konuşmaya çalışıyormuş gibi bir seğirmeydi bu.

Nefesini tuttu, bekledi.

Ama bir saniye sonra gözleri tekrar donuklaştı.

Bir kez daha, gitmişti.

Silas hücrede volta atarken kalbi o kadar hızlı atıyordu ki göğsünden fırlayacağını düşündü. Belki de patlayacaktı ve kanı kir lekeli, grafiti kaplı duvarlara sıçrayacaktı.

Koridorun sonunda sesler gümbürdüyordu. Graveyard Falls hapishanesindeki tek mahkûm o değildi.

Ne tür bir pisliği onunla birlikte buraya koymuşlardı? Onun tanınmış, saygın bir doktor olduğunu fark etmemişler miydi? Yetenekleri olduğunu?

Kendi kendine, *bu yeteneklerin seni şüpheli yaptığı*nı hatırlattı.

Sadece yetenekler değildi. Genç kadınların yüzlerindeki o çirkin pençe izleriydi.

Zaman onu kötü anıların girdabına sürükledi ve başı dönmüş bir halde ayakta zor durarak sallandı.

Titreyen parmaklarını kafesin parmaklıklarına doladı. Kuşlar ciyaklıyor, kanatlarını çırpıyor ve saldırı çığlıkları atıyorlardı.

Yere çöktü ve onları savuşturmak için elleriyle başını kapattı ama düzinelercesi ona doğru uçuyor, derisini gagalıyor ve etini parçalıyordu. Kanın metalik kokusu ona çarptı. Kollarından ve yüzünden aşağı damlıyordu.

Acı yanağını yaktı ve çığlık atıp yırtıcı kuşları defetmeye çalıştı ama çok acımasızlardı ve leş gibi kokuyor olmalıydı çünkü etrafını sarmış, ziyafetlerinin tadını çıkarıyorlardı.

Betsy'nin tatlı yüzü dehşet içinde süzüldü, sonra yerde yatarkenki görüntüsü, bıçaktan ve göğsünden sızan kan.

Bunu diğer kızların görüntüleri izledi, Charity, Patty, Neesie . . . hepsi aynı görünüyordu. Hepsi mükemmel Mitzi bebekleri gibiydi, güzel yüzleri altlarındaki çirkinliği gizliyordu.

Soğuk dehşet onu sardı ve iki büklüm oldu.

Avukatını aramıştı ama cevap vermemişti, o yüzden mesaj bırakmıştı.

Lanet olsun, Josie DuKane'i aramak zorundaydı.

Herkes anlasın diye Gelin Katili'nin hikâyesini anlatmıştı.

Umarım aynısını onun için de yapardı.

Dudaklarını yaladı ve kanın tadını aldı - kan akana kadar kendi tırnaklarıyla yüzünü tırmalamıştı.

Betsy'nin kanı çok daha tatlıydı, ama onunki tam bir canavar gibiydi.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Josie, Billy ve Charlene Linder için yaptığı gibi Silas Grimley hakkında da notlar aldı. Burada anlatılacak bir hikâye, Kasap katili hakkındaki gerçekler vardı ama yine de bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordu.

Hikâyenin özüne inebilmek için her kurbanla ilgili ayrıntılara ihtiyacı vardı. Charity, Patty ve Neesie hakkında daha fazla şey bilmeye ihtiyacı vardı. Sevdikleri ve sevmedikleri şeyleri, aile geçmişlerini, hayallerini.

Onlar masum kurbanlardı ve halkın yakınlık duyacağı ve adalet isteyeceği kişilerdi. Gelecekleri, kendisi istismara uğramış olsa da her birine, ailelerine ve arkadaşlarına tarifsiz acılar çektiren bir adam tarafından çalınmıştı.

Ölmeden önce ne düşünüyorlardı?

İçini bir ürperti kapladı. Kendisinininkini hatırladı; annesi ve Josie öldüğünde yaşayacağı keder hakkında endişeleniyordu. Özleyeceği insanlar hakkında. Asla sahip olamayacağı ailesi hakkında.

Dane'in yüzü belirdi, ikisinin birlikte olduğu bir görüntü zihnine yerleşti.

Ama Dane onu istemiyordu.

Onunla ilgili düşüncelerini bir kenara iterek notlarına geri döndü. Plastik cerrah ilgisini çekmişti. Yırtıcı kuşlarla ve tacizci babasıyla yaşadığı deneyimler, kemik koleksiyonları ve yıllar boyunca reddedilmesi onu zihinsel sağlık sorunlarına hazırlamıştı. Estetik ameliyatı seçmesine şaşmamalı. Yaralı olmanın damgası

Dergilerin, televizyonların ve filmlerin hiçbir normal bireyin ulaşamayacağı mükemmel insan fotoğraflarıyla dolup taşıdığı bu dünya ona başkalarına yardım etmesi için ilham vermişti.

Hepsi asilceydi. Bu cinayetler hariç.

Telefonu çaldı ve Dane olduğunu umarak kontrol etti. Ekranda şerifin numarası belirdi.

Bağlan'a bastı. "Alo."

"Josie," dedi Şerif Kimball. "Ajan Hamrick sizinle mi?" "Hayır.

Onun telefonunu denedin mi?"

"Aslında *seninle* gerçekten konuşmak istiyordum." Josie kaşlarını çattı. "Benimle mi? Neden?"

"Dr. Grimley'nin avukatı geldi ama Grimley *seninle* konuşmakta ısrar ediyor. Sizin gerçeği dinleyeceğinizi ama Ajan Hamrick'in dinlemeyeceğini söylüyor."

Josie, Dane'i savunmak için, "Dane bu işe çok yakın," dedi.

"Biliyorum ve nedenini şimdi anlıyorum. Ama Grimley sana cevap verdi. Belki sen yardımcı olabilirsin."

Josie kalemını not defterine vurdu. Dane bundan hoşlanmayacaktı.

Kasap'ı gözaltına aldığı için memnundu. Zaten çok acı çekmişti.

Yine de Silas'ın sakladığı bir şey varsa ve Josie bu bilgiye ulaşabilirse, denemek zorundaydı. "Pekâlâ. Sabah geleceğim."

Ona teşekkür etti ve bağlantıyı kesti. Dışarıda bir araba motoru gürledi ve farlar ön pencereden parıldadı.

Masadan kalktı ve kapıya doğru gitti. Dane arabayı park etmişti ve başı öne eğik, yolda yürüyordu.

Güçlü bir rüzgâr yaprakları bahçeye savuruyor, saçlarını darmadağın ediyor, onu vahşi ve dağınık gösteriyordu.

Ve o kadar yakışıklıydı ki ciğerleri hava almak için sıkışıyordu.

Kapıyı açtı, annesiyle ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyor, umduğu gibi gitmesi için dua ediyordu.

Adam yüzünü karartan bir ıstırapla ona baktığında, öyle olmadığını anladı.

Dane bu duruma lanet okudu. Kız kardeşinin davasını çözmenin annesini hayata döndüreceğini düşünmüştü ama onu eskisi kadar halsiz bırakmıştı.

Josie nazikçe onun eline dokundu. "Dane?"

"Onu gördüm." Kelimeleri boğazındaki yumrudan güçlkle geçirebildi. "Ona söyledim ama duydu mu bilmiyorum."

Josie'nin gözleri şefkatle parladı. "Duydu. Ona zaman ver, Dane."

Zamanın iyileştirmesi gerekiyordu ama bu gece kendini her zamankinden daha ham hissediyordu. Grimley's İtiraf vardı açıldı yukarıve yaralar Tekrar,

Kız kardeşinin anıları ve görüntüleri yeniden canlandı, o kadar acı vericiydi ki sanki ölüm haberini yeniden almış gibiydi.

Kendisiyle ne yapacağını bilemiyordu. Nereye

gideceğini. Josie'yle birlikte olmak istemesi dışında.

Josie onun koluna girdi ve içeri girmesi için onu ikna etti. "Yemek ister misin? Bir içki? Konuşmak?"

Başını iki yana salladı. İsteddiği tek şey acısını bir süreliğine unutmaktı.

"Dane?" Elini onun yanağına bastırdı. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Bakışları onunkilere kilitlendi, açlık içinde dönmeye başladı ve kollarını onun beline doladı. "Sana ihtiyacım var," dedi hoyratça. "Seni istiyorum."

Yumuşak bir gülümseme kızın ağzını kavislendirdi.

"Bunun adil olmadığını biliyorum," diye bitirdi. Onu kullanıyor olabilir miydi?

"Hayat adil değil," dedi Josie. "Benimle Billy Linder arasında olanlar da adil değildi. Bu kasabadaki tüm cinayetler, ölen o genç kadınlar, bunlar adil değildi." Sesi boğuklaştı. "Kız kardeşini kaybetmen ve annenin içine kapanması da adil değildi."

Duygular vücudunun titremesine neden oldu.

Yine de konuşmadı. Konuşmasına gerek yoktu. Josie anlamıştı.

Onu yatak odasına götürürken gözlerinde arzu ve sıcaklık titreşiyordu. Josie onun yüzünü iki elinin arasına aldığı anda nefesi kesildi.

Ellerini.

Parmak uçlarında durup dudaklarını onunkilere bastırduğında, kendini aşağılanmış hissetti. Onurlandırılmış.

Onun dokunuşuna açlık duydu.

Kızın tadı aynı anda hem tatlılık, hem günah, hem de kurtuluş gibiydi. Kollarını onun etrafına sarıp öpücüğü derinleştirirken boğazında alçak sesle inledi.

Josie parmaklarını onun saçlarına geçirerek onu daha da yaklaştırdı ve o da parmaklarını omuzlarında ve sırtında gezdirerek onu uyluklarının arasına yerleştirdi. Aleti sertleşti, zonkladı ve onun dokunuşu için acıdı.

Kıyafetlerini yırtıp atmak, içine gömülmek ve vücutlarının birbirine çarpışında kendini kaybetmek istiyordu.

Bunun yerine kendini daha yavaş hareket etmeye zorladı. Parmaklarının onun belinde oyalanmasına, boynuna öpücükler bırakmasına ve kulağının hassas lobuyla oynamasına izin verdi. Vücudu ona doğru hareket etti, elleri sanki onu tutmazsa yere yığılacakmış gibi kollarına yapıştı.

Adam bluzunun düğmelerini açıp narin kumaşı ayırırken kadının nefes alış veriş hızlandı. Beyaz dantel cömert göğüslerini zar zor örtüyor, altındaki sert, olgun meme uçlarının vaadiyle onunla alay ediyordu.

Kadın gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında inledi. Isı kanını ateşledi, parmaklarının sıcak tenine her dokunuşunda tutkusu arttı. Kadın adamın gömleğini omuzlarından sıyırdı, adam da aynısını onunkine yaptı ve kadının göğüs dekoltesinin altın sarısı tenine ve şeffaf dantelin altından görünen etine hayranlıkla bakmak için durakladı.

Heyecanı artan adam başını eğdi ve boynu ve boğazı boyunca daha fazla öpücük bıraktı, sonra göğüs dekoltesine indi. Kadın yumuşak ve boğuk bir sesle inledi ve adam onu yatağa doğru geriye doğru yürüterek yatağa yasladı.

Hızlı nefes alış verişleriyle göğsü inip kalkarken, adam dantelin arasından göğüs uçlarını okşadı. Kız onun çenesini öptü ve adam kot pantolonunu bacaklarından aşağı indirip içinden çıkarken kollarına yapıştı.

Transparan danteller içinde o kadar güzel görünüyordu ki, adamın kalbi tuhaf bir şekilde sızladı ve siki o tatlı bedenin içinde olmak için zonkladı.

Kot pantolonunu itti ve cebinden bir prezervatif kaptı, sonra pantolonunu kenara fırlattı. Gözlerinde şeytani bir pırıltı parladı ve elleriyle kıcını kavradı ve mutluluktan öleceğini düşünene kadar göğsünün üzerinde öpücükler gezdirdi.

Daha fazla direnemeyerek sütyenini çözdü ve göğüsleri ellerine dökülürken zevkli bir iç çekti. Onları avuçlarının içinde yuvarladı, sonra başını eğerek olgun bir meme ucunu ağzına götürdü. Kadın inledi ve onun adını fısıldadı, sonra da başını geriye attı.

İhtiyacı olan tek şey bu davetti.

Dilini karnından aşağıya, ateşine doğru yaladı, sonra külotunu çıkardı, dizlerinin üzerine çöktü, bacaklarını ayırdı ve dilini tatlı, nemli merkezi boyunca gezdirdi.

Dane dilini Josie'nin hassas kıvrımları boyunca gezdirirken erotik hisler Josie'nin üzerine hücum etti. Ellerini adamın saçlarına gömdü, adam onu orgazmın eşiğine getirirken zevkten titriyordu.

Tatlı salıverme yüzeyde sallanıyordu.

Adını fısıldadı, onu daha da yakınına almak için can atıyordu ama adam dilini onun sıcaklığına daldırdı ve ilk coşku dalgaları onu yakalayıp yolculuk boyunca taşıırken inledi.

Saniyeler sonra onu yatağa geri yatırdı. Boxerını sıyırdı ve üzerine çıktı, sonra prezervatifi taktı ve kalın boyuyla bacaklarını ayırdı.

Adam şaftıyla vücudunu okşarken vücudu yine akıl almaz bir zevkle sarsıldı. Kalçalarını kaldırdı, onun itişine karşılık verdi, sonra kalçalarını kavradı, onu içinde daha derine sokmak için çaresizdi.

Ellerini kadının her iki yanına dayadı, daha derine ve daha derine inerken nefesi kesildi, çılgınca bir ritim oluşturdu ve kadının içinden başka bir orgazm dalgalanana kadar birlikte sürdüler.

Onun iniltisindeki yoğunluk, acısının ortasında ona zevk verdiği gerçeğiyle kalbini kaldırarak onu takip etti.

Başını arkaya atarak ona seslendi, vücudu tekrar tekrar ona çarptı, tutkusu kalbinde yükselen aşk kadar şiddetli ve inkar edilemezdi.

Aşk mı?

O gergin, Zihinsel olarak savaşmak ve Duygu.

O gerekir tereddüt ettiğini fark etmiş olmalı ki durakladı ve gözlerini onun gözlerine dikti.

"Josie?"

Sesindeki güvensizlik tüm çekincelerini yok etti ve dudaklarını yaladıktan sonra gülümseyerek bir öpücük daha almak için adamın başını aşağı çekti.

Adam ağzını onunkinin üzerine kapattı ve Josie onun açlığıyla karışan kendi arzusunun tadını aldı, orgazmı neredeyse gözlerini yaşartacak kadar ateşli bir seviyeye ulaştı.

Billy Linder'ın onu bir erkekle birlikte olmak istediği, güvendiği, kendini yeniden savunmasız bıraktığı için mahvettiğini düşünmüştü.

Sevmek için.

Dane ona bunu geri vermişti.

Dane gözlerini kapadı, yanlara doğru yuvarlanırken, yataktan kayarken ve banyoya adım atarken duygularıyla savaştı. Umutsuz bir açlık ve ihtiyaç onu Josie'nin yatağına sürüklemişti.

Bu ihtiyaç ona geri dönme ve onu asla terk etmeme isteği veriyordu.

Kendine zevk alma izni vermeyeli ne kadar olmuştu?

Josie ona seslenince prezervatifi çıkardı ve yatağa, onun yanına geri dönüp onu kollarının arasına aldı. Göğsü nefes almak için kabardı ve kalbi hâlâ içinden geçen hislerin etkisiyle çarpmaya devam etti.

Kendisini Josie gibi hissettiren hiçbir kadınla sevişmemişti.

Her şeyi yeniden yapmak istiyordu.

Bu düşünce onu çok korkutmuştu ama korkusunu bir kenara itti. Josie'yle ikisinin de rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Bundan daha fazlasıydı ve bunu sen de biliyorsun.

O sesi bastırdı. Seks her zaman olabileceği tek şeydi. Hayatı işiydi ve bu iş bir kadınla uzun süre birlikte olma riskini göze alamayacak kadar tehlikeliydi.

Ayrıca, birini sevmek ve onu kaybetmek çok fazla acı veriyordu.

Josie bir parmağıyla göğsünün üzerinde yavaş daireler çizdi, bu nazik hareket onu hem tahrik ediyor hem de kalbinin acıyla çarpmasına neden oluyordu.

Bir eliyle onun parmaklarını durdurdu.

"Josie?" "Evet," dedi yumuşak bir sesle.

"Bu gece için teşekkürler."

Gergin bir saniye geçti. "Bana teşekkür etmene gerek yok." Elini kaldırıp Dane'in yanağına koydu ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Seni istedim, Dane. Hâlâ da istiyorum."

Bal gibi sesi ona bir şeyler yaptı ve onu tekrar öptü, açlık onu tüketiyordu.

Onu sırtüstü yatırıp üzerine çıktı ve parmaklarıyla meme uçlarını sert tepelere kadar okşadı. Kadın inledi, başını geriye attı ve adam bir tanesini ağzına götürürken inledi.

O kadar güzel görünüyordu ki, o anı dondurabilmeyi diledi. Zihinsel olarak bir fotoğrafını çekti ve gece yalnız kaldığında hatırlamak üzere sakladı.

Eliyle sikini kavradı, tabandan uca doğru okşayarak sikinin zonklamasına neden oldu. Kalçalarını sallayarak kıpırdandı ve onu tekrar üstüne çekmeye çalıştı. Onun içinde olmak istiyordu. Şimdi istiyordu.

Ama kadın bunu kabul etmedi. Bunun yerine, başı güneye doğru hareket etti ve dilini penisinin ucunda gezdirdi, ağzında patlayacağını düşünene kadar dilini şişmiş uzunluğunun üzerinde döndürdü.

Vücudunun etrafında titrediğini hissetmeye ihtiyaç duyan adam sonunda onu tekrar üstüne çekti, kalçalarını avuçlarının içine aldı ve onu seksine yönlendirdi. Vücudunu kaldırdı ve onu içine aldı, sonra üzerine çıktı. Adam onun kalçalarını kavradı, sikini içine pompaladı.

Kontrolünü kaybedene ve ikisi de hislerin üstesinden gelene kadar. İhtiyaç ve tutku bir kreşendoya ulaştı ve birbirlerinin kollarında tekrar doruğa ulaştılar.

İkisi de ağır ağır nefes alırken, kadın onun üzerine yığıldı.

Grimley hapisteydi. Josie bu gece güvendeydi ve Graveyard Falls sakinleri de öyle.

Hem doymuş hem de bitkin bir halde uykuya daldılar.

Ellie yeni arkadaşı Paula Hamrick'in yanına oturdu, Paula elini sıktağında kalbi pır pır etti. Bu, tanıştıklarından beri kadında hissettiğı en büyük hareketti.

Bugün bir şeyler değışmişti. Paula gerçeğı, Silas'ın sevgili kızını öldürdüğünü öğrenmişti.

Ellie ona üzgün olduğunu, Silas'ı durdurması gerektiğini söylemek istemişti ama o daha bir çocuktı ve Paula onun ne yapacağına dair önszileri olduğunu anlamamıştı.

Anladığında ise artık çok geçti.

Yine de Silas'ı öldürdüğü kuşların leşini temizlerken, kemikleri yıkayıp ağarttıktan sonra onlardan kolaj yaparken gördüğünde onun normal olmadığını anlamıştı.

Tanrı ikisine de merhamet etsin. Onun kötü olduğuna inanmak istemiyordu.

Ne kadar garip ve tuhaf olursa olsun, annesi olmadığı için ona çekilmişti.

Kafasına dokunulmuş olabilirdi, ama şeytan babasını ele geçirmiş ve ona kötü bir çizgi vermişti. O lanet olası kuşlarla kendi kanlı canlı oğlundan daha çok bağ kurmuştu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Silas için
üzülmüştü. Çok saftı.

Ona karşı nazik olmanın, onu sevmenin, o n a sabır ve anlayış göstermenin bu kırık çocuğı düzelterceğini düşünmüştü ama

sevgi yeterli olmamıştı.

"Oğlunun sana söylediklerini duydum," dedi Paula'ya. "Kızınızı öldüren adamı tutukladığınızı biliyorum. Yaşadığınız acılar için çok üzgünüm."

Kadının boğazından sanki konuşmaya çalışıyormuş gibi küçük bir ses çıktı ama sonra sessizlik çöktü. Kadının acısı Ellie'yi sanki kendi acısıymış gibi sarmıştı.

Acının içinden başka bir duygu akıyordu. Paula'nın üzerine bir huzur çöktü.

Ellie Paula'nın soğuk elini sıktı, insani dokunuşa arkadaşının hissettiği kadar ihtiyacı vardı.

Gerçi Paula gerçeği bilseydi onunla arkadaş olmazdı.

Ondan nefret edebilirdi.

Ellie'nin gözlerinin önünden bir düzine korkunç görüntü geçti. Neşterin keskin bıçağı bükülüyor ve kadınların yüzlerine saplanıyordu. Neşteri tutan el, pençenin keskin hatlarını oyuyordu.

Sadece Silas o neşteri tutmuyordu.

Mezarlık Şelalesi'ndeki o üç genç kadını o öldürmüyordu. Başka biri vardı.

O kişinin yüzünü göremiyordu ama şeytan tıpkı Silas'ın babasına yaptığı gibi onun da ruhunu çalmıştı.

BÖLÜM YIRMİ DOKUZ

Dane bir sarsıntıyla uyandı.

Kolu uyuşmuştu.

Yer değiştirdi, sonra Josie'nin kendisine doğru kıvrılmış yattığını fark etti, uzun saçları göğsüne dökülmüş, nefesi boynunu okşuyordu.

Bir gece öncesini hatırlayınca içinden zevk fışkırdı.

İki kez uyanmış ve her ikisinde de tekrar sevişmişlerdi.

Bu yeterli değildi.

Bu sabah onu istiyordu. Bugün. Bu gece. Belki de her zaman.

Rüzgâr evin saçaklarından ısıklık çalarak geçti, çatıya çarptı ve dalları pencere camlarına savurdu.

Kendini zorla yataktan kaldırırken ahşap zemin çıplak ayaklarına soğuk geliyordu.

Sabahki ereksiyonunu bastırmak için soğuğa ihtiyacı vardı. Çünkü Josie'yi yatağa atma çılgınlığına bir son vermek zorundaydı. Bunu yapmazsa, onu asla terk edemeyecekti.

Onu terk etmek zorundaydı. Öyle değil mi?

Cep telefonu çaldı ve mesajı kontrol etti. Şerif.

Michaels'ın tutuklama haberi sabah haberlerine çıkmış. Bu sabah sekizde basın toplantısı.

Dane, Kimball'la basın toplantısında buluşacağını söyledi.

O muhabir bu bilgiyi nereden almıştı?

Bir demlik kahve hazırladı ve Josie uyanmadan önce dışarı çıkmayı umarak duş aldı. Duştan çıktığında, Josie

yatakta oturmuş, kollarını kavuşturmuş, elinde bir fincan kahve tutuyordu. Ona bir tane doldurduğunu işaret etti.

Lanet olsun, buna alışabilirdi.

Josie yarı çıplak, uykusu dağınık ve seksi, bütün gece onu sevdikten sonra sabah yatakta kahve.

Buna alışamazdı.

Bağlaması gereken bir
dava vardı.

Sahip olduğu her zerreyi kullanarak fincanı aldı ve bir yudum aldı, garip sessizlik samimi gecelerinin söylenmemiş anılarıyla demlendi.

"Gidiyor musun?" Josie boğuk bir fısıltıyla sordu.

Umursamaya karşı kendini çelikleştirdi. "Bir basın toplantısı için şerifle buluşacağım. Anlaşılan o muhabir bir tutuklama yaptığımızı öğrenmiş ve haberi çoktan basmış."

Josie parmaklarını saçlarına geçirdi ve saçlarını yüzünden geriye doğru savurdu. "Nasıl öğrenmiş?"

"Hiçbir fikrim yok ama ona sormaya niyetliyim." Birinin bilgi sızdırıyor olması ihtimali hoşuna gitmemişti. Ya da katilin Michaels'la bağlantı kurmuş olması. Eğer Michaels kızları kurtarmalarına yardımcı olabilecek bir bilgiyi sakladıysa, cezalandırılmayı hak ediyordu.

Josie bacaklarını yatağın kenarına attı. Güzel, şehvetli bacakları, adam kendini içine sokarken onun etrafına sarılmıştı.

Tanrım. Şu anda bunu tekrar yapmak istiyordu.

"Dane, dün gece sen buraya gelmeden önce Şerif Kimball aradı.

Dr. Grimley

Grimley benimle konuşmak istiyormuş."

Silahını ceketinin içine soktu, adamın cüretkârlığı karşısında öfkesini kontrol etmek için oyalanıyordu. "Tam düşündüğümüz gibi. Onu ünlü yapmanı istiyor."

Josie bornozunu kaptı. "Bundan emin değilim ama ne dediğini görmeliyim."

Gözlerini kısmıştı. "O zaman ben de katılıyorum."

Kadın başını salladı. "Benimle konuşmak istedi. Yalnız olarak."

Dane'in yüzünü bir kaş çatma ifadesi kapladı. Bu adam neyin peşindeydi? "O tehlikeli biri, Josie."

"O gözaltında, Dane. Ayrıca, belki daha fazla açılmasını sağlayabilirim. Konuşmamızı kaydedeceğim."

Dane saatini kontrol etti. "Pekâlâ, ama yardımcılardan birinin nöbet tutması gerekiyor. Onunla odada tek başına kalmanı istemiyorum."

Grimley hasta, soğukkanlı bir katildi.
Hayat.

Eğer Josie'ye dokunursa, Dane o piçi öldürecekti.

Yarım saat sonra Josie arabasıyla polis merkezine gitti. Onu bir şerif yardımcısı karşıladı ve Dane'in telefonla arayıp emir verdiğini söyledi.

Sadece Grimley hücrede değildi, Eddie Easton da hâlâ gözaltındaydı.

Umarım adli tıp davayı sağlamlaştırmaya yardımcı olacak somut bir şeyler bulurdu. Dane ayrıca Los Angeles polisiyle de temasa geçmiş ve her iki adamın da evlerini aramalarını istemişti.

Şerif yardımcısı plastik cerrahı sorgu odasına götürdüğünde Josie içindeki sempati kıvılcımını bastırdı. Adamın saçları her yöne doğru uzanıyordu, gözleri kızarmış ve şişmişti ve kan gelene kadar yüzünü tırmalamıştı.

Tepkisini kontrol altına aldı. Dane'in ailesini parçalamışken, onun kendisini manipüle etmesine izin vermeyi reddetti.

Josie tarafsız bir ses tonuyla, "Benimle konuşmak istediğini söylemiştin," dedi.

Pırıl pırıl beyaz dişleri ve mükemmel gülümsemesiyle kendinden emin plastik cerrah ortadan kaybolmuştu.

Yerinde güvensiz, travma geçirmiş, istismara uğramış, sevgiye aç bir ergen oturuyordu ve sevgisini ona iyi davranan tek kişiye, Betty Hamrick'e aktarmıştı.

Josie çantasından bir kayıt cihazı çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Hikâyeni anlatmamı istiyorsan, o zaman konuş benimle," dedi Josie. "Seansımızı kaydetmeyi planlıyorum. Sanırım bu senin için sorun olmaz."

"Peki." Adam kan çanağına dönmüş gözlerini ona doğru kaldırdı. Yüzünde ve tırnaklarında kurumuş kan lekeleri vardı. "Sen ve Ajan Hamrick'in benim bir canavar olduğumu düşündüğünüzü biliyorum ama ben Kasap dedikleri o manyak değilim."

Josie ona öylece baktı, kurbanların görüntüleri karşısında tiksinti duysa da tepki vermeyi reddetti. Öldürdüğü hayvanların kemiklerini oymuştu. Betsy Hamrick'i bıçaklamıştı. O korkunç hikâyeleri o yazmıştı. "Betsy Hamrick'i sen mi öldürdün?"

Başını salladı. "İsteyerek yapmadım. Onu seviyordum-"

Pişmanlık itirafını renklendirdi. Yine de Betsy hâlâ ölüydü. "Öyle demiştin. Yine de onun canını aldın."

"Biliyorum." Bir iniltiyle başını öne eğdi ve gözlerini ovuşturdu. "Geriye dönüp hayatımdaki tek bir şeyi değiştirebilseydim, o da bu olurdu. Onu tekrar incitmeden önce o bıçağı kendi göğsüme saplardım."

Aralarındaki sessizlik uzadı, doktorun pişmanlığı hissediliyordu.

"Onu öldürdün," dedi Josie. "Çünkü içinde kendi çocukluğundan kalma bastırılmış bir öfke vardı."

Sanki bir tik geliştirmiş gibi dudağını ısırmaya devam etti. Muhtemelen gençken strese karşı verdiği bir tepkiydi. "Terapistim de böyle söyledi."

"Yani terapistine sırrını mı açtın?"

"Evet." Grimley'nin sesi zayıf ve yenik geliyordu. "Başkalarına yardım etmenin kendimi affetmemi sağlayacağını söyleyen oydu."

"Affettiniz mi?"

"Kendimi affetmek mi?" Alaycı bir ses çıkardı. "Hayır. Sevdiğim tek kızı öldürmüşken nasıl affedebilirdim ki? O günden beri her gün Betsy'yi düşünüyorum. Keşke o gün onun yerine ben ölseydim." Yüzündeki kurumuş kanı karıştırarak yarayı açtı, elleri titriyordu. "Eğer şimdi onunla yer değiştirebilseydim, değiştirdim."

Josie derin bir nefes aldı. "Peki ya Eddie Easton'ın kız arkadaşı?"

"Onu kıskanıyordum," diye itiraf etti kendini küçümseyen bir sesle. "Eddie'yi örnek alıyordum. Ona beni etrafında istemediğini söylediği için çıldırdım. Tuhaf biri olduğumu. Ürkütücüyümüşüm."

Josie onun bu sözlerle nereye varmaya çalıştığını hayal etmeye çalıştı. Sherry'nin cinayetini itiraf etmeye mi karar vermişti? "Eddie seni savundu mu?"

"Hayır, Eddie sadece güldü. Ona zararsız olduğumu söyledi. Bir ucube ama zararsız." Son kelimesi sanki Eddie'nin onu tanımlamasına içerlemiş gibi acı geliyordu.

"Bu seni kızdırmış olmalı."

"Evet, kızdırdı. Beni bir psikopat gibi gösterdi." Ellerini inceledi. Yaralıydılar. Ve titriyorlardı. Yine de ona baktığında gözleri berraktı. "Sherry'yi ben öldürmedim. Onu başka bir adamla giderken gördüm. Eddie çok kızmıştı ama onun peşinden gitmedi. Sarhoş oldu ve başka bir kızla takıldı."

"Peki onu kim öldürdü?"

Grimley, "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum," dedi. "Söylentilere göre kız bir keşle takılıyormuş ve o da onu öldürmüştü."

"Polis bu ipucunun peşine düştü mü?"

Başını salladı. "Evet, Eddie'yi tek şüpheli olarak görmeyi bıraktıklarında. Keşi Sherry'nin yatakhanesinin arkasında ölü buldular. Üzerinde Sherry'nin cüzdanı vardı, bu yüzden onu para için öldürdüğünü düşündüler."

Josie onun söylediklerini düşündü. Bu senaryo kulağa mantıklı geliyordu. "Bana senden ve Eddie'den bahset."

Kaşları birbirine çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Josie, Dane'in teorisini uygulamaya karar verdi. Grimley açılmaya başlamışken, umarım ona her şeyi anlatırdı. "Kadınlarla kendi işi aracılığıyla tanışıyor ve onları sana yönlendiriyor. Siz de kozmetik ameliyatı yapıp ona komisyon veriyorsunuz."

Dr. Grimley omuz silkti. "Bu çok adil."

Josie, "Fotoğraf stüdyosu yeni müşteriler edinmek için harika bir yol," dedi. "Ayrıca genç kadınlardan faydalanmak için de mükemmel bir yol olabilir."

"Öyle değil," dedi Grimley. "Ben insanların olabilecekleri en iyi kişi olmalarına yardımcı oluyorum. Bana gelen kadınların çoğunun öz imaj sorunları var. Kozmetik çalışmalar onlara güven veriyor ve geleceklerini değiştiriyor."

Josie kibirle ilgili bir yorumda bulundu. Bir deformasyonla doğmuş ya da bir kaza sonucu yara almış biri kesinlikle kozmetik çalışmayı hak ediyordu. Onu gerçeklere geri döndürmek zorunda kaldı. "Bir Mitzi bebeği bulduk

Easton'ın dolabında. Web sitenizdeki fotoğraflara bakılırsa, kadınları ona benzeyecek şekilde tasarlıyorsunuz."

Dr. Grimley, "*Ona* benzemek için değil, en iyi şekilde görünmek için" dedi. "O bebek, kadınların fiziksel güzellik ve mükemmellik için çabaladıkları gerçeğinin kişileştirilmiş hali."

"Bu kusurları onarıyorsunuz, böylece artık kusurlu olmayacaklar mı?"

"Bunu zaten tartışmıştık," dedi Dr. Grimley. "Bir kadının yüzünü bu şekilde kirletebileceğimi nasıl düşünürsünüz Kasap?"

"Sen ve Eddie bu kadınları canlı gören son insanlardınız," dedi Josie. "Kendi yüzüne ne yaptığına bir bak."

Kasap neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi kaşlarını çatı. Eliyle tırnaklarını işaret etti ve pudra kâğıdını çıkarıp ona uzattı.

Yansımasını gördüğünde nefesi kesildi. Kanı silerken eli daha da titredi. "Tanrım. Bunu ben mi yaptım?"

Josie onun ruh halindeki değişiklikleri düşünerek, "Evet, yaptın," dedi. Yaralı, kendine güvensiz çocuk ile kendine güvenen cerrah arasında gidip geliyordu.

Aynayı ona doğru itti. "Götür şu şeyi." "Aynaları sevmiyorsun, değil mi?"

"Hayır. En azından gençken sevmezdim. Artık umursamıyorum." Kanlı parmağına baktı.

"Bu yüzden mi her kurbanın yanına kırık bir ayna bırakıyorsunuz?"

Doktorun gözlerinde şaşkınlık belirdi. "Katil kurbanların yanına ayna mı bıraktı?"

Josie başını salladı, onun inkârıyla oynuyordu. "Kırık bir tane. Sanki kadınların iç yüzlerinin bakılamayacak kadar çirkin olduğunu bilmemizi istiyormuş gibi."

Kaşları çatılan Dr. Grimley ayağa kalktı ve her adımda dudağını daha çılgınca çiğneyerek yürümeye başladı. Şerif yardımcısı ona uyarıcı bir bakış attı ve koltuğu işaret etti.

Grimley küfretti ama oturdu, hareketleri tedirgindi.

"Dinleyin Bayan DuKane, Ajan Hamrick kız kardeşini öldürdüğüm gerçeğinden dolayı Kasap hakkındaki gerçeği araştıramayacak kadar körleşmiş durumda."

Dane duygusallaşmıştı ama buna hakkı vardı. "O mükemmel bir ajan ve elinde doğrudan seni işaret eden kanıtlar var."

"Elinde ne olduğu umurumda değil. Bu doğru değil. Biri bana komplo kuruyor. Sanırım kim olduğunu biliyorum."

Dane yine basınla uğraşmak için kendini hazırladı. Her ne kadar onlardan nefret etse de, Graveyard Falls sakinlerinin bu gece yataklarında rahat uyuyabileceklerini bilmeye hakları vardı.

Küçük bir grup basın mensubu, belediye başkanı, Graveyard Falls sakinlerinin yarısı ve film ekibi basın toplantısı için toplanmıştı.

Michaels'ın hikayesi sabah haberlerine çıkmıştı ve kasabadaki herkes Kasap'ın gözaltında olduğunun teyit edilmesini istiyordu.

Ne yazık ki, bazıları tüyler ürpertici detaylara açlık çekiyordu. Dane, "Evet, bir tutuklama yaptık," dedi.

Kalabalıkta fısıltılar yankılandı ve birkaç kişi dikkatini çekmek için ellerini kaldırdı.

Dane, "Sorulara bir dakika içinde cevap vereceğiz," dedi. "Öncelikle, eminim kimi gözaltına aldığımızı merak ediyorsunuzdur. Dr. Silas Grimley adında bir adamı tutukladık. Kendisi fotoğrafçı Eddie Easton'dan tavsiye alan bir plastik cerrah. şu anda Easton'a karşı herhangi bir suçlama yöneltilmedi ancak kendisini sorgulamak üzere gözaltına aldık."

Gerçi bu yirmi dört saat yakında dolacaktı ve Easton'a karşı bir dava açamazsa onu serbest bırakmak zorunda kalacaktı.

"İşlediği iddia edilen suçlar nedeniyle doktor aleyhinde elimizde bulunan önemli kanıtları açıklama yetkim yok, ancak şunu söylemem yeterli, bunlar arama emri için yeterli ve şu anda bir dava oluşturuyoruz. Dr. Grimley ayrıca daha önce işlediği ve şiddet geçmişiyle bağlantılı olduğunu düşündüğümüz bir cinayeti de itiraf etti."

"Charity'yi öldürdüğünü itiraf etti mi?" Bailey Snow sordu.

Dane kalabalığın arasından genç kadının bakışlarıyla karşılaştı, nabızı hızla atıyordu. Evet diye cevap vermek istedi ama yalan söyleyemezdi. "Charity'yi

Bu noktada, hayır. Size söz veriyorum, daha fazla bilgi edinir edinmez kamuoyunu bilgilendireceğiz."

Corbin Michaels grubun önüne doğru ilerledi. "Bir estetik cerrah hayatını kadınların görünüşünü güzelleştirmek için harcarken neden onları tahrif etsin?"

Dane muhabire sinirli bir bakış fırlattı. Ona özel bir haber vermeyi kabul etmişti ama Michaels haberi bu sabah yayınlayarak güvenini boşa çıkarmıştı.

Dane, "Hâlâ cinayetin nedenini bulmaya çalışıyoruz," dedi.

Michaels devam etti. "Eğer Dr. Grimley Kasap ise, şimdi öldürme arzusunu tetikleyen şey nedir?"

Betsy'nin tatlı yüzü belirdi ve Dane'in midesini bulandırdı. "Psikolojik bir değerlendirme onun hakkında daha fazla şey ortaya çıkaracak ve zihinsel durumu hakkında fikir verecektir."

Eller başka sorularla havaya kalktı, kalabalık kendi arasında mırıldanıyordu.

Dane şerifin görevi devralmasını işaret etti ve şerif koşarak sahnenin merdivenlerinden indi ve doğruca Michaels'a yöneldi.

Muhabire ulaştığında kenara çekilmesini işaret etti. "Tutuklamayla ilgili bilgiyi nereden aldın?"

Michaels ona ukala bir bakış attı. "Kaynağımı açıklayamam."

Michaels daha önce katilden bir mesaj almıştı. Grimley dün gece gözaltındaydı ve telefonuna el konulmuştu, Michaels'a hiçbir şey söylememişti.

Dane onu beyaz gömleğinin yakasından tutup çekti. "Bana lanet olası gerçeği söyle."

Michaels çenesini kaldırdı. "İsimsiz bir mesaj aldım. Sadece iki kelime -Butcher *tutuklandı*."

"Beni dinle Michaels, eğer bu davayı çözmemize ve kurbanları kurtarmamıza yardımcı olabilecek önemli bilgileri saklıyorsan ve ben bunu öğrenirsem, dibe vurursun."

Michaels savunmak için başını geriye doğru kaldırdı. "Katilin kim olduğunu bilseydim, ortaya çıkardım."

Dane, adama güvenip güvenemeyeceğinden hâlâ emin olamadığı için onunla inatçı bakışlarını kilitledi. Michaels'ın aldığı ilk mesaj

Grimley'in telefonu. Bunun izini sürmek için teknolojiye ihtiyacı var. Michaels'a ipucunu yardımcılardan biri vermiş olabilir.

Telefonu çaldı.

Josie.

Grimley'nin tüm cinayetleri itiraf ettiğini umarak, onu ararken otoparka doğru yürüdü.

Kalabalığın kenarından gülümsedi. Ajan, katledilen kızlardan Silas Grimley ve Eddie Easton'ın sorumlu olduğuna ikna olmuştu.

İyi olmuş.

Ama artık cinayetlerin durması gerekiyordu.

Bunu yapmak zor olacaktı.

Dışarıda cezalandırılması gereken o kadar çok kadın vardı ki. İçlerindeki çirkinliği ortaya çıkarmak için. Ona ait değilmiş gibi baktıkları için.

Hapis bir seçenek değildi. Yakalanmak da öyle.

Ayrıca, estetik cerrahın ve fotoğrafçının hapiste çürümesini izlemek ona büyük keyif veriyordu.

Kızların çığlık atmasını ve kanlarının fışkırmasını izlemek kadar olmasa da işine yarayacaktı.

En azından şimdilik.

Ortalık yatıştığında, yeni bir avlanma alanı bulabilirdi.

OTUZUNCU BÖLÜM

Josie, Dane'le bu konuşmayı yapmaktan korkuyordu ama dürüst olmak zorundaydı. Başka bir kadının hayatı buna bağlı olabilirdi. "Kız kardeşinin ölümünün kapanmasına ihtiyacın olduğunu anlıyorum ve Grimley onun cinayetini kabul ediyor. Bu kesinlikle bir tutku cinayeti. Öfkeyle tepki verdi. Ama bu diğer cinayetler planlıydı."

"Evrime geçirdi," dedi Dane sıkıca. "Kana olan iştahını Betsy ile kabarttı."

"Dikkat çekmek isteyen bir katil gibi davranmıyor. Aslında kız kardeşini bıçakladığı için pişmanlık duyuyor gibi görünüyor."

"Pişmanlık kız kardeşimi geri getirmez," dedi Dane, ses tonunu keskinleştiren bir acılıkla.

Josie gerildi. Onun öfkesini anlıyor ve yardım etmek istiyordu. "Kız kardeşini öldürdüğü için hayatının geri kalanını hapiste geçirecek, o zaman neden diğerlerine itiraf etmiyor?"

"Dinle Josie. Elimizde doğru adam var. Grimley, Betsy'yi ve diğer kadınları öldüren hasta bir piç, bu yüzden onu kurtarmak için bir tür bahane uydurma."

Kadın cevap vermeden önce gergin bir kalp atışı geçti. Dane'in duyguları muhakemesini gölgeliyor olabilir miydi?

"Yaptığım şey bu değil," dedi Josie, bir karşılık vermekten kaçınarak. "Gerçeği istiyorum Dane ve elimizde olduğundan emin değilim."

"Ne? Grimley senin için yeterli bir hikâye değil mi?" Adamın tiksinti dolu iç çekişi hatta yankılandı.

Josie yüzünü buruşturdu ve açıklamaya başladı ama onun sözünü kesti.

"Elimizde onun neşterleri var, kurbanların yüzlerini oymak için kullandığı türden. Ayrıca kurbanların resimleri vardı ve ameliyatlarını o lanet Mitzi bebeğine göre modelliyordu." Nefes almak için durakladı, sonra devam etti. "O blogu okudunuz. O hikayeler tam olarak ne yaptığını anlatıyor."

Josie çaresizce ona ulaşmaya çalışarak, "İşte bu," dedi. "Bana o son iki girişi kendisinin yazmadığını söyledi ve bence doğruyu söylüyor. Onlar farklıydı, dil, akış, sözdizimi-"

"Kes şunu," dedi Dane. "Bu tutuklamayı berbat etmeyeceksin Josie. Yıllardır adaletin yerini bulmasını bekliyorum ve kimsenin buna engel olmasına izin vermeyeceğim. Özellikle de senin."

Josie'nin göğsünde acı kabardı. Dün gece yakın olduklarını düşünmüştü. Ona güvenmiş ve onun da kendisine güvendiğini düşünmüştü.

Hatta onun da kendisine karşı bir şeyler hissediyor olabileceğini.

"Üzgün olduğumu anlıyorum," dedi acısını bir kenara iterek, "ve her şeyi onun üzerine yıkmak istiyorsun, ama bana aleyhindeki bu davadan, kazara yaraladığı hastadan bahsetti. Kadının ondan nefret ettiğini, bu işin arkasında onun olabileceğini söyledi."

"Elbette başka bir şüpheliyi öne sürecek," dedi Dane, "kurtulmak istiyor."

"Ama-"

Yine sözünü kesti. "Bir düşün Josie. Neden benimle ya da şerifle değil de seninle konuşmak istedi? Senin yumuşak olduğunu, duygusal olduğunu biliyor." Sesi sertleşti ve Josie'nin iliklerine kadar işledi. "Tıpkı Billy Linder'ın iyi bir adam olduğuna inandığın gibi ona da inanman için seni etkileyebileceğini düşünüyor."

Josie'nin ciğerlerinden nefes kesildi. Adamın yorumu Josie'nin tüm güvensizliklerine hitap ediyordu.

Aptal olduğunu, kaçırılmasının kendi suçu olduğunu, erkekler söz konusu olduğunda muhakeme yeteneğinin zayıf olduğunu.

Belki de işini yapacak kadar zeki değildi.

"Cehenneme git, Dane. Sen işini yap. İfadesinde doğruluk payı olup olmadığına bakacağım." Josie yanıt beklemedi. Telefonu kapattı.

Yine de sözleri onunla alay ediyor, şüphelerini yeniden canlandırıyordu. Bir an için başını ellerinin arasına aldı ve kontrolünü kaybetmemek için çabaladı.

Dane'in onu önemseyebileceğine inanmakla ne büyük bir aptallık etmişti. Dün gece onun için sadece seksle ilgiliydi. Evet, daha fazlasını, onun için bir anlamı olduğunu hayal etmişti.

Bu hatayı tekrar yapamazdı, yapmayacaktı.

Dane'in onu sevmediğini kabul edecek ve Dr. Grimley'nin söylediklerinin peşinden gidecekti.

Dr. Grimley'in söylediklerinin peşinden gidecekti.

Gerçek, gururundan daha önemliydi.

Eğer biri Grimley'e komplo kurduysa, Graveyard Falls'taki kadınlar hâlâ tehlikedeydi ve o gerçeği ortaya çıkarmak zorundaydı. Eğer katilin kimliğini bulamazsa, bir kadın daha diğerleri gibi parçalara ayrılabilirdi.

Bununla yaşayamazdı.

Dane aracına yerleşirken burnunun kenarını sıktı. Easton'ı tekrar sorgulaması gerekiyordu.

Grimley'i diğer cinayetleri itiraf edene kadar zorlayacaktı.

Yine de Josie'nin sesi onunla alay ediyordu. Grimley'e komplo kurulduğuna inanıyordu.

Ama piç kurusu Betsy'yi öldürdüğünü itiraf etmişti.

Josie'ye kendinden şüphe ettirdiği için lanet olsun. İşinde iyiydi.

Duygusaldı.

Sen de öylesin, özellikle de kız kardeşin konusunda.

Elini kucağına düşürdü. Yüce Tanrım.

Haklı mıydı? Adam ona güvenmesi için onu büyülemiş miydi?

Ya da vardı o Kayıp onun objektiflik? Öyleydi

Orada bazı gerçek Grimley'in ifadesine ne diyeceksiniz?

Doktorun dava edildiği gerçeği pek hoş karşılanmadı. Hasta ona komplo kuracak kadar acı çekmiş olabilir.

Hay sikeyim.

İşin içinde başka birinin olmasını *istemiyordu*. Bu lanet davayı bitirmek, Grimley'i tüm cinayetler için suçlamak ve

Easton için içindeyse, Josie'ye fazla aşık olmadan şehri terk et.

Zaten yaptın.

Hayır, ona aşık olamazdı. Birini önemsemek çok tehlikeliydi. Zaten sevdiği o kadar çok insanı kaybetmişti ki, bir kez daha böyle bir acıya kendini açamazdı.

Telefonu çaldı.

Loving Arms.

Ekran kutusunda annesinin kaldığı bakım tesisinin numarasını görünce hemen aramaya bağlandı. "Ajan Hamrick." Nefesini tutmuş, annesinin durumunun kötüye gitmemesi için dua ediyordu.

"Ajan Hamrick, beni tanımıyorsunuz ama benim adım Ellie. Paula'nın bir arkadaşıyım."

Dane onu tanımaya çalışırken gerildi. Başka bir hemşire miydi? "Ne oldu? O iyi mi?"

"Evet, özür dilerim. Sizi telaşlandırmak istememiştim. Bu sabah onunla güzel bir ziyaret yaptık."

"Ne?" Belki de gönüllüydü. "Siz kimdiniz?"

"Benim adım Ellie. Annenin koridorun sonundaki odasındayım. Paula ve ben son birkaç gündür bir arkadaşlık kurduk."

Gerçek ortaya çıktı. "Evet, hemşire bana senden bahsetti."

"Güzel. Seni hemen görmem gerek. Önemli bir konu. Kız kardeşinin ölümü ve Kasap davasıyla ilgili."

Dane'in nabızı hızlandı. Bu kadın bunu nereden biliyordu? Haberlerden mi? "Affedersiniz?"

"Loving Arms'a uğrayın lütfen."

"En kısa zamanda orada olacağım." Dane telefonu kapattıktan sonra aracı huzurevine doğru çevirdi, bu kadının olayla ilgili bilgisi olup olmadığını merak ediyordu. Yine de içini bir korku kapladı. Ya Josie haklıysa ve Grimley tüm cinayetlerden suçlu değilse ve katil annesinin peşindeyse?

Kuşkular içini kemiriyordu. Annesinin hayatına aniden giren bu yabancı hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Birkaç dakika sonra arabasını park etti ve aceleyle içeri girdi. Ön hemşire istasyonundaki görevli onu Ellie'nin odasına yönlendirdi. As

Koridorda yürürken havayı temizlik kimyasalları ve ilaç kokusu dolduruyordu.

Precious onu koridorda karşıladı. "Merhaba, Ajan Hamrick." "Annem nasıl?"

"Aslında terapisti onu dışarıda gezdiriyor. Son ziyaretinizden bu yana daha rahatlamış görünüyor. Sanki yavaş yavaş bize geri dönüyor gibi."

Dane'in göğsünde umut tomurcuklandı. Belki de annesi iyiye doğru bir köşe dönüyordu.

"Precious, bana annemle arkadaş olan Ellie'den bahsetsene."

Precious gülümsedi. "Bayan Ellie biraz tuhaf ama çok tatlı biri. Bence Paula'ya gerçekten yardım ediyor."

Dane hafifçe rahatladı. Ona teşekkür etti ve Ellie'nin odasına yöneldi. Annesinin odasından iki kapı ötedeydi. Kapıyı çaldı ve bir ses içeri girmesi için onu çağırdı. Oda annesininkinden daha karanlıktı ama aynı tip bir hastane yatağı, pencerenin yanında iki sandalye ve küçük bir televizyon vardı.

Sandalyelerden birinde kır saçlı, zayıf görünümlü bir kadın oturuyor, pencereden dışarı bakarken yüzü gölgeler içinde kalıyordu. Adam içeri girdiğinde kadın hafifçe döndü. "Ajan Hamrick."

"Evet."

Yanındaki sandalyeyi okşadı. "İçeri gel. Konuşmamız gerek."

Ona doğru yürürken, ipten bebek battaniyesine benzeyen bir şey örerken örgü şişlerini birbirine geçiren narin ellerinin çalışma şeklini inceledi. Ne beklediğini bilmiyordu, belki de elinde ölü kızların resimlerinin olmasını, ama şaşırmıştı.

Oturduğunda ve kadın yüzünü ona döndüğünde gözleri buğuluydu. Kör gibiydi.

Annesi göremezken ve konuşamazken onunla nasıl arkadaş olmuştu?

Precious'un fikirlerine onu dinleyecek kadar güvendiği için sandalyeye oturdu ve boğazını temizledi. "Benim için bir bilgin olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet." Kadın örgüsüne ara verdiğinde havayı gerginleştirdi. "Silas Grimley'i kız kardeşinizin cinayetinden tutukladığınızı duydum."

Dane parmaklarını sandalyenin koluna doladı. "Evet."

Ellie onu şaşırtarak, "Silas'ı gençken tanıdım," dedi. "Babasının gözetiminden alındıktan sonra kaldığı grup evinde ev annesiydim."

Dane sessizliğin sürmesine izin verdi. Genç çocuk Silas hakkında acıklı bir hikâye dinlemek istemiyordu.

Silas ailesinden ve kendisinden çok şey çalmıştı.

Ayrıca, hayatlarında travma yaşayan ve geçmişlerini başkalarına şiddet uygulamak için bir bahane olarak kullanmayan pek çok insan vardı. Josie bunun mükemmel bir örneğiydi. Yaşadığı çileyi başkalarına yardım etmek için kullandı.

Josie'yle konuşma şeklinden duyduğu pişmanlık onu sardı ama Ellie zayıf bir elini onunkinin üzerine koydu ve ona odaklandı. "Ajan Hamrick, kalbinizdeki nefreti anlıyorum ama lütfen beni dinleyin. Silas sorunlu bir çocuktur, istismara uğramış ve o kadar kötü yaralanmıştı ki kendi acı ve utanç dünyasında yaşıyordu."

"Eğer onun için üzülmemi ya da ona yumuşak davranmamı istiyorsan, bu ziyaret sona ermiştir." Adam ayağa kalkmaya başladı ama kadın boğumlu parmaklarıyla adamın elini kavradı.

"Lütfen hemen gitme. Senin ve annenin öfkesini anlıyorum."

Dane yine bekledi.

"Olanlar için, Silas ve kardeşine yaptıkları için çok üzgünüm. Bunun için kendimi asla affetmedim."

Dane şok geçirdi. Ardından öfke geldi. "Onu öldürdüğünü biliyordun ve onu korudun, öyle mi?"

Kadın tereddüt etti. "İlk başta bilmiyordum. Daha sonra imgelemler gördüm ve onu gördüm. Olay olduğunda aklını kaçırmıştı."

Kaçığın teki olmalı. "Ne demek imgelemler gördüm?" "Muhtemelen size çılgınca gelecek ama görme yetimi kaybettikten sonra diğer duyularım da güçlendi. Bazen önsezilerim oluyor ya da olan şeyleri görüyorum. Tıpkı annenizin zihnini gördüğüm ve bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu fark ettiğim gibi. Acısını paylaşacak birine. İşte o zaman onu ziyaret etmeye başladım."

"Madem Grimley'nin Betsy'yi öldürdüğünü biliyordunuz, neden ortaya çıkmadınız?"

Ellie romatizmalı eliyle bir damla gözyaşını sildi. "Çünkü Silas'ı seviyordum. Yaptığı şey yüzünden yıkılmıştı. Yol gösterilmeye ihtiyacı vardı ve eğer onu ihbar etseydim hapse girecekti ve hiçbir zaman bir işe yaramayacaktı."

"Bir katilin serbest kalmasına izin vererek başka kadınların hayatını tehlikeye attığının farkında mısınız?" Dane kuşkulu bir sesle sordu. "Kız kardeşimin bir geleceği vardı ve iyi bir insandı. İnsanlara yardım etmek istiyordu. Tanrı aşkına, *ona* yardım etmeye çalıştı."

Bir elini göğsünün üzerine bastırdı. "Belki de söylemeliydim ama Silas'ın bir şansa ihtiyacı olduğunu düşündüm. Zaten çok acı çekmişti." Tekrar onun eline uzandı ama o geri çekti.

Dane sıkılmış dişlerinin arasından, "Kız kardeşim acı çekti," dedi. "Annem de acı çekti ve hâlâ çekiyor."

"Biliyorum. Onun acısını hissediyorum. Keşke geçmişi değiştirebilseydim ama artık çok geç. Yine de annenle arkadaş oldum ve kederini atlatmasına yardımcı oluyorum."

"Grimley'nin tehlikeli olduğundan ilk şüphelendiğin anda doğru olanı yapıp onu ihbar etseydin annen acı çekmeyecekti." Dane ellerini yumruk yaptı. Bu kadın yıllar önce ortaya çıkması gerekirken nasıl olur da annesinin arkadaşymış gibi davranırdı? Şimdi üç kadının daha ölümü onun başının üzerindeydi.

"Ne düşündüğünü biliyorum, Silas'ı ihbar etseydim diğer kadınlar ölmeyecekti," dedi, sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi. "İşte bu yüzden şimdi doğru olanı yapmalıyım."

"Doğru şeyi mi?"

"Evet, lütfen beni dinleyin. Silas bir seri katil değil," dedi Ellie, sesi giderek güçleniyordu. "Graveyard Falls'daki o kadınları o öldürmedi."

Dane düşmanlığını güçlkle kontrol etti. "Evet, öldürdü. Kız kardeşimle başladı. Hayır, ilk öldürdüğü kişi aslında babasıydı."

Kadın örgüsünü bir kenara bıraktı. "Babasını o öldürmedi."

"Nereden biliyorsun?"

Kadın başını eğdi ve kör olmasına rağmen Dane onu görebildiğini, tepkisini izlediğini hissetti.

"Çünkü ben yaptım."

Dane sadece ona baktı. Ufak tefek bir kadındı, beş-iki boylarında, en fazla yüz on kiloydu. "Onu sen mi öldürdün? Onu nasıl alt ettin?"

"Tüfeğim vardı," dedi, sanki başka bir yerde duyduğu, kendisiyle ilgili olmayan bir hikâyeyi aktarır gibi. "Silas'ın babasının onu istismar ettiğini fark ettiğimde, Silas'ın velayetini bana bırakması ve kendisi için yardım alması konusunda onu ikna etmeye çalıştım. O bunu reddetti. Bir süre sonra mahkeme Silas'ı tekrar eziyet görmesi için o eve geri göndermeye karar verdi. O çocuğun daha fazla zarar görmesi düşüncesine dayanamadım."

"Sen de hapse girmek istemedin," dedi Dane, sesi suçlayıcı çıkıyordu. "Polise Silas'tan bahsetmemenin nedeni buydu."

"Bu kısmen doğru ama düşündüğün sebepten değil. Hapishaneden korkmuyordum. Sadece hapiste olsaydım Silas'a yardım edemezdim ve onun bana ihtiyacı vardı." Sol elindeki düğümleri ovuşturdu. "Ayrıca, onu doğuran o aşağılık adam yaşamayı hak etmiyordu."

"Bundan hiç şüphem yok," dedi Dane. "Silas'ı koruyarak cinayetin yanına kâr kalmasına izin verdin. Bir kadını öldürdükten sonra iştahı kabardı."

"Yanılıyorsunuz. Betsy öldükten sonra değişti." Sesi hüzünlü çıkıyordu. "Keder ve kendinden nefretle doluydu. Ve kendini o kadar suçlu hissetti ki bunu telafi etmeye çalıştı. Başkalarına yardım etmek için tıp fakültesine gitti ve zekâsıyla okulu bitirdi. Hatta Sınır Tanımayan Doktorlar'da gönüllü olarak çalıştı."

Dane, Grimley'nin çocukluğu hakkında tek kelime daha duymak istemiyordu. "Bayan Ellie, Grimley'e sadık olmanızı anlıyorum ama elimizde onun Kasap olduğunu gösteren kanıtlar var. Elinde neşterlerin yanı sıra tüm kurbanların fotoğraflarını bulduk."

Ayağa kalktı ve adamın kollarına uzandı, parmakları sanki doğru söylediğine onu ikna etmeye kararlıymış gibi adamın derisini kazıyordu. Ellie ciddiyle, "Sana söylüyorum, onları o öldürmedi," dedi. "O cinayetleri gördüm ve neşteri tutan onun eli değildi."

"Cinayetleri gördün mü? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Derin bir nefes aldı. "Sana söyledim, önsezilerim var." "Tanrı aşkına." Dane onun ellerini kollarından çekti.

"Bana inanmak zorunda değilsin ama eğer haklıysam," dedi, "Kasap hâlâ dışarıda bir yerde. Bunun vicdanını sızlatmasını ister misin?"

Dane bir adım geri çekildi, gerçekten yanılıyor olabileceği fikriyle mücadele ediyordu. Bu çılgın kadın bir şeyler biliyor olabilirdi. Grimley, Betsy'nin cinayetini itiraf etmişti. "Vicdanım gayet rahat."

Ellie, "Ama ben haklı çıkarsam öyle olmayacak," dedi. "Biliyorum çünkü Silas'ı yıllarca inkâr ettim ve inkârımın bedelini ödemek zorunda kaldım. Siz de aynı hatayı yapmayın Ajan Hamrick."

Bu ifade Dane'i etkiledi ve şüphelerini tetikledi.

Kadın devam etti. "Kız kardeşinin ölümü için zaten kendini suçluyorsun. Annenin seni suçladığını düşünüyorsun ama suçlamıyor. O seni seviyor."

Dane'in göğsü nefes almak için gösterdiği çabayla acıdı. Annesinin onu suçladığını düşünüyordu.

O kendini suçluyordu.

"Seni affettiğini, hâlâ o kabuğun içinde olduğunu ve sana geri döneceğini bilmeni istiyor." Bir anne jestiyle onun omzunu okşadı. "Kendini affetmenin zamanı geldi. Annen ve kız kardeşin bunu istiyor."

Dane kapıya doğru geri çekildi. Bu kadın ne tür bir şarlatandı?

"Benim hakkımda ne istersen düşünebilirsin ama aramaya devam etmelisin." Ellie'nin sesi içtenlik ve güvenle çınılıyordu. "Silas Kasap değil. Benim gördüğüm el daha küçük, daha narin, neredeyse kadınsı bir eldi."

Dane'in canına tak etmişti. "Kasap'ın bir kadın olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Evet."

Bu imkânsızdı. Profil Grimley'e uyuyordu. Kanıtlar onu işaret ediyordu. Katilin kurbanı çöplüğe taşımak için fiziksel güce ihtiyacı olmalıydı.

Josie'nin Grimley hakkındaki yorumları kafasında yankılandı. Josie'nin önsezileri yoktu. Kriminoloji eğitimine dayanan şüpheleri vardı.

Eğer yanılıyorsa, katil hâlâ dışarıdaydı.

Kasap başka bir kurban daha alırsa bununla yaşayamazdı.

Josie'nin düşünceleri bir ileri bir geri gidip geliyordu. Bir an Silas Grimley'e inandı, sonra tereddüt etti. Kendi kararlarından şüphe etmesine neden olduğu için Billy Linder'a lanet olsun.

Aynı şeyi yaptığı için Dane'e de lanet olsun.

Eğer Grimley Kasap değilse, o zaman daha fazla kadın ölebilirdi.

Gerçeği bulmaya mecbur kalarak park etti, ama içeri girmeden önce Grimley'in bloglarını tekrar okudu, tonu, dili, söz dizimini, hatta hikâye satırlarının eğimini analiz etti.

İlk birkaç yazı küçük bir çocuk ve birlikte çalıştığı yırtıcı kuşlarla ilgili hikâyelerden oluşuyordu. Silas'ın genç bir çocuk olarak hayatını tasvir etmeleri açısından rahatsız ediciydiler.

Tuhaf bir çocuktü, bilime ilgi duyuyordu, hayvanları parçalara ayırmayı seviyordu ve ölü hayvanlardan, özellikle de kuşlardan kemik topluyordu.

Son iki yazıda ise çocuk büyümüş, estetik ameliyatlarıyla bir sanatçı haline gelmiş bir yetişkine dönüşmüştü. Kadın yüzlerini, hastanın benzemek istediği herhangi birinin fotoğraflarına ve küçük kızların idolü olan Mitzi bebeğine benzeyecek şekilde hazırlıyordu.

Ayrıca hastalıklı bir sadist tarafı vardı, kadınları oyup derilerinin altındaki çirkinliği göstermeyi hayal etmekten hoşlanıyordu.

Yazım tarzı orijinal kayıtlardan farklıydı ve sanrıları cinayete dönüşen kaçık bir adamı ortaya çıkarıyordu. Son hikayede, kurbanlarını tutmayı planladığı bir kafesi tarif ediyordu.

Yırtıcı kuşlarla dolu bir kafes. Kadınların kendisinin hissettiği acıyı hissetmesini istiyordu.

İç çekti. Eğer bu hikâyeyi Grimley yazdıysa, toplumdan uzak tutulmalıydı.

Hikâyeleri bir başkası kaleme almış ve Grimley'e iftira atmışsa, bir kadının daha hayatı tehlikedeydi.

Dane, yarım kalan ayrıntıları tamamlamak ve polisin Grimley'nin ya da Easton'ın Los Angeles'taki evlerinde bir şey bulup bulmadığını öğrenmek için Peyton'ı aradı.

"Easton'ın evi oldukça temizdi," dedi Peyton. "Orayı arayan dedektife göre tonlarca kadın fotoğrafı varmış, hepsini kendi çekmiş. Bazıları tuhaf ortamlardaydı ve birkaçı tecavüz sahnelerini taklit ediyordu, ancak neşter ya da Mitzi bebekleri yoktu. Easton'ın komşusuyla konuşmuşlar, komşusu Easton'ın çapkın olduğunu ama asla şiddete başvurmadığını söylemiş." Durakladı. "Komşu, Dr. Grimley'in Easton'ı ziyaret ettiğini doğruladı ve iki adamın arkadaş olduğunu söyledi, ama onlar hakkında bildiği tek şey buydu."

Dane alnını ovuşturdu, daha fazlası için sabırsızlanıyordu. Easton'ı suçlarla ilişkilendirmek istiyordu.

Peyton'ın tırnakları bir şey bulduğunda her zaman yaptığı gibi arka planda masasına vuruyordu. "Devam et."

"Dr. Grimley'nin evi farklı bir hikâyeydi. Los Angeles dedektifi, estetik ameliyatla tedavi ettiği tüm kadınların fotoğraflarından oluşan kişisel bir duvarla birlikte bir dizi neşter bulduğunu bildirdi."

Bu hiç şaşırtıcı değildi. "Başka bir şey var mı?"

"Evet. Görünüşe göre Grimley kuş kemikleri topluyormuş. Evi için onlardan bir kolaj yapmış."

Bu, şüphelinin yöntemiyle bağlantılı. "Belki kurbanlarının yanaklarından çıkardığı kemiklerle de aynı şeyi yapacaktı." Davayı sağlamlaştırmak için o kemikleri bulmaları gerekiyordu.

"Oldukça mümkün. Ayrıca Dr. Grimley'nin resepsiyonistiyle çalındığını iddia ettiği telefon hakkında konuştum," diye devam etti Peyton. "Hikâyesini doğruladı. Görünüşe göre o gün ülkeden ayrılıyormuş ve telefonsuz gitmek istememiş ama telefonu bulamamış."

Grimley telefon konusunda yalan söylemediyse, kendisine komplo kurulduğu konusunda doğruyu mu söylüyordu? "Yani biri telefonu çalıp Michaels'a o mesajı göndermek için kullanmış olabilir mi?"

"Bu mümkün."

Gözlerini sıkarak kapattı, o pençe oymalarının görüntüsü onunla alay ediyordu.

"Peki ya şu dava? Davayı açan kadın hakkında daha fazla şey öğrendin mi?"

"Evet ve bu rahatsız edici." Peyton'ın sesinde sanki bir şeylerin peşindeymiş gibi bir heyecan vardı. "Dr. Grimley Parkinson'un erken evrelerinde ve titreme geliştirmiş. Dava üzerinde çalışan müfettiş Grimley'nin kimsenin bilmesini istemediğini ama bu titremenin el becerisini etkilemiş olabileceğini söyledi."

Dane, ameliyat sırasında ve sonrasında neler olduğunu zihninde canlandırarak, "Hâlâ ameliyat yapıyordu," dedi. Grimley kendini tanrı sanıyordu. Muayenehanesini kaybetme korkusu onu uçurumun kenarına getirmiş olabilirdi.

"Evet, ama avukatı bu gerçeği gizledi. Davayı mahkeme dışında çözdü. Yine de hasta son derece öfkeliydi ve Dr. Grimley'in kariyerini yok etmek için bir kampanya başlattı. İnternette suçlamalarını yayınladı ve birkaç kez ofisine gelerek diğer hastalara Dr. Grimley'in bir kasap olduğunu bağırdı."

Dane'in kanı dondu. "Bir kasap. Tam olarak bunlar mı söyledi?"

"Evet." Durakladı. "İşler daha da ilginçleşiyor. Tıbbi kayıtlar gizlidir ama bu hastanın bilgisayarına girdim ve bir şey buldum."

"Ne buldun?"

"Ameliyat yüz rekonstrüksiyonunu içeriyordu ama aynı zamanda bir transseksüel operasyonunu da kapsıyordu."

Lanet olsun. Ellie'nin neşteri tutan bir kadın eli görmekle ilgili yorumu Dane'i kızdırdı.

Katilin erkek olduğunu varsaymışlardı çünkü kurbanını taşıyabilecek kadar güçlü olmalıydı. Eğer bu transseksüel müşteri erkek olarak doğduysa, bunu yapabilecek güce sahip olabilirdi. Ve şüpheleri üzerinden atmak için erkek gibi giyinmiş olabilirdi. "Bu kişinin adı ne?"

"Kendisine Naomi Leakes diyor. Asıl adı Nate olmasına rağmen. şimdi size fotoğrafını gönderiyorum."

Fotoğraf geldiğinde Dane'in göğsünde mide bulandırıcı bir his kabardı.

Yüce Tanrım. Onu tanıdı. Onu. Onu toplum merkezinde görmüştü.
Josie'nin yüzü gözünün önüne geldi. Araştırmaya devam etmeye
kararlıydı. Muhtemelen toplum merkezinde sorular soruyordu.
Çok geç olmadan onu uyarmak zorundaydı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Josie toplum merkezine park ederken telefonu bir mesajla çaldı. Arabayı park etti ve mesajı aldı.

Son oyuncu seçimini konuşmak için benimle buluş. Olive.

Josie, film ekibinin işleri askıya aldığını düşünmesine rağmen buluşacağını belirten bir mesaj attı. Dane, Grimley'nin tutuklandığını duyuran bir basın toplantısı düzenlemişti, yani muhtemelen programa geri dönmüşlerdi.

Telefonunu çantasına sıkıştırdı ve aceleyle içeri girdi. Gri takım elbiseli, siyah saçları düzgünce kesilmiş yakışıklı bir adam lobiye girdiğinde ona gülümsedi.

"Josie, selam, seninle konuşmak istiyordum."

Kaşlarını çattı ama durdu. Adamı tanıyamamıştı.

Film ekibinden biri miydi? "Affedersiniz?"

Adamın gri-mavi gözleri kızın üzerinde gezindi. "Beni tanımadınız, değil mi?"

Sesi tanıdık geliyordu ama yüzünü çıkaramıyordu.

"Hayır," dedi kızgınlıkla. Oyun oynayacak zamanı yoktu. "Tanışıyor muyuz?"

Adamdan bir kıkırdama yükseldi. "Evet, ama karaktere bürünmüştüm. Ben Porter McCray." Film için seçilen oyuncuların listelendiği panoyu işaret etti. "Billy Linder rolünü aldım."

Linder'in adını duyunca kadının omurgasında bir tedirginlik belirdi.

"Tamamen farklı görünüyorsun," dedi, dönüşüm karşısında şok olmuştu.

Adam yine güldü. "Sana kendimi tamamen rolüme kaptırdığımı söylemişim. İşe yaradı."

Josie onun yüzünü inceledi. Gözlerindeki o boncuk gibi bakış, normal olmadığına dair o ürkütücü hava, ağzının kenarındaki tik gitmişti.

"Sanırım tebrikler sırayla."

"Teşekkür ederim. Belki sana bir içki ısmarlayabilirim," diye önerdi.

"Kusura bakma. Şimdi biriyle buluşacağım. Gitmem gerek." Katilin hâlâ serbest olduğundan endişelenerek ana lobiyi geçti. Koridorun aşağısından sesler yankılandı ve sonra köşeden üç kız geldi. Kızlardan biri ağlıyordu, diğer ikisi onu teselli ediyordu.

"Başka roller de olacak," dedi içlerinden biri.

"Evet, kim ölü bir kızı oynamak ister?" diye mırıldandı esmer kız.

Josie onları Kasap'ın işinin bitmemiş olabileceği konusunda uyarmak istiyordu ama Dane dedikodu yaymasını istemezdi. Haklı olduğunu kanıtlamak için elinde somut bir şey olmalıydı.

Telefonu çaldı ve bir arama olduğunu söyledi. Dane. Muhtemelen onu daha fazla soru sormaktan vazgeçirmek istiyordu, o yüzden görmezden geldi.

Olive, Eddie Easton'ın stüdyosundan çıktı. Ofisine girerken yıpranmış görünüyordu. Yeni arkadaşına duyduğu sempati su yüzüne çıktı. Bütün gün rol alamayan hayal kırıklığına uğramış ve sinirli oyuncularla uğraşmıştı.

Josie kadının ofisinin kapısında durakladı. Olive bir şeye üzüldüyse onu rahatsız etmek istemedi.

Gerçi Olive onunla görüşmek istemişti. Eğer oyuncu seçimi bittiyse, belki kahve ya da bir şeyler içmek istiyordu.

Kapıdaki aralıktan içeri baktı. Olive, sırtı Josie'ye dönük bir şekilde dolap kapısındaki aynaya doğru döndü.

Bir saniye sonra Olive yumruğunu aynaya çarptı ve camı kırdı.

Josie nefesini tuttu. Olive'in kaldırdığı eli kanla kaplanmıştı.

Sonra Olive dolaptaki çantadan bir Mitzi bebeği çıkardı ve kanlı parmağını bebeğin yanağında gezdirerek porselen yüzünde bir pençe izi bıraktı.

Josie'nin üzerine soğuk bir korku çöktü. Bebek Olive'deydi. Olive bebeğin yanaklarına kanlı pençe izleri çizmişti.

Olive onun arkadaşımış gibi davranmıştı.

Ama şu anda Olive gibi görünmüyordu; gözleri tehditkâr bir hal almıştı.

Josie'nin içinde derin bir titreme başladı ve şüpheler ona saldırdı. Katil Olive olabilir miydi?

Bu düşünceyle bacakları zayıfladı ve geri çekildi. Dane'i aramak zorundaydı.

Sonra Olive başını kaldırıp onu gördü ve her türlü samimiyet g ö r ü n t ü s ü kayboldu.

Öfke yüzünü çarpıtmıştı.

"Ah, Josie," dedi Olive tiz bir sesle. "Keşke bunu görmeseydin."

Josie inkâr edercesine başını salladı. "Anlamıyorum," diye fısıldadı Josie.

Olive kanlı eliyle cebinden bir silah çıkardı ve Josie'nin göğsüne nişan aldı.

Oyuncu yönetmeni Olive Turnstyle, Naomi Leakes, nam-ı diğeri Nate'ti.

Yüce Tanrım. Josie'yle arkadaş olmuştu. Josie bunu anlamış mıydı?

Arabasını çalıştırıp park yerinden hızla çıkarken Dane'in kalbi küt küt atıyordu. Josie'ye ulaşmalıydı.

Sokağın saparken aklına sorular takıldı. Olive/Naomi/Nate Grimley'nin geçmişi hakkında bu kadar çok şeyi nasıl biliyordu? Betsy'yi öldürdüğünü biliyor muydu? Grimley'nin bloguna eklemek için bilgisayarına girmiş olabilirdi ama Grimley'nin arabasına nasıl kanıt yerleştirmişti?

Önüne çıkan bir kamyonu korna çaldı ve etrafından hızla geçti. Toplum merkezine doğru koşarken Josie'nin numarasını tekrar aradı.

Lütfen telefona cevap ver, Josie.

Onunla yaptığı son konuşma aklından geçti. Çok sert konuşmuştu. İyi olsa bile onunla konuşmayabilirdi. Onunla daha önce konuşma şeklinden sonra olmazdı. Pişmanlık içini yakıyordu.

Dün gece bütün gece sevişmişlerdi ve bu onu çok korkutmuştu; bütün gün onunla yatakta kalmak istemişti.

Sonra Grimley hakkında yanılıyor olabileceğini söylemişti.

Yanılmak istememişti. Betsy'nin katili elindeydi ve önemli olan da buydu.

Ama Charity, Patty ve Neesie de aynı adaleti hak ediyordu.

Kendine lanet okudu. Josie haklıydı. Grimley'e karşı duyduğu öfkenin kararlarını gölgelemesine izin vermişti.

Eğer onun yüzünden kız incinir ya da tehlikeye girerse, kendini asla affetmeyecekti.

Park yerine girdi, kapıyı açtı ve koşarak yere düştü. Yukarıda gök gürlüyor, kasvetli gökyüzünde şimşekler zikzaklar çiziyordu.

Otoparkta çok az araba kalmıştı, bu da film ekibinin birkaç hafta içinde çekime başlamak üzere geri dönene kadar şehirden ayrıldığını hatırlatıyordu.

Üçüncü sırada Josie'nin arabasını gördü. Araba boştu.

Binanın içinde olmalıydı.

Bir kamera ekibi kameraları bir minibüse yüklüyordu ve yapım şirketinin kodamanlarını şehre getiren limuzin yanaşıyordu.

Easton'ın ekipmanlarını taşımak için kullandığı minibüs hâlâ ön tarafta park halindeydi. Kahretsin, Olive'in ne tür bir araç kullandığını bilmiyordu.

Josie artık onun olabilirdi.

Koşarak merdivenlerden çıktı ve içeri girdi. Daha önce kalabalık olan giriş boştu. Sırada bekleyen, senaryoyu ve rollerini tartışmak için toplanan düzinelerce oyuncunun yarattığı kaos yerine, binada ürkütücü bir sessizlik yankılanıyordu.

Dane'in içgüdüleri alarma geçti.

Olive'in ofisine ulaştığında orada kimse yoktu.

Josie'nin çantası yerde yatıyordu, içindekiler dökülmüştü, cep telefonu da bir sandalyenin kenarındaydı.

Panik onu ele geçirdi.

Dehşet içinde önce onun, sonra Olive'in adını bağırdı. Sesi boş duvarlarda bumerang gibi yankılandı.

Çılgınca dolabı aradı, kırık aynayı ve Mitzi bebeğini görünce midesi bulandı.

Yüzüne kandan bir pençe çizilmiş bir bebek. Nabızı hızlandı. Bu Josie'nin kanı mıydı?

Lütfen, Tanrım, hayır.

Josie'yi kaybedemezdi, onu daha yeni bulmuşken olmazdı.

Olive silahı Josie'nin böğrüne dayadığında Josie'nin kalbi göğsüne çarptı. "Yürü Josie. Sakın ses çıkarmaya ya da bir şey yapmaya kalkma. Senin ve yoluma çıkan herkesin kafasını uçururum."

Josie kulaklarına inanamıyordu. O kadar aptaldı ki, Olive'i bir kez bile düşünmemişti.

Olive onu toplum merkezinin arka kapısından Eddie Easton'ın minibüsüne doğru itti. Olive, giden ekibe el sallarken Josie'yi yakınında tuttu. "Tanrım, Olive, sen miydin? O kadınları sen öldürdün. Yüzlerini parçaladın ve onları bir çöpmüş gibi bıraktın."

"Onlar sadece güzel yüzlerdi," diye tısladı Olive.

Josie hıçkırıklarını bastırdı. "Hayır, onlar önlerinde gelecekleri olan genç kadınlardı. Hayalleri olan."

"Peki ya benim hayallerim?" Olive homurdandı. "Peki ya benim olmak istediğim kişi?"

Josie oyalanmak zorundaydı. Belki birileri onları görür ve bir şeylerin yanlış gittiğini anlardı. Belki Dane anlar. "Kim olmak istiyordun?" Josie sordu.

"Onlar gibi bir kadın, ama gerçeği bilselerdi benimle asla arkadaş olmazlardı."

"Bana o bebekleri sen bıraktın," dedi Josie, parçalar zihninde bir araya gelerek. "Yatağıma kan bulaştırdın ve iç çamaşırlarımı aldın."

Çarpık bir gülümseme kadının gözlerini aydınlattı. "Senin gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istedim. İnsanların bana hayranlık duymasını ve beni olduğum gibi sevmesini."

"Ama onlara bir şans verseydin sevebilirlerdi."

"Hayır. Hiçbir yere uyum sağlayamadım." Josie'yi minibüse itti ama Josie topuklarını içeri soktu.

"Olive, lütfen, bunu yapmak zorunda değilsin."

Olive'in gözleri buz parçalarına döndü. "Özür dilerim, gerçekten Josie. Senden hoşlanıyorum. Sen diğerleri gibi değilsin."

"O zaman sana yardım etmeme izin ver. Sana bir terapist buluruz-"

"Bunun için artık çok geç," dedi sesi tizleşerek. "Beni gördün, aynayı. Biliyorsun."

"Neyi bildiğimi?" Josie çaresizce onunla bağlantı kurmaya çalışarak sordu. "Dr. Grimley'nin sana zarar verdiğini, seni yaraladığını mı? Yoksa önce başka biri mi sana zarar verdi?"

Olive'den sanki ıstırap onu ele geçirmiş gibi alçak bir feryat geldi. "Aynalarla ne alakası var?" Josie bastırdı.

"Annem ... Onun makyajıyla oynar, aynada kendime bakar, onun kıyafetlerini giyerdim. Bana ucube derdi. O zaman ona bu erkek bedeninin içinde küçük bir kız olduğumu, kız olmam gerektiğini söyledim." Olive'in ağzından bir hıçkırık kaçtı ve silahı sallarken eli titredi. "Bir gün beni iç çamaşırlarıyla buldu ve yüzümü aynaya çarptı. Cam paramparça oldu."

"Bu seni yaralamış," dedi Josie, görüntüden rahatsız olmuştu. "Bu bir anne için korkunç bir şeydi."

Olive'in yüzünü korkunç bir vahşilik kapladı. "Dr. Grimley herkesi iyileştirebileceğine, seni olmak istediğin kişi yapabileceğine söz verdi. Yalan söyledi. Diğer tüm kadınları güzelleştirdi, ama bakın bana ne yaptı!" Yanağındaki kalın bir makyaj lekesini sildi ve sert, büzülmüş derisini ortaya çıkardı. "Tek yaptığı bu da değil. Beni bir kadın yapması gerekiyordu ama beceremedi." Sesi yükseldi, çıldırmış gibiydi. "Aşağıda nasıl görüldüğümü görmelisin. Mahvoldum."

"Çok özür dilerim." Josie kadını sakinleştirmek zorunda kaldı. "Ama beni öldürmen bunu değiştirmeyecek."

"Kapa çeneni ve minibüse bin. Bunu senin için acısız yapacağıma söz veriyorum." Olive silahı Josie'nin kafasına doğrulttu, sonra da onu aracın arkasına itti. Josie karşı koymayı düşündü ama tek bir kurşun hayatını sona erdirebilirdi ve ölmeye hazır değildi.

"Lütfen Olive," dedi Josie sempatik bir şekilde. "Yardıma ihtiyacın var."

Çılgınca bir kahkaha attı. "İhtiyacım olan şey herkesin Silas Grimley'nin beni doğradığı için Kasap olduğunu düşünmesi." Elini cebine soktu ve bir hipodermik çıkardı.

Josie'nin içini korku kapladı. Olive diğer kurbanlarını felç edici bir ilaçla etkisiz hale getirmişti.

Sen kurban olmayacaksın. Tanrı yardımcısı olsun, Gelin Katili'nden kurtulmuştu. Bunu da atlatacaktı.

"Lütfen Olive," diye yalvardı Josie. "Hikâyeti yazmam için bana bir şans ver. İnsanların anlamasını sağlayacağım. Senin durumunda olan başkaları için bir rol model olabilirsin."

Olive'in yüzünde hüznü bir ifade belirdi, ama ardından teslimiyet geldi. "Artık çok geç." Olive iğneyi kaldırdı ve Josie'nin içgüdüleri devreye girdi. Olive'in elini itti ama kadın silahı onun suratına dayadı.

Josie dondu kaldı.

Bir saniye sonra iğne derisini deldi ve sonra her şey karardı.

Dane'i pençesine alan panik, Betsy'yi kontrol etmek için saatlerce aradığı ve onun cevap vermediği gece yaşadığı korkuyu taklit etti.

Ölmüştü.

Ciğerleri sıkıştı. Josie ölmüş olamazdı.

Merkezde çalışan güvenlik görevlisini buldu ve durumu anlattı. "Olive Turnstyle ya da Josie DuKane'i gördünüz mü?"

Güvenlik görevlisi başını hayır anlamında salladı.

"Binayı aramama yardım edin. Eğer ikisinden birini görürseniz, onları durdurmaya çalışmayın. Beni arayın. Turnstyle denen kadın tehlikeli."

Muhafız bir yöne gitti ve o da aceleyle ters yöne giderek binadaki her odayı aradı. Hiçbir şey bulamadı.

Hangi araba Olive'e aitti?

Peyton'ı aradı. "Olive Turnstyle, nam-ı diğer Nate ya da Naomi Leakes'in aracı için arama emri çıkartın."

Arka plandan gelen anahtar tıkırtıları Peyton'ın işte olduğunu gösteriyordu. "Üzerinde. 2015 model bir Ford Escape kullanıyor. Gri."

Dane binanın önüne koştu ve o t o p a r k ı aradı. Hay sikeyim. "Arabası hâlâ burada."

"Binanın içinde olmalı."

"Hayır, içeriyi aradım." Otoparkı tekrar taradı, nabızı hızla atıyordu. "Bekle. Easton'ın iş minibüsü gitmiş. Onu almış olabilir. Etiket numarasını bul."

Tanrım, o geldiğinde minibüs oradaydı. Sadece onları kaçırmıştı. "Anlaşıldı." Tuşlar tekrar tıkladı. "Dayan, Dane."

Ayağını salladı. Josie'yi kurtarmak için zamanında bulmaları gerekiyordu. "Turnstyle kadının ya da Leakes'in Josie'yi götürebileceği herhangi bir mülk, ev, kulübe, bir yer olup olmadığını kontrol edin. Diğer kurbanlarını öldürebileceği bir yer."

"Konuştuğumuz gibi yapıyorum."

"Teşekkürler. Easton ve Grimley'i tekrar sorgulamak için hapishaneye geri dönüyorum. Eğer bir şey biliyorlarsa, onları konuşturacağım." Kahretsin, cevapları onlardan zorla alacaktı.

Dane yaklaşırken güvenlik görevlisi başını salladı. "Kimseyi bulamadım. Burası boş."

"İkisinden biri ortaya çıkarsa beni ara." Adamın eline bir kartvizit sıkıştırdı ve arabasına doğru koşmaya başladı. Son kurban Falls Inn'de bırakılmıştı.

Hapishaneye doğru giderken otel sahibini aradı ve durumu açıkladı.

Cynthia, "O iyi genç kadının birini incittiğine inanamıyorum," dedi. "Çok tatlıydı."

"O ya da Josie ortaya çıkarsa bana haber ver." Paniğe kapılarak telefonu kapattı ve gaza bastı.

Josie'nin Grimley'e komplo kurulduğuna dair iddiası onunla alay ediyordu. Keşke dinleseydi, bu kadar inatçı olmasaydı, haklı olduğundan bu kadar emin olmasaydı. Ama bir erkek arıyorlardı ve Olive bir kadın gibi giyinmiş ve kendini öyle tanıtmıştı.

Olmak istediği kadın.

Josie'yle de arkadaş olmuştu. Muhtemelen davayı takip edebilmek için.

Her şeyi zekice planlamış, onları Grimley'e götürmek için yol boyunca sahte ipuçları yerleştirmişti.

Hapishaneye vardığında direksiyonu bir park yerine kırdı ve aceleyle içeri girdi. Şerif Kimball telefondaydı ama Dane telefonu kapatmasını işaret etti. "Yardımaınıza ihtiyacım var, Şerif."

Kimball başıyla onayladı. "Sadece ne yapacağımı söyle."

Dane olanları anlattı. "Bana destek ol."

Kimball tekrar başını salladı ve mahkûmları almaya gitti.

Her iki adam da sorgu odasında ayaklarını sürüyerek ilerlerken prangalı ve zincirli olarak kaldılar. Grimley bitkin görünüyordu, profesyonel görüntüsü kaybolmuş, kabuk gibi bir adamdı.

Easton biraz daha sakin görünüyordu, ancak bu sakinliğin altında düşmanlık kaynıyordu. "Beni ne zaman bırakacaksın?" dedi Easton. "Yirmi dört saatini doldurdun."

Dane kollarını kavuşturdu. Adamı serbest bırakmalıydı ama önce konuşması gerekiyordu. "Bana Olive Turnstyle'dan bahset."

"Ne?" Easton kaşlarını çatı ve Grimley şaşkın görünüyordu. Kız kardeşini öldüren adama başvurmak zorunda kalmak Dane'in midesini bulandırıyor. Ama yapması gereken bir iş vardı ve bunu kesinlikle yapacaktı, yoksa daha fazla hayat kaybolacaktı. Josie'ninki mesela.

Grimley'e olan düşmanlığının yoluna çıkmasına izin vermeyecek kadar önemliydi.

"Gerçek adı Nate/Naomi Leakes," dedi Dane. "Ameliyatı sırasında bir şey oldu ve yara izi kaldı." Bakışlarını Grimley'e doğru yöneltti. "Şu ana kadar nasılım?"

Grimley parmaklarını bacağına vurdu. "Kötü bir ilaç etkileşimi yaşadı ve-"

Dane, "Ve sende bir titreme vardı, bu yüzden elin sabit değildi," dedi. "Ameliyat yapmaman gerekirdi."

Grimley parmaklarıyla burnunun köprüsünü sıktı, titreme belirgindi. "Bu bir kazaydı, bir hataydı. I . . . Sigortam ödedi."

"Leakes parayla yetinmedi, değil mi?" Dane alaycı bir tavırla sordu. "Senin güzelleştirdiğin o güzel kızlardan biri olmak istiyordu."

Grimley sadece başını salladı.

"Yaralıydı ve rollerini kaybedeceğini biliyordu." Dane mantığa güveniyordu - en azından Leakes'in gözlerinden gördüğü kadarıyla. "Şimdi de oynamak istediği rolleri başka kadınlara vermek zorunda kaldı."

Easton boğazını temizledi. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

Dane bakışlarını fotoğrafçıya çevirdi. "Bu kadınların fantezilerine oynadın ve onları Grimley'e yönlendirdin. Tahminimce Naomi'yi de ona sen yönlendirdin."

Easton rahatsız bir şekilde kıpırdandı, kelepçeleri şingirdadı. "Yani? O kadınlar kozmetik işi istiyorlardı. Öne çıkmak istiyorlardı. Ve Nate-Naomi yardım istedi. Zor olacağını düşünmüştüm ama Dr. Grimley en iyisidir."

Dane, "Sadece o işi berbat etti," diye bitirdi.

Grimley telaşlandı, Easton'a dönerken sandalyesini ileri geri sallıyordu. "Naomi'nin burada olduğunu biliyor muydun? Onun bu Olive denen kadın olduğunu?"

Easton bir küfür mırıldandı. "Evet, ama onun için üzüldüm. Kendini toparlamaya, ilerlemeye çalışıyordu. Transseksüel ameliyatını kimse bilmesin diye farklı bir isim kullanıyordu." Ellerini havaya kaldırdı, sesi vurguluydu. "Yüce Tanrım. Birini öldüreceğinden ya da cinayeti senin üzerine yıkacağından hiç şüphelenmemiştim."

Tam bir dakika boyunca sessizlik oldu, her iki adam da diğerinin Olive hakkında bildikleri konusunda yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyordu. Dane de aynı şeyi yapıyordu.

Cast direktörünü bir kez bile şüpheli olarak görmemiş, onun bir erkek olduğundan şüphelenmemişti. Çünkü Betsy'nin katilini arıyordu ve Easton ile Grimley'nin de onun katiliyle bağlantıları vardı.

Kız kardeş. Bu konuya o kadar odaklanmıştı ki, katilin aynı kişi olmadığına dair işaretleri gözden kaçırmıştı.

Suçluluk duygusu onu diz çöktürmekle tehdit ediyordu. Josie onun yüzünden tehlikede idi.

"Olive senin geçmişini nereden biliyordu Grimley?" Dane sordu. "Yara izlerinin nasıl oluştuğunu?"

"Siktir," dedi Easton boğuk bir sesle. "Ona anlattım."

"Ne yaptın?" Grimley oturduğu yerden fırladı. "Bu gizliydi."

"Özür dilerim," dedi Easton. "Bir şeyler içtik ve konuşmaya başladık. Seni nasıl tanıdığımı sordu ve hikâye ağzımdan çıkıverdi. Bunun seni affetmesine yardımcı olacağını düşündüm."

Grimley koltuğunda geriye doğru çöktü ve ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı.

"Bu her şeyi açıklıyor," dedi Dane. "Önemli olan kısım bu." Öne doğru eğildi, ellerini masanın üzerine koydu. "Josie DuKane'i kaçırdığına ve Josie'nin tehlikede olduğuna inanıyorum. Onu nereye götürmüş olabilir?"

Easton ve Grimley birbirlerine şaşkın ve boş bakışlarla baktılar. Easton, "Bilmiyorum," dedi.

"Sadece Los Angeles'ta yaşıyor," dedi Dr. Grimley.

Dane parmak eklemlerini masaya vurarak umutsuzlukla savaştı.

"Düşün, onun için önemli bir yer var mı?"

Grimley başını salladı. "Hayır. Bildiğim kadarıyla bir ailesi yoktu.

.."

Dane'in telefonu mesaj geldiğini bildiren bir uyarı verdi. Hemen kontrol etti.

Easton'ın minibüsü doğuya, dağlara doğru giderken görülmüş.

Var

yetkilileri uyardı.

Dane telefonu ölümcül bir şekilde sıktı. "Senin minibüsü kullanırken görülmüş Easton, dağlara doğru gidiyor."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı

Grimley. Dane dişlerini sıktı. "Ne?"

"Nereye gittiğini biliyorum." Adamın rengi soldu. "Büyüdüğüm eve."

Dane'in kanı dondu.

Grimley'nin adıyla yazdığı blogda tarif ettiği yere.

Son kurbanının ölümünü izlemeyi planladığı kafese.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Josie baygınlıktan uyandı ve karanlığa karşı gözlerini kırıştırdı. Rüzgâr şimdi kuvvetli olmalıydı çünkü minibüs yolun her tarafına savruluyordu.

Gerçeklik geri döndüğünde soğuk bir dehşet onu yakaladı. Olive Kasap'tı.

Gözlerini kırıştırtıp kollarını ve bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı ama çalışmayı reddettiler. Olive Josie'ye o felç edici ilacı enjekte etmişti, böylece karşı koyamayacaktı.

Charity, Patty ve Neesie de aynı korkuyu hissetmiş olmalıydı.

Minibüs bir tümseğin üzerinden sekerek dişlerini sarstı ve Josie çığlık atmaya çalıştı. Kimse onu duyamazdı. Zamanını beklemeli, savaşmak için doğru anı seçmeliydi.

Ama hareket edemezse nasıl dövüşebilirdi ki? Olive onu nereye götürüyordu?

Bir hıçkırığı bastırdı. Dane onu bulana kadar oyalanmak zorundaydı.

On

u. *Dane*. Onun kayıp olduğunu biliyor muydu?

Umutsuzluk onu yutmakla tehdit ediyordu. Dane, kızın kaybolduğunu

Kasap gözaltında. Kadının söyleyeceklerini duymak istememişti.

Bildiği kadarıyla, Grimley'i federal bir tesise götürmüş ve kendisi de şehri terk etmiş olabilirdi.

Gözlerinde yaşlar birikti ve yanaklarından aşağı süzüldü, ama onları silmek için çaresizdi.

Ölmek istemiyordu.

Dane, Grimley'nin çocukluk evine giden toprak yola saptı ve Olive'in Josie'yi o eve götürüyor olması için dua etti.

Rüzgâr ağaçların arasında dönüyor, onları sallıyor ve toz kaldırıyordu. Dağ sırtlarının sivri tepelerinde hâlâ kar izleri vardı ama gökyüzü kasvetli görünüyordu, karanlık fırtına bulutları dağların tepelerinde yuvarlanıyordu, hava soğuktu ve yaklaşan yağmurun kokusuyla doluydu.

Ya da bir kasırga.

SUV'un tekerlekleri engebeli toprak ve kayaların üzerinde çalkalanıyor, Mezarlık Şelalesi'ni geride bırakıp onu dağların daha da içlerine, medeniyetten daha da uzağa götürüyordu. Ağaçlar dev gibi yükseliyordu, bazıları birbirine çok yakındı, dalları kalındı ve sanki davetsiz misafirleri dışarıda tutmak için kollarını birleştirmişler gibi birbirine sarılmıştı. Bir noktada büyük dallar bükülüp iç içe geçerek bir tünel etkisi yaratıyordu, sanki yutulup bir daha çıkamayacağı karanlık bir ormana doğru gidiyordu.

Grimley'nin babası bu izolasyonu sevmiş olmalı. Yırtıcı kuşları kurtarmak ve yetiştirmek için alana, toprağa, vahşi doğaya ihtiyacı vardı. Gözlerden uzak yaşamak da ona yeterince mahremiyet sağlamıştı, böylece oğluna nasıl davrandığını kimse görmeyecekti.

Dane, Grimley'nin çocukken gördüğü işkencelere duyduğu sempatiyi bir kenara itti. Bu onun suçlarını mazur göstermezdi ve kesinlikle onu hapisten kurtarmazdı.

Gök gürledi ve şimşekler gökyüzünde pürüzlü çizgiler oluşturdu. Gaza bastı, ormanın derinliklerine doğru ilerlerken kilometrelerce yol aldı.

Telefonu biplede. Şerifin numarası. Bağlandı. "Ajan Hamrick."

"Henüz varmadınız mı?"

Dane GPS'i kontrol etti, tedirginliği artıyordu. "Hayır, ama yaklaşıyorum."

"Birkaç mil gerinizdeyim."

Dane ona teşekkür etti ve telefonu kapattı. Destek istiyordu ama bekleyemezdi. Josie'nin başının belada olması onun suçuydu. Keşke o da

Onu dinleseydi, sözünü kesmeseydi, Grimley'i mümkün olduğunca çok suçlamayla hapse atmaya bu kadar kararlı olmasaydı, gerçeği görebilirdi.

Annesiyle konuştuğu gece onu kollarının arasına alıp teselli edişini hatırlayınca içi sızladı. O kadar sevgi dolu ve cömert, o kadar şefkatli ve merhametliydi ki.

Ona tekrar sarılmak istedi. Onu rahatlatmak, kâbuslarını yatıştırmak ve onu kendinden uzaklaştırdığı için kendini affettirmek istiyordu.

Onunla sevişmek istiyordu.

Eğer onu bu deli adama -deli kadına- kaptırırsa kendini asla affetmeyecekti.

Umutsuzlukla savaşıarak silahını kontrol etti. Onu kaybetmeyecekti. Ama Olive ona zarar verdiyse, onu öldürecekti.

Josie parmağını kaldırmaya çalıştı. Parmağını oynatmaya çalıştı. Elini. Vücudu sanki uyuyormuş gibi ağırlaşmıştı. Çığlık atmaya çalıştı ama ses telleri bile felç olmuş gibiydi.

Olive onu kollarından yakaladı ve minibüsten dışarı sürükledi. Josie'nin bedeni bir gümbürtüyle çakıllı toprağa çarptı. Başını kaldırıp Olive'e onu bırakması için yalvaran gözlerle baktı.

Olive, Josie'nin derisini ve giysilerini yırtan toprak ve taşlara aldırmadan onu bir patates çuvalı gibi sürükledi.

Josie çevresel görüşünün dışında eski bir kulübe ve ardından büyük bir kafes gördü.

Burası Dr. Grimley'in büyüdüğü evdi. Vahşi bir hayvan gibi kilitletiği, saldırıya uğradığı kafes.

Kafes şimdi boştu ama Olive onu öldürürse akbabalar kanını koklayacak ve onu akşam yemeği olarak yiyecekti.

Olive ona çarpık bir gülümseme verdi. "Bunu yapmaktan gerçekten nefret ediyorum Josie. Senden hoşlanmıştım. Sahte göğüsleri ve plastik gülümsemeleriyle tüm o özentiler gibi değildin. Sen gerçektin."

Josie konuşmaya çalıştı ama sesi bir inilti olarak çıktı.

"Ne düşündüğünü biliyorum, gitmene izin verirsem konuşmayacaksın. Sadece sen konuşacaksın. Sen dürüst olmak, adalet için savaşmak zorunda olan birisin. Bu hoşuma gidiyor." Josie'yi kafese doğru sürüklerken Olive'in sesi titriyordu. "Grimley'nin peşinden gelmemin nedeni de buydu. Benim de adalete ihtiyacım vardı."

"Lütfen," diye bağırdı Josie, ancak bu kelime sadece bir çığlıktı.

Olive kafesin kapısını tek ayağıyla iterek açtı ve Josie'yi içeri sürükledi.

"Grimley'nin hapiste olduğunu biliyorum ve cesedini bulduklarında polis seni onun öldürmediğini anlayacak. Seni burada kimse bulamayacak. En azından bir süre için. O zamana kadar ben çoktan gitmiş olacağım."

Josie'nin yanağına bir damla gözyaşı döküldü, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Olive haklıydı.

"Ayrıca, eğer şanslıysam," dedi Olive neredeyse hüzünlü bir ses tonuyla, "vücudundan geriye seni teşhis edecek kadar bir şey kalmayacak."

Olive ayaklarının ve ellerinin etrafına ipler bağlayıp kafesin direklerine tuttururken Josie'nin kalbi korkuyla sıkıştı. Dehşete kapılan Josie tekrar çırpındı ama nafile.

Olive onun üzerine yürüdü ve bir neşter kaldırdı. "Merak etme Josie, yüzünde iz bırakmayacağım. Bunu olabildiğince hızlı ve acısız yapacağım."

Dane, Easton'ın minibüsünün eski ahşap evin önüne park ettiğini, ardından bir kafes ve Josie'nin başında duran Olive'i gördü. Lanet kadın elinde neşteri tutuyordu ve saldırmaya hazırды.

İçini bir dehşet kapladı ve aracını hızla yola sürerek kafesin yanında durdu.

Aort damarına hızlı bir yara alırsa Josie'yi kurtaramayacaktı.

Arabasını park etti, silahını aldı, mermisini kontrol etti ve sürücü tarafından atladı. "Kes şunu, Olive, bitti!"

Olive tepki vermedi. Yaptığı şeye çok odaklanmış ya da hayal dünyasında kaybolmuş gibiydi.

Rüzgâr tozu havaya savurarak bir huni bulutu gibi döndürüyordu. Olive'in orada olduğunu fark etmemesinden yararlanarak kafesin içine doğru ilerledi.

Olive neşteri indirdi ve Josie'nin göğsünün üzerinde gezdirdi, bluzunu yırttı ve kan çekti.

Kalbi neredeyse tamamen duracaktı. Josie yere kartal şeklinde bağlanmıştı, gözleri korku doluydu. Sessiz olmasını işaret etti ama Olive başını ona doğru salladı.

Adam silahını ona doğrulttu ama kadın ileri atılarak neşteri ona doğru salladı. Adam neşteri onun elinden aldı ve yere fırlattı. Olive bir böğürmeyle ona doğru atladı. Adam bir el ateş etti ama kadın yuvarlanarak kurtuldu, neşteri kaptı ve adamın bacağına doğru savurdu. Bileğini sıyırdı ve kesikten kan sızdı ama acıyı görmezden geldi ve silahını tekrar kaldırdı.

"Olive. Her şey bitti."

"Grimley hak ettiğini buldu," diye bağırdı.

"Belki ama Josie ölmeyi hak etmiyor." Öldürdüğü diğer kadınlar da öyle. Yine de onları kurtaramazdı.

"Kıpırdarsan ateş ederim."

"Devam et." Neşteri kendine doğru kaldırdı. "Hayatım zaten bitti."

"Bu şekilde olmak zorunda değildi," dedi Dane. "Bu yolu sen seçtin."

Josie boğuk bir ses çıkardı ve Dane iyi olup olmadığını anlamak için ona baktı. Olive hızla hareket ederek vahşi bir hayvan gibi yüzünü yırttı.

Dane tereddüt etmedi. Tetiği çekti.

Vücudu geri sıçrarken şok gözlerini kararttı. Göğsünden kan fışkırdı. Bir eliyle yarasını sıktı, sonra toprağın üzerine yığıldı. Dane başka bir silahı olmadığından emin olmak için onu yokladı.

Josie tekrar haykırdı, bir hıçkırık kaçtı. Dane'in tek düşünebildiği ona gitmekti.

Bir saniye sonra bir araba gümbürdeyerek yola çıktı ve şerif göründü. Arabadan indi ve onlara doğru koştu.

"Ambulans ağırın," diye bağırdı Dane. Olive'in yanında diz çöktü. "Grimley'nin arabasına o kanıtı nasıl yerleştirdin?"

Kadından arpık bir kıkırdama yükseldi. "ok kolay oldu. Valeyle flört ettim, ona erkek arkadaşıma bir sürpriz yapmak istediğimi söyledim ve o da bana anahtarları verdi." Uğursuz kahkahası yerini boş bir sese bıraktı. "Grimley'in kız arkadaşı olduğuma inandı."

Solgun ve cam gibi gözlerle bakıyordu, vücudu kasılıyordu. Başaracağından şüpheliydi ama umurunda değildi.

Tek nemsediği Josie'ydi.

Josie hıçkırarak ağlıyordu, bu sesin kendi sesinden çok yaralı bir hayvanın çığlığına benzediğinin farkındaydı ama ilaçlar onu hâlâ tutsak tutuyordu.

Hareket etmek için gösterdiği her çaba boşunaydı.

Dane onun yanında diz çöktü. "Sorun yok, ben buradayım. Bir ambulans yolda."

Anladığını belli etmek için gözlerini kırpıştırdı. Zavallı annesi de böyle hissediyor olmalıydı, acı ve sessizlik dolu bir dünyada kapana kısılmıştı.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için okşadı. "Sana inanmadığım için çok özür dilerim, çok özür dilerim."

O da bunu anlıyordu. Sadece zgr kalmak istiyordu. Hareket etmek için tüm enerjisini kullandı ve sonunda parmakları kıpırdadı.

Dane cebinden bir bıçak çıkardı ve hızla ipleri kesti. Sonra onu omuzlarının altından kaldırdı ve kollarının arasına aldı.

Dane onu kuşağında sallarken ve ona sarılırken yanaklarından rahatlama gözyaşları döküldü.

Dane hastanenin bekleme odasında Josie'nin durumu hakkında endişeli bir şekilde volta atıyordu. Doktorlar ilacı tespit etmiş ve iyileşeceğine dair güvence vermiş olsalar da, o lanet kafeste çaresizce yatan kızın görüntüsünü silemiyordu.

Eğer birkaç dakika daha geç kalsaydı.

Zamanında yetiştin. O iyi.

İyi miydi? Daha fazla kabus görecekti miydi? Eğer öyleyse, bu onun suçuydu.

Koridorda sesler yankılandı, sonra ayak sesleri ve Josie'nin annesi Anna ve kocası Johnny koşarak yukarı çıktılar. Josie'nin üvey kız kardeşi Mona ve Cal da onları takip etti.

Anna paniğe kapılmış görünüyordu. "Nerede o?"

Mona onun kolunu tuttu. "O iyi mi, Dane? O deli kadın ona ne yaptı?"

"İyileşecek." Dane felç edici ilaç hakkında açıklama yaptı. "Doktor yakında geçeceğini söyledi."

Anna telaşla, "Onu görmeliyim," dedi.

Mona başını salladı. "Ben de."

Cal ve Johnny bekleme odasında Dane'le kalırken onlar aceleyle hemşire odasına gittiler.

"Davayı çözdüğünü duydum," dedi Cal. "Aferin sana."

Dane'in kafasında kendi kendini suçlayan çığlıklar yükseldi. Övgüleri hak etmiyordu. Sadece Josie'ye ulaşmak istiyordu. Onun hayatta kaldığını görmek istiyordu. "Aslında Josie, Grimley'nin Kasap olmadığını anladı. Az kalsın Josie'yi öldürtüyordum."

Grimley'lerin eski çiftlik evine giderken Josie'nin onun için ne kadar önemli olduğunu fark etmişti.

Onu ne kadar çok sevdiğini.

Ona söyleyebilmek için hayatta olması için dua etmişti.

Şimdi ailesine bakıyor ve inatçılığının onun hayatını tehlikeye attığını biliyordu, ağzını kapalı tuttu.

Bırakın sevgiyi, af dilemeye bile hakkı yoktu.

Annesi ve Mona onun üzerine titrerken Josie gözyaşlarını tutamadı. Onlara iyi olduğuna dair güvence vermişti. Billy Linder'dan kurtulmuştu.

Bunu da atlatacaktı.

Dane neredeydi?

Halk merkezine tek başına gittiği için muhtemelen ona çok kızmıştı. Onun saf olduğunu söylemişti ve öyleydi de.

Olive'e tamamen güvenmişti. Yüzeyin ötesini, Olive'in görmesini istediği şeyin ötesini görememişti.

Johnny kafasını içeri soktu. "Burada herkes iyi mi?" Anna Josie'nin saçlarını okşadı. "Evet. Josie iyi olacak." "Dane nerede?" Josie sordu.

Johnny kaşlarını çattı. "Gitmesi gerektiğini söyledi, tatlım. Onu getirmemi ister misin?"

Josie'nin boğazında duygular kabardı. Evet, onu istiyordu.

Ama Johnny onu istemiyordu. O sadece işini önemsiyordu. Bir süre ona yardım etmiş, ortağı olmuştu. Yine de bir ortak istemiyordu. Bunu ona en başında söylemişti.

Tıpkı kâbuslarla yaşamayı öğrendiği gibi onsuz yaşamayı da öğrenmek zorundaydı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dane Josie'yi görmeyeli üç gün olmuştu.

Her gün işkence gibiydi.

Uyanık olduğu her anı bir kadınla geçirmek istemek bir yana, hayatında başka birini sevebileceğini hiç düşünmemişti.

Her anını Josie'yle geçirmek istiyordu.

Josie bir saplantı haline gelmişti. Tek düşünebildiği onu özlemektir.

Davayı kapattığını bilmek bile ona olan ihtiyacını dindirmiyordu.

Arzusunu.

Ne yazık ki Olive Turnstyle hastaneye götürülürken ambulansla ölmüştü. Adalet yerini bulmuştu ama kurbanlarının aileleriyle yüzleşmek zorunda kalmadan ölmüştü. Bu adil görünmüyordu.

Grimley bir devlet tesisine nakledilmişti. Uzun bir duruşmadan kaçınmak için bir savunma anlaşması yapmış ve ömür boyu hapis cezasına çarptırılmıştı. Otuz yıl sonra şartlı tahliyeye hak kazanacaktı. Dane adamın bu kadar uzun süre dayanabileceğinden şüpheliydi. Parkinson hastalığı çoktan ilerlemeye başlamıştı.

Dane kulübedeki eşyalarını topladı. Graveyard Falls'tan ayrılmaya hazırды.

İyi haber, annesi yavaş yavaş katatonik durumundan kurtuluyor, konuşmaya ve iletişim kurmaya başlıyordu. Belki bir gün bakımeviden ayrılacak kadar güçlü olabilirdi.

Görünüşe göre Ellie'yle bir daireyi paylaşmayı konuşmuşlardı. Annesinin bir arkadaşı olmasına sevinmişti, her ne kadar bu arkadaş

İmgelemler. Kısa bir an için Ellie'yi Grimley'nin babasını öldürdüğü için ihbar etmeyi düşünmüştü ama bu şartlar altında adaletin yerini bulduğuna karar verdi.

Bavulunu cipe koyup şehir dışına çıktı. Hayatına geri döndü. Başka bir dava.

Yolun sadece birkaç mil aşağısındaydı ve Josie'yi bir kez daha görme isteği onu ele geçirdi.

Aracını döndürdü.

On dakika sonra kendini Josie'nin araba yolunda otururken buldu. Josie'nin evine baktı ve fotoğrafla ilgili olarak onu aradığı zamanı hatırladı. Korkmuş ve sarsılmıştı ama o kadar huysuzdu ki Josie'den hemen hoşlanmıştı.

Motoru durdurdu, kadının ona karşı durduğu, davaya yardım etmesi gerektiği konusunda ısrar ettiği görüntüsü kıpırdandı. Sonra onun elini tuttuğunu ve kendi kâbuslarını savuşturmak için sıcak, tatlı dokunuşuna ihtiyaç duyduğunda onu yatağa çektiğini gördü.

Birkaç hafta önce işi ve Betsy'nin katilini bulmak dışında hiçbir şey umurunda değildi.

Suçluluk duygusuyla hareket ediyordu. Sonunda gerçeği bulmuştu ama neredeyse Josie'nin ölümüne neden oluyordu.

Ona bir özür borçluydu. Hatalarını sahiplenmeye ve üzgün olduğunu söylemeye inanan bir adamdı. Şimdi bunu yapmadan kasabadan ayrılamazdı.

Sinirleri gerilmişti ama kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Yeni bir fırtına yaklaşıyordu, Güney'in diğer bölgelerinde hortumlar oluşuyordu. Günün ve gecenin geri kalanı için hortum uyarıları yapılmıştı ve bir tanesi Kuzey Georgia'da görülmüştü.

Rüzgâr yaprakları ve döküntüleri arabanın üzerinde savuruyor, dalları yoluna çıkarıyordu. Gökyüzü karardı, uzaktaki bir huni bulutu sanki bir kasırga bu tarafa doğru geliyormuş gibi dönüyordu. Kendisi de o kadar uzun süre fırtınanın ortasında kalmıştı ki nasıl yaşayacağını unutmuştu.

Farklı bir adam olarak ortaya çıkmıştı.

Bir işten daha fazlasını isteyen bir adam. Sevgi ve hayatını paylaşacak birini isteyen bir adam.

Hatalarından ders almaya kararlı bir şekilde kapıya doğru yürüdü ve zili çaldı. Josie'nin cevap vermesini beklerken omuzları endişeyle düğümlendi. Arabası buradaydı. İçeride olmalıydı.

Sonunda kapıyı açtı. Ona bir kez baktı ve nefesi kesildi. O kadar güzel görünüyordu ki onu kollarında sürüklemek ve asla bırakmamak istedi.

Kafeste kartal gibi bağlanmış halinin görüntüsü gözünün önüne geldi ve duyguları boğazını tıkadı.

"Dane?" Gözleri onunkileri aradı. "Şehri çoktan terk ettiğini sanıyordum."

Eliyle cipini işaret etti. "Toparlandım ve yola çıkıyorum. Peki ya sen? Filmle ilgili neler oluyor?"

"Film şirketi işler yoluna girene kadar çekimleri durdurmaya karar verdi. Belki birkaç ay içinde."

"Yani şehri terk mi ediyorsun?"

Alt dudağını ısırды. "Evet. Graveyard Falls'ta kalabileceğimi sanmıyorum. Kasabaya başka bir seri katil getirdiğimi tüm kasabalılara hatırlatıyorum."

"Kasabaya bir katil getirmedin," dedi Dane, sesi sertti. Josie'nin kendini suçlamasına izin veremezdi, vermeyecekti de. "Bu film kucağına düşmeden önce Olive yıkıma giden bir yoldaydı. İntikamını almak için seni, kasabayı ve filmi kullandı."

Josie gözlerini kırıştırdı, gözleri nemliydi. "Biliyorum, sadece unutmaları zor."

O da bunu asla unutmayacaktı. "Söylediklerim için, seni tehlikeye attığım için özür dilerim." Tanrım, tükürmek zorunda kaldı. "O gün haklıydın. Kız kardeşimin davasıyla ilgili duygularımın kararlarımı gölgelemesine izin verdim ve tarafsızlığımı kaybettim. En azından Grimley'nin iddialarını araştırmalıydım."

Josie ona dokunmak istercesine elini uzattı ama sonra geri çekti. "Kendini hırpalama, Dane. Duygusal olmakta haklıydın. Kız kardeşinin katilini bulduğun için mutluyum." Durakladı. "Annen nasıl?"

"Daha iyi. Ona tutuklamadan bahsettiğimi duydu ve ilerleme kaydediyor."

"Kendini kapana kısılmış hissetmiş olmalı," dedi Josie usulca. "Bana o ilaç verildiğinde ben de böyle hissettim. Her şeyi görebiliyor ve duyabiliyordum,

ama ne hareket edebiliyordum ne de konuşabiliyordum."

Pişmanlık Dane'in ateşle kızarmasına neden oldu. Gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Çok fazla suçluluk duygusu.

Ayağa kalk ve erkek ol. Başka tarafa bakmaya hakkın yok. Onunla yüzleşmelisin. "Yine kâbuslar mı görüyorsun?"

"Biraz," diye itiraf etti. "Yine de endişelenme. İyi olacağım."

Başını salladı. Elbette iyi olacaktı. O güçlü biriydi. Ona ihtiyacı yoktu. "Bu hikâyeyi de mi yazacaksın?"

İki parmağını şakağına sürttü. "Yazmak zorundayım. Bu benim başa çıkma, şiddeti anlamlandırma yolum."

Anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Belki de Betsy hakkında yazmalıydım."

"Bunu birlikte yapabiliriz," diye teklif etti Josie. "Tabii sen de istersen."

Tanrım, evet, bunu istiyordu. Onun tatlılığını, şefkatini, zekâsını ve azmini istiyordu. Onu her şekilde kollarına almak istiyordu.

En çok da onu yanında ve yatağında istiyordu.

Dane aşık olmaması için gereken tüm nedenleri unutmuştu, çünkü zaten dizlerine kadar aşıktı. Josie akıllı, güzel ve güçlüydü ve ona ihtiyacı vardı.

Rüzgâr hızlandı, sanki bir yük treni geliyormuş gibi kükrüyordu.

"Kasırga uyarısı var," dedi Josie, kaşları çatılmış bir halde.

"Yolda olmamalısın."

"Fırtınadan korkmuyorum," dedi sessizce.

Josie'nin bakışları onunkilerle buluştu. "Neden korkuyorsun, Dane?"

Sertçe yutkundu. "Aşık olmaktan korkuyordum," dedi. "Birini önemsemekten. Betsy öldükten sonra içime kapandım ve sonra annem o sessiz dünyaya daldığında, onu da kaybettiğimi düşündüm. Benden nefret ettiğini, beni suçladığını düşündüm."

Dudaklarını yaladı, sesi bir fısıltı gibiydi. "Annen seni seviyor."

Kıpırdandı, ellerinin ona uzanmasını güçlükle engelledi. "Olive'in seni öldürmüş olabileceğini düşündüğümde," dedi Dane hoyratça, "sana aşık olduğumu fark ettim. Umursamamaya geri dönemem,

Josie." Boğazındaki yumruyu yuttu. "Neredeyse ölüyor olman benim hatamdı ve beni affetmeni bekleyemem-"

Josie yumuşak bir sesle, "Çoktan sevdim," dedi. "Ben de seni seviyorum, Dane."

Josie elini tutup onu içeri çekerken ve yatak odasına götürürken Dane'in içinde umut yeşerdi. Yavaşça kıyafetlerini çıkardılar, sonra birlikte yatağa uzandılar.

Dışarıda fırtına şiddetleniyor, rüzgâr uğulduyor ve ağaç dalları kırılıp eve çarpıyordu. Bulutlar açılmış, yeryüzüne yağmur yağıyor, yağmurun gücü pencereleri sarsıyordu.

Farkında değillerdi. Josie onun kollarında güvendeydi ve onu seviyordu. Önemli olan tek şey buydu.

Üç hafta sonra

Josie uzun, saten gibi beyaz bir elbise giyerek rahibin önünde durdu. Annesinin, üvey kız kardeşinin ve üvey babasının Dane'le evlenişini izlemek üzere hazır bulunmaları onu çok heyecanlandırmıştı.

Dane'in annesinin konuşmaya başlaması daha da harikaydı. Bugün o ve arkadaşı Ellie düğüne katılacaklardı.

Tören kısa ve tatlıydı ama Dane onu öptüğünde, Ellie de onu tüm kalbiyle öptü. Onu hayatının sonuna kadar sevecekti.

Resepsiyonda kadehler kaldırılmıştı ama o şampanyasını zar zor yudumlamıştı. Dane'le birlikte bu haberi annesiyle paylaşmak için sakın bir an arıyorlardı.

Annesi ve Mona zaten biliyordu.

Konuklar büfeden kendilerine servis yapmaya başlarken, o ve Dane annesi ve Bayan Ellie'ye katıldılar.

Dane eğilip annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Burada olmana çok sevindim anne."

O sıkılmış onun el, sonra gülümsedi at
Josie. "Sen Çok güzel görünüyorsun, canım."

Bayan Ellie gülümseyerek, "Kesinlikle ısıldıyor," dedi.

Josie güldü. Dane'e göre kör kadın önsezileri olduğunu iddia ediyordu. Belki de Josie'nin sırrını biliyordu.

"Anne, Josie ve benim sana söylememiz gereken bir şey var," dedi Dane elini sıkarak.

Josie annesinin yanındaki koltuğa otururken Dane de karşı tarafa geçti. "Bayan Hamrick-"

Dane'in annesi sıcak bir şekilde gülümsedi. "Lütfen bana Paula de."

"Tüm Doğru, Paula, Biz var a
Sürpriz." Josie sıkılmış kadının diğer elini
tuttu. "Bir bebeğimiz olacak."

Annesinin gülümsemesi aydınlandı. "Aman Tanrım, bir bebek." "Kız olacak," dedi Bayan Ellie inançla.

Dane'in annesi güldü ve Josie ile Dane'e sarıldı. "Biliyor musun, gördüklerinde gerçeklik payı var," diye fısıldadı.

Josie kızardı. "Eğer kız olursa adını Betsy koyacağız. Tabii senin için de uygunsa."

Bebek asla Dane'in kız kardeşinin yerini alamayacaktı ama kız kardeşinin anısını onurlandırmak istiyorlardı. Hayatı çok erken alınan güzel bir kız.

Annesinin gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Evet, bunu isterim." Bir parmağını boynundaki madalyonun üzerinde gezdirdi. "Betsy'nin de hoşuna giderdi."

Tekrar sarıldılar, sonra müziğin sesi yükseldi.

Dane ayağa kalktı ve elini Josie'ye uzattı. "Karı koca olarak ilk dansımızın zamanı geldi."

Josie elini Dane'in elinin içine koydu ve birlikte dans pistine doğru yürüdüler.

Dane kollarını Josie'nin etrafına doladı ve Josie ona doğru eğildi, birlikte müzik eşliğinde sallanırken onun sert ve sıcak bedeninin tadını çıkardı. Onun şefkatli okşamaları ve öpücükleri tüm kâbuslarını kovmuş ve içini mutlulukla doldurmuştu.

Ne yazık ki cinayet onları bir araya getirmişti ama aşk onları her türlü fırtınanın içinden çıkaracaktı, çünkü fırtınayla birlikte yüzleştireceklerdi.

ACKNOWLEDGMENTS

Amazon Montlake'deki muhteşem ekibe bu seriye verdikleri destek ve benimle karanlık tarafta bir yürüyüşe çıktıkları için teşekkürler!

Geliştirme editörüm Mallory Braus'a hevesi, cesareti ve revizyon sürecinde kitabı daha iyi hale getirmem için beni zorladığı için içten teşekkürlerimi sunarım. (Neyse ki sabahın köründe onun değişikliklerini uygularken ettiğim küfürleri duymadım!) Umarım birlikte daha birçok proje yaparız. Evet. Gerçekten umuyorum.

Her zaman olduğu gibi, kitaplarımı okuyana kadar benim tatlı bir Güneyli kız olduğumu düşünen ve sonra yine de beni temsil eden muhteşem menajerim Jenny Bent'ten bahsetmeliyim.

Ayrıca, New Orleans Polis Şefi Scott Silverii'ye bitmek bilmeyen emniyet sorularını yanıtladığı için özel bir teşekkür. Sen harikasın!

Özellikle de geçen yıl huzurevinde/rehabilitasyon merkezinde kaldığı süre boyunca ailemize ve anneme büyük bir nezaket ve şefkat gösteren, fevkalade tatlı ve merhametli genç bir kadın olan gerçek Precious'a teşekkür etmek istiyorum. Tanrı, hiç beklemediğimiz ve en çok ihtiyaç duyduğumuz anda hayatımıza insanlar sokar ve Precious kesinlikle bir nimetti.

Yirmi yıllık eleştirmen ortağım Stephanie Bond'dan bahsetmeden teşekkür yazamam, kendisi iyi bir koca gibi iş hayatının ve yazarlık kariyerimin tüm iniş çıkışlarında benimle birlikte oldu. Bu evliliklerin en iyisi - asla şikayet etmez

Bir kadeh şarap eşliğinde cinayet planları yaptığımda onun kirli çoraplarını toplamak zorunda bile kalmıyorum.

Ve son olarak, muhteşem kocama ve üç harika çocuğuma destekleri için teşekkür ederim. Bazen uğursuz hikâyelerim karşısında şok olsalar da, onları korkuttuğumda bile beni seviyorlar.

Mezarlık Şelalesi'nde mutlu
okumalar! Rita

RITA HERRON'DAN BİR BAŞKA MEZARLIK ŞEHALESİ ROMANI

Tüm Ölü Kızlar, Sonbahar 2016'da geliyor

PROLOGUE

Kaçmak zorundaydı.

JJ Jones on üçüncü yaş gününde ne olacağını öğrendiğinden beri bunu planlıyordu.

Üvey babasının karısının yerine geçecekti.

Bu düşünce midelerini bulandırdı ve yataktan kayarak sırt çantasını aldı, sonra da parmak uçlarında Sunny'nin yatağına doğru ilerledi.

Sunny, JJ'den iki ay küçüktü ama yaşına göre ufak tefekti, çelimsizdi ve kendi gölgesinden korkuyordu.

JJ yapamadım ayrılmak Güneşli için yüz
Herman'ın gazap ne zaman JJ'in gittiğini fark
etti.

Üvey kardeşini nazikçe sarstı. "Uyan Sunny, zamanı geldi."

Sunny inledi ve yan tarafına yuvarlandı ama JJ onun kendisine doğru dönmesini sağladı, sonra da cesaret edebildiği kadar yüksek sesle fısıldadı. Eğer onu yakalarsa, cezalandırılacaktı.

Cezalandırmayı severdi.

"Hadi Sunny, gitmemiz gerek."

Sunny'nin gözleri yavaşça açıldı, kafası karışmıştı. "Ne? Rüya görüyordum."

Muhtemelen yaşanacak daha iyi bir yer. Temiz giysiler. Gerçek bir aile. JJ bunlardan uzun zaman önce vazgeçmişti.

Sessiz olmasını hatırlatmak için parmağını Sunny'nin dudaklarına bastırdı. "Unutma, sana doğum gününden bahsetmiştim. O adamın bana dokunmasına izin vermeyeceğim. *Şimdi* gitmeliyiz."

Sunny'nin yüzünde korku ifadesi belirdi ama başını salladı, yorganı kenara fırlattı ve yere düştü. Bir gece önce sırt çantalarını hazırlamışlar ve kıyafetleriyle uyumuşlardı. Gerçi fazla giysileri de yoktu. Herman ve karısı Frances, devletin kendilerine verdiği parayı içki alışkanlıklarını desteklemek için kullanıyorlardı.

JJ kendi ceketini alıp silkti, sonra da Sunny'ninkini fırlattı.

Dışarıda rüzgâr uğulduyor, gök gürlüyordu. JJ'in adrenalini harekete geçti. Fırtına başlamadan önce otobüs durağına varmaları gerekiyordu.

Ayaklarını botlarının içine soktu ve Sunny de aynısını yaptı. Sırt çantalarını omuzlarına attılar, pencereye doğru süründüler, iterek açtılar ve sürünerek dışarı çıktılar. Temiz hava, kirli evin pis kokusuna ve içki kokusuna kıyasla f e r a h l a t ı c ı y d ı .

JJ yardım için defalarca sosyal hizmet görevlisini aramıştı ama kadının o kadar yoğun bir vaka yükü vardı ki JJ'in çağrılarını görmezden geliyordu. Kaçmaktan başka ne yapacağını bilmiyordu.

Sunny yere düştüğünde bacakları büküldü ve JJ onu sabitledi. İçeriden bir ses yankılandı. JJ dondu kaldı, uyandığından korkmuştu.

Arka taraftaki ormanı işaret etti, sonra da "Git" der gibi yaptı. Sunny başıyla onayladı ve ormana doğru koşmaya başladılar. JJ evden bir el feneri çalmıştı ve görünmeyecek kadar uzaklaştıklarında onu yakıp yollarını aydınlatmak için kullandı.

Koçun oğlu onlarla saat on birde buluşacağına söz vermişti. Sunny'yi aceleyle yürüttü, sert rüzgârın etkisiyle yüzünü buruşturdu ve yağmur damlaları üzerlerine yağmaya başladı. O ve Sunny ceketlerinin kapüşonlarını başlarına geçirdiler, sonra hızlarını artırarak ormanda olabildiğince hızlı koşmaya başladılar.

Evin yarım mil aşağısında sağa, caddeye doğru saptı ve çocukla buluşacağı Dairy Mart'a doğru koşmaya başladılar. Dondurmacının ışıkları kapalıydı ve park yeri boştu.

JJ, Sunny'yi binanın yan tarafındaki tentenin altına götürdü ve yağmurun altında birbirlerine sokularak beklemeye başladılar.

Saniyeler dakikalara dönüştü. Dakikalar bir saate dönüştü. Hayal kırıklığı ve umutsuzluk JJ'i çekiştiriyordu.

Sunny titreyerek, "Gelmiyor," dedi.

JJ kolunu arkadaşına doladı ve onu ısıtmak için kollarını ovuşturdu. JJ'in de içine bir ürperti girmişti ve dişleri takırdıyordu. Bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama Sunny haklıydı.

Gökyüzünde zikzaklar çizen şimşek, sanki bir ağaca çarpmış gibi çıtırdıyordu. Yağmur doluya dönüştü, buz taneleri betona çarpıyordu.

Bütün gece burada kalamazlardı. Er ya da geç yerel polisler gelebilir ya da birileri onları görebilirdi.

Sonra da onları *ona* geri götüreceklerdi. JJ bunun olmasına asla izin vermezdi.

Sunny'nin elini tuttu. "Vazgeçmiyoruz. Yürüyeceğiz." Sunny topuklarını sıktı. "Ama kilometrelerce yol var. Yorgunum ve üşüyorum."

Öfke JJ'i ele geçirdi. "O zaman acele edelim." Sunny karşı çıktı ama JJ onu omuzlarından sarstı. "Beni dinle, iki ay içinde on üç yaşına basacaksın, o zaman seni isteyecek."

Sunny'nin yüzü soldu, karanlık ve kasvetli geceye karşı hayalet gibi bembeyaz kesildi. "Nereye gidiyoruz?" Sunny fısıldadı.

"Büyükanne. Nashville'de yaşıyor."

Sunny boğuk bir sesle, "Seni istemediğini sanıyordum," dedi.

JJ'in kalbi acıyla sıkıştı. Sunny haklıydı. Büyükannesi onu bebekken istememişti. Ama JJ bunun kendisini yaşayacak daha iyi bir yer bulmaktan alıkoymasına izin vermedi. Güvenli bir yer.

"Ben doğduğumda hastaymış," dedi JJ. "Herman'ın bana ne yapmayı planladığını duyunca kalmamıza izin verecek." En azından öyle olmasını umuyordu. Aksi takdirde gidecek hiçbir yeri yoktu.

"Ya sizin kalmanıza izin verir ama beni alıkoymazsa?" Sunny ağladı.

Sunny'nin sesindeki korku JJ'in içini parçaladı. Büyükannesinin nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu. On üç yıl önce sosyal hizmetlere bir bebeğe bakamayacağını söylemişti. Bir genç kız için de aynı şeyi hisseder miydi?

Hayır, JJ onu kendi başının çaresine bakabileceğine ikna edecekti. O ve Sunny'nin ihtiyacı olan tek şey başlarını sokacak bir çatı ve insanların onları rahat bırakmasıydı.

"Merak etme, halledeceğim." Sunny'ye güven verici bir bakış attı. "Seninle ilgileneceğime söz verdim ve ilgileneceğim."

Sunny bir damla gözyaşını sildi, sonra JJ'in elini tuttu ve birlikte caddeye doğru ilerlediler. Taşra yolunda sokak lambaları yoktu ve bulutlar ayı örtüyordu. Sunny tökezledi ve JJ el fenerini tekrar yaktı.

Tam kilometreyi bilmiyordu ama otobüs durağına yaklaşık on mil olduğunu tahmin ediyordu. Gök gürledi ve yağmur yere vurarak onları iliklerine kadar ıslattı. Çamur ve su JJ'in ayakkabılarına sızarak üşümelerine neden oluyordu.

Yarım saat sonra Sunny bacaklarının ağrıdığını söyledi. Ara sıra bir araba geçiyordu ama JJ hemen feneri kapattı ve saklanmak için birkaç ağacın arkasına saklandılar.

Bir mil daha gitmişlerdi ve umutsuzluk baş göstermişti. Sunny'nin ayağı bir ağaç kütüğüne takıldı, yere yığıldı ve acı içinde bağırdı. "Bileğimi incittim."

JJ de ağlamamak için kendini zor tutarak yüzündeki yağmuru sildi. Daha önlerinde uzun bir yol vardı. Eğildi ve ışığını Sunny'nin ayağına tuttu. Kızarıyor ve şişiyordu.

İçini bir panik dalgası kapladı. Ne yapacaklardı acaba?

Bir motor sesi geceyi aydınlattı ve o da döndü. Bir kamyon onlara doğru geliyordu. Farlar onu neredeyse kör ediyordu ve bir kolunu Sunny'nin beline dolayarak onu destekledi ve ayakta durmasına yardım etti.

"Üzerine ağırlık koyamıyorum," diye sızlandı Sunny.

Frenler gıcırdadı. Şoför onları görmüş olmalıydı. Yavaşladı, yolun kenarına yanaşırken vitesler gıcırdadı. Yolcu kapısı bir gıcırtyla açıldı. JJ gözlerini kısarak parlak ışıklara baktı.

"Yardıma ihtiyacınız var mı kızlar?"

Adamın yüz hatlarını seçemiyordu ama yanında bir kız oturuyordu. Ve başka biri daha vardı.

JJ'in ciğerleri sıkıştı. Tanıdık yüz onu şaşırttı.

Gürültülü bir gök gürültüsü havayı kirletti. Sunny irkildi. JJ onun kalkmasına yardım etti, önce Sunny'yi taksiye itti, sonra kendini koltuğa çekti.

Kapıyı kapatırken JJ adamın kim olduğunu görmek için döndü, ama taksinin içi yüzünü seçemeyecek kadar karanlıktı. Yine de taksi bir çeşit erkek kolonyası gibi kokuyordu. Daha önce de kokladığı bir kolonya.

"Özür dilerim," dedi kız kısık bir sesle.
JJ kaşlarını çatı. Ne için özür diliyordu
ki?

Bir saniye sonra adam JJ'in ağzına ve burnuna bir bez parçası
tıkadı ve dünya karanlığa gömüldü.

BİRİNCİ BÖLÜM

ON BEŞ YIL SONRA

6:00, 2 Nisan Perşembe-Mezarlık Şelaleleri

Graveyard Falls'taki hiç kimse Şerif Ian Kimball'ın bu kasabaya taşınmasının gerçek nedenini bilmiyordu. Umarım hiç kimse de bilmez.

Aradığı şeyi bulana kadar.

Aldığı cevaplara bağlı olarak, onlara söyleyecek ve kartların açılmasına izin verecekti.

Babası, "Gerçek seni özgür kılacaktır," derdi.

İçinden acı bir kıkırdama yükseldi. Ama babası on beş yıl önce doğruyu söylediğinde ısrar etmişti ve kimse ona inanmamıştı. Yine de hapse girmişti. Ve Ian'ın ailesi yok olmuştu.

Kahretsin, gerçek Ian'ı tekrar yok edebilirdi ama suçluluk duygusu bunu zaten yapıyordu, bu yüzden kazmaya devam edebilirdi.

Ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Şu anda elinde gerçek bir karmaşa vardı. Kasabada kol gezen bir seri katilin ardından gelen bu F-3 kasırgası çok fazlaydı.

Otuz altı saat önce Güneydoğu'yu kasıp kavuran, ağaçları köklerinden söken, evleri ve arabaları pinpon topuymuşçasına savuran bir huni bulutuyla vuran, saatte neredeyse iki yüz mil hızla esen rüzgârların ve selin yarattığı yıkıcı hasar, kasabayı sarsmış, evlerinin ve paramparça olmuş hayatlarının kırık dökük parçalarını toplamak zorunda bırakmıştı.

"Kahretsin, buna inanamıyorum." Şerif Yardımcısı Whitehorse'un botları, Graveyard Falls'un dışındaki karavan parkındaki hasarı değerlendirirken durdukları çamurlu toprağı kazıyordu.

Metal, cam, ev eşyaları, giysiler, iç çamaşırları, lambalar, mutfak eşyaları, tabaklar, çarşaf, kırık mobilyalar ve çocuk oyuncakları kilometrelerce ıslak toprağa saçılmıştı. Eski meşe ve çam ağaçları ikiye bölünmüş, yerden sökülüş ve bir zamanlar büyük ve sağlam olan dallar ve uzuvlar şimdi çıra gibi yığınlar halinde yatıyordu.

lan kasaba meydanını dolaşmaya başlamıştı bile. Şehir sınırları içindeki işletmelerin ve sakinlerin çoğu dış mahallelerden daha iyi durumdaydı ama Falls Inn çatısını kaybetmiş, Cocoa's Café'nin mutfağına canlı bir meşe düşmüş ve çok sayıda evi su basmıştı.

"Kaç kayıp var?" lan sordu.

"Şimdiye kadar üç. Çocuklarının yanına gitmeye çalışan bir kadın, aracına çarpan bir ağacın altında kaldı."

"Tanrım, zavallı aile."

Milletvekili Whitehorse itilmiş onun AT KUYRUĞU üzerinde onun omuz. "Doksan yaşındaki Marvin Mullet tavuklarını kurtarmaya çalıştı ve ahıra giderken traktörüne çarptı. Anında öldü." "Keşke insanlar yaptığımız uyarıları dikkate alsalardı," dedi lan, Yaşlı adam hakkında bir şeyler duymaktan nefret ediyordu. "Başka kim var?"

"Sondaki karavandaki yaşlı kadın. Komşusu duyma yetisini kaybettiğini ve tekerlekli sandalyeye mahkum olduğunu söyledi. Fırtınayı beklemesi için onu güvenli bir yere götürmeye ikna etmeye çalışmış ama kadın evini terk etmeyi reddetmiş. Kurtarma görevlileri onu mutfak masasının altında ölü buldu. Elinde bir İncil, kocasının bir resmi ve bir kutu enfiye vardı."

Karavanın bir zamanlar durduğu yeri işaret etti, ancak lan'ın seçebildiği tek şey birkaç metal parçası, kırık porselenler, iğne oyalı bir aile ağacı ve muhtemelen kadının hayatının değerli hatıralarını içeren nemli bir fotoğraf albümüydü.

Aileler için üzülüyordu ama bunun üzerinde duracak zamanı yoktu. Yapacak çok şey vardı. Vali bölgeyi ziyaret etmek ve umarım kasaba sakinleri ve kasaba için devlet yardımı emri vermek üzere uçuyordu.

Kurtarma ekipleri gece boyunca su basan ve yıkılan evlerinden kaçan mahalle sakinlerine yardım etmek ve mahsur kalmış olabilecek mağdurları ortaya çıkarmak için çalışmıştır. Kasaba sakinleri için kullanılan toplum merkezi

Graveyard Falls'taki seri katil vakaları hakkında gerçek bir suç filmi çeken bir film ekibi için yapılan sahne seçmeleri ironik bir şekilde evsizleri barındırmak için kullanılıyordu. Kızıl Haç acil durum malzemeleri, battaniye, giysi, yiyecek, su ve el fenerleri getirmişti. Kamu hizmeti şirketleri elektriği yeniden sağlamak için gece gündüz çalışıyordu.

Ian'ın telefonu çaldı. Telefonu belinden kaptı, ismi görünce korkudan içi içine sığmadı. Diğer yardımcısı, Ladd Markum. Son yirmi dört saat boyunca kötü haberlerden başka bir şey almamıştı. "şerif Kimball."

"şerif, Hemlock Holler'a gitmeniz gerekiyor."

Ian kaşlarını çattı. Hemlock Holler nehir kıyısında baldıran ağaçlarıyla çevrili ıssız bir araziydi. Söylentilere göre arazide hiçbir şey yetişmezdi çünkü arazi periliydi. Bir zamanlar arazide bir hapishane vardı ama yıllar önce başka bir selde yıkılmıştı. Yerlilerin  genç cinayet kurbanının çığlıklarının dağda yankılandığını duyduklarına yemin ettikleri Mezarlık şelalesi efsanesinde olduğu gibi, aynı sakinler bu çukurda mahkumların yardım çığlıklarının duyulabildiğinde ısrar ediyorlardı. "Neler oluyor?"

"Bir sorunumuz var. *Büyük* bir sorun." şerif yardımcısının sesi bir parça atallaştı. "Arama kurtarma ekibindeki pilot aradı. şüpheli bir şey görmüşler, ben de kontrol etmek için oraya gittim."

"Ve?"

"Kendin görmelisin."

"Hemen geliyorum." Alnındaki teri silen Ian, Bağlantıyı Kes düğmesine bastıktan sonra şerif Yardımcısı Whitehorse'a seslendi. "Gitmem gerekiyor. Başka kayıplar olursa bana haber verin."

Whitehorse acımasızca başını salladı. "Sizi haberdar edeceğim."

Ian polis cipine koştu, içine atladı, siren ve ışıklara bastı ve holler'a doğru hızla ilerledi. Yoldaki enkaz ve ağaç dalları onu yavaşlattı ve devrilen elektrik hatları üzerinde çalışan bir kamyonun etrafından dolaşmak zorunda kaldı, ama sonunda başardı.

Sabahın erken saatlerinde gün ışığı kara fırtına bulutlarının arasından kendine bir yol bulmaya çalıştı ve savaşı kaybederek gökyüzünü bunaltıcı bir gri bulut kapladı. şerif yardımcısının aracı

Turistlerin manzaranın tadını çıkarmak ya da sözde hayaletleri dinlemek için sık sık durdukları dağın tepesinde.

İlan cipini yanına çekti, soğuktan korunmak için ceketini yukarı çekti ve tepeden aşağıya doğru yürüdü. Islak toprak, çakıl ve kayalar kaygan bir yol oluşturmuştu. İlan düşmemek ve setten aşağı kaymamak için ağaçlara ve kırık dallara tutundu.

Yardımcısı onu, V şeklini oluşturan parçalanmış ağaçlardan oluşan bir parçanın yanında durduğu yere doğru el salladı. Yöre halkı buraya ıngıraklı Yılan Noktası diyordu çünkü bir keresinde bir grup genç burada yürüyüş yaparken bir ıngıraklı yılan yatağına rastlamış ve üçü ısırıklarla hastaneye kaldırılmıştı.

Havayı bir tıslama sesi doldurdu ve İlan duraksadı, yılanları ararken silahını çekti.

Karışık otlar ve çalılar o kadar sıkı ki önünü göremiyordu.

Şerif Yardımcısı Markum İlan'ı selamlamak için şapkasını eğdi ama adamın yüzü solgun, neredeyse hastalıklı görünüyordu.

İlan elini kan çanağına dönmüş gözlerine götürdü. Kendisi de otuz altı saattir uyumamıştı. "Ne oldu?"

"Fırtına bir şey değildi. Sadece bak." Şerif yardımcısı el fenerini kaldırdı ve yerde parlattı.

İlan ışığın izlediği yolu takip etti, daha önce hiç hissetmediği bir soğuk onu sarmıştı. ıngıraklı Yılan Noktası'nda, fırtınanın ortaya çıkardığı bir yılan yatağı görmeyi umuyordu.

Bu yılanlardan daha rahatsız ediciydi. Hayaletleri andıran beyaz bir deniz, sular altındaki vadinin yüzeyinde bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Gözlerini kısarak ne gördüğünü anlamaya çalıştı. Yerlilerin dedikodusunu yaptığı hapishane hayaletleri mi?

Hayır. Beyaz -İsa, ince, beyaz tül kumaştan bir nehirdi. Daha dikkatli incelediğinde kumaşın gecelik olduğunu fark etti. Çamura, kire ve yapraklara bulanmış gecelikler.

Kadınların giydiği gecelikler gibi.

"Bu da ne böyle?" Yüzünü buruşturarak el fenerini bulanık suda gezdirdi. Başka sopalar, dallar, kırık dallar mı?

Hayır.

Gerçek karnına bir yumruk gibi çarptı.

Kemikler.

Zemin kemiklerle kaplıydı. *İnsan* kemikleri. Suyun içinde yüzüyorlar, topraktan çıkıntı yapıyorlar, beyaz kumaşa tutunuyorlar ve suyun çekildiği yerde dağınık bir şekilde yatıyorlardı.

Safrasını geri yuttu. Yüce Tanrım.

Yardımcısı öksürdü. "Buraya biri gömülmüş."

İlan dişlerini sıktı. "Biri değil. Düzinelerce ve düzinelerce kemik var." Şapkasını çıkardı ve nemli bir eliyle saçlarını ovaladı. "Burası lanet bir mezarlık."

ABOUT THE AUTHOR

Fotoğraf© 2008 Marie Williams

USA Today çoksatan yazarı Rita Herron kitaplara sekiz yaşında ilk Trixie Belden gizemini okuduğunda aşık oldu. On yıl önce, anaokulu öğretmenliği işini yazarlıkla değiştirdi ve şu anda doksandan fazla aşk romanına sahip. Özellikle küçük Güney kasabalarında geçen karanlık romantik gerilim öyküleri kaleme almayı seviyor. Romantik Gerilim Serisi'ndeki çalışmalarıyla *RT Book Reviews*'dan Kariyer Başarı Ödülü kazandı ve Slaughter Creek romanları için övgü dolu eleştiriler aldı. Rita, Milledgeville, Georgia'nın yerlisi ve gururlu bir anne ve büyükannedir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

